

HORGAS BÉLA

ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEK

3

2004–2015

HORGAS BÉLA

ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEK

3.

2004–2015

Kiadja a Liget Műhely Alapítvány, 2023.

Szerkesztette Levendel Júlia, Horgas Judit

A borítót René Margit tervezte.

Tördelés: Károlyné Ór Erzsébet

Olvasószerkesztő: Somogyi Anna

ISBN 978-615-5419-77-5

TARTALOM

ELŐSZÓ	29
AZ ÉN ORBIS PICTUSOM	30
BEJUTNI KIJUTNI	31
ELŐHANGOK	31
Fohászkodhatnék	31
Sormintát	31
Grafit	32
Dinnye disznó	32
Kísértetét	33
Erdőtűz	34
Elvisz oda	34
Mit fognak át	35
Hallani látni	35
A vetélő ugrálása	36
Lesüllyeszt visszaemel	37
MIND-EGYEIM	38
Halszol	38
Vakui	39
Délután kettőkor	39
Tér fogat	40
Fordul velünk a Föld	41
A délelőtt testében	42
Alig a csönd fölött	42
Új szó	43
SZICÍLIAI ÉRINTŐ	44
Szicíliában jó volt	44

Szicíliában jó lesz	44
Érintő	45
Az új helyzet	46
A vírusölő	47
A lázkuratórium	47
A cytomegalo fikázása	48
Meropsz vendége	49
Exponált az időgép	49
A Picasso-kavics rejtélye	50
IROMBA JÓSZÁG	52
Bejutni kijutni	52
Bélés	53
Rajz és vers	53
Elég közel	54
Bach zenéje sercegő rádión	54
Malomban	55
Rábával az Írók Boltjában	56
Szerű	56
Hegyezik glosszává	57
Fellőve lőn	58
Hozzáférési lehetőség	58
Még egy íradék	59
Vinklikenő gépszír	60
A daráló	60
Sívó izmus	61
Egy kultúraközvetítőnek	61
AZ ÉN KÖLTÉSZETREGÉNYEM	63
Facsiga	63
Hiába	63
Ha nem akarom	64
Mint saját szüleményeim	65

A kifutási idő	66
Medre zúg	67
Hét határon át	68
Két kavics	68
Talán a vers	69
Kérdőjeles vers?	70
Egy antológia-lakóra	71
Tegnapelőttől tegnapig	72
Episztola	73
Clorox	74
BOLOND HÚR	76
Fényecsettel	76
Bolond húr	76
Szerelmeskedés a Fény utca sarkán	77
Ki nem mondani	78
Finoman hangolt	78
Látható láthatatlan	79
Betűjáték	79
Bebugyoláló péntek délután	80
Kaleidoszkóp hétfő délután	81
Előbeszéd	82
Várakozás öt hírhozóra	83
Összehajló	83
Faggyúzás	84
A helyszíni közvetítés fölcserélése	84
Úgy (a bizonyossági reláció)	85
Szupermasinán	86
Forró lyuk	87
Ugye megismeresz	87

MEREDÉLYŰL	90
UGRÓISKOLA	90
Vadkapor	90
Hozzád beszél	90
A tetovált vállú meg a pulóveres	91
Ugróiskola	92
Álom fejes vonalzóval	93
Csörrenés	93
Mint képregény	95
A kor kívánalmai	96
N. L. SMS-ei Kőbányáról	97
Sikamlás	97
Szín-darabok	98
Helyénvaló	99
A levakarhatatlan illusztráció	100
Fél háromkor	101
SÁRGA ZÖLD PIROS	102
Nyolc varjú	102
Sárga zöld piros	103
A nyomtató ló rokona	103
Kilenc sarkát	104
A kisleány	104
Azt az egy szót	105
Altató	106
Tegnap Athénben	107
Milyen töredékké	108
Erőlködés	108
Kapóra jönnek	109
Függeszkedés	109
Képzelt	110
Három-négy	111

Egy feketerigó	111
Habog	112
A bányató	113
MENŐK	114
Ebből a sétából	114
Menős	114
Meredélyül	115
Mit remélt	116
Zihálását a mélységből	116
A „b” betűre írva	117
A hegyre zuhanó szél	118
Az ajtón zakitáló szél	119
Kívülük velük	119
Idő-sebek	120
Ez a hangszer	121
Tájfestés	121
Zajtalanul	122
Eleresztik kezem	122
Szavaktól homályló	123
Az illetlen változat	124
MALÁTAKIVONAT	126
Fekete tej	126
Az illuminátor	126
Mandolinon	127
Otello	128
Stabilo	128
Vasaló	129
Kéj és fáj	130
Taksony örömére	130
Kitépett kódexlapon	131

PRÓBAFÜLKE	132
Kihúzni tussal	132
Próbafülke	133
Ott és akkor	133
A tökéletesen megkötött cipőfűző	134
Újravájás	135
Beállítás	135
Gólyavonalak	136
Nem jön a hó	137
A nád és a szél	137
Bóbiskolás	138
Szarkaszárnyon utazom	139
A tél kegyes túlzása	139
A városmajori Mistrál bár előtt	140
Mohó júniusi reggel	141
Nyári felhők	142
Kurgyálás	143
A szodé	144
Egy lap a sokból	145
Az utilizáló	145
Mintha állna	146

időHALADék	148
A MOSZKVA TÉREN MIT REMÉLHETEK?	149
A kalapácsvető	149
Szürke szemcsés fotó	150
Kérelem a vándorpókhöz	151
Kifelé	152
Sárga vödör	153
Minden lépésre	154
Johanna és a vadnarancsok	155

Retard	157
Időjárás	158
A Moszkva téren mit remélhetek?	159
Diótörténet	161
Reszketés	162
Szűkülés	163
A busz utasai	164
HORZSOLT	167
Öt ujjammal	167
Bottal az idő	169
A visszahozhatatlan	170
Horzsolt	171
Ez a sáv	172
A lépkedőhöz	173
Négy akvarell	173
Nyessedék	176
Ária	177
időHALADék	178
Január: állványzatok sötétben	178
Február: az én koromban	180
Március: menet közben	181
Április: egy lerobbant Mitsubishi	182
Május: majális	183
Június: semmi kétség	184
Július: magánvalóm árnyai	185
Augusztus: szemcsés fényben	186
Szeptember: sétalovaglás megint	187
Október: öreg szerelmespár	189
November: parafrázisok kiakolbólításomra	190
December: „csillagkerekű sorhadaró”	191

A KILENCKEREKŰ ALMAFA

193

BETŰTÁNCOLTATÁS	194
Volt egy almafa	194
Betűtáncoltatás	194
A ritmus átvezet	195
Házunk hangzás	195
A legjobb móka	196
Van különbség	196
Dzéta	196
A dzsakartai dzseki	197
Rejt-elem	197
Ének	197
Fogom magam	198
Galangolás	198
Gyí	199
Horizont	199
Mihez képest	199
Vigasz	200
A Retek utcában	200
Világgá lenni	200
Alkalom	201
Kimondhatatlan	201
Káprázat	202
Toldalék	202
Annyit ér	202
Vég-telen	203
Szalmakalapom körül	203
Keringél	204
Csengető	204
Paradicsom	205
Berregés	205

El ne ess	205
Szakáll	206
Tamburázó	206
Kottyán	207
Umbrellával	207
Meddig húzzam?	208
Szünet	208
Sárga fűz	208
Véget vet	209
Azilum	209
Zsumbizsum	210
Teveháton	210
EGY HANGALAK NYOMÁBAN	212
Hintaló hátán	212
Őszi tangó	213
Tájleírás	214
A dzsumbuj	214
Sutba vágva	215
Elsőrendű felmérés	216
Valami vicceset	217
A pukhác	218
Ráolvasás	219
KÉPZELŐDÉS „A”-TÓL „Z”-IG	220
Képzelődés „A”-tól „Z”-ig	220
A csőberész	221
A kampó	221
Babinda-hinta	221
Kátyú és duga	222
A csükegény	222
A lukodár	223
Arrobori-dal	223

VIDÁM(PARK)NAPTÁR	225
Mit árul (el)?	225
Import hímport	225
Pózna pózában	226
Sem igen sem nem	226
Bele ne nyelje	226
Ki-be-tűzni	227
Nincs más trükk	227
Idomok ideje	228
Ámulunk	228
Flócer-valcer	228
Nyitva-zárva	229
Jó volna	229
MIHEZ KÖZELEBB	231
VISZNEK-E ÉS MIHEZ KÖZELEBB	232
1. Ujját puhán az időpontra helyezi	232
2. A túlságosan bő kínai kabát	232
3. Dokumentumai nem hagytak kétséget	233
4. Képernyő-délelőtt a Retek utcán	234
5. Ne aggódj Nusi semmi baj	235
6. Mint izzó ősvalami a Lehel úton	237
7. Síkos úton ha leraktad a hetet	238
CSUPÁN CSÁBÍT A VALÓ	240
1. Újra hallom a rendőrtiszt ordítását	240
2. A „rendőrtiszt” folytatása dzsesszgitáron	241
3. Egy múlt századi dalocska folytatása	242
4. A történet amit megélt és ma is még	243
5. Kék-vörös tomporú dombokon fölfénylő	245
6. Politikai verset a politikai ellen	246
7. Rigónak diót és egyáltalán	247

RECEPT SZERINT VAGY SEM	249
1. Szabad neked amorfnak lenni	249
2. A vonal itt nem látható	249
3. El se gondolom csak odapillantok	251
4. Eggyé testesül	252
5. Tapadnak össze mind merő próbálkozás	253
6. Így udvarol szerelmének (4)	254
7. Fuss tovább te sor	255
HEVE HITE VAGY MIJE	256
1. Válaszul Dávid első szótöredékeire	256
2. Kolompom mondom szólatom	258
3. Vörösbegy szállt közeli bodzaágra	259
4. A tarka tollú szarka röppenése	260
5. Hosszan nyúlt el	260
6. Didergő az áprilisi délelőtt testében	261
7. Héjában mint a mikrokord	262
UTAZTAM A LIFTBEN	264
1. Fűrészbakon ültem vad lovon	264
2. De hó és átkarolás terén	264
3. Kegyes közönnyel túrte	265
4. A málnázásnak vége lett	266
5. Sötétkék majdnem fekete	267
6. Émelyítő édes szaga	268
7. Megérintettem vagyok-e	270
HANGZÓ ALAKZATAIK	271
1. Kavics	271
2. Arcokat	271
3. Kancsalul kanyargó La Mangánál	273
4. Tenyeremet a fövénybe nyomtam	274
5. Ráfirkált pontokkal most is	275

6. A nyári alkonyat mélyébe	276
7. Longitudinális habrazsng	277
PAPÍR PARTJÁN HALLANI	278
1. Van köztünk vonal működik	278
2. Csöndkockáimat mind kidobni	279
3. Szállni tud vonszolódni	280
4. Ma kedd van	281
5. A gyík szemében	282
6. Az erkélykorlát fehér íve	283
7. Hetedhét hangolása	284
ÁTTETSZŐSÉGE MEGTÉVESZTŐ	286
1. Opus	286
2. „Tán ez, amire vártam”	288
3. Köszörlés	288
4. Áttetszősége megtévesztő	289
5. Szélfújás szombat délelőtt	290
6. Mondom	292
7. Egy bökvers ötlete	292
EGY AZ ANDABATÁK KÖZÜL	294
1. A fölizzított kordé október 23-án	294
2. Semmiség az Erzsébet hídnál	295
3. Kikanyarítod mind mai	296
4. Azt a flótást az Akastyánon	297
5. Alkalmi asztali dal	298
6. Élő adás	299
7. Zárját nyitva sír	300
Könyvjelzőre	301
ÁRNYÉKRA NEM	302
Invokáció	303

Szemrevételezés üveg mögül	303
Fönn a vak magasban	304
Álomszonett	305
On-line hangzás	305
Egy hátráló lény	306
Hetvenedikemhez	307
Varázspálcáddal érintsd meg	307
Füvészkönyvből egy consolida	308
Egy konzumpintyre	309
Két balkörműre	310
Életkép fekete lyukkal	310
Rima-szonett	311
Álomkivágatok	312
A kabát belső rímei	312
Alkalmi hangolás	313
A vak tükörből	314
Bolond macskák	314
Hétéves voltam	315
A rágondolás	316
Mammogásait	316
Tört ág	317
Hajtogatás még	318
Görebem	318
Gágogás	319
Szabadulás	320
Árkusra	320
Mese az ékezetről	322
Kevély képzetek	322
Merő bunda	323
Lopott szó	324
A bábeli csűrben	325
A sor végén	325

Dupla dal	326
Rábaparty	327
Kevert	328
A bónusz	328
Toronyiránt	329
Szimbiózis	330
A-tól Z-ig a hangok	331
A holisztikus birtok	332
A tantusz	332
Rebetli	333
Nem válasz?	334
Guinnessbe illő	335
Leleplezés	335
Váratlan csapás	336
A meghibbant rokon	337
Az első szál	337
Igézete	338
Édeni helyszín	339
A kifeszülő szálak	340
Drótok bábok miért miben	341
Egy útikönyv kérdései	341
Egy rímtelen szonett tétje	342
Ugorj fel	343
Vonallá hűl	343
Egy három per hármasra	344
Reális vers	345
Rövidzárlat	345
Egy kukacvirágra	346
Vontató	347
Szél az Operánál	347
Pontosvesszők	348
A dorogi tó partján	349

Nekiveselkedő utánzata	349
A kabócák kifogyhatatlan dala	350
Vidám szonett	352
Árnyékra nem	353
Legfeljebb Után	353
Kibetűzés	354
Hibiszkusz iránt	355
A kalimpáló szonett	355
Igaz minden	356
Puliszka-publicisztika	357
A l'art pour l'art bemutatása	358
A l'art pour l'art dilemmái	358
A l'art pour l'art elszörnyedése	359
A l'art pour l'art fohásza	360
Az én magánhangzóim	360
Kalimpa-etimológia	361
Félfektében	362
A fondorlatos kutyaoló	362
Bevakolva	363
Tájéleírással alig	364
Hét szó a katakomba falán	364
Őszi legyet hessegető	365
Egry vitorlása	366
Három nő együtt	367
A sapkás árny	367
Ír jak	368
Palackposta	369
A drótostót episztolája	370
Születésnap drótok	371
A drótostót szonettje	372
Lábatlan jószág	373
Álom Pilinszkyvel	374

Időre ne nézzen	375
A csodagép	376
RÉSKERESÉS	377
Kísérletezés	378
A levegő utasa	379
Dekóder	380
TE PILLANAT	382
MIVISZIDALOK	383
Miviszi	383
Átível	384
Feszülő	384
VADONATÚJ	386
Pont itt	386
Huzavona	386
Ütem	387
Aggastyán	387
Klikk	387
Kamion	388
Mire megyek	388
AZ OKTALAN	389
Spirális	389
Ellenvetés	389
Most már	390
Hajlatához	391
Művészon	391
Az oktalan	392
Stégen	392
Kirajzolja	393

Kiméradal	393
Őszi bádóg	394
Fülülés	395
Ezt a mit	395
Csak fú a szél	396
Túl	397
HATVANNYOLCAS REGÉNY	398
Levélszerű	398
Hatvannyolcas regény	400
A lakatlan csigaház	403
Időszerű	404
Tükröződés	405
Újrázás	406
Megiramodásom	408
Ujjnyi	408
Az Adria hátvonala	409
AKUT	411
„Címkeragasztás”	411
Riadalom-dal	411
Pajzs	412
Hírnyolcasok	413
A stupli rigmusa	414
Kéklila alapon	415
Ecoline-jaimra	416
Akut	416
A hajnali látogató	417
PONTOSVESSZŐK	420
Húlt hely	420
A merev arc	421
Billentyűnyomogató	422

Kurkászás	422
Kifeszített szálon	423
ÖT ALKALMI VERS	425
Születésnap kérdé	425
A Bolond levele Kállay Géának	426
Kagylóbeszéd	427
Egy prima számra	429
Léna tíz	430
MOST TÖRTÉNIK	432
MERŐ REALITÁS	433
Szerencsegömb	433
Merő realitás	434
Inkább	435
Lomtalanítás az Álom utcában	436
Milyen lehetetlen	438
Hallak	439
Anna Margit festményére	440
Túlfutó	441
ÉPPEN	442
Helyesbítés toldalékkal	442
A bókoló bogáncs	444
Biztosan	446
Betetőzés	446
A negyvennyolcas számra	447
Himbafa	449
Doku-odú	451
Éppen	452
Mondja	453
Szerelmi vallomás	454

RÁBESZÉLÉS	455
Visszabeszéd	455
Mögötti beszéd	456
Rábeszélés	457
Pusztulsz, versbeszéd	458
Áhítózas szóból született fogódzóra	459
Nyüst	460
Vénülő pasas, füves hegy oldalán	461
ZOKSZÓ A ZAGYBAN	464
Tón a lúd átúsz	464
Zokszó a zagyban	466
Bökvers: palackpostán	467
A tenyérnyi platánlevél és a kimázolt, kövérke nő	468
Rögzítés festett deszkán	470
Három kétvállra	471
Esengő: a krumpoli meg a csúzli	472
Az alacsonyan szálló téli nap fényében	473
Kupramola, csakazértis	474
A fennsík szélén	475
Kép-fölé-alá-írás	477
Fotó-mellé-alá-írás	478
Ping-ping, a háromfejű	479
A pötyögtetett tett receptje	480
Tépett lapom margójára	481
A hibiszkusz és a kukac	483
DUPLA SZALTÓ	485
Pedzem	485
A tépésvégtelen partján	486
Cérnaszálon pojáca	487
Cérnaszálak artistája	489
Dupla szaltó	490

Közös rühös	491
Publicisztikálni	492
Áthajlik	493
Alkalmi rájátszás	494
Különös	495
Hangzatok: késő délután	497
Portölcser: az idei nyár	498
Létrázás	500
Térség	502
NEO RETRO	504
Képes röplap a kommunikáció-képtelenségről	504
Neo retro	505
Változatok világmegváltásra	506
Dünnögő: mögött	507
Mindig ér	509
Pillanatfelvétel: kísértetekkel	511
Horribile dictu	512
Se nem	513
A VÉLETLEN KEDVEZMÉNYEZETTJE	515
E-dedikáció	516
PRÓBÁLJAM ÚJRA?	518
Nekifutás	518
Hosszabbítás	519
Az utca közepén macska ül	520
Régi trükk	521
Trupp	521
A véletlen kedvezményezettje	523
Öreg légy	525
Hangoztatás	526
Rácsimpaszkodás	528

Ráduplázás	530
Dávid sziklája	531
Miskulancia: pingált kővel	532
Kavicsfestés kívül-belül	534
MEDDŐHÁNYÓ	541
Naplódalom: röpcédulán	541
Meddőhányó	542
Vakajtó	544
Kérelem: rajzoltjaimhoz	545
Mondatot	546
Fogás	548
Vékonylábú fekete	549
Mégis március	551
Csak a szégyen	552
KUNSZTOZÁS	554
Ha landszáim kvar-tettje	554
Kunsztozás, hóeséssel	556
Intim párbeszéd	557
Egy keletkezés elbeszélése	558
Ötmilis elbeszélés	563
Földhözragadt elbeszélés: szilvával	564
Tangó	566
A hársfa	567
Utánfutón	568
EGYFOLYTÁBAN	570
Szerda	570
Másnap	571
Jázminok	572
A mai levéltár	573
Válasz	574

Metafora tér	574
Tojás-dal	575
A drapp	576
A sárganyelű	577
Kompozíció	578
Karó	579
A vadrózsabokroké	581
Újrakapart	581
Megint episztola	582
Uszályában	584
Vacogtató	585
Megölték	586
Toboz-doboz	587
Átfutnak	587
„Tudd, hol élsz”	588
Idill	589
Kugli	590
Úgy hallom	591
Egyre mélyül	592
Ok	592
Wellness-vers	593
Termál	594
Felturbózott	594
Jó	596
Rá, alá, fölé	597
Tülök	597
HOVATOVÁBB	600
VISSZABESZÉD A CSÓNAKOSNAK	601
Előhang, hibiskusszal	601
Vitorlás a hegyen	602

Üveg pohárban platánlevél	603
Hovatovább	604
Kód	606
Varázskő	607
Töredék	608
Diotima most	609
Festetlen korfui kavicsok	610
Primula maxima	612
Visszabeszéd a csónakosnak	612
Pont-érintés	614
Megnyílik	615
Úgy és így	616
Hallomások	617
A dalmáciai kavics	618
Parkizom	619
Ponyvaregényem margójára	620
Még vagy már	622
Kőrís	623
Idén az ősz	624
Talpalatnyi	625
Kopás-kodás a kanapén	626
Amplifónia	627
Papírszonettek	628
Arcvonalaink	630
Őskavics	631
NEM SEMMI MESÉK	632
Aha	632
A második	633
Tipp-topp hangzatok	634
Célc	635
Nem a gömb szülötte	635

Epeda	636
Madzag	637
Kidobás	638
E-dal-e?	639
Éppen hogy épen	640
Inspiráció a terminálban	641
Át	642
A másnapi előadás	643
Hangsúlyhalászat	644
Pontatlan	645
Konyít, vonyít	646
Jaj	646
Középen	647
Elem	648
Lyuk	649
Elöntött	650
Tucatnyi	650
Nyaktekerészet	651
Rövid s hosszú	652
Utas	653
Szövegsziszergés	654
Páré	655
Repesz	656
GPS	657
Tájkép	658
Költés	658
Ugrás	659
Alliterál	660
Kukacvirágok	661
Kimondani	662
Varázslataimról	663
Ajánlat helycserére	664

Egy piaci padon	665
A SZARKA ÉS A SZARKALÁB	667
Sárgarépa hercegnő	668
Álom egy szenderrel	669
Uborka-dal	669
Tavaszi történet	670
KÖTETBE NEM KERÜLT VERSEK	671
A szitakötő tánca	672
A kabóca és a szitakötők	672
A törékeny fűz és a kanalas gém	673
A láthatatlan roller	674
Mondóka	675
Cókmókoló	676
Kapaszkodó	677
Csízio-trió	678
Orrodnál fogva	679
Szó-fa	680
Kutyanyelven	681
Új trükk régi	682
Hajnali galamb	683
Ráírás egy Bálint-képre	684
Előadás	685
Milyen micsoda	686
Nyári fák	687
Sárga, piros a közepe	688
Mi számít?	689
A füle ezüstkanál	690
Johanna dala Hupicsóhoz: folytatás	692
Léna-szcéna	693

Kifogás	694
Színjátékok	695
Az is választ: aki nem	697
Az indiai	698
Ihar a viharban	699
Folytatás	700
A teve púpjai	701
Tépett kollázs a médiapiacból-ról-tól-ig, ha már	702
Mögötte is marad	703
Őszi kék	704

ELŐSZÓ

Az *Összegyűjtött versek* 3. kötetében igyekeztünk valamennyi, 2004-től 2015-ig nyomtatott formában, illetve online megjelent verset elérhetővé tenni.

Horgas Béla 80. születésnapjára – 2017 novemberében – jelent meg az *Ugye megismersz* című válogatott és új verseket tartalmazó e-könyv, ezt már nem a nagybeteg költő állította össze, és a legkésőbbi ebben szereplő versek 2015-ösek.

Ezúttal is minden költemény egyszer, többnyire a korábbi megjelenés helyén olvasható, noha némelyik többféle kötetben, összeállításban, illetve válogatásban helyet kapott.

Javítottuk a ritmikát nem érintő helyesírási és nyomdai hibákat, egységesítettük az írásmódot.

A kötet egyes darabjai hangos versként is meghallgathatók az alábbi linken:

soundcloud.com/liget

a szerkesztők

1. kötet

hangos versek

2. kötet

AZ ÉN ORBIS PICTUSOM

f@| Yz&SS(L

Unokáimnak

BEJUTNI KIJUTNI

9@ < 5B; C? ·

: C<ãGN?C8< 5HBv? ·

?f|gñi gca ` _]Vb|g`UgY\|HhYa ·
 \Uj c`bU|gñb`_]a zg\cn|g`
 Zc\zgn_cX\Ubf_"A]CfUfUHã ·
 Uh|f\Ubf_ bñtj Unz/Uj zfc_` ·
 "ggñj |ggU\Ub| nCfj htc| zgfU
 _YñYa ì hzb'a Y|nY`_fdh`_fd|] ·
 Yña CgñfYa Ua Cgñf`Y`Yb"
 Acghj UgzfbUdj Ub XfY Hhñ"
 5 ZUMb`gnYbñj`ñini Vc| Uz`
 UZ `Vbj Ux|Uã VfgfYd` · ·
 \Ub| `Uj U`_Y YfYX`_Y"5 gnYa ·
 UVU`~j Y| Yb h`_f`n X UVU_chi
 `zh"A cghUZ_fUbYxj Yg`Yj YY_Yhi
 YgñdYmY|hñli XXZgñMhj]z| "

CCFA ÆBIãH

Gñj U_fCej Ub`fg`YgnñCfU`Ub|`
 Uc|mUj Ux|Uã V`_f`Vi fi`_c`zgU`
 Ua cbcbcb`Ba Y| " hf`_I` \`f`fi`·fU
 a Y| ·fUa]bhgcfã]bzhU\UbU|`
 n` XYgñC`z_"9nUMi n[Uca`zhY`Ygñh`
 ÆXYgñU`UhhZgñYa Uã]UhgñYa \Yñff`

és ahogyan. Klisékkel is boldogan
vagyok talán ha összekapaszkodnak
áthatásaik metszésvonala lesz a
szenvedés cikázó grafikonja öröm
hogymely vonatkozásban látható.
'45 tavaszán a házunk előtt puskatussal
részeg pályamunkást részeg katonák.

GRAFIT

Szavak és képek. Dolgok képe fény
nézd. A tény hogy mi az mi nem mi
tárgy vagy tárgyszerű például nekem
a kálmáncsai vizesvödör a konyhában
a dédapád ácsolta mázolta kék padon
álltában az a zománcfehér piros
fedővel darazsak legyenek bele ne iganak
hulljanak mégis mint a tyúkvályúba.
Minden történet összefoglal.
Most azt gondolom „élet” ez versben
leírhatatlan legfeljebb vödör alakban
s mint gyorsuló zuhanás vagy más hasonlat
vastag grafit ahogy a papírba beletörik.

DINNYE DISZNÓ

Vagy a görögdinnyét mondom
gyerekként azt gondoltam
görög mert gömbölyű gurul.
Hogy mi mit jelent és miről kap

nevet játéknak sokszor jobb mint a való
disznók eszik a dinnyét szeretik
piros bélű tök nekik.

A moslékba ugyanazzal a késsel aprította
amelyikkel átszúrta torkukat apám
jobb-e hogy neked ez mese az ember
a végtelen egészet érzi féli ahogy benne
disznó rőfög dinnye csorog
és a sikolyok végeérhetetlenül.

KÍSÉRTETÉT

Sorban mondom versekbe sorolom sort
sor alá téridőt fogok de mi a sorrend vagy
mi legyen. Az értelem belehurkolódik ha
üres formulákat zörget visszaválthatatlan
edényeket kukázik eleve testetlen filozófiát.
'50-ben délutánonként kenyérért
álltam sorban Kadarkúton a Népbolt előtt akkor
és később is máig meggyűlt a bajom halmazok
gráfok véletlen és vétlen hálózatok vonalaival
megláncoltak mint házőrző kutyát.
Ezermester apám rokkát faragott nehézkesen
járt tépte a zsíros birkagyapjúból sodort szálát
sírva hajtotta anyám kiabáltak.
A gyerekkori képek látod sorozatosan járnak
vissza mutogatom rímeik festett kísértetét.

ERDŐTŰZ

Ez a fenyő főszereplő az én orbisomban
ahogy most szemezek az erkélyről vele
föltámad egész története. Pár éves
csemeteként apám gödi kertjéből
érkezett ide karácsonyfa lett narancssárga
vödörben asztalunkon állt aztán elültettük
még fagyos földbe dugtuk túlélte megeredt
óriásra nőtt. Emeleti ablakunkon most benéz
mi van velünk hallgatunk hiszen látja
magához húzza képzeimet még a léte
előtti idők is hozzá hajolnak így. Egy
éjszakai erdőtűz. A tehervonat mozdonya
gyújtogatott (még az is) a kéményéből
röppenő szikrák '44 nyarán. Előbb a mezőn
keresztbe rakott rozskévék kaptak lángra
aztán a fiatal fenyves. Sercegett mint a zsír.

ELVISZ ODA

A vonatok ahogy eldübörögtek remegtették
a kockaház ablakait a sárga szekrény tetején
a sárga almákat sötétedés után kavicsokat
csikorgató árnyakat kergettek át a szobán.
Láttam a világító dobozokat kerekeik csattogtak.
A mozdony hosszú kéményéből kifújt szikrák
pelyvaként tekergőztek föl a csillagokig
spiráljaik mesésen ígérték a világ folytatását
túl az erdőn az égre mutató templomtorony
és a láthatáron úszó fekete hegyek viharfelhők

messzeségén is túl. Hitegettek a vonat elvisz oda
hova ez nem volt kérdés vagy miért mert mi
lesz ott. Föülni csak menni elmenni.

MIT FOGNAK ÁT

Ma kánikulai hőben heves szélrohamok északról
a fasor gesztenyéinek leveleit kifordították
világosabb zöld hátuk lapockánál behorpadt.
Fakókék volt az ég a lég levegőtlen rovarirtó
szertől émelyítő tüdőt elrekkentő fuvallat.
Hajtottam a Szilágyi Erzsébeten autóval ismerős
utcákon vitt az ablakokon becsapódó zúgás
egyik budai hegyről a másakra és mentem közben
a kálmáncsai gyalogos úton nyírfák iránt.
Háromezer lépés a kockaház és a pusztai iskola
közt át a marhalegelőn el a grófi kastély mellett
ahol nagyapám még a születésem előtt volt
parádés kocsis. A két utat a mait és akkorit
összetoltam kocsistól lovastól és néztem mi ez
mit fognak át egybevágóak-e a mértani testnek
nem mondható anyagtalán alakzat idomai
szelek szagok időök hajlongásai és aki körül.

HALLANI LÁTNI

Az én pictusom mintha nélkülem épülne bár
kezemmel itt s nem törődne írott múltam
darabkáival úgy olvasztja ki mai homályaim
formáit tartalmait úgy ecseteli pepecsel.

Hangzatos cselek ahogy járok-kelek.

Kötekedik és andalít.

Semmit sem feledtem el hallani és látni mégis most tanulok futok mint a kadarkúti futballpálya körül '50-ben a tornatanár és középhátvéd K. J. sípjelére. Mégsem úgy. Tizennégy éves voltam nagyratörő korom csúcsán éltanuló úttörőelnök vasárnap a kanonok úr ministránsa. Körbeérni az egészszet volna jó kellene mi az festeni futást pályát játékos társakat -tól -ig húzva-írva vonalat.

A VETÉLŐ UGRÁLÁSA

Jóska volt első barátom. Apja mogorva kétméteres ács örökké borostás füstös kalapban anyja varrónő fele akkora csak ültében s innen még apróbbnak tetszik képregény kockája kirakom. A Grimm-meséket olvasni tőlük kaptam kölcsön. 52-ben voltunk nyolcadikosok s ötven év múlva találkoztunk újra még élők fölmondtuk kivel mi történt névsor szerint. Jóska nem. Tüdőrák vitte el. Ültem ott felemás ámulatban kapálózva a padban hasonulási kísérleteim mázától mereven. Különben jó volt szörnyű szétterült láttam a vetelő ugrálását. Aztán átsétáltunk az iskolával szemközti étterembe. A fényképezés elmaradt. Lezöttyentem a szép ifjú tanárnő mellett üresen maradt székbe akkor végzett a főiskolán hetedikesek voltunk ma egyetlen élő tanáraink közül. Próbáltunk beszélgetni. Hiába kértem tegezzen elnémulva ült.

LESÜLLYESZT VISSZAEMEL

A délutáni alvás húsz-harminc perce
mint homályosan fénylő kábaság mennyire
jó ahogy átmos lesüllyeszt visszaemel
az idei nyár ijesztő hőisége elől is elmenekít.
Álom ilyenkor alig száll rám költözik belém
a minap mégis rég halott anyósom ment át
a szobán szépsége teljében és olyan sugárzó
örömmel az arcán hasonlót életében ritkán
láttam sohasem talán. Lábam az asztalon
aludtam szokott pózomban és ébredve addig
nem ismert tompasággal vagy éberséggel
sajgott bennem hogy nem él és miért nem
micsoda igazságtalanság megalázó. Magamhoz
tértem aztán kiszállt belőlem elhárult
az álom-jelenet értelmét most is csak
hüvelyezem. Talán nem is kell másként
ennyi épp elég lesz alig sejtem mihez.

MIND-EGYEIM

HALSZOL

Félálomban a hangok
ahogy
halszol a szél zajaira
úgy glisszandóznak fölötted el
hogy meg sem érintenek
vagy mégis.
Mint viszketés
óriás
madárhas az ég foggal
kimart csontig. Lezuttyan
fölríadsz vigadsz hogy
mégsem vagy sírni szeretnél
mersz-e. Mi van ma veled
vagy nincs és hogyan tevődik
össze hápog lökődik mivé
horpad be horpaszod.
Torkán ahogy kifér
zuhan le alá az értelmetlen.
Mindig le ahol
vagy éppen ott állsz
ülsz jársz kérdezel vagy
halszol magadtól attól
megadod most az árát.

VAKUI

Ferde zuhanás és kireped kidől
szétszóródik mi megvult vakui
villogásától vakon tántorogsz.
Mi ez mi történik itt hol vagyunk
mi van velünk vagy volna
ki
senki
horror vacui szippant be sötét
hibbant spirál fölemészt kilök
lemerül instrumentumod.
Jajgatsz-e legalább közben után
most itt éppen.
A Margit híd lábánál ültem
a nap opálos vakui
csillámlottak lenn hömpölygött
medrében a folyó héjatlán
homályban suttogást véltem
hallani még mit akarsz.

DÉLUTÁN KETTŐKOR

Könnyű ahogy a szél
a tó vizére nyárfák
pelyheit fújja könnyű
a levegőre rajzolt elnyújtott
aláívelő hullámvonalakat
valaminek vélni ujjbeggyel
érinthetetlenek. A dorogi tó
partján gondoltam ezt

délután kettőkor minden
négyzetméterre esett egy
egy ember és a hangszórók
rózsaszín torka üvöltött
a zöld gyep fölött mintha
nyúznák pikkelyes
bőrüket tíz körömmel.

TÉR FOGAT

Három óra után nyolc
perccel kisütött a nap.
Két meztelen lábamat
a fehér kerti asztalon
fürdette forró fényözön
dőlt át ős térközökön
tágult a hársaktól
édes gömbölyű elem.
Vihar után voltunk
a lábam boldogsága
kétségbevonhatatlan
jelenvalóként történt
meg velem éppen
a nyugatra tartó
lovakat is látni véltem
az egész fogatot.
Nem a gyerekkorít
Kálmáncsáról
imbolygó rozskévékkel
tornyozott szekéren lapultam
vagy mégis.

Titkon kapaszkodtam föl oda
csengős szánkóra télen.
A kocsis nem vette észre
vagy nem mutatta
szemére húzta kalapját.

FORDUL VELÜNK A FÖLD

Nyír és fenyő
sötétzöldjén ahogy
a lemenő nap átvilágít
látni a tér csupasz
egzisztenciáit
hallani nyers némaságuk
zajongását.
A hegy is belereszket
panaszukat érti. Sziszeregnek
mintha szél fújná hajukat.
Mindegy-e hol melyik
közbülső alá kuporodva
és ki gondolja ezt
miért mi iránt vonszolódik
ha kitudódik hogy
nem is ők de senki
így késő délután
ahogy fordul velünk
a Föld s hosszúra nyújtja
kiteríti árnyamat.

A DÉLELŐTT TESTÉBEN

A vadrózsák világossága
és a vadgalambok gurgulái
érinthetetlen szemcsék
a korai délelőtt testében.
Ijedt szitakötő férceli
fölszibi vér szivárog
megalszik bőr beheged.
Pőre idő se völgye se orma
pedig csupa kitépett
vitorla lyuk és kockák.
Élőlények orsóznak föl
vissza le alá iszapig.
Tudni hogy az egész fáj
vonyít mintha egy volna
minden mindegy benne.
Belecsúszva a végtelenbe
vadrózsák világítanak.

ALIG A CSÖND FÖLÖTT

Mind-egyeim mind
Akastyán-hegyen
születettek reggel este
akármi vagytok suhanás
vadrózsa bokron akácon
tudom hogy a halálon
nincs...
Nem is azért írlak.
Semmiért se hova ti mint

legbelső beszédek alig
a csönd fölött oktalanok
vélt magánvalónál
elevenebbek talán
tetszhalott panteisták
de jó hogy vissza nem
kérdettek ti mind
hogy akkor hát miért.

ÚJ SZÓ

Újra szeptember újra fény
újra fekete szőlő nem az a
gyerekkori vagy mégis
az íz ahogy visszavisz
mögé inkább s úgy előre
nemcsak a halálhoz
közelebb de többre talán de le
het-e több ami más most légy
okos nyavalyás költő mes
terséged térségét mint gömböt
ujjhegyen pörgesd meg és
mondd ki de új szóval
a hegyen még zöld a zöld
már bogyók pirosodnak hó
hullámlik három óra van
szokott kör régi elég élni
hangzatait majd megtanulom.

SZICÍLIAI ÉRINTŐ

SZICÍLIÁBAN JÓ VOLT

Szicíliában jó volt ha sehol se is az.
Hely nem ad vigaszt előre tudtam semmire.
Most mégis így kattog beszélőm mintha
folyamodna hozzá lamentálna érte vissza.
Szicíliában megérte lenni a Tirrén-tengeren
történetem szappanoperáit játszotta mohó
villámokkal az Afrikából jött sirokkó
sáros meleg esőkkkel az Etnáig rohant
hegyet és felhőt összetolt. Lenn túlhabzó
turistaözönben burjánhó botanikában
a házak erkélyvasainak ornamentikájában
Taormina maradék harmóniáit impresszió
és szecesszió közt a sárga-kék térségek
szegélyein mint ideát még megmutatta vad
látnivalót. Próbáltam Csontváry szemével
nézni a festett vászon szerint vörösödnék-e
görög téglák zöldül-e fönn az ég. Végül is
ez az egész mit jelent ha létezik egyáltalán
hogy visszasóhajtom majd Szicíliában jó volt.

SZICÍLIÁBAN JÓ LESZ

Időből teret eszkábálni mind ezt tesszük
tudom tákolom törekszem dramatizálok
álomvaló és tárgyias között ülök készülök
erre a szigetre vissza-előre csúszkálásban.
Palermo hegyei

ahogy a reptérre érkezünk
csupasz árnyak a tenger és a város az egész
nyomorult és fennhéjázó valahogy mégis
méltóságos mozi nézésemet magába oltja.
Vagy beleérezem. A mostani-itteni hő a hörgő szél
mintha onnan gördülne ide égető folyékony és
légnemű közt vibráló áttetsző test. Szicíliában
megint jó lesz élni. Előrevetem képzeletet
s hagyom boldoguljanak velem ott.

ÉRINTŐ

Ezzel az édes Szicíliával visszaéltem. Elgalop
píroztam poroztam képzeletet kifulladtak idő előtt.
Hazardíroztam és most ijedten a facér
véletlenül löcsölöm esetem kapkodok szójátékok
üres tenyere után. Eszembe se jut büntetést
vélni kitervelt orrba vágást a sorstól hogy így
elkiabáltam és mégis. Vírus támadt
rám járuléka lázak hogy jártányi erőm is alig.
Próbálok -kodni -kedni bután hogy a test története
ez de magára persze (régi hű társamat) a bajban nem
hagyom. Számíthat rám. És ő? Tőle mit várhatok?
Énjeim egyszer volt s ma is ágáló-elheverő alakzatai
összekapaszkodnak érte de közben tiltakozom a pszicho
szomatika kísértő sablonjai ellen bár oly hevesen
hogy gyanút fogok s tudom valamilyen fok-módon
szétfejtethetetlenül összenőve mind létezők. Mit gon
doljak és mondjak és tegyek még? Jól is lakni
meg is menekülni nincs mód de vannak változatok
és ez is az (egyetlen) talán. Hasa most
mélyrepülésben húz érintőt a borszínű tenger hátához.

AZ ÚJ HELYZET

Kánikulai délben támolyogtam fel a szívsebészeti pavilon első emeletére s míg J. a vizsgálót kereste az üvegfalú palota sarkában lézengő műanyag székek egyikére roskadtam zihálva. Pár pizsamás beteg sziesztázott ott s hirtelen mintha jelre az egyik göndör hajú őszes férfi elém állt és nézett nézett némán barátian a tartásában enyhe sértettséggel de hiszen B. D. ő a beszédhibás fotóművész évtizedek óta ismerem hát te mit keresel itt mily kopott regéket ezt már nem mondtam de ott felhőzött mint modor móka irodalmi árny s B. mintha erre is válaszolna szétnyitotta egyetlen gombbal összefogott kabátját öreg bohóc jaj nyögtem. Friss-vörös sebhely futott középen a mellkasán hasig. Mondta aztán elégedetten a hatástól dadogva magyarázta történetét csak törmelékek hatoltak agyamig s akkor ő cinkosan magához húzott és fülemhez hajolva súgta tökéletesen artikulálva szavait hogy ezt az új helyzetet költőileg majd kiaknázhatom. Ki. De mennyire. Szicíliai a megmondhatója milyen kivert vagyok ezen a téren. Már hívtak a vizsgálóba. Már cuppogott mellkasomon a polipforma gép már a pavilon régen megkopott regéi is ott hengergőztek a múlt apáink és mások halálai jártunk ide eleget. Már a folyosón ültünk sápadt vagy fogta meg a csuklómat J. az új helyzetet szerelmileg így aknázta ki verejték szakadt rólam ráneheztedtem.

A VÍRUSÖLŐ

Gondoltam ha megvan ha meg mert meg a neve meg legalább is így hívják cytomegalo hát ennyi betűvel a tíz meg tíz ujjamban ennyi hangzásokitekerővel a fiókjaimban akárhova nyúlhatok ennyi betekerővel átfordítóval fölnagyítóval és kibelezővel csupa szuper szerte a verselés-szerelés ekkora mekkora halmazával a mezekkel és szesztelenekkel ezer oktalan okkal kicibálttal a nekilendüléssel a süvítéssel a tánccal és vinnyogó kitépettjeim permetével a fejemben a képzeteimben és a rettenetes tartományban hol az ember azt is elképzei amit nem akar ennyi idő után ha valóban úgy ahogy el-elboldogulok gondoltam eszkábáljak össze és olvassam rá a nyavalyámra ha már a sárkányt nem sikerült most fessek ide egy vírusölő verset ez egyszer varázsszer legyetek szavaim praktika patikában ismeretlen gyógyfű zizegése zsözsögés gondoltam talán csobogtam csupán párologtam víz valami testmederben szabad ég alatt.

A LÁZKURATÓRIUM

Egyik éjszaka forró verejtékben úszva algopyrinjeim taraján fél- és egész álomdagályban harmad-éber közökben újra meg újra próbáltam visszaidézni a László kórház rendelőjét hol véremet vették (megint) az alagsorban a bejárat fölött fehér zománcablán fekete betűkkel ott állt a név első tagja LÁZ de a többit sehogy sem tudtam kimondani mert vadul kövéren

rikoltó némaságban újra és újra az meredt szemembe
LÁZKURATÓRIUM míg émélygő reszketésem
átcsuklott és kibukott belőlem rekedt röhintés lám
álomalatti tudatom is visszaüt világomra vall vacak
packázatok búzló kockázatait löki rám hagytam
garázdálkodjék tetszése szerint és ez is vesztemre lett
irodalmi kortársaim alja sistergett elő a belém döfők
egyikük hideg haja tejföl tegnap még manőken s ma is
divatbáb mit akar itt ez a szegény hamis hiéna feminin
fiú s a többiek a hiúságába belehibbant történet-lopó
ezt nem tűröm ezt nem engedem áthazudni de mit
mi hát a tárgy s akkor beugrott LÁZAMBULANCIA
s el is tűntek az árnyak a szemközti háztetőn
fölmeredő két alumínium kéményt néztem balról
derengő ezüstpillantás érte pirkadt megszólalt a gerle
sérülni lehet maradni kell őrizd arányérzékedet ilyen
enyhén pózos kimondatlan szavakba kapaszkodtam.

A CYTOMEGALO FIKÁZÁSA

A cytomegalo műve ez néztem arte povera módi
boton lötyögő bőr a karom pipaszár lábam s ahogy
előreesett vállam közt a nyakam öreg pulykáét
utánozza vivát. Majd dekonstruálom egy ülésben
alla prima s amilyen mérész halandó vagyok
mint Csokonaim állította bár némi iróniával ő is
még fikázni se lesz rest homályból kikapaszkodó
szellemem a kártevőt. Vicsorogtam. Borotválkoztam.
Inam remegett ahogy pamacsoltam és a fehér habbal
maszkolt fej elég riadtan nézett vissza rám
a tükörből jó-jó biccentettem a vélhetőleg még ott

lappangó árnyak konceptuális megalomániád
nem becsmérlem kicifrázlak pop art emlékművet
állítok hogy végképp kielégülj a világocsmányságok
vitrinében szorítok helyet. (Így csörgedezett belső
beszédem a maszkot már lekapartam s pihenni
ügyesen a fürdőkád peremére ültem szür-natur.)

MEROPSZ VENDÉGE

Meropsz király vendége vagyok ki más és
nem a hely teszi hogy valóban ott (itt)
ahol ő időzhetek Kósz szigeten. Belevetítem
ideképzem pár ezer év meg se kottyán
ugyanazon járáson belül vagyunk
egyhuzamban. Vagy ráfogás csak?
(Ahogy a késő délutáni fényben ereszkedtünk
repülőgéppel alá és a tenger változatlan
kékségében a szigetek mint mélyvízi állatok
nyúlványaikkal öbleikkel napsütötte-sárgán
úsztak még hihető volt amit hittem lesz
megújulásom a lábadozó aki vagyok
Hippokratész ligetében megszabadul a víz
és a föld metszéspontjában bíztam kivált
a hullámok fövenyre írt beszédében).

EXPONÁLT AZ IDŐGÉP

Tegnap (már estefelé) (még visszasütött a nap)
a bazári városkában keringtek aztán leültek
egy sarki bárban két öreg két fiatal öt gyerekkel

a turistaözön legközepe. Nesztelenül exponált akkor az időgép hogy a létezés idilljét pillanatot felvételként fölmutassa majd legyen ha lenne számonkérés. Láttam a fényképezést éreztem a nyakamon fényes hó érint alanya voltam tárgya víg semmire való tettet nem zengető semmi célt irányt nem kívánó történésnek része az egésznek. Már sodródtak tovább. Mediterrán zöld indái mézes illatok motorok benzinbűze pop-zene-moslék hullámzott konfekcionált tolongás. Mintha film volna már akkor is néztem. Itt mennek a tenger felé.

A PICASSO-KAVICS REJTÉLYE

Picassót már fénykorában a Földközi partjain mint köztudott főként Antibes körül annyira feszítette a belső arcok rögzítésének vágya hogy sötétfehér és világosfekete irónjával az eléje kerülő már amúgy is komponálnak tetsző kavicsok egyikét-másikat nimfák démonok és más szörnyek vonalaival hálózta be nem volt egy pillanata hogy ne dolgozzon a keze igen ezt tudtam a pillanatszülte kavicsműveket P. nyomban háta mögé a vízbe vagy a homokba dobta pár példány ha maradt jobb gyűjtemények éjén ma is vadásszák esztéták és képhamisítók az ember fantáziájának ha beindul hát van hova és miért vágatnia de a döbbenet kikezdheterlen tompasága megtaszítja

(tenyérrel homlokon) ha
Kósz szigeten akad kezébe P.-kavics
látja hogy érett mű arányosan tölti be
a tenyérbe fogható fekete kődarab felszínét
de rejtély motyogja rejtély hogy miként
került ide ez mégis jelent valamit (talán).

IROMBA JÓSZÁG

BEJUTNI KIJUTNI

Mint Brunsvig király nagyanyám
meséiben szerettem volna
bejutni a kastélyba később
úgy hívtam magyar irodalom
lett belőle Tükrös Borzadály
de a társak gyönyörű igazságait
megértettem hogy surranó hal
vagyok véres nád közt és az a
fontos legyenek ne legyenek illúzióim.
A keleteurópéer pontosságát is
elhittém éltem a négykézlábtrappban
dramaturgiájának gyötrelmes szépségét.
Az Akastyán-hegyet honnan menekülni
csak lóbőrbe varrva griff-helikopteren
lehet. Úgy sem. Mi lenne velem ha
mindezt visszavonnám mint mások.
Burjánzó szövegek gőgje üresség
cicomája nekem követhetetlen csupa
krücc és kers-pityere pök hogy unok
tőle. Nem játszottam persze titkos
ügynököt nem is imitáltam.
Fikció és jelenvaló gyalázatos össze
hazudásától tartózkodtam hogy történet
és történet közt a különbség
el ne ináljon vénségemre sikerült
az irodalom-kastély ketreceiből kijutni
hova hát ide löktek is valóban.

BÉLÉS

Belém áll rám kattan újra és újra hogy miért
megmondani nem tudom mégis nyagगतom
nem az írás a benne élés a fontos (ez biztos)
benne bélés a szó szavakkal szavakon evezek
tavakon. Versem visszaélem. Kerge kényszer
összecsendíteni-csődíteni hangokat ha az
irodalom nem oltalom többé senkié a csónak
formának holt kadáver nem cseng kong
csupán nyúlik szétomol. A süllyedő kék mezők
felett savó sárga fény csörgedez soványka zöld
bár ez mit jelent s miért írom le vagy ki be el.
Bírom-e a hangok hálóját ha bemeítem mibe
mit fogok vele de kínos hogy minden kérdésre
visszakérdezek kettőzve nem felel senki sem.
Valami itt a papíron mégis megtörténik. Ahogy
bevetem betűvel megszületik a tetszhalott.
Az ember halász és hal kifoglak és kifogsz.
Két személy közt játszódik velünk.

RAJZ ÉS VERS

Véletlenül vonalait hogy a tétlen papír
(hajnalpírt a reggeli szürke) ki ne szűrje sápadt
semmivé ne gyúrje próbálom kimondani.
Csalogatom. Üres szemek nézését-e.
Szóvá írom. Vissza-előre veszemre-javamra-e.
Rajz és vers így együtt hallgat két tetszhalott
nincsenek mégsem egyedül. Kottát is szeretnék
mondатаimhoz bár a fölkapaszkodás meg a

lezuhanás mint két csíkos trikós artista rúdon
olyan kétségtelen. Dolgoznak. Velük boldo
gulok. Fúlok. Az orbis vagy a pictus
teszi ezt latol gatom vagy a vélt a volt a holt
netán elveszett csupán átváltozott és mára oly
idegen tárgyasulások a sok hepehupa hülyén
véres szakadás. Van-e ok kezdettől egyáltalán?

ELÉG KÖZEL

Ha igen utólag mire megyek vele iromba
jóság az irodalom megfoghatatlanja irdalni
sincs mód beszólni elásni. Mással se volna
nem jobb de más se hiába lehettem volna
templomban orgonás jól fújtattam tízévesen
vagy asztalos bármi foglalkozás csak ide úz.
Semmiképpen. A képen amit festek éppen
mázolok sok dolog hangzik tolakszik
árnyaik elébem zuhannak keresztül vak
föltételezések káprázatok épen kellene mind
fölérnem megragadnom elég öreg vagyok
hozzájuk elég közel és nem túl közel talán.

BACH ZENÉJE SERCEGŐ RÁDIÓN

Ha volna emberfeletti szellem a teremtő
erő bárminő konkrét alakzata halmaza
valami nemű (igenű) végső soron kimondha
tatlan nevű fölfoghatatlan túlon is túli vagy
innyi belebújt elrejtőzött ha lenne milyen

érdektelen volna úgy lenni valóban. Oda
hárulna s eleve persze minden alárendelt
nem volna önrész semmi a próbálkozások
a tudat hogy egyszeri és tragikusan halandó
vagy tökéletesen eltűnő egyik sem létezne
dolgaiban a talán a mégis-másként a kocka
ez nem üdvösség volna s ha örök annál inkább
unnám. Bach-zene szól elragad visz az autó
sercegő rádióján az utca dübörgő medertelen
zajában is él táncol fáj meztelen áramlás a miénk.

MALOMBAN

Mit sütsz ki belőlem alacsonyan szálló őszi nap
nézed ahogy irkál alatt és szemhéjat hunyva
két-két sor közt befelé bámul hallgatózik.
Jólesik neki sugarad fény és hő.
Hallja közben a szél megunhatatlan
fúvását fű lomb vihar utáni kékség húrja zizeg
fenyők és nyírek ezüstös rései. Elterelés gondolja
mellébeszélés zenébe hullás kimondatlanul is
szorongás az oktalanság heveny semmije
oda behúzódok. De nem. Visszavonom bár
hagyom hogy versbe írja talán kitapogat vele
vagy égtájtalan sétáján eljut oda hol a kovakő
fölszikkrazik és kihat az egészre megvilágosul
ha csak egy pillanatra is hogy a csinálja-szenved
malomban hogyan hull a liszt s a gerendákon
függő denevérek fejében mi forog.

RÁBÁVAL AZ ÍRÓK BOLTJÁBAN

Tegnap délután Rábával verseinek röpdöső sárkányával a társasság szépségeinek felködlő illúzióival az Írók Boltjában jó volt elég jó talán. A sarokház L alakban forduló üvegfalainak belső szögletében ült villogott mesélt bajlódott a mikrofonnal kint a téren óriás rovarokként buldózerek bóklásztak dübögtek vadul építették át a tájat a költő háta mögött egyikük állkapcsát csattogtatva előre rohant mintha ránk egyenesen még megtorpant az üveg előtt. Láttunk és hallottunk. A könyvbe nyomtatott holt kalligráfiák föltámadtak. Kinyílt tér és idő. Tárgyas és képzetes valóság egymásba rétegződött. Összeállt a kép gömbje. Megmutatkozott. Elhitette hogy létezőnk.

SZERŰ

Török Sándor századik születésnapjára

Ki-kirajzolódás, árnyas

Szem-iriszben?

(Tóth Eszter: Dobbantás)

Élet és halál egyként -szerű-e nem tudom a választ nem tudta megértetni velem az antropológia szép meséivel ő sem mikor még nap mint nap összefonódtak történeteink szálai a hatvanas évek derekától a Szalay utcai meg a Thököly úti szerkesztőségben és úgy tűnik föl ma előttem

különbözőségünk most már fix pont marad
nem változnak nézeteink de mi ez a világitó
egybevágások mögött szóra bíró kérdező
erő az idő ahogy nő vagy zsugorodik vadul
a kor irgalmatlanul relativizáló tényeivel sem
halványíthatja el amit tőle kaptam mindegy is
minek nevezem aránynak-e a jó iránt az
érzésekben ő föltételezte hogy pedzem erre
játszott (varázsló) egyenesen személyemre
szabott értelemben. Szeretném itt
az alkalom tákolta térben időben
szem-írisz-rajzban megerősíteni -szerűségeink
közös szálaikat dokumentálni hogy megvan nálam
az a valami gilikoti nem ragadt bele a béljós(nők)
sarába nem fújta szét a kozmikus ürességbe gonosz
világhuzat ellene mondom.

HEGYEZIK GLOSSZÁVÁ

Hogy a miniszteri pályázat menüje
hiú hagymáz még hagynám
csak legyintenek a mód ahogy packáznak
velem már vastagra edzette közönyöm
de nem mert ez a fok ez a hév váratlanul feltépi
kamaszkorom szövegét jelenvalóként szakad rám
vénségemre megkapom a hajdani szóvicc testesül
mennyit mondogattuk a kollégiumban korgó
gyomrunk zenéire hogy az étlap majd kiteljesedik
lesz ebédre rántott sezlonrugó kockára vágva
vacsorára szórtépés gyalupadon hindu módra
úgy hangzott mint szürrealista recept

milyen jó volt zengetni a képtelenség képzetait
hát sajnálom hogy kínom-dühöm prései ilyen olcsó
érintésre facsarják ki s feketítik el hegyezik
glosszává hiábavalóan (nem is kétlem) diákéveim
blőd szépségeit az ember mégsem képes fölfogni
hogy nincs hely hozzáférni forma sem társak.

FELLŐVE LŐN

Felröppent az internet egére ott van lehívható
s nemcsak éjszaka mint a csillagok fénye
megszűnt a pár ezer éve úgy ahogy de egzisztáló
irodalom költészet a művészet mint olyan bár
milyen s mi az mióta áruházi dobozoktól nem
különbözik tehát tudd kimúlt s még meleg helyén
virul a kulturális reprezentáció megijeszt
pojácává alázott paradoxonokban összecsúszik
ellenállás és kollaboráció egy húron pendítve piha.
Remélhetem-e az új világ jelei
fellőve csupán fenyegetnek és testté egyik sem lőn.
Verssé igen most itt éppen ahogy ködös szombat
reggelem ablakán kinézek s állok eseten bámulok
felemás eset mint kívülálló nézem belül s hegyezem
megint. Mivé kellene hogy szűrhaszak vele és hova.

HOZZÁFÉRÉSI LEHETŐSÉG

Bizonyos kifejezések szóból lett konfekciók
opciók ripők cihák torzulatként kikerekedő
tartamok legeslegekkel a fulladásig telt leget

sulykolják szüntelen és testesítik meg bármire
nyitottan s nem titokban nincs titok. Karácsonyra
míg robot száll a Marsra honunkban internetes
hozzáférési lehetőséget számítógépet
mobiltelefont biztosít két főhivatal húszmillióért
újságot silabizáló szemem kimered
hajléktalanoknak dehogy azoknak
a nyomtatott betűk vadul csiklandoznak nincs
min nevetnem nincs mód hozzáférni bizonyos
értelemben hajléktalan szóiparos vagyok tudom
s üvegszerű máz fagy rám míg a robot
faggatta csillagot nézem megmondani nem
tudom mi az valamiféle szégyen alighanem.

MÉG EGY ÍRADÉK

A Legyen ön is kollaboráns című folytatásos
műsor legújabb feladványa az aktuális szép új
világra ma úgy nyit kaput nézői fájdalom nélkül
szédülhetnek át meg át a ragadvány mákonya árad
pökhendy urak mediatizált szájüregébe buknak
egyetemi ketrecekben sütkérező ifjak csordái
unalmukban beleszordogálnak a struktúra
tölcséreibe ez a magyar mese új szomorújátéka
állj most már pontot ide tagolj ember az ónos
jégként síkos *politikai* dimenzióiba ne csússz
ott elsüllyeszt minden talpalatti hely s tudhatod
a magyarázatokból erkölcs nem terem hallhatod
az ősi közmondás szavait *corpából hittant*
gyártani mint Márton a hibbant még poszt
se megy el hát hagyjuk már elég játékom is
émelyít meddő magában való magán-íradék.

VINKLIKENŐ GÉPZSÍR

Hogy minek kellene és hogyan lehetne
ellenállni ha a kor pora (korporáció) hét
rét hajlik az egeken kifordít kifoszt
kicsinál kifelé lövell rózsaszínű lukacsain
szagos fényt szemcsiklandó csillogást
(semmi új ez a régi jól bevált légkondici
onált lidércnyomás) mintha végórájában
ketyegne az egész de te a rész vagy ha
része is egészen mégis egész te ellene
mondasz (semmi új) mint személy
a gonosznak a vele járó magyarázatoknak
kérdesz legalább mint a Láng Gépgyárban
(tanonc voltál ott '53 nyarán) ha vinklikenő
gépzsírért küldött a raktárba brigádvezetőd
mi az és mire jó röhögés volt a válasz
másra ma se számíts. Nem számítok.

A DARÁLÓ

A bádogtölcsér fölé szerelt uni
maximális daráló karját ketten
kattogtatják látni Horthy és Kádár.
Ömlik alá a csőből megmodernizált
tápszerük a többségnek összehabart
nemzeti kása. Barna plázazsákba
adagolva méri a gépezet mediatizált
szárnya tolongnak érte végre kiáltják
végre csak hogy el van érve élve el.
Csalás hörögnék élvelejétől a végéig

virtuális trükk anyagtalán rémképek
múzeuma de tudom hasztalan minden
erőlködésem ez a trend ez a daráló
a győztes reália vacogok bőrömön
érezem fejtetőtől talpig múlt
évszázadom puszta korpusza
nyiszorog itt a mindennapi jelenvaló
praktikum dehogyan panoptikum.

SÍVÓ IZMUS

Hogyan hiheted. Mint álmod balekja vagy.
Vöröslő közeiben ez lyukas fogára bármikor.
Árnyéktalan jó újra pénzpatán blőd popula.
Kettészakít és betódul rihákjaival de nem
ott hol férceid kilógnak mindegy neki mit.
Sarabolásban árad el hevenyőleg s luhogat.
Mit mondjak még milyen nyelv melyik mije
reccsenése bugybora vakogása sívó izmusa
nevezné meg megközelítőleg megalább hogy
gyulladáshoz tanácsnokaira ráhökkenj hazug
sleppje láttán fölneszelj. Mielőtt még ledőf.
Szétfertőz. Hasmánt se és mindeneddel ne.

EGY KULTÚRAKÖZVETÍTŐNEK

„Kultúraközvetítő” igen Gy. M. igen
ez már magában is milyen elrettentő
bár a tömegtársadalmak pokoli fortyo
gásában vélhető még kényyszerű sávnak
miként a burjánzó magyarzatok is

a nyugvópontot sehol sem lelő filozófiák
nyakatekergetése ahogy szétszedik ön
magukat és nem tudják megmondani mi az.
Gúnyverset fabrikáltam rólad Gy. M.
olyan közönséges közönnyel fordítottál
egy szellemi hívásnak süket hátat mint
legátlagosabban élősködő média-társaid
visszavonni vágytam s durván hogy
különbnek gondoltalak csak fájjon fújtam
aztán elszállt dühöm híg szomorúság
löttyent rám elkámpicsorodtam megint
ugyanaz a hányszor elutált szétvakart szar
valójában már ezt a verset se akartam nem
is vers ez már magával rántott mi más
tehetnék megyek vele és nincs mód
kitérnem holott előre látom a végét hiába
sajnálak (csupán) így mégis beléd marok
vagy sem már mindegy késő a romlott
struktúrában nincs kivétel egyként bűzlik
az egész s ahogy kattog vakvágányán
bármilyen különbség utasai közt jelentéktelen.

AZ ÉN KÖLTÉSZETREGÉNYEM

FACSIGA

Akárhogyan is csűröm-csavarom már
látom ugyanaz marad és nincs más
hátra (előre) mint újra futni ugrani vagy
tétovának tettetett lavírozással mintegy
mit sem akarva vetődni arra még közelebb
hozzá és ráérősen rábámulni úgy tehát ez az.
Mintha semmit se tudnék s nem is.
De tudom ez nem olyan nem-tudás
ha egyszer játszik a dudás nyaggatja
szerét mint ama facsigát ott a kockaház
udvarán ostorral hajtja üti fújja bűgjon
holt költők dallamai egy szín egy szál
rátapadok megérintenek fel-felpörgetem.

HIÁBA

*A kisgyerek, ki voltam, mégis él még.
(József Attila)*

Él amíg élek ezt remélem nem is
volt soha más mértékem létrámon
hozzá másztam vissza le mindig ő
súgott futott fatalpú bakancsában
tó jegén jön verset lép velem itt ma
hozzá képest vagyok hajtogatom
egyre metámhoz megvan a minta

nyakába varrom vigye képzelmeimet
zörgesse fatáskáját doboljon rajta
biztatom csak rajta kisfiam miféle
dzsungelen át hol színe visszája
egyszerre szúr valahány világhiány
és száll alá fajunk hiába üvöltözünk
nincs fül hallani látni vak a nap
tudom mióta hogy kérdezni kevés
malignus-e mindenképpen a létezés.

HA NEM AKAROM

*Ki volnál? Te vagy: Dsuang Dszil! Te hát! –
(Szabó Lőrinc)*

Én vagyok én szigettengerek
porszemszigete ki más a Föld
kerekén a gömb hajlatán s
hogymagammal miként azonos
magamon kívül világba esve
ez fogas kérdés csikorog tőle
minden csontom. Hámozni
héjatlan parazsamat és közben
haladni roncsolatlanul odakinn
kínos illúzió. December 21-e van
az év legsötétebb szaka múlt
századom Sztálinja ezen a napon
született mennyit daloltam
önfeledten az ő nevével lesz
jobb a világ. Játékaim álmokkal
készen kapott és saját gyártmányú

káprázatokkal ami meglett ami nem
Dsuang Dszi átfoghatom talán
de mit tegyek a nélkülem rám
szakadóval ha nem akarom és
mégis elképzelem.

MINT SAJÁT SZÜLEMÉNYEIM

ragadj el felhő, hab, vagy lomb gyanánt
(Shelley – Tóth Árpád)

A Szikra moziba vágattam sárga villamoson.
A Vörös és feketét adták Gérard Philipe-pel.
Tizenhét voltam merő póz és szorongás.
Vidéki suttyó Angyalföldön enyhe jampec
kívülről galambszürke csónadrág és széles
hajtókájú egygombos zakó aprókockás
acélkék szövetből. Fehér szegélyű sötétkék
ing gallérja kihajtva bordó szivacstalpú csuka
a szívem pedig a szívem csupa szorongó
tapogató képzelődés a költészet tangójára.
Szüntelenül fújt ott a vad novemberi Nyugati
Szél. Vétlenül vetődtem véletleneimbe minden
kellett volna semmi nélkül az egész kimond
hatatlan lendülés a Lenin körúti tánciskolában.
Belevakultam hallomásaimba érzékeimet
összemosva vágytam saját axonometriám
tengelyeit megtalálni vers eredj légy zene hő
ezüstkésen tekergő piros almahéj.
Költészetregényem évtizedeken átizzó
kályhájának füstje orromba csap szemem

elhomályosítja bizonyos szavak ritmusok
úgy szállnak föl mint saját szüleményeim
kamaszkorom mohó vágyaival itatnak át
lelkük (rámondom) *szabad, vad, büszke rokonát.*

A KIFUTÁSI IDŐ

*Nincs rád szüksége a világnak,
S azért a szent fát félretedd.
(Petőfi Sándor)*

Karácsony előtt egy héttel (szemeztem épp
a nem-léttel) szólított az élő és a holt írók
boltja annak is a faxa mint világ üzent
visszárúzzák vigyem onnan a könyveimet.
Ettől azért akkor besüppedtem. Meglepett hogy
meglep még hat rám csak ültem hű hogy hültem
süvöltött fülemben a nyakcsigolyákra szerelt
mészből való síp el ne sodorjon el ne. Kapasz
kodtam. Úgy kell neki mondtam oldalról
mit kérdezgette Meséljek a Zöld Disznóról?
Ez hát a válasz hát eltűnődtem el s Petőfi
két sorát mottónak húztam magamhoz
hogyan az időt
a verseket és költőket szülőt
a homályló történetet így dramatizáljam
el ne tévedjek el ne mert különben oly belátó
vagyok az érvelésre hogy *lejárt*
a könyvek kifutási ideje báván bólogatok.
Csakugyan. Irományaim nem tudták
kifutni magukat. Karrierjükkel nem törődtem.
Bizonyos értelemben rossz apjuk voltam

és vagyok a *szent fát* azonban nincs mód félre
tennem és saját bánatom elpengetve-pötyögtetve
rájátszásaim közt most azon muszáj elme
rengnem hogy a „kifutási idő” jelentései
immár mivel járnak mivel járok. Mi lesz. De
nincs többé talány s ok kitetszik ki fut ki minden.

MEDRE ZÚG

*Az ember egyszerűen fest, mint ahogy ír,
vagy harisnyát köt, mert nem lehet el játék nélkül.*
(Mednyánszky László)

Újra meg újra ugyanazt de nem ugyanúgy.
Milyen lassú mély az „ú” a mondat mint
átfordítások és keresztetések medre zúg.
Barna-vörösre borzolt dimenzióban lánghol
kihűl elhal árnyak alkonyi otthona a kép
kifehéredik Szerbia háborús havasain.
Tegnap a festő szenvedéstől bódult lényei
most az Akastyán-hegy nyugati lejtőin
a szél „ú” hangjai. Paraleláik közt lépkedek.
Az éjszakai eső hideg szaga még itt
borzong az istenhegyi utcák levegőre rajzolt
kockáiban egy sárból-fűből tákolt kert
szénfekete fenyőkkel és kőpadokkal dermed.
Színpadi üresség. Bármilyen megtörténhet.
Ezüst Mercedes gördül villog el az ember
egyszerűen újra meg újra ugyanazt kérdezi
elég-e ha elhaladtában teltében-fogytában
nem ugyanúgy nincs válasz. Megint a szél.

HÉT HATÁRON ÁT

*Különös böjt! Csak a tilos szabad már.
(Babits Mihály)*

Mint tengervíz és homok csiszolta kavics
lenni alfa ómega meg élni is még folyvást
kedd éjjel szerda este kifeszítve az izmok
elengedve oda taszítva mit részletezzem
belelapátolva a struktúra betonkeverőjébe
maradni személy bár nincs többé tilos.
A vasútparti ház árbocához kötözöm sínek
közt kavicsok csillagok nyála vason kövön
ha kifordulok átlendülök vagy fölzuhanok
újra meg újra oda. Gazt saraboló munkások
átizzadt zubbonya vezet köztük apám jobban
nem tudom mondani hét határon át mégse túl.
Szabadcsapat. Bűvös társaság. Az idült
kín-kutakodást hogy miként volna lehetne
köztük próbálom úgy vagyok. Vágykép-e vak
keretben a vers. Ha megszólal énekes halott.

KÉT KAVICS

*Mosolyog a hold szemöldökével
(Vasco Popa – Weöres Sándor)*

Egyszer egy kavics jól emlékszem
szemet vetett a szép kerekded kék szemű
könnyelmű végtelenre és minden árnyát
magába rejtette az Akastyán-hegy nyugati
lejtőjén jut ez eszembe éppen az

ordítva odabiggyesztett újgazdag építmény
előtt fölnézek tornyára le a vasrácskerítés
mögött díszelgő kavicságyásra megalázottak
tömege szűkül ott lesütik szemüket mogorvák
alig élnek a pöffeszkedő világház rám ordít
mégis benyúlok kettőt kiszabadítok
föllélegeznek jönnek velem haza kéjesen
megfürödnek kialusszák magukat helyet
szorítok nekik a könyvespolcon hallgatónak
most mi lesz hát semmi mondom ettől
előmlik rajtuk édes nyugalom otthon érzik
magukat én meg fölolvassom nekik Popa
verseit tudják meg milyen egy kavics.

TALÁN A VERS

Napló mégis a vers. Palló. Híd ló
dobog hangzóra hangzó paralela
s lüktet ujjbegyem alatt J.-m nyakán.
Talán a vers. Megíratlan regényem hőse.
Délelőtt tízkor a nyári nap már
erkélyemre süt kézfejemre papíromra
iromba képzeteimet ha mind kiraktam
azt mondom jöhet-mehet már szabad.
Tegnap este a vihar roppant ütése
derékba törte a szemközti fát.
Tegnap este Luca unokám nálunk aludt
s mikor az elalvási mese megvolt azt
mondta simogass s hozzátoldta még
sokáig.
Mondom hogy palló. Tükre a hónek.

Összhangzatok ahogy átvezetődnek
ujjam lassan a haján homlokán.

KÉRDŐJELES VERS?

*A hős a kardot ki se rántja.
(József Attila)*

A vers is más?
A hős ki se?
A szó átlátszó semmije
a *vannak* vagy a *nincsenek*
s mintha mindegy volna
hogy a *hogyan* hogyan számít?
Mint fordított szájból
a vers-világfül lába kilóg?
Nincs képzavar
szuver-én van?
Minden csak fónia-gónia?
Fölszívódva szipog a jelentés?
Alatti-mögötti mélyben
sztaniol zörgésű imitációban
mint negédes stáció
magtalan héjazat korog
kívül nyiszorog belül üres?
Nincs többé belül?
Nincs többé hiány?
A költő (nézem)
valóra vált hír-mobil?
Arca áru védjegye (nézem)
óriásplakáton?
Egymás nyakába hágva

vak világtorony épül?
Lenn brutális madárkarmokon
rohan az egész kimerevedve.

EGY ANTOLÓGIA-LAKÓRA

*nincs sehol sem,
az a tűzbe itatott vászon -
csak ez a másik,
ez a csupa nyál,
ez a fulladásos,
fénytelen halál*

(Nessus és Hercules - 1968)

Nagytakarítás közben puffan elém a Szép
versek '68-as kötete s ahogy a püspöklila
rácsokba tördelt fotók közt a hátoldalon
megpillantom az ismerős arcot
néma szájjal azt mondom áhá ide
bekerültem és fanyalogva pörgetem próbálom
mint érzéketlen idegen az évtizedek óta
olvasatlan lapokat hogy most milyen és
nem akarom de megérint fölhasít
behúz a résen unt mechanika lemerülök
az éppen hatvannyolc portré alfabetikus
sorrendbe vágott filmjében tallózok
hajdani portársaim szövegeiben és
az arcokhoz kattano asszociációs
pályákon bevillano emlékdarabkák közt
löködöm csőrök és karmok kalitkájában
émelygés tör rám feltüremkedő történetektől
lábamnál zúg a porszívó s akkor

az ismerős arc...

meghökken megnyerő mosolyával kisebbik
fiára valló vonásaival (az éveket lazán számolva
akkoriban született s most annyi mint a képen
látható antológia-lakó) a porszívót kikapcsolom
verseimtől tovább hökkenek hogy a cenzorok
ezt ki nem köpték inkább vakon beletemették
talán csak a fotót nézték

ezt ma is írhatnám mint vagdalkozó Hercules
ezt mégsem a mitologikus analógiát ha ma
hát kicsavarnám a szétszaggatott társadalom
rongyaira varrnám digitalizált plakátjaira
vetíteném és parányit se mosolyognék
nem is tudnék csőrök karmok ketrecek...
elrántom képzeteimet bekapcsolom a porszívót.

TEGNAPELŐTTŐL TEGNAPIG

*Disznó
te disznó, firdeted
a sárban az almát, -
úgy eszed?
(Szabó Lőrinc)*

Kaposvártól Toponáron át Szántódig
ahogy suhant velünk tegnap az út és
balról a süllyedő nap romantikus
felhőroncsok közt
fölötte lökhajtásos gézcsík
kínlódva kapaszkodni látszott
s ontani utolsó cseppig fényét
az esős nyár zöld dombjaira

tapogatózva a tájképben
fölbukkant a tegnapelőtti mélyből
hogy évtizede arra autóztam
Igalon át a ködben éjszaka és
versbe írtam s ha ezt is most és
a kettőt egymásra vetítem mit ad ki
ugyanazt-e ősi és újszülött képzetek
csúszkálnak az ember agyában
fürödnek a sárban faggatóznak
ebből most már mi lesz mivé
rendeződik és rendeződik-e
a két utazás ceruzavonalai között
kopár tél és nedvdús nyár között
megtörtént idő ha vers által mégis
megérintható mondjam meg mi
változott tegnapelőttől tegnapiig.

EPISZTOLA

A Súgja Hang költőjének

Én írok. Fordítva hogyan is lehetne.
Hívlak hogy beszéljek hallgass rám jó felem.
Az embernek ha költészetregénybe tér
a tér belül amúgy is végtelennek tetsző
úttalanjain kell egy-egy fogadó ahova betér
s a te százegy szabad versből összegörgetett
gömböd pont nekem való hahó hallod-e
tudod-e milyen süketségben szenvedő
monstrum tenyérynői szigetéről szólítalak
te akkor '87-ben és '88-ban recsegő-ropogó

ajótlan ketrecekbe zárva erre a gátlástalan
üres nyitottságra hogyan láthattál volna
előre a jövőbe nem csak a jelen legfeljebb
a másnap préseit nézted hogy ellened nyomódva
bele ne lapítsanak émelyítő viszonylagosságba
most meg... ugyanaz másfelől. Bár ahogy
itt állsz megint mint belül álló kívülálló őrlődsz
mást mit is tehetnél belehorpadsz. Társak
szobádon túl alig. Faltól falig árad automatizált
patentja szerint. Írsz. Ellene mondasz. Még
mit tehetnél. *A költő ír s a kis halacska ikrát*
űrít kacéran ó ezek az analógiák aztán végképp
kimúltak hangzataik mint facér mókák pucér
paródiák meg sem nevettek. Hagylak már.

CLOROX

Hogy ami nincs kitetsszék
ahol sötét és nedves
a fájdalom-festék
oda cloroxot csöppenteni tessék.
Ha már száraz a terep áthengeríteni
beitatni lecsurgatni vagy gyors nyilakkal
rámutatni valaha itt szállt át az angyal
vagy akármilyen kárki a hiányt kell
mindig odaprodukálni szembe nézni és
a látvány nem éppen receptre de fel-
felfénylik egyszerre nevettek és rémít
mintha mindegy volna mi történik
minek a medre fehérlik elő
volt-e lesz-e csak látsszon menjen le

ne fagyjon csak elhitesse élőhely
szülötte mocorgása tánc vagy
vonszolódás kín és kéj vonulása
ha tagadja is nem szörny szomj inkább
hevesen tíz ujjal kapar *világot áhít.*

BOLOND HÚR

FÉNYECSETTEL

Mindeneim előtt alatt körül és átlósan (oda vissza) a legrövidebb-leghosszabb út mentén szerelmem határoz meg mint meghatározhatatlan (két személyben egy alakban). Nincs-van határ kívül-belül. Ezeregy értelemben vagyok egy vele. Együtt rezdülünk ha nem érint-érintem is (bár a Legfőbb Jók egyike éppen ez ott az ujjbegyekben). Mondják mulandó romlandó minden csoda végül is (tudom egyszeri) de a kettőződésben az időtől függetlenül kinyíló térség s hogy szeretni föltétlen szabad hogy nincs rejtenivaló ez a belső tartományokba futó gyötrelmeimmel is összetapadó hosszú ó-kat az együtthangzókat megsokszorozza hó és reszketés hullámain a gyönyörűség végtelenjére sodorja fényecsettel képzetek páráira bízva. Egész történet ennyi idő után teremtésemé.

BOLOND HÚR

Ez a teremtéstörténet mára mert maga az úgynevezett élet s ha csak percre is hagyom súlyai átszakítják a mennyezetet nem kímél. Az ember amúgy is retteg örökösen

a lét véletlen mennyköveitől süllyedéstől
a sötétben világ-vírusok vakságától
megnyomorodástól vétlen kiégéstől de
ha fény felől mondom (kolompomon ha
elkolompolom) bűvös erő hajt litániázni
nem is artikulálni kiabálni (ó mellett az ő
hő-tündöklésekkel sem megnevezhető)
hogyan ez a nő engem hogy nekem velem
így hát úgy kidülleszthetem a mellem és
annyira megfeszülhetek bolond húr
bonghatok elmondhatatlan fulladásig
fokozhatatlan egyszerre van meg minden.

SZERELMESKEDÉS A FÉNY UTCA SARKÁN

A Fény utcai piac sarkán észrevettem ahogy
jött lépkedett le az imént locsolt műkölépcsőn
bokáig érő bő combközépig gombolt
virágmintás-ornamentikák kacskaringóiból szőtt
nyári ruhájában amit annyira szeretek.
És akkor pont odavillant pillantásom vakuja.
Így ezt még nem láttam soha. Boldoggá tett mint
szerelmeskedés kevés volt eddig mentegetőztem
kimondatlan szavakkal a testközelben együtt
megélt idő. S hogyan is lehetett volna ami most
van. Legközelebb vizes kőlépcsővé változom
és úgy nézek föl vakulásig a Fény utca sarkán.

KI NEM MONDANI

Ülni csak ülni a napon hagyni
lenni kinn a fény a hó hasában
hajdan anyámban fölhúzott térdem
és azt se kérdem semmit vagy alig.
S pont itt most így egyszer
egyetlen egyet kívánni csak.
Minden létező erőm összeeszkábálni
megfogadni akkor soha többet.
Várni hogy legyen meg
ki nem mondani mit.
Mint csirke csontját ha törném
a véletlen öklét kisimítani.

FINOMAN HANGOLT

Katángoktól kéklik a zöld hegyoldal egy
nő meg egy férfi lépdél ott szél fú távol
valaholi magasban repülő dönög.
A pasas enyhén *koszog* a nő göcög ezen
nem a járáson a szó se tárban se másutt
nem létező hangalakján. Most lett éppen.
A napsütés el-elhomályosul a széles szél
bele-belecsap irdatlan tenyerével a júliusi
légbe és rángatja hogy a zöld fű hullámain
virító katángok kékje megárad a tájnak
és benne a két emberi létezőnek (mert
vasárnap délelőtt sehol egy lélek a hegyen)
a férfinak (jó hatvanas) meg a nőnek (ötvenes)
ahogy egymáshoz dőlnek (a férfi a nő nyakába

ejti arcát a nő karját a férfi derekára fonja)
ennek a kettőnek a mozgása olyan finoman
hangolt mint az univerzum keletkezése vagy
a Scrabble amit este játszanak már a koszog is
kirakható értelme története van.

LÁTHATÓ LÁTHATATLAN

A szerelmi jó miként tudatom sem külön
az agytól mert vele sétál alszik feszül
kín és gyönyör partjai közt együtt vannak
szóval a szerelmi tartam ha semmi sem történik
is (pusztán élnek a felek tenyésznek bár
ember erre aligha képes) hat. Mondjuk sugárzik.
Hát még a magasan szélesen átívelő
mozgalmasságokban ahogy hétfő reggel
egy asztalnál ülnek esznek vagy a kedd és a
szerda más eseményei a jelentéktelenség porában
velük végbemennek. Onnan látható tisztán
a láthatatlan jelenléte érthető beszéde.
Hullámai a meszesedő csigolyák csípőnél
becsípett idegek csipogásán is áttörnek.
Hallod ahogy a vers fedelét mohón kicsipkézik.

BETŰJÁTÉK

A betűjáték bűvöletében telt életünk
ifjú szerelmesekként
(ő tizenhét én huszonhárom)
bizonyos
rózsánál titkosabb

értelmű
szavainkat
följegyeztük
a *kötőfék* és a *lábazás* mint muzsikáló
az akkoriban megismert strukturalista oszcilláció
s egyéb mérhetetlen
költői hullámrészecskék fogalmánál
ezerszer árnyaltabban összerakott
metaforákként vittek hátukon
hagytuk
s mi magunk is adtuk magunkat még és még
annyi
idő
után
nem kivénülve (még) talán
a Scrabble univerzumának mezőjén betűhöz
betűt tolvaj új szavakat tanulunk egymástól
a *kütyü* például fénylő csillag s nem
apró dolog eszköz mint írja a szótár ahogy
nyakához
hajolva
szemem
hunyom
látom
a Marshoz hasonló.

BEBUGYOLÁLÓ PÉNTEK DÉLUTÁN

Leírhatatlan tudom kimondanom
sem szabad bármikor bár nem idő szüli
ha a tér úgy feldúsul szabadesésnél

szabadabban zuhanhatok vagy reszkető
lassú ujjbegyek körkörös puhatolózása
útján ilyenkor egyszer-egyszer talán
például egy péntek délután
mint ősmajom makogása
zsolozsmáiból átszellemített hangzat
csak ott csak azt jelentő bebugyoláló
hő (még nem vagy hideg majd leszel
majd nem leszel ma még szeletel
pirosra dörzsöl itt a szél a táj szakadatlanul
beszél hozzád panteisztikus hangzatait
egy női és egy férfi test kimondja
hosszú magánhangzóik siklanak forró
talpakon ezüst ű és í legkivált vörös ú árnyai.)

KALEIDOSZKÓP HÉTFŐ DÉLUTÁN

Ezen az 1955-ös tavaszi tablón a Városmajor
utcai iskola folyosóján a földszinten balra
ahogy a kapun 2003 őszén bemegyek s megállok
előtte a középső ötödikes kislány szája szögletén
bujkáló mosolyban a testtartásában egész lény
szépségében könnyű a mai J.-t látnom és zizegős
gépezet indul máris én forgatom mégis magától
mutasd hol voltam akkor a Rózsák terén laktál
már oda költözött a kollégium trolival jártál onnan
az Üteg utcai technikumba zavaros fejű mogorva
suhanc vetítem róla ide a képet s elmélázom hogy
kaleidoszkópom optikájába foghatom-e visszafelé
egymás tudta nélkül játszott történeteinket
elég egy villanás hogy a lehetetlen mutatvány

életre keljen ezek ketten már akkor is tenyerem
térdedre simítom a kocsiban hétfő van késő délután.

ELŐBESZÉD

Tudvalevő hogy őszi nátha téli nyakfájás
és a lapocka alatti hátizmok bordáig
nyúló szalagjainak tavaszi görcsei ellen
és jószerével minden lappangó közismert
vagy titkos álarcos vacogtató rossz undoros
kor-sáp világ-nyű sorsszerűnek félt
idegenség-érzet enyhítésére az
ujjbegyek érintése jó mert jótékonyan
hangolja föl a testi-lelki közérzet húrjait
sötét tónusait úgyszólván elűzi ártó
képzeteit és az orvostudomány által
eleddig csak részben föltárt és az agyi
folyamatokban sem pontosan követhető
(leírható kimondható stb.) férfi és női
paralelizmusok együttműködése révén
roppant hatásosan egyszerre két sze
mélyben gyönyört fakasztó-árasztó módon
történik (kéz láb tár szem huny száj nyelv
rés nyit csuk nyit jár kulcs benn kinn tíz
és tíz ujj domb völgy füveit fésüli) ilyenkor.

VÁRAKOZÁS ÖT HÍRHOZÓRA

Hajnalban gondoltam hogy az esti elalvás előtt küldött üzenetemet verssé kerekítem vagy csorbítom majd elvállik most kilenc múlt a szeles decemberi ég palánkjai mögül ki-kiles a nap odahúztam a számhoz kezedet és ujjaid hegyét begyét érintve az öt készséges hírvivő fülébe súgtam s kértem vigyék adják tovább találják meg a legalább valamelyest közelítő hangokat tapintás általi rajzokat szeretném hinni hogy angyalaim értettek és meghallgatásra találtak várom visszatértüket a hegyen járkálok vagy az ablaküveg belső oldalához nyomva orromat bámulom a hózápor bozótjait.

ÖSSZEHAJLÓ

December 25-én délután ahogy a nap a szemközti háztető fordított V-alakú tetőszegélyére tűzött a nyáron fel újított alumíniumlemezekkel borított felület a sugarak érintésére tükörként kigyúlt és a téli ég fakókéken fanyalgó háttere előtt vakítóan szórt a fagyos térségbe fényt még fényt céltalanul kápráztatott arra vetődő gerlét verebet a szememet s ahogy összefészkelődtünk és kipillantottam észrevettem mennyire milyen függetlenül tündököl

a nyírfa ónfehér bőrét kivilágosítja
tompaszögben összehajló jelenés
testünk beszédét érti ragyogásával
a házakon a János-hegyen a földgolyón
is túl a végtelen sötétségbe mintha
deríthetné gombostűnyit is vetíti át.

FAGGYÚZÁS

A hó ma úgy ropog ahogy megy mint
régen kéken imbolyog árnya. Kánya
kiáltoz pedig városi varjú ablakban
megfagy a faggyú de mit is beszél
vagyis gondol viszi a szó-zene vissza
keresztül-kasul ez biztos irány mi
hiányzik ha rájátszik hogy tűnjön elő
talán a túli telt csordultig-test tudja
hova tart oda nyakához a szagához
haza ki se mondja megfaggyúzza
szénfejű cinkét lát zörgő bokor alján.

A HELYSZÍNI KÖZVETÍTÉS FÖLCSERÉLÉSE

A hegy sáros hátán hódarabok
izzadnak télvégi napban
a mászófával szemközti
nyomorék padon ülve írva
döntve hátamat agyonfirkált
támlájának kívülről nézvést
megtévesztésig olyan vagyok

mint öreg költő hirtelen rászakadt
az ihlet hogy szerelmének
udvaroljon helyszíni közvetítésként
hozza fel mondja ki amit eddig csak
félig vagy félig sem és ehhez új
szavakat szimatoljon az érzékelhető
és elgondolt világ teljes
metszetét a lét egész köréje gyűrűző...
... s ekkor szemüveget le papírt
ceruzát vissza be a zsebbe és ki
a versből át a hegyen hozzá hogy
a helyszíni közvetítést ráíródva
bele ivódva tőle átítatódva fölcserélje.

ÚGY (A BIZONYOSSÁGI RELÁCIÓ)

Most nekifohászokodom (megtörtént)
és végre megírom itt (ennyi idő után)
hogy az *akkor* és a *ma* tehát az *ifjú* és
az *öreg* száj hangjai egész bolyongó
reszketésem fűhegyű tűhegyeken lépkedő
az időből és szavakból tákolt térben
most már tudom mert mélyére merülve
itt van úgy van megvan nem a jelentése
de maga a belőled áramló engem hozzád
sodró szerelmesség hó vas kő fénylő futó
tudó ez a bizonyossági reláció.

SZUPERMASINÁN

Egyszer régen réges-régen még a múlt század hetvenes éveinek végén egy nő meg egy férfi gyerekekkel délen ahol az ég meg a tenger kétféle kékje összeér és vonalat húz a nyárközép köré nézd ezen a kissé viseltes fotón a nő nevetése és a szalmakalapos férfi törekvése hogy csőrként előrecsücsörített szájával a nőt elérje mikor a tényfékezőgép (ahogy Tandori mondja) elkattan és a boldogságtöredéket (ahogy Kondor mondja) rögzíti szóval ez a kettő ott az Adria partján s itt a fotón és ma délután ott a nyomdában ahol a levlapnál kisebb képről N. L. szupermasinája csinálja a négyszeres nagyítást és nézik hunyorognak a képkopások szakadások megannyi halálok fakó foltok kifehéredés öregbítő roncsolásaival együtt is valahogy a nő és a férfi Ugyanaz (ahogy a filozófusok mondják) és mégse gondold ha most mindezt ráírom-képzelem a képre az idők testek helyek érzetek gomolygását a szétfutó szálakat összehúrom ne hidd hogy masinám alkalmi tákolmány (ahogy én mondom) ismétlésre hagyatkozik csupán.

FORRÓ LYUK

Forró lyukak
a gyógyfürdőben
találjatok rám térben
időben újra és újra itt
ott árad be érzem a hő
medence alján jó fel
a jó a föld mélyéből
ásványok illata gő
zölgő víz ölel
körüli lebegtet
sehova mámore mint
szerelmi áram dajkál
elálmélkodom simulok
vissza-ringatom és sűg
dosom füledbe a forró
lyuk a fundamentumom
húzz magadra legyünk
a firmamentum alatt
ma összetapadva
buzgó szeretők.

UGYE MEGISMERSZ

Az idő mintha valaki lenne ő
most bizsergető borzoló
tetőtől talpig kinyitó
társégekkel megkínál jöhetsz-mehetsz
verset festhetsz szerelmednek
a hatvanadikra halljam

van-e merszed mi lesz
a képen s mint a modern költészet
kimondhatatlan részecskegyorsítói
rezegteti neuronjaimat gyerünk
pörögj van még hat napod
ennyi istennek is elég volt s
mintha ironizálna nézi a kezem láthatja
sárga ceruzacsonkkal dolgozom
a szemüvegem fekete tokjára
simított tenyérynyi blokkra írom
a Kis-sváb-hegy fennsíkján
még mocskos hódarabok fehérlenek
csenevész fenyves alján a hirtelen
jött melegben szemlátomást szikkad
a sár füvek zizegnek krókuszok
kinyílnak az ibolyatenger megéled
két véreb rohan felém foguk
fehér nyelvük kilóg megtorpannak
rám merednek megszagolják
kezem papírom sétáltatójuk üvölt
ide vissza tovább sűg iménti hang
és futkos mint a kutyák mutatja
mire képes menyire tágkeblű bármit
megengedő térképei kitárulkoznak
kozmosz színpadon varázsolhatok
nincs túlzás a megtörténthez képest
nincs
s ahogy újra meg újra megcsendül
már megvan a válasz
'62 tavasza lesz a képen
fűrészelt tetejű fák a majorban
platánok esti törzsei közt abban

a fekete-szürke-ezüst csíkos
szoknyában égszínkék dzsekiben
dől nyitott ballonomba
nádszál könnyűség forrósága érint
úgy húzom magamhoz szorítom
mintha tudnám egyetlen esélyem
hogyan legyek de nem ott akkor még
ilyen szavaim nincsenek
csak lökődöm térdéhez nyakához
most mégis azt a túlkoros kamaszt
zűrzavaros menekülőt idézem ide
jön fut rohan zuhan
a számmal mondja
én vagyok az ugye megismersz
az idő elnézően vigyorog
meg hunyt szemmel kivált
de nem is hallom a sistergő
tavaszi hóben
már a hatodik napon – –

MEREDÉLYÜL

UGRÓISKOLA

VADKAPOR

Szabad és lehet közt korod nem képes
áthajózni jelképes minden sikoltás holott
névre tárgyra konkrét hibbant hóbe alvadt
vadkapor-lét. Plázák plazmái fűnyíró
népek kalligráfiái. Erőlködik az ember
hogy kiválni bele nem mosódni rikoltozások
közé rá se mutatni ez a kiáltás itt az övé és
mégis valami kotta visszafogva bár mihez képest.
S hallani közben ahogy irdatlan léptek közelednek
távolodnak az idő-e az idő trágyás talpa.
A hegyen újra érik a vadalma a vadzab a kapor (ezt
már írtad). Nézel köröskörül az akác is virágzik.

HOZZÁD BESZÉL

A Csanády utca sarkán szerdán délelőtt a járdán
az alagsori nyomda ablakánál a ház falánál egy
Simson motor a rozsdás rácshoz láncolva áll.
A sötétszürkére mázolt ezer tépelt hirdetéssel
plakáttal összeragasztott közműszekrény tetején
kilenc üres féldecis pálinkás üvegecske mint
gyerekkorodban volt a sósborszeszes meg egy sörös
mint kirakati szocreál szemedén át hozzád beszél

dekkolsz ott kocsidban. Kamion jó arra rád rivall
harci dal. Forró ujjáival benyúl a lehúzott ablakon
a nap s azt mondja uram éhes vagyok szánjon meg
egy százassal. Lobog a cetlik rongyolt papírja
pír bír hír a szélben szemét cafatok lángol vinnyog
szirénáival szirénjeivel a hely. Barkós férfi fekete
bőrzsákból messzelátót kínál uram alkalmi vétel
a legeslegutolsó darab délután megy a vonatom.

A TETOVÁLT VÁLLÚ MEG A PULÓVERES

Tudod ott az Igotus utca sarkán
(szemben a park) egy zöldséges bódéja áll
néztem a minap reggel két harmincas
sürgölődött az egyik lilával tetovált vállú
fekete atlétában fülében karika bika-nyakán
vastag aranylánc a másik szürke-fehér csíkos
magas nyakú pulóverben mintha tél volna
rövid szakáll kefehaj kánikulai hő zakatolt
a város háztól házig. Néztem a fiúkat
s elbűvöltek. Nem is a célszerűen sebes
mozgásuk csupán ahogy mázsákat emelgettek
dinnét kukoricát káposztát szőlőt válogattak
vízzel felöntötték a mocskos járdát műgonddal
söpörték vizesen a szemetet szálanként föl
szedegették a szétrohadt ládákat összetörték
zacskóba rakták a napernyőket kicsattintották
helyükre kötötték és összehangolták vélhető
árnyékukat – de az egész. A megállás nélküli
működésben ott párologott-permetezett az utca
benzin-büdös terében alakot öltött a nyolc órai

világhírek borzalmi közt helyet kapott hogy
ezek ketten örömmel teszik amit tesznek
szeretik csinálni a tetovált vállú meg a pulóveres.
Nehezedett a levegő tömbje sápadt sárgára horpadt.
Elhúztam gyorsan többet meg ne tudjak róluk.

UGRÓISKOLA

Van egy barátom (így nevezem)
a Városmajor utcán a szőnyegbolt előtt
vagy a gyalogátkelőn láthatom ugró
iskolázni három-négy naponta három
lépés előre kettő vagy négy hátra.
Mongolos arc naptól széltől még mitől
nem tudom cserzett szerzet
kövérkés (püffedt) kender-szakállas
fölcúsúzott homlokú törpe
lifegő trikóban
táncol egy-két há-négy vissza
már megírtam ő nem ismer engem
én is csak nézem képzelem
így könnyű harmonizálni (vagy mi).
No meg a MÉH is pár utcával odébb
összeköt vele. Kétkerekű nyomorult
targoncájával oda hordja a kidobott
papundekli-hulladékot spárgával
összekötözve mint én eladatlan nyom
tatványaimat a bűzös pincében egyszer
a mázsálónál mondhatnám neki
én vagyok régi ugróiskolatársad mit
szólsz hogy ősz lett megint és

délutánonként a szél a szürkület tollait
vonítva tépdési
törném csak a világegész amúgy is csorba üvegét.

ÁLOM FEJES VONALZÓVAL

Ez a túl finoman öltözött már érett korú piper
kőc legény ahogy négy-ötemeletes vállaival és
lakókocsi nagyságú fejével feldigitalizált polgári
mosolyával a Széna tér és a szemközti áruház
üveghegyére sugárzik az óriás-zakó-nyakkendő
mögött alumínium csövekből épített álbál
ványzat minimum álomszerű s az ábrázolót oktató
Ivánka tanár urat idézi képzeletem mozijába
52'-ből ő sétált padsoraink közt ilyen hatal
masan fejes vonalzóját lengette dűnnyögte kis
barátom ne moco rogj mert adok egy kokit a
kobakodra tapasztaltuk ez mit jelent Ivánka
habogtunk a Lehel úti kollégiumban elsős meg
lékelt tökfejek talán orosz vélte K. azért kell úrnak
szólítani hogy röhögtünk úr és orosz te meg vagy
marhulva most hajtok át a téren a reklámóriás
fejes vonalzót emel nyakam behúdom megfélemlített
egyvégtében már nincs mit nevetni lecsap.

CSÖRRENÉS

A Hórusz Archívum fotójára

Elég volt egy pillantás hogy meghalljam
a csörrenést s már tolongott elő az egész

történet. Különben minden olyan sima-szürke a képen még a fehér falú zsúpfedeles házak is a gémeskúttal és a ködös háttér. De legkivált a jól táplált lovak s műremek vonalaival a kocsi. És a kocsin a sapkás géppisztolyos orosz katonák ráérősen. Hány ilyen lovas kocsit láttam. S hogy robogtak kurjongattak hajtóik félünk kellett megmondták előre. Csörrenésről senki nem beszélt. Apám is katona volt valahol hónapok óta hírért sem hallottuk. A front már átment rajtunk. A menekültek haza költöztek. Ketten maradtunk a bakterházban. Anyám nagymama fekete berlinerébe bújt. Egy kóbor puskás mégis nekítámadt késő délután a konyhában. Ahogy ugrott a katona fegyverével függőlámpánk porcelán szoknyáját és a cilindert szétzúzta. Fejemre záporozott egyetlen csörrenéssel szakadt rám a világ. A katona belökött a szobába. Anyámmal nem bírt. Anyám sikoltozva kiszakította magát. Anyám a szomszédos vasútállomásra rohant a katona meg ellenkező irányban láttam árnyát elsuhanni az ablak előtt futott a sínek közt. Már szólongattak. Még tartott a csörrenés. Tart. Mi csoda szerencse mondták hogy bosszúból le nem lőtt. Nem értettem nem értették hogy az a csörrenés volt és maradt a hangzásban testet öltött rémület a mondogatások rettegések vak megvalósulása. A lámpával a konyha mennyezetén át az égbolt robbant le ma is fülemben nyakamban borotvaéles szilánkjai a bizonyosság hogy volt van és megtehető.

MINT KÉPREGÉNY

A ház előtti sűrű ezüstfenyők egyike
most veszem észre az erkélykorlátnál
jó egy méterrel magasabbra nőtt látom
tobozai fürtjét lengeni abban a szíveket
remegtető vad novemberi szélben
amit kamaszkoromtól annyira csodálok.
G. I. ültette a fákat még a hetvenes
évek közepén a nyolcvanasok közepén
már nem élt bár *még és már* s hogy
mihez képest csupa ingó-bingó
idők s történések. Öngyilkos lett mint
a dzsesszdobos felesége a harmadik
emeletről ugrott ki a betonra mint
a szemközti lakásban a diplomata
második felesége pisztollyal egy évre rá
a férfi szintén a jobb oldali panorámában
pedig Simon barátja Kraft egy spontán
privatizáció nyerteseként
részvénytársasági elnök lett és első
külföldi útján Bécsből hazafelé jövet
vadonatúj Golfjával karambolozott
fejét a szélvédő üvegével vágta le.
A hengerházak lakói hírhedettek.
Köztük az úgynevezett rendszerváltó
értelmiség figurái mivé nem lettek
újság film televízió párt prominensei
alantasan viszketeg fiúk név és arc
szerint ismerem mind. Istenem reszket
a fenyő és tobozai a hengerház
közönséges borzalmi mint képregény

kitépett lapjai mindegy-e hogy
ki jajai már hiába hallani.

A KOR KÍVÁNALMAI

Tegnap este már éjszaka inkább
vendégeink távozása után tovább
mondtuk egymásnak a megkezdett
meséket mintha imént történt volna
éles fényben láttam ahogy T. Gábort
és N. É.-t sötét hajnalban föl vesszük
piros Zsiguli autónkba s hajtok
Kolozsvárra B. Gy. temetésére hol
F. F. a budapesti társak T. Gazsi
az ottani tanítványok-barátok nevében
búcsúzik a kelet-európai szakadékba
hullt Szilénoszhoz hasonló filozófus úrtól
visszafelé jövet hálósákba dugva
Sz. J. faszobrát csempésszük át a határon –
elég. Ugrál amúgy is a hetvenes évek
végén fényképezett mozi és nézni
mit ér kérdezni azóta kiből mi lett
a betűkből időkből köröskörül ahogy
sodródva-fortyogva dobódtak a kor
kíváncsiak szerint. Még a faszobor
sima tapintása zsákban fekvő életnagyságú
emberalak tetszik valóban valónak
megvan még ma is talán van valahol.

N. L. SMS-EI KŐBÁNYÁRÓL

A Kolozsvári és a Hölgly utca sarkán
álló házban a nyomdában áll az ablak
előtt N. L. és látja hogy az utcaképes
hajléktalanok hogyan élnek másnap
reggel szemrevételezi táborhelyük
nyomait aztán SMS-eket küld
a város négy égtájára „itt a vasúti töltés
mellett ahol a villamos kanyarodik
esténként tüzet raknak vacsorát főznek
a szabadok” s pityegnek a válaszok hogy
„Isten mentsen attól a szabadságtól”
„Mikor megyünk oda mi is?”
„Te is köztük vagy?” „Lehet hogy nekik
van igazuk” a mondatokat elmenti azokat
meg. Mit még ha tényleg. Olvassuk-nézzük
a téglából rakott tűzhelyet az otthagyt
üres edényeket a novemberi
dértől ezüstös kést kanalakat ahogy
dermednek a maroktelefonon érkezett
üzenetek szintén. Nem a részvét és szégyen
érzet fáj (az is) gyötör mintha gödör fölött
óvakodnál vagy széttörnéd nekivadultan
ha nem az egészet akkor mit.

SIKAMLÁS

Ma délután a Városliget sarkán
a Vakok Intézetével szemben
magasodó torony tizedik emeletéről

jól láttam a téli ég kékjét ahogy
a szélről fagytól egyre sápadt sárgult
aztán hajtottam a Duna pesti partján
és a nap az a bizonyos alacsonyan szálló
téli nap kidőlt lángra robbant a vízben
vakító-fehéren égett sikamlás-özön
terült szét némán a két oldal között
készült sebtében a világtalanság műve
döngölték a földbe vasait ijedt kezek
vagy csak képzeltem ezt kápráztam
a rádión sercegő fémes zenétől
vérezett a fülem érjek már haza érjek.

SZÍN-DARABOK

Hétfőn orkán söpri a Lövház utcát
piros hajú nő fekete kutyát vonzol
a Shakesbeer bár nyikorgó kapuja előtt
sárga bőrszíjjal üti a színek vidáman
harmonikáznak szín-darabok a kerekes
kuka tetején teát készít magának
kapucnis ötvenes férfi komótosan
a fehér műanyag pohár fölött finom
pára repdes lötyköli a filteres tasakot
rámered a hajra síbakanca barna
gyorsan kortyol mintha keserű volna
a kutya körmei csúsznak jeges kövön
rádióból húros és ütőhangszerekre
komponált zene árad mentőautó kék
fényű lámpái szirénái narancssárga
sávban húz el hal el a kórház iránt

kidőlt platán orkánunk deres torkában
keresztben fekszik daru két ujjal emeli
kapucnis kutyás be a bár ajtaja nyílik
csonttá száradt karácsonyfahullát sodor
a sarkon fölkapja rázza lándzsát a szél.

HELYÉNVALÓ

Virgácsaimat lassan rakosgattam (valahogy
ez a kifejezés mozdult bennem s hagytam
tán-tán a szerteszét alvó hajléktalanok láttán)
szinte kihalt volt a park pihegett
délután négykor kánikulai hőben.

A játszótereken itt-ott egy-egy gyerek
bokrok homályán pár koitáló pár és
a templom meg a szabadtéri színpad
közt sakk és kártya körül vénemberek.
Percre közéljük álltam aztán tovább
a Magyar Tábort Vadászszázlójak
hőseinek emlékműve két parolázó
bronzkatona mögött a feketére mázolt
labdafalon virító falfirka narancs és
lila jelek hasára húzva vérvörös irat
A szabadság tönkretesz. Kóbor kutya
loholt arra vakon madár alacsonyan
surrogva a máris sápadó füvek felett.
Az Ignótus utca sarkán találkozóm volt
fél ötkor veled negyvenkét éve itt
kezdődöttünk a majorban ezt se gondoltam
csak úsztam ahogy vittek virgácsaim
mint helyénvalót a lompos délutánban.

A LEVAKARHATATLAN ILLUSZTRÁCIÓ

Szombaton (imént) kora délután
lett ez a rajzforma tarka micsoda
folt előbb még semmi se volt
aztán járt csak járt a kezem és
néztem hogy mi ez talán
a nyári hegy és hátán kényszer
képzeitem a bedugulni tetsző
való valami panteista félelem
vagy egész hogy fél óra s kész.
Megillusztrálok. Gusztáltam.
Asztalra föl a lábam és tollam
alá térdemre papírszelet jöhet
fúhat alkalmi hangzatok össze
rezgése mentén sorra sort be
tűzgetek a képen rémüldöző
pirosas-lila talán a fájós vállam
nyoma. S közben a mahagóni pác
mintha csúfolódni merne. Nyíl
mutat fölfelé erőtlen bicepsz
mozgatta kar. Hát mit akar már
megint ez nem én vagyok. Leg
fölül lófül diszkrét sörény a
szombat délutáni jövevény mint
szabad asszociációk édes nedve
dúsan árad bőrömré szárad
itt van. Már levakarhatatlan.

FÉL HÁROMKOR

Ma éjszaka fél háromkor az erkélyen
álltam fájt a vállam viszkettem is
hallgatóztam percekig mi van.
A városból motorbiciklis démonok
elnyújtott üvöltése csavarodott föl
a hegyre vinnyogó-vékonyodó
újra meg újra kiöblösödő dübögő bufogó
gigán csúzdázó kísértetek próbáltam
lekicsinylően képet alkotni róluk
s tenyeremet fülemre nyomtam
mégis szóltak voltak az éj kisikált
stadionjában motoroztak térséget
oroztak ágyamba hogy vissza
dőltem kifehéredtek vagy befeketedtek
már mindegy gondoltam ha elnémultak
mintha ott se lettek volna ők is bele
nyomódtak beleszorultak beletörődtek
reszelődtek. Így jár az ember nincs ki
menekülnie hova. Ni hogy pufog ostoba
működések motoroznak benne ni.
Ránéztem az órára. Fél három volt megint.

SÁRGA ZÖLD PIROS

NYOLC VARJÚ

Füleltem hazafelé menet miféle zajgás ez
körül-felül megszámolom a ház
tévéantennáján nyolc varjú ül.
Várjatok csak versbe szedlek
beragasztalak legközelebbi képregényembe
károghattok rendületlenül rekedt légi kalózok
de mire a lépcsőn föl a szobába be az erkélyre ki
végre a térdemre tett papírhoz értem
csak néztem báván hogy mit is akartam
antennával és varjúval világhírekkel
vagy velem azok a nyírek mögötti térrel
mint edénnyel kiforrt és forratlan történeteim
vittek vagy én is húztam-nyúztam a sárban létüket
milyen kutya (varjú) voltam vagyok-e.
Még szerencse hogy nyolc unokám egyike Ráhel
éppen ekkor ezüst tollal vastag fekete
kartonra rajzolt sárkányos képpel lepett meg
oldalt hol a lapon ujjbegynyi szakadás
tátong fejemmel belekomponálva én is ott
lebzselek hosszúkás pofa tüskés domboldalon
fűhöz madárhoz odaragasztva egészen.
Aha kapcsolok s tenyeremet lyukból való
homlokomra csapva vélem
már értem
mit jelent a nyolc s hogy véletlenem milyen
módon invitált ide ha rejtély is marad miért

ne mondd hogy semmiért
a varjak a sárkány a lyuk az ezüst
mind csupa konkrét.
Itt és ez vagyok most tárgy szerint ahogy.

SÁRGA ZÖLD PIROS

Nagyapának lenni mi az támadok rá
ki az hát én ezt kérdezem éppen.
Nézd mondom nézd ahogy mozdul a kezem
apámtól örököltem ő kitől. A kadarkúti
őrházban a lámpa sárga zöld piros üvege mögött
a teljesség kockatárság közepén imbolygott
a láng látható lelke a világnak mikor
nyolcéves voltam kilenc tizenkettő
így képzeltem a vasút a ház a lámpa. Atomjai se
maradtak mára. S mi ha mégis. Más vigaszom
hogyan lehetne belecsúszva a végtelenbe csónak
teste a szónak történet. Belső összhangzatokban
a sárga zöld piros ha nem
hát mit mondanék hogy ki ez az én. Nyögnék
legalább halld meg létező.

A NYOMTATÓ LÓ ROKONA

Az egész izgat hogy mi az (ez) mi a részem
egészem őszi nap permete hull rám piros
vagy nem piros a csizmám nincsen. Kisfiúként
indulsz öregemberként érkezel mi megesett már
húzhatod ide a most-ba vasárnap délelőtt-be

krumplit árulnak az utcán. Mint szenvedélybeteg
hurkolom a vonalat (fonal) honnan hová az út.
Darabkái előadódnak. Talán a nyomtató lónak
vagyok rokona. Most értem meg nem is krumplit.
Tüntető a hangszóróban ugyanazon lejtés
szerint bárki bármit is árulnak húst hatalmat vagy
ellene éppen egészen ontják rontják átnyomulnak.

KILENC SARKÁT

Július 19-én köztük kilenc év születtek
a lányaim ma már orbisom kilenc sarkát kellene
kifordítanom hogy a hajdani boldogságot
összeforrasszam. Forrasztópákának-apának
lenni de csak habog kussol itt kussol néma
versek szálait szövi körém öreg hernyó
gubózik magyaráz. Apa ez nekem nem
szerep volt. Hohyhogy volt ma is az vagyok.
Halljam hát kicsoda. Erre drasztikus címkéket
ragaszt rám magára énjeit időit zagyválja.
A két lány mint *igen* és *nem* annyi vonatkozásban
hajlítja történetem kifényesíti elhomályosítja
de nem akarok összehasonlításuk aljas
rekeszeibe bukni nem-akarásomba bukva
esettségemmel tüntetni mit akarok már késő.

A KISFIÚ

Az öregember és a kisleány mint tudod
Dániel olyan mese hogy van egy írott meg egy
megtörtént fele és az előbbi most készül éppen

te is benne vagy súgsz nekem ragyogsz
hogy jobban értsem az öreg és a nagyon ifjú
közt futó szálakat aki voltam aki lettem így
nekik se kell bár ketten de mégis egyedül
a mintát csak úgy testetlenül kitalálni és
beleszőni a mesébe nézd hogy örülnek
képzeletben egy kis dalt hegedülnek
csellóznak dobolnak dünnyögnek és áriáznak
egész zenekar zeneláb és főleg zeneszív-száj
a szövege szó szerint nem is érthető
mert mi az hogy „nyehő nyahó trambulin
pucolj innen bánat buta fejbe verő kuka kín”
ezek ketten neked például ezt kívánják
s közben tudják hogy a párkák is szőnek
koszban vérben valóban és oda ide se
bagóznak az idő a világ a sors de a vágy is
a vágy azám ott van a legigazibb hazánk
azé a kis és öreg fiúé is abban a mesében
ami most készül éppen mint kékes árny
mennek télen a havon megkötözve
keresztül-kasul szabadon.

AZT AZ EGY SZÓT

Johanna jár s vidám rikkantásait
úgy szórja közben a világba
mintha tudná éppen ezek a hangok
ezek a fénylő-kanyargó indák
homályúzókk hiányoznak innen ha
egyéves az ember és jár hát
meg nem állja

a mogorva tárgyakat mentében
mind le a földre rántja
kinyitja
szájába veszi föltépi és újra
meg újra kimondja azt az egy szót
minden kérdésre elővillantja
ugyanazt hogy *nem* és *nem*
jön és nyújtja kezét és fejet rázva
mondja *nem* csak ámulunk mekkora
milyen boldog igen izzik a nem-ben
logocentrikus mechanika sehol
kétségtelen ő a legnagyobb nyelv
teremtő filozófus
olvasod ezt a verset Johanna? nem?

ALTATÓS

Ahogy félfektemben a hasam gyomrom
mellem formálta terepen fejedet bal vállam
gömbjéhez nyomva s ujjadat szopva elaludtál
tudtam hogy a létezés hasonlíthatatlan
gyönyörei egyikének részese vagyok.
Hétfő volt délelőtt fél tizenegy. Még lapultam
pár percet ott veled a meleg szőnyegpadlón
vártam hogy egyenletes ritmusban szuszogj
az ablak előtti nyírfa lombjába bele-belekapott
a szél zsákszám ömlött le a nedves betonra
valószínűtlenül sárga levele színházi giccshöz
volt hasonló a kép s mi magunk is Emma
mintegy belek komponálva szinte megijedtem
s ezzel egy időben fölbukkant bennem

korábbi altatók idilljeim egész láncolata bűvös
vállam négy apai nyolc nagyapai sorban mindig
bevált mégis mivé váltam (a történeteim) nem
szofistaként kérdeztem de tudtam nem lesz válasz.
Szuszogásod talán. Óvatosan ágyadba tettelek.

TEGNAP ATHÉNEN

Ha megérintetem ha megérint
ha nyitott tenyerem a simítások
reszketeg vonalai fonalakként
kirajzolódnak egész hálózat
rezzen bár test és képzelet
mondhatatlan pontjai mindig így
tegnap például Emmával
hármában szél hullámain
ibolyás oldalon két idillikus
öreg mint ifjan szinte kívülről nézve
talán mulatságosan a sapkás pasas
ahogy nyakába ültette és száz vagy
kétszáz lépésig fuvarozta unokáját
a válla fájttal emlékezetében
egy kép kinagyítva a hetvenes
évek végén kánikulai hőben caplat
Athénben fel az Akropoliszra
nyakában a nyakában ülő anyja
egyik kezével tartja másikkal mint
most is oldalra tapogat kapaszkodik
hallja ahogy talpa alatt köves por
csikorog csak a szövetek bolyha
más mintázata nem vagy a sodrás
borzongás húsvét előtti napjaink.

MILYEN TÖREDÉKKÉ

Újabban könnyen jönnek égetik
szemgolyómat a könnyek
torkomba kövesedik apai szerepem
végszavai sehol. Ifjan alig sírtam
ez mással is így van mondják az öreg viszont
hamar elkönnyesedik. Gennyesedik.
Nyiszorog a sablon bekattan.
Forma vagy tartam tudom is-is irtózom ettől
attól is hogy leírjam kisírjam lapos alakos
szójátékaim kíméljetelek. Árny lopakodik
ujjal mintha szénrajz volna szétkenem
szél fújja vízszintesen sodorja seb felett.
Aki ezt írja itt ha sehova tart áradása
hova viszi úgy értem hogy a haláltól a testi
lelki nem-léttől függetlenül (vagy azzal együtt
mindegy) hozzátoldva a múltakhoz mivé
egészülő lény milyen töredékké.

ERŐLKÖDÉS

Írnám a hercegnő felnőve eltévedt így kezd
het ném de mire jut hat nek a szódarabkák
relatív csipeszek csupán cafatokat szakítanak
helyezik nagyító alá ez nem labor talán az
átváltozás körvonalait pontosabban rajzol
hatnám úgy lennének szereim hozzá honnan
hová és tudnám miért lökődöm szét mondataim
mindeneim nem kérdezném szépen szabályosan
elaborálnám okosan mi az én hibám mi volt

legalább látnám itt hunyorog visszafelé egy
vaksi nemző lény nincs válasza füle zúg kinn
térerő nélküli mobil recseg benn vad opciók
tőlem függetlenül függ tőlem még már nyilván
terhére vagyok „hercegnő” dűnnyögtem
a mózeskosár fölé hajolva egykor
de szimpla szó mind merő erőlködés
csupán magára talált ellenemre-e (milyen
nyelv kellene közelebb jutni).

KAPÓRA JÖNNEK

Ezt a kilónyi törmelékes pasztellkrétát
a gyerekeimtől örököltem ahogy felnőttek
és elhagyták a héjat együtt-rajzolásaink
éléseink eleségeink hulladéka a helyszínen
nejlonzacskóba csomagolva élő maradt most
beleképzelő füstölgéseim elburjánzó rajzolási
mániám rohamaihoz akréták kapóra jönnek
madárlátta maradékok történések érzetek
részesei ha húzom kenem kaparom a vonalat
újrahasznosítok mintha papundeklire pingálnék
megint ez saját műfajom anyagom fölélem
a létezők más rendjeivel elkeverem időm
képei írom éppen itt most így mulatunk.

FÜGGESZKEDÉS

A régi (családi) fényképek úgy kerülnek
nem is az ember kezébe de be legbelülre ide
mint ezek a Ljubityelemmel készült dalmáciai

felvételek is az Adria-parton bóklászó
négyéves Péterről kétéves Eszterről bámulok
próbálok odakapcsolódni az idő nyárias légből
eszkábált térségének végtelenjébe fúrva lebegő
csőforma járatot mint amiben a repülőgépekhez
megyünk de ez annyira durvának tetszik hogy
máris szertefoszlik cérnaszálat feszítek hát és
függeszkedve roskadt artistaként vissza is
kepesztetek oda lássam csak a fonalat mire
kössem megvan arra a hússzínű játékvödörre
P. J. versében a költő maga és művészarátai
minden szenvedélyénél elszántabbnak látta fiamat
ahogy homokból épített kútjába a tengert merte át
mintha megoldás lenne arra is hogy *lehetetlen*
úgy írni verset ahogyan lehet csak bólogatok
mint ott akkor némán itt most és megvan a kép
a tenger az idő és a vers függeszkedés.

KÉPZELGŐ

Ide süss mondom. Hunyorog
csak. A hegy füves lejtőin
fehér orgonailat hengergőzik
pitypang világít. Nézem a szél
áttetsző nyakcsigolyáit haját
szárnyszegélyei krétarajzát
a levegő kitépelt lapjaira írva
dülöngélő betűkkel érthetetlen
szavak füzére lebeg. Fénylenek
szintén cirkuszi tűzkarikákon
idomított oroszlánok ugranak át

sápadt vivát csapdos végül
aztán a porond elsötétül.
Egy képzelgő lény
meresztgeti magát itt. Próbál
mögéjük látni értelmüket
kisilabizálni.

HÁROM-NÉGY

René Margit alias László Csabának

Silabizál s ha nem is érti
illeti névvel az időmúlás
vitorlájából kifogja a szelet
hát erre tüstént három-négy
szelet levegő-papír (pillanatra
csak de ennyi elég)
a *Képzelgő*ből játszi könnyeden
átlebeg ide töredék betűk mint
évek kapcsolódnak számok jellé
testesednek történetté húzzuk
vonjuk toljuk a tündérit a talmit.
Van ugye véleményünk Margit.

EGY FEKETERIGÓ

Apafájlom
hogyne magam konstruálok.
A kifejezés mögé látnom
egyszerre kín és megkönnyebbülés
mintha verset írni annyi volna

vak nemző lény
beszédbe bukva élvez el élvez az
alkalommal rögzíti érzékei árnyképeit
tudatosítja. Dolgozik benne a kényszeres
dokumentarista. Szül és nézi hogy nézi.
Próbálja a keletkezést
tetten érni.

Közbülső rímeket csenget
véletlen héjat hánt. Most például
a szeles-napos erkélyen ír ceruzával
s látja hogy a sarokba kitett elszáradt
karácsonyfa (gyökeres ezüstfenyő) zörgő
sátrába jár egy feketerigó nagy-bátran
be-behussan.

Érthetetlen. Eleséget aligha talál.

Mit keresel ott.

Odalépek a holt fenyőhöz rozsdás ágait széthajtom
s előmlik bennem átjár torkomtól talpamig
jóféle hő áramlása.

Két ág tövén mesterien formált tenyérynői fészekben
öt ékszernél tökéletesebb tojás.

Bámulok csak borzongva bongok.

Nem gondolom hogy ez a válasz (a nyűtt apafájlra)
nem mondom ki bár hajlok rá.

HABOG

Hallani zúg benn ott hol a mondhatatlan
mint katlan fortyog vad semmi alakban örülj
ha fáj ha éget. Ha kihűl ha lenyugszik véged
ha elrendeződik. Nem így van ez (az).

Szirénhangoknak bármit is ígérnek be ne dőlj.
Tudja ha tudod mit kérdezed de tudja-e.
Mindegy már. És nem bedőlni nincs mód.
Zúg benn és fölfodrozódik körül zavaros tó.
Életregény-fejezetek úsznak lefejezve vizén.
Évgyűrűzik-hullámzik
kegyetlenül emlékeztet születés halál
dátumaira. Ne érzelegj. Most meg fuldokol
hogyan neki bármelyik nap vagy óra
alkalom ha akarja ha nem és habog
hagyjam abba. Hogyan tehetném meg.

A BÁNYATÓ

Ez pedig itt a dorogi bányató
mintha volna könnyen kimondható
s az ember átrajzolhatná-írhatná
magát szirénjeit. Kezem szemem után
megyek. A parti nyárfa erős szélverésben
rezgeti ezüst zöldjét úgy örül a létnek
én meg hátamat törzsének döntve
hasamon az alvó Emmával nézem
fiatal vak férfi üdvözült mosollyal
tántorog napfény iránt meztelen
talpát magasra emeli és kajlán
a bokájáig érő sárgás vízbe csapja.
Szemhéjamat leeresztve is látom
ahogy a felfröccsenő cseppek
szétporlanak. Tanúbizonyosságul
ennyi részlet elég.

MENŐK

EBBŐL A SÉTÁBÓL

Tegnap a Sárospatak utcán végigvitt a lábam
el egészen a fogaskerekű boszorkányig ott meg
álltam fordultam a forgóim mészben csikorogtak
mire mész (velük) (velem) lágy zárójelekbe
tompított önmegszólítókkal próbálkoztam
az Istenhegy korai délelőttje néptelenül kime
revítve ragyogott. Lakói sehol.

Borjú nagyságú kutya
jött barna-vörös nagyságos úr az aszfalt közepén.
Kitértünk szépen egymás elől alig néztünk
a másikra csupán egy pillantással elég volt.
Nem tudom mire ég el mire leülnék itt éreztem
el is szunyókálnék aha gondoltam. Ebből a sétából
pictust gyártok visszafelé majd a mitikus mászó
fánál is elidőzöm megcsinálom mögéje húzódodom.

MENŐS

Menő vagyok lassan menő az Istenhegyen.
A háztető fölött kibukkanó decemberi nap
öt-hat méteresre festi elém az aszfaltra
árnyamat kilenc és tíz közt az út közepén
reklámújság ülepébe törli orrát a szél.
Arrébb széthasadt műanyag kanna körül
kiömlött kátrány odaszáradt fekete bűnjel
ellapult vértől barna tampon zsinórja

világoskék a kőre ragadt. Itt halad át
az öt-hat méteres árny körvonalai
sapkától cipőig a karok lóbálása elég ismerős
próbáltam mint annyiszor kívülről látni
talán éppen erre született ez a menős
ismételgetésre. Tegnap ahogy átvágott
a Moszkva téren átvágott a kálmáncai erdőn
a kettő közt hat évtized táguló világűr
azon is átvág dünyyögte átmege a vers.
A sarkon kirágott bélű kilós kenyér hevert.

MEREDÉLYÜL

Lassul mélyül meredélyül
talál talán oly lankákat
ahol az alacsonyan szálló
nap és az árnyak a fák közt
kanyargót kedvtelve fogadják
a lejtmenet és az emelkedő
a hó határon cipekedő cipők
izmok ízületek a részvétel
a légvételben arányos lesz
így vagy úgy a dal nem
diadal a dolgok mögé kerül
áthat itat el nem évül szól
ha menedékül se úgy csupán.

MIT REMÉLT

Ma ahogy a hegyi útra fordultam
nyomban megdermesztett vad színpadi látvány
a fagypont alatti piszkos szürkeségben ki
módolva betonkorlátra terítve sírt egy búzakék
rejtett gombolású gallértalan ing és alatta
az agyagra durván odavágva horpadt mellű
kificamított karjaival is ölelő mozdulatot
próbáló sárga-barna csíkos-vastag pulóver.
De a legbeszédesebb az utazótáskának alig
nevezhető szétdőlt omladék belső sarkában
két jól kivehető egymáson ijedten elfekvő
fekete zokni volt mint néma folt vagy üvöltő
lyuk a világegyetem különben hermetikusan
zárt zsákján. Valaki itt akkor ki vagy bezuhant.
Tudta-e mi történik majd vele mihez kezd
mit remélt. Gondolt-e bármit is még földet ért.

ZIHÁLÁSÁT A MÉLYSÉGBŐL

Délelőtt tizenegy körül
kinn a hegyoldalon egy
kidobott mikrohullámú sütőre
mint sámlira telepedtem
mellettem Emma aludt
kezeslábba bugyolálva.
Kocsiját hátra
döntöttem a hideg levegőn
áthatoló decemberi nap
oldalvást érte

én hátammal fogtam fel a hőt
s talán még soha nem érzékeltem
nemcsak a fülemmel egész
bőrömmel-valómmal hallottam
az elgyötört urbs zihálását
a mélységből tört föl
alant elterülő géplény
zsizsegő-buffogó robotolás
a Szilágyi Erzsébet fasoron át
vánszorgó autók ablakai vakító
fénypázmákat lóttak felém
egy-egy konkrét hangzat a bugyorból
kitüremlett a János kórház irányából
mentő szirénája küldött keresztben
hosszú sorozatokat helikopter
kelepelt függőlegesen a roppant
zsolozsmázás egy helyben
gördült tova csak ültem ott
panteista morzsa-egész.

A „B” BETŰRE ÍRVA

A Trencsényi utcán a transzformátorházig
megyek ez másfél kilométer és közben
fejben micsoda utakra keresztül-kasul
mintha készülő könyvem *Az én orbis pictusom*
még soha nem érintett és mégsem ismeretlen
csapáin haladnék kívülről is szemügyre véve
az öreg fickót. A Hármashatár-hegy felől
rohamozó fenyőket zengető északnyugati
szélben ma sapkás fejére felhúzta kapucniját

kesztyűs négy ujját kesztyűs négy ujjába
kulcsolva hátul a derekán buzgón teszi
végzi a járását. Zsebében papír ceruza
még megérem hogy előkotorja s lekoppintja
a fejem belsejében libikókázó képeket
elandalodásom árnyait. Harminc-negyven éve
F. J. költő ebben a pózban bolyongott napról
napra a Városmajorban még ma is vigyorgok
lendül árad gömbölyödik rám a lég és számok
személyek idők szétfutó körei egy pillanatig
összeérnek én meg a Zsibói utca sarkára érek
s látom hogy az utca névtábláján még meg se
száradt festék a „b” betűre kenve lecsorgó
vörössel „d” virít elkapom a fejem lépek vissza
állok nézek várok foszlik szét a táj a vers
elrondul hörög a völgybe szorult északi szél.

A HEGYRE ZUHANÓ SZÉL

A fenyőket zengető szél ma délután már
késő délután ahogy fölfúvódik és hanyatt
a hegy hátára zuhan vak lovas nem
látja milyen eszeveszett sárga por süvölt
föl a perem mögül a nem létező égbolt
alját elárasztja felhőkből sár
csorog kenődik kékre zöld lila
gőzölög ezüstbe rézbe vaskörmökbe fagy
vagy lesből ugró belső kép csupán sörény
nincs is ma délután már késő délután
a szél se látja és este hanyatt a lecsupált
hegyre fenyőkre nem azért zuhan.

AZ AJTÓN ZAKITÁLÓ SZÉL

A lépcsőházba szorult szél vakon
vágódik minden vélt és valódi részre
a lötyögő bejárati ajtót anyám rég
eltemetett szavával dehogy azzal
süvöltő erővel ha elképzelem
hetvenhét karjával üvegekőrmű ujjával
közönyösen *zakitálja* előbb vagy utóbb
de egyszer betöri bejön. Miért éppen
most bukkan fel és fut számra ez a
gyerekkori hangzat erőszakos dübögés
terül szét szállong sűrűsödik ahogy
visznek cipőim a jégtől heges hegyen
kezem zsebben megcsúsztam elzuhanok.
A kockaház fehér léckerítésére rohanó
vihar ritmustalan közökön vetődött át
rángatta a függőleges világot tél volt
korán esteledett összereztem
nincs baj mondta anyám csak a szél
ajtónk vasait csak a szél *zakitálja*.

KÍVÜLÜK VELÜK

Tegnap a nyugati lankán vöröslő
vadrózsa ágán régóta kedvelt
madaram (arkám!) dobálta a deszkával
kerített légbé vidám hangjait egy béka
és vasreszelő duettjét imitálta sebaj
nekem tetszel fagyos fényben villogó
illegő tarkaság a fakókék téli ég

boltozatát most csókasereg krákgója tele
fekete keringélésük oválisai fölött
fehér kondenzcsíkot húz egy árva
lökhardtásos moraja nem ér le a fülembe
megyek nézek vagyok kívülük kétségtelen
s hogy velük szintén de ekkor megint a
csókák és áttetsző ládákban a levegő tömbjei.

IDŐ-SEBEK

Hatvan a nő hattal idősebb a férfi
idő-sebeiket nézni talán mérni
mélyüket egyes szám harmadik
személybe fényképezni
ahogy kapaszkodnak dombra fel
ereszkednek le agyagos lankán
tárgyilagos rögzítéssel ugyan hogyan
és miért is próbálkoznék. Mi vagyunk
azok s ezek az én szavaim. Március
van alvó nyír mellett lépkedünk
megszomjazom. Tavasszal egyszer
apám a vasútparton zizegő fák
egyikét baltával megcsapolta édeskés
nedv csorgott nyírvíz ittam a fa vérét
hétéves voltam íze megmaradt nyelvemen
vagy a szóban. A hóban vizelet rajzolta
kalligráfiák. Mi minden esett meg úgy
velünk hogy nélkülünk
többes szám első személyben hiába
nem akartuk. Kapaszkodnak ereszkednek.

EZ A HANGSZER

Ha szabadon hát ez a vadon.
Ide törekedtél álmatagon mindig
most ott vagy itt s csak egynek
kettőnek alig többnek szól ez a
hangszer ahogy fejed kezéd
érzetein játszik majd mint por
peregysz el így csendít rád a rím
még megeshet addig számon kéri
valami személytelen mélyből
fölcsapó most már nem halasztható
mit kerestél itt nekivágva társakkal
mit akartál menj maradj a dalnál
fújd vagy hallgasd velem.
Szélzizegést a fűtöveken.

TÁJFESTÉS

Havazott vakon estére
a libatollú hó mint az a bizonyos
jó takaró belepte a hegyet éjjel
megeredt a fekete eső reggelre
meztelen bőrig égette a földet
latyak áradt jégkása hersegett
márgás sebgödreink kifakadtak
kinyilvánítva kitéve mind
most áttétel nélkül nézhető
ember és idő járása
pályáik mintha előregyártva
és a rejtélyek ellenére

a kor csupasz gyökerei
alább a tájfestő sem adja.

ZAJTALANUL

Fejszével kivágott korhadtt törzs
cseresznye vagy szilva
hever a betonúttól két lépésre
csupasz agyagos és merev
mintha mégis fájna lüktet
a darabosan tört öreg csont
azt se tudja hol van holtan
lopták ide holdtalan éjjel
az egész történet érthetetlen
kidobták sáros hulladékot
sárga húsán ragadós nedv
szivárog bogarak lepik be
rigó röppen oda hallgatózik
de csönd van zajtalanul
zöldül a dombon fű levél.

ELERESZTIK KEZEM

*Téged szült-é a világ?
Vagy a világot is te szülted éppen?
Mert ha csak nincs napvilág,
Nem mérhetünk időt mi semmiképpen.
(Csokonai)*

A napok is mennek hosszan és lassan
huszonnégy órák egy villanásra
holott ezernyi esemény megtörténik

s egy-egy éjszaka zötykölődése
valószínűtlen létra váll és derék
belemerevedik a tegnapi reggel irdatlan
messzeségben dereng. Az évek meg
saszárnyakon fönn tudom. Lenn
kapkodva némelyek rám dőlve fejveszeten
méltóság híján úgy rohantak el hogy el
homályosulok állj. Hol is tartunk.
A számok hirtelen eleresztik kezem.
Nem tudom nem látni lebegés ijeszt
nincs határ mintha nem lenne többé
mérni mód csakugyan.

SZAVAKTÓL HOMÁLYLÓ

A fürtös gyöngyike kéksége
a domboldalon leomló fű nedves
hullámaiban izzó parázs.
Sziszereg a szél ahogy ezeregy
ujjával oda-odakap és a tegnapról
mára kizöldülő földre rázza (nyakamba)
alig kinyílt kökények pihéit.
Már-már könnyű vagyok ott sáros
ösvényen járkáló áprilisi térdet és derekat
mozgató talán nem is gondoló a hegyen
hengergőző lég hajlataiban szerelme
illatait szimatoló lény s akkor oldalról
lesből szinte W. tüdőráktól
lihegő légvétele hangzik
s az orvosi becslés szavai hogy mennyi
ideje lehet még már belátható

hogy nem látja többé ezt a gyöngyikés
zöldet ezt a verset sem ahogy idilljéből
kikerekedve akar széthullani éppen
mert összetarthatatlan nem is
ésszel de az érzületek szavaktól homályló
színpadán a „belátható” és a „jó eset”
kény- és tény-szerű jelentéseiben ahogy
az elmúlás érzélgős rezgésektől
érintve is tárgyilagosan
megmutatja magát mutogatom.

AZ ILLETLEN VÁLTOZAT

Mégis megint mint szerencsés és
makacs vagy csak a vak véletlen
voltából vagyok itt vakogó vé-im
ollóival verset hasogatok lenn a Jón
fönn az Etna köztük kiszakítva
hő és fény iránt tátogó szomjám oltja
negyvenfokos meleg a nap hasamra süt
forró sugár barnára éget a tenger meg
visszaringat ifjabb koromba megingat
bennem semmivé mossa (szinte) sötét
képzeimet próbálok alájátszani-simulni
fölébe heveredni karom
oldalra tartva csak lebegni ennyi
lágyan hullámzó vonal az ilyen magam-féle
öreg hal szavait is partra sodorja beírt kavicsok
közé mit mond kérdez vagy állít
hova fordul ma éppen mi a hangnem a Jón
a rosszon úrrá lesz-e mersze. Taormina és

Catania közt a parton már a hely neve is
(Giardini Naxos) mint zöld szilvahús a görög
hedonéba húz olasz édességet a mélységet
lágynyalással kikerülő öbölben a
furfangos tolvaj fiának lábnymai futnak
mennyire tetszett nekünk ifjan hogy
jobban szeret sült halat enni
szerelmével hálni
mint menni
görgetni
követ
az istenek parancsára ez a mítosz sötét kényéből
kitépett szál mint illetlen változat itt hiteget
hajlok hozzá legyek én is engedetlen létét
a kettéharapott füge ízével ínyemen tanúsítsam
el ne fújja az Afrika felől viharzó szél.

MALÁTAKIVONAT

FEKETE TEJ

Megálltam. Vad köd szitált. Táj-e még.
És láttam hogy sejtésem bármilyen blőd csupasz
matéria. Önként ne tovább ha nincs többé tilos.
Piros volt valaha kétségbe nem vont a soha senki fia
zöld legény most meg sárga habok acsarognak hiába
csak meredezik fel le némán magasba mélybe neve sincs
pőre kidől szóródnak színei. Az éj csupa fekete tej folyik
széttört szárából ragadós tíz körömmel vakaróztam tőle
a jelen tetvei csíptek hullt a könnyem mi ez. Már tudom
megvan ó ohó az egész merő illumináció és én majd
illuminátor leszek csárdás kis kalapot teszek fejemre
s befúrok (szintén) a Föld közepéig tolom a lyukat.
De vacogtam csak és a vad köd szitált.

AZ ILLUMINÁTOR

Az illuminátor a kódex fölé hajolt. Az
Akastyán-hegy mögül feljött a hold. A
Déli pályaudvarról kiselejtezett mozdony
füttye hurkolta át lecsúszott még közelebb
hajolt még mintha nagyítóval nézné a lapot
és nem volt benne semmi impertinencia.
Ezek csak díszítések vélte vakon szinte.
Mennyire imponálna nekem gondolta
(báván) ha imitálnám immanenciámat
e vad inerciát (mint implicit függvényt)

a nullából kibányásznám képpé integrálnám
s ha inamba nem szállna bátorságom
világra hoznám imígyen képzeitemet.
De nem. Csak a hangok szavak mákonya
dőlt rá tudta mámora manézs a szótár m-jei.
Magánvaló láng lobbant föl véletlen hangár
sodorja. S mi még. Malátakivonat nyilván
mandolinnal. Azt pengeti tengeti lapszám.

MANDOLINON

Mert mandolinom sohasem volt lehet ez
a dal sohasemvolt mégis ismerős mintha
volna merész egész. Csönd most. Mondok
egy hatost. Mellette hatos. Ne hidd hogy
megfejthetetlen implicit plim-plim bár fél
nótás hangok ködök vihorásznak ha kifeszítem
a vitorlavásznat zokogó mandolinommal
vagy festeni próbálok vele homokba gödröt.
Hal volt a kedvenc állatom egy időben
énekét tréfának véltem féltem most a szavak
szétszórt jelentése összeáll mint életből halál
vidulni ezen se könnyű. Még jó hogy van
mandolinom dalolni csak-csak hogy hat-hat.
A novemberi fényben kék üvegtálon fekete
szőlő sárga körte (ellentét nélküli végtelen).

OTELLÓ

Otellóval töltött bendő
nincsen nála belsőbb benső
fanyar éhem édességre
hamar ha vele elverem
dalom
fekete szőlő fürtje bogyóvér-bor
a szájpaddlás és a fogak-ínyek
a nyelv áradó ízeket daráló
masinériája ahogy transzmissziók
nélkül hibernálja gondolataimat
kész kábszer ó te otelló-érzés
gyötrelmek konkrét és absztrakt
bálján pillanatnyi csend vagy
viharzás-szünet már-már öröm
(a héját néha kiköpöm).

STABILO

A ceruza neve Stabilo
(amivel ezt írtam eredetileg)
s ahogy ablakrésen behúzott rá a hideg
visszafogtam kerge szavai zenés
kényszerét elég. Stabil szeretnék lenni
magam is bár gömbszerű létem rétegeit
keresztül-kasul (nem-heterogén módra).
Héjam az én vagy forrongó magom
vagy mindkettő mindegy ha kopik
papíron a 2B-s grafit s közben kívülről
az őszi köd amorf teste a villanyfényes

házza dől. Fönn a homály fölött repülő
dönög. Lenn a kihűlt kövek a föld a fagy
s hogy egyben az egész ingatag
arról Stabilóm nem tehet.
Közben egészen besötétedett.

VASALÓ

Vasalóm forró hasa sok képet
megélt már belém szárított holott
papírra csupán de az is én vagyok
a lenyomataim
bizonyosság barkácsolás és költészet
öntőformáinak áthatására more geometrico
inkább lírico. Még hagyján. De a múlt.
Vissza le Kálmáncsáig mindig. Anyám
fafogantyús parázsszemű lova füstölögve
sétál a kockaház asztalán kimustrált
pokrócok pörzsölt lepedődarabok hátán
simítja ki belocsolt ingemet. Ha rajzolok
hogy a vers mögötti homályból egy-egy
közönséges szálat előhúzzak lássam
szavaim oldalsó nézetben ha nedves ecsettel
eláztatom majd megszáritom vonalaimat
ha vasalok valahogy mintha elrendeződne
zűrzavarom sutty be a lapot száz másik
közé mondván változatok.

KÉJ ÉS FÁJ

Talán tudnom kellene jó volna
ha mandolin ha más akármi mondható
netán kivonat úgy mire min megy ki így
a vonat ha sínje sincs és
végül is mit akar(ok) mint sebről a vart
kaparom kéj és fáj
csavarodik össze áthevül elvegyül
egész történetem elegye
ulugya halagya hangszerül húrjai belei.
Hallani hallom látni látom nem álom
megkettőződik észre se veszem. A verem
is szétdobódik a dob a lob a lép a váj
ahogy szörcsög habog a sok társas
rühös kehes szaros fele tény folyvást folyó.
Benne vagy bízvást benned zihál elélvez
(a lét ez) élve az alkalommal nem tudja de
teszi megeszi visszaveszi ha mandolin ha nem.

TAKSONY ÖRÖMÉRE

Szeretnék Taksony napjára valami vicceset
gondoltam és fennhéjázástól se menten
előbányásztam menten egy '99-ben festett
pengével visszakapart ütött-vágott
bútorlapot íme kiáltottam (némán) leglényeg
látóbb képeim egyike vele jutottam 66-ra
így történt a számok balra
fordultak fejre álltak földobták talpukat
korom

kék piros fekete fejek fehérrel szétszakítva
fölkasadt és kiszóródott idők belsőégei még
azon melegében fájnak. Bámulom a deszkát
barkácsboltba megyek lécet vásárolok
fűrészlappal méretre vágom bekeretezem (van
szögem kalapácsom) és
szobánk falára fölkasztom vagy tovább
karistolom Taksony örömére.

KITÉPETT KÓDEXLAPON

Miért tépte ki (az illuminátor) ezt nem
kérdem. Túlzásnak vélte terrornak amit
látott. Túl meztelennek önmagával túl azonos
vakondnak szállt fönn szörnyszülötten túl
amorfnak. Semmi képzés. A kivonat az elme
vágta sávban fantáziátlan valóságban húz át
e lapon merő tárgy test észszerűtlen honnan
jön hova tart miért mi ez. Még jó ha helyet
nevet nem talál (nem-e). Így is fölemészt.

PRÓBAFÜLKE

KIHÚZNI TUSSAL

Axonometrikus kockafejeim zsírkrétával
ahogy a szem nyak orr és koponyagörbület
vonalaít papíromon szétkenem ellágyulnak
és visszasadornak kamaszkorom angyalföldi
tájaira kihunyt látvány a Csata utca Gömb utca
Lehel út most mégis kiterülnek készségesen
rajzom jeladás. Nem védekezésül sorolom
hogy megtörtént valóban ott akkor az ábrázoló
geometria kínjaiban az Üteg utcai technikum
padjaiban derengett fel előttem hogy mi lenne
ha volna még egy negyedik dimenzió a három
mögött vagy alatt kinn-benn hol is hát
ha a nem-euklideszi képzetet is meg
kellene szerkesztenem. Kihúzni tussal a táblára
feszített dipán akár egy kúp és henger áthatását.
Visszahőköltem s bazedovos szemű tanárnőm
Bolyait regélő szavai is leperegtek rólam
a szűznemzés meséje hogy azt mondta az
ördögös kapitány ne legyen és erre lett
a tagadással is teremtő szellem
gondoltam fennhéjázva ugyan.
Az ezerarcú hőst játszották a Dózsa moziban.
Most mit tehetnék axonometriám síkjai közé
valamilyen tengelyt remélve azt is betolom.

PRÓBAFÜLKE

Őszül. Még kiülök
a napra hajamra süssön
lássa hogy növesztem sörtét
kóccá. Néztem tegnap
egy próbafülke jobbról-balról
rám villanó tükrében
profilból ahogy soha máskor
mintegy rajtakaptam a fejem
az áll alatti bőr esését el
vékonyult nyakat az öreg
keselyűt utánzó képmást
magát magamat mutatta félve
éppen csak odapillantottam
a nadrágot derékban
hosszban alkalmasnak véltem
s elfutottam onnan. Innen
ahol most ülök s hajam
ritkás rojtját öt ujjal gereblyézem
a próbafülke-képet ahogy
elébe kerül ráncokig lebontva
pórusokig látom félreérthetetlen
jelentéseit böngészhetem.

OTT ÉS AKKOR

Ahogy a garázsajtó kettős huppanással
becsukódik mögöttem már megtettem
a lakásba vezető út egyötödét mondjuk
még lépek kettőt-hármat alkonyodik

késő őszi trópusi színekben sápadó felhő
szörnyek (hasonlót még alig-alig láttam)
torlódnak a János-hegy körül a perem
mögül vagy alól visszasugárzik hasukra
a nap lilás-vörös fénye ott akkor megállok
és eszembe jut ami különben is
ott van de akkor ott a garázs és a lakás
közti út ötödén vagy negyedén
külön válva kintről oldalról nézem mi ez
csakugyan-e s ha tényleg hát hogyan
lehetséges de nem mondom ki nem merülök
alá már mozdulok megyek vagyok teszem.

A TÖKÉLETESEN MEGKÖTÖTT CIPŐFŰZŐ

Ahogy ma reggel már kék vattás kabátomat is
magamra kanyarítva az előszobában lehajoltam
és előbb az egyik majd a másik fekete cipőm
fűzőjét szinte oda se pillantva egy-egy (két-két)
határozott mozdulattal megkötöttem ott akkor valami
semminemű s artikulált szavakban csak itt és most
megjelenő talán neuron-rezdülésnek mondható
gondolat-árny mutatkozott s áramlott át mintha
tarkómtól sarkamig gyengéd ujjbegy érintene mégis
milyen mélyen mögött bennem hogy ebben az elég
régén tanult és jól begyakorolt cselekedetemben
mennyire magabiztos vagyok és becsülni ezt
ne feledjem a siralmasan hamvába holt akarások
vagy a félbe-szerbe maradt világmegváltások
látván is emlékezzek az előszobai tette mint
a megvalósulás eszményi fokára már dobogtak

cipőim vittek a lépcsőkön lefelé elérhető legalsó
tökéletességig eljutok gondoltam el.

ÚJRAVÁJÁS

Ezt a '99-ben festett bútorlapot a balkáni háború idején próbáltam képpé barkácsolni kapaszkodónak (vagy minek). Anyám egykori (törött végű) ollójával késsel szöggel vonalakat vájtam az ormótlan lapba növényi és emberi formákra hajazó alakzatokat kerítettem körül és fehérrel szürkével poros sárgával zölddel töltöttem ki a közöket aztán félretettem túl világosnak tetszett az egész sötét belvilágomhoz képest. Ma késő délután elém került az állványra állítottam néztem kevés a fehér véltem és nem elég vadak mélyek vérzők a bevájások hát nekiestem és estére kelve újrafestettem vájtam s mire a hegyről lehengeredő színtelen homály elöntötte a szobát elég kísérteties tárgyként dermedt a deszka. Hátra léptem szemmel méregettem újra most mit akarok vele vagy tőle feltehetőleg semmit vagy mégsem. Így lett este már mindegy gondoltam abba hogyom de csak álltam ott hogy hallgatott a kép.

BEÁLLÍTÁS

Ezt a deszkányi papundeklire festett képet még a múlt században fűrészeltém ketté és az enyhén kanyargó vágás mentén mintha árok volna vagy másfél centis sávot hagyva

széttoltam összeillesztettem fekete kartonra mintha
világsötétség volna fölragasztottam aztán
a feketét emberfejszerű formákra téptem körül
és ezt neveztem képnek végül fehér lapon
egy galériában ki is állítottam aztán be
társai közé polc mögötti térbe egyszer majd
meggyújtom dehog ez csak olyan ön-agresszív
mondás feltehetőleg amilyen nézéseem most hogy
előhúztam. Ha verseim festett képzéiseibe zökken
érezhetem-e végre helyére került. Fájdalmának
hogy a szétszakítás műve itt mégis értelme lesz.

GÓLYAVONALAK

L. Éva kiöregedett gyúrótáblájára festettem
még papundeklijeim előtt ezt a gólyát és
köréje tapadó érzeteimet már akkor is szinte
vakon tapogattam kapaszkodót és most hogy
sorra előásom évek óta alvó deszkáimat ez a
barna és ezüst közt kiképzett látvány a gólya
vonalak íve mint utcakepes hajléktalannak
védett zug már-már azilum kínálkozik megvan.
Fogcsikorgató rikoltó kanyarokkal rohant el a
századvégi évtized a gólya látta de nem ment vele
ideszokott gyere mondom és csöpp párizsi késsel
angolvörössel itt-ott kipótolom a teret emlékszel
a kálmáncsai kockaház mellett állt B.-ék tanyája
kéményükről elűzött a vén csizmás pipás pofa
itt szükség van rád maradj már megy a hó jön
a zöld a hó a Gellért-hegy felől a déli szél nos
mit válaszolsz. Kelepel csak. A szeme kadmium.

NEM JÖN A HÓ

A terjengős néma ködben talán
a hó ígérkezik miért várom évről
évre hevesebben s ha hullani
kezd végre miért nem az a fehér.
Éjszaka félbe vágott démon nyüszít
a hegyoldalon mint gyerekkoromban
a padlás ködében vaskampón himbálódzó
füstölt disznóhús mintha még ölnék.
A falban valaki ordítva prelegál.
A meztelen vasbeton lefojtja de elhozza
idelöki rám. Egy rádió fölrepedt szájával
uszít ömlik mindegy miről nótáját megismerem
elalvás előtti kínzás talán csak hangjátékos
indulat próbálom ámítani magamat merő fikció
s nem a jelen. De az. Velejéig aktuális való.
És nem jön a hó.

A NÁD ÉS A SZÉL

Búth Emiliának

Ez a bambusznádból fából spárgával épített
szélcsengő B. E. alkalmi ajándéka ha most
orbisomba helyezem szóljon ott (itt)
dicsekvés tőlem és remény bennem hogy
az összeütődő nádak hangjaival harmonizál
hatnak talán irományaim és -ményeim mert
ritmusaim mélyein ugyanaz él mint amit a szél
a sípforma nádakon most kibeszél a nád a szél

itt két személy közt megegyező hullámokat
hallat hallgatom az időtlen misztika hogy
gondolsz rám tehát vagyok a nád a szél
oda-vissza áramlik az eszkábált szerszámban
értelmet kap a mondott írt való s maholnap
mégis megjön a hó a jó a víg sötét fehér.

BÓBISKOLÁS

El-elbóbiskolok mint az öregek
mint anyám fújom a kását horkolok
délutáni röpké alvások unokaaltató
mutatványok szorgos gyakorlója
netán csak percekre kizuhanok
vagy lesüllyedek az alvás
legáthangzóbb hártáját húzom
magamra a kívüli világ főbb
történéseit közben érzékelem
sodródok vagy kódorgok homályló
áramlásban csupa test vagyok
ilyenkor elhagyom magam s nem
tudom hova leszek sehova nyilván
zárván szabadon zsong tudatom
álomképeket kever valókkal
szarkaszárnyon repülni falóval
a Moszkva tér felett felriadok
hogy meghaltam-e.

SZARKASZÁRNYON UTAZOM

Barna csomagolópapírra
olajpasztell-krétával fehérrel
és H.B.-s grafittal feketével némelykor
szénnel rajzolok csórt lábat kockafejet
szemet kalapot tarka szarkaszárnyat
hogy a szarkaszárnya-világ képe
derűsebbnek tetsszék. Pöttyözni tessék
sárga-lila festékekkel rímelni szétkenni ujjal
mintha fúna sisteregne déli szél s a levegőben
vágódó ezüst porszemek vonalak mentén
elrendeződnének nyilak mutatnának nyulak
futása véget érne volna út kivezető sehova
szín és hangzatok hullámain ha utazom.

A TÉL KEGYES TÚLZÁSA

A havas fenyő szépsége (mellette nyír
leng a szélben) éjszaka sötétben világít
vagyva be az üvegfalú házba mint a tél
értelmetlen úgyszólván kegyes túlzása
gondoltam s hogy gondolni ilyesfélét
(írni versben megcsinálni képzeteket)
kapcsolni hozzá tárgyilagos terepet
ahol éppen időzik az ember lehetséges.
Tegnap este hátamat a szürke Xerox
jégszekrény-forma dobozának vetve
ültem a hegyre néző szobában. Láttam
a fenyővel szembeni fal festett deszkái
túlzóan szintén a könyvespolcoktól

szabad faldarabon alig pihegnek. A kék
kiságyból narancsszínű rojtos kendőjét
füle körül húzogatva Emma éppen
úgy csinált mintha nem figyelne hogy
figyelem-e melyikünk alszik el előbb.
Csak latolgattam ki nem mondva
csak kerülgettem ha könnyű volna
nem kellene de mögötte mulatságos
volt és szorongató hogy hol vagyok
valóban miféleiben. Csak néztem
ki a télbe ahol éppen lengett a nyír.

A VÁROSMAJORI MISTRÁL BÁR ELŐTT

Pár éve délután hat körül
Korfu szigetén történetesen
a sziklás nyugati parton
ahogy mentem a Mistrál bár
előtt olcsó sláger hangja
vad zongoraszó csörömpölt
körém csobogtam térdig
s azt gondoltam éreztem
csak átfutott rajtam hogy
egyszer pár év múltán majd
váratlanul
(ha kérdezném se tudnám
megmondani hogy miért de
ilyen botorság nem kísért meg)
majd újra ott megyek
most éppen
a Városmajor padján ülve

piros fája telefirkálva
fekete sárga
délután három óra van
három hontalan alszik a
templom rücskös falánál
az első meleg áprilisi napon
csobog csörömpöl olcsó
jól van biccentek
megtörtént ez is
nyugalom.

MOHÓ JÚNIUSI REGGEL

Ez a június reggel
a lány kékség fű felett
a vihar utáni áramlás illatai
a napsütés szóval az egész kéretlen
személytelen szétfosló ragyogás
összerázódó ahogy duruzsol
még a levegőhorpasztó helikopter
rotyogása is most és itt éppen
az erkélyen szépnek tetszik
megérinthetőnek fölfoghatónak
lefesthetőnek készséges héjnak
élni viselni
történetem jóvátehetetlen
képződményeit is hova féregként
beszorultam és újra meg újra
toldani hozzá vagy kezdeni akár
folytatni még ismételni
mindig másként cibálni ugyanazt

fél évszázada egyszer
a kadarkúti eperfákról levelet
téptem selyemhernyóimnak
a zsákba s azt reméltem ha meglesz
ha begubóznak a mohó lények
velük én is célba érek
megvalósulunk. Megcsinálom.
Miért minek nem volt kérdés.

NYÁRI FELHŐK

Ezek a nyári felhők ahogy szétszakadozva és
kifehéredve vonultak tegnap nyugatról keletre
mi meg alattuk keresztben autóztunk
Visegrád felé mint kaján pofájú szellemek
kancsalítottak s gonoszkodva fújtak elem
mozgóképeket a hatvanas évek végéről
egy-egy töredéket arcomat és hozzá ott volt
előttünk a táj az a fényes suttogó
tükreivel ma is vigasztaló sokat szenvedett folyó
érzéseimben a képzelt és testies való
múlt és jelen közelre hozva-mosva
a Kisoroszi révnél például hogy N.-től vagy
M.-től jövet egyszer már a HÉV-nél T. íróval
(harminc év múltán tudom meg hogy a
H. fedőnevű besúgóval) diskuráltunk ez villant be
a kettőzés. S már el is tűnt. Alig súrolt. Szemcsés
szürkés kihűlt tény néztem mindegy milyen.
A felhőpofák aztán dél körül ahogy Mátyás
király hajdani fürdőkádja maradékát tapintottam
még foghatatlanabbnak próbáltak feltüntetni

minden létezőt kápráztam egész nap
de közben a betűk jelentései
a módosulások-mosódások árnyalataival együtt
az egész felködlő ott lüktetett
vállamban s ahogy életre kelt
bennem mertem mondani jól van ez tehát
a múlás realitása. Szerettem volna hogy az legyen
és reméltem hogy igen. Történetünk egyszeri és
valamiképpen ugyanaz a név a rév a hév.
Megszűnhet gondoltam de most már nem változik.
Ha versbe írom (egyszer majd talán) ezt
kimondatlanul hagyom. A foglalkozási ártalom
ne deformálja eszem (majd zárójelbe teszem).

KURGYÁLÁS

Nekem a kálmáncai erdők
a *Bordás* a *Tölös* a *Fácányos*
a *Borgyu-erdő* és a *Pógár-rezula*
meg a *Rác-egrös* de az *Ánglus* is
a *Kasté* körül ma már egyetlen és
szóból való. Az a rengeteg kezdeteim
homályát suhogtatja s ahogy vissza
hallgatózom a tájak sorra kimondják
neveiket *Malomárok* *Kosár-högy*
Vadómás *Koplaló* *Kánya-kut* mormog
a mélyből a sötét téridő vizéből. Az
Istvándiba vivő *cserösnyés alén*
a gróf parádéskocsisa négylovas
hintót hajt merev derékkal ül ott
születésem előtt meghalt nagyapám

el a *Rémalom* és a csárda mellett
hol hajdan Sobri Jóska iddogált
fülelek báván. Ez hát meséim erdeje
szavaim méhese dönög a béresgazda
kurgyál anyám hangján én is velük
hajnalodik hárs akác illatai lendülnek
csörög a kemence mögötti kóris
kérge véres ott mi történt éjszaka.

A SZODÉ

Szél nap szél fú süt forró-hideg
árad ott csámpázol önmegszólító
bámulsz a hó áramló üregeiben
fekete közepű fehér felhőiben
kurkászol mintha még előember
volnál gyümölcsévessel agyad
növeszted vájkálsz és eltévedsz
rengetegedben hallgatózol „te szodé”
mondta anyád nyolcéves voltál
piros húsú körtét faltál érzed
máris árnyas emlékraktáradban
bóklászol céltalanul mint régen
olvasott salátás könyvben
s elragadtatott ceruzajeleid mellé
újakat skribálsz közben olvaszt
barnít a nap bemetszi bőröd a szél
egymásba csapnak párzanak rajtad
kihalásznak megirdalnak görgetnek
anyagod véletleneid porában
a természet dialektikája mobilizál

érzeteidet a nyár színjátékaiban
te szodé követheted vélheted
hajnalban a szemközti ház üvegén
ahogy ajtódból nézed a felkelő nap
vörösén izzó tűzgömbjét pont
pupilládba robbantja sugarait.

EGY LAP A SOKBÓL

Te véletlen szülte kikerülhetetlen
te csupa sérült fölszín vad üvegágók
pengék alátétje összekaristolt
foszló szétázott kiszáradt időmarta
sebektől málló kivakart betépett fölhorzsolt
elrongyolt lap egy lap a sokból ha most
teleírlak medernek kérlek hátnak lábnak
hírvivőnek palimpszesztnek végül is
mi másnak vágnak vacogásnak hogy
testesítsd meg ellenpontnak egy hamu
szürke nyári délelőttön a tolláskodó
társég legörbül körül s ahogy az erkély
korlátra egy szarka röppen és megül ott
mintha élő lennél már-már válaszolnál.

AZ UTILIZÁLÓ

Ma reggel végre sikerült
kísérletsorozatomból részleges
eredményeit egyeztetni és
törekvésemet utilizálni vagyis

kipiszkálni megragadni és
a fürdőkádban peremére helyezni
(fekvő helyzetben s nyakig a
vízbe merülve) jobb lábam
öt ujjával a fekete műanyag dugót.
Fellelkedtem. Feltápázkodtam.
Diadalmasan szörtyögött a lefolyó.
A tükör előtt megpróbáltam
mint hajdan kamaszkoromban
s magamat is kihúztam de csak
mértékkel. A látvány visszatartott.
S nem vontam le (természetesen)
általánosító tanulságokat sem
csak a konkrét tett tudata táplált
hogy a végbevitt mutatvány csakis
és maradéktalanul általam jött létre.
Rajtam múlt. Van ilyen. Én vagyok
az ember aki lábával kihúzta
2004 füledt nyarán a fekete dugót.

MINTHA ÁLLNA

Ezen az augusztus végi éjszakán
fényesebb a Mars az Esthajnalcsillagnál is
nagyobb és némább.
Egy hengerház erkélyén
korlátnak dőlve bámulom.
A város mélyre süllyedte múltja alsóbb
rétegeibe szenderült éjfél után egy körül
talán százhetvenkét évnnyire éppen hogy
félélber álmában mintha személy volna

kitapintsa mi az milyen és miként van ekkora
téridő (lesz duplázott félidő ha pályáján
a vöröslő bolygó százhetvenkét év múltán
ide visszatér) de hiába sistereg s villogtatja
szürke szemcséit vakon házak képernyője
lassan mind elhomályosul. A nehéz
éjszakai légvételek morajlásában ekkor
tizenhét évnyi mélyből sodródik föl lassú
mondat mintha most történe amit akkor
elbeszél *egy eltévedt busz könnyei a város*
lehúzott szempilláira peregnek mégsem ugyanaz.
A szemközti háztető kéménye fölött két-három
méterrel a Mars mintha állna tizenhét vagy száz
hetvenkettő úgy száguld tova.

IDŐHALADÉK

(Liget, 2006)

A MOSZKVA TÉREN MIT REMÉLHETEK?

A KALAPÁCSVETŐ

Augusztus-vég – ötvenkét éve. Ugye ez máris kimetsz (mintha kalapácsvető volnék és szavaimat így remélném íveltetni) az időből a belső térből valami horizontféleséget ugye máris beindul jár körbe-körbe fut az emlékezet szemcsés ernyőjén engedelmes sugár. Azt mondom megállj most szombat este van. Apámmal-anyámmal a kálmáncsai vasútállomás piros padján ülök cirregő sötétben a gesztenye-óriások lombozata a legfeketébb. Ülök várok a budapesti kollégiumba utazom kidobódom ponyvaregény hőse vagyok vágat vonatom a világ legközepébe. Angyalföldre. Lehel útra. Béke térre. Gömb utcába. Kartács utcába. Az Üteg utcai technikumba.

Azt a tizennégy évest szeretném megint dobással el- és megtalálni – vagy ő dobott meg engem? Dehogya. Nincs neki szál terve sem csupasz hernyó-homály előtte a jövő. Mindegy is talán hogy ő vagy én és honnan hova vetődünk csak dobás legyen jelenem ketrecének nyílásán ki- vagy betaláljon a dróthálóba ne vágjam kalapácsom.

Szóval ott ülök szülők közti magasra nyúlt sovány fiú várom a vonatot térdemnél vesszőből font utazókosár nyikorog ha megérintem s fel-felmordul a tornyos gesztenye. Szulok felől majd égi jelenés a kanyar után ránk reflektoroz trombitál széles homlokú motorvonat. Nincs más utas. Azok csak ott hárman. Az irodában vakító gázlámpa sziszereg zuhog ki fénye a tárt ablakon vagy innen a szemközt égő nap kalapácsán lógva tetszik csak olyan fehérnek mint a gesztenye feketének egy kozmikus dobás szimulációjaként sodródva beszorulva félálomom küllői közé.

Ötvenkét év az elvetések-vetélések-távok jelentéseit variációkat mérni mintha bottal ütném hült helyük miért is akarnám elég hogy lüktet csuklón az ér ahogy a kalapácsvetéshez magam felpörgetem.

SZÜRKE SZEMCSÉS FOTÓ

Kockás ingű piros ínyű férfi ugatott fémfogú a villamosmegállóban megállt vonyítva ott tört rá a sejtelen az ötven éve hömpölygő homály most ért fel a torkáig éppen hirtelen-váratlan ár. Egy szőke nő meg fehér Mercedessel a festékboltba árut szállító furgon és az én Clióm közé farolt ferdén föl a járdára csikorgott vadul és nem az ő műve volt hogy se recs se bumm ahogy benyomult oda benyúlt mint odvas lyukba lüke ujj.

A hályogos fényben föl-fölhördülő szélben reszketeg árnyak másztak vakolatot vedlő házfalakon még lezuhannak egyszer gondoltam és ott marad a nyilvánvaló csupaszon ennél valószínűtlenebb jeleneteket is láttam már ezen a tájékon és mégis elborzadtam.

Megvesztél kicsim böffent a festékhordó fiú kopasz atlétás tömzsi gatyás és rágóját a kipattanó szőke elé köpte az meg félreérthetetlen kézjelet lökve válaszul míg bevillantotta a kocsi ajtózárait már a szemközi postahivatal iránt rohant és szót se hallott a festékes fiú üvöltéséből te barom hogyan álljak ki tőled baszod a kurva életemet.

A postán pedig gyógyozó sorok. A nőnek oda is be kell állnia. Beáll. Beszorul. A sor nyilván dugul. Talán görcsöl a hasa talán a menstruációja napja ez és azt gondolja mennyire fölösleges gyötrem hát hogy van ez kitalálva tényleg hogy nem tudják már megoldani képzelegtem a piros ínyű ugatásától elsüketülten.

A festékhordó kopasz közben a járdán át a hirdető oszlopot súrolva ve-rejttekezve kikormányozta magát kiszállt és nézte vagy percig csak nézte a Mercedeszt aztán hirtelen-váratlan kikapott kocsijából egy kilós zománcfestéket és a doboz fedelét lepattintva érett-piros belsejét a fehéren ferdén járdára kapaszkodott autó szélvédőjére zuhintotta és a még csöpögő edényt a földre hajítva a kiszikkadt rágóroncs mellé már el is tűnt a forgalomban.

A nő kocsira meredő arcán merő rémület tagadja hogy az ő vére volna nem.

A villamosmegállóban ugató ember még bírja.

A fodrásznál aztán fél centisre vágattam hajam. A tükörben tükröződő tükörben megpillantottam tarkómat tenyéryi foltban fejtetőmet csupasz volt az is. Megcsinált mozi akárm gondoltam mintha koholmány volna holt szürke szemcsés fotók és külön-külön mind mint fán a levelek.

KÉRELEM A VÁNDORPÓKHOZ

Erkélyemtől karnyújtásnyira zöldülő fenyőkben gyönyörködöm toboztermésük még soha nem volt ennyire buja mint idén és a késő délutáni órákban a szélfúttá nyír és mozgó árnyéka nyugati ablakomon a belső növények rajzával elkeveredve még soha... de hagyjuk ezt az ember hajlamos a túlkapásra zsinórral bottal együtt nyelni a csalit lévén összeadó lény dramatizáló pihe szemközt a halál sötét fúvásával. Lamentációitól fölhangolva nemcsak menteni akarja a talán menthetőt hanem szerencséinek tudni úgyszólván kegyelemnek a véletlen térdein.

A Kis-Sváb-hegy és a János-hegy fennsíkját vasbeton üveg plexi és százféle fényáteresztő műanyagból készült platóval összekötő és lefedő és alatta mint óriásdobozban az Isten-hegy körül akváriumot kerítő objektum tervei közismertek. Elég ha jelzem miről is beszélek. És nem támadólag nem ellene merőben más anyagot ajánlok a megoldást már a Posoni kert 1667-ből származó leírása világosan rögzíti hogy „szedgyenek a réten olyan harmatos ökör nyálat mely a fűvön fekézik mint-egy pók-háló”.

Szóval az ökörnyál melyet tudvalevőleg nem az ökör hanem a vándorpók termel fonal alakban tehát közreműködése mellőzhetetlen. Belátom ehhez nem elég a pusztá fölismerés és öntudatos elhatározás hogy akkor hát gyerünk. A vándorpókot kérni kell s nem akárm jelentéstelen szavak zenéivel spulnira tekert fonálával. Ha megbízást kapok kész vagyok megkísérelni de biztos eredményt nem ígérek. A fenyőtobozok bősége fölbátorít és az ökörfarkkóró sárga virágainak izzása az ökörszemek vidám bukfencei ahogy a cinkékkal versengve lakmározzák a fenyőmagot ma fölhangolnak.

A szeptemberi nap hajnali-alkonyi fényei pedig az égbolt kékségének idei árnyalatával talán még soha...

Tudom hol élek. Nyálfolyató hiábavalóságaim tanulságait a világállapot aktuális végtelenjével összevetve bizonyosságot a vándorpók meggyőzésében sem remélhetek.

KIFELE

A szeptemberi napsütés nyáriasan forró de az árnyék másként hűvös már a szeméttől fuldokló hegy elvadult kőrői zörögnek ahogy kell élénk a szél a vadrózsa bogyói most sötétülnek sárgából vörösbe minden zöld fakó.

A déli oldalon egy idén kiszáradt fa ezüstszürke csontozata mered föl csak bizonyos szögből látható ahogy lépkedünk az Isten-hegy felé takarják még a hervadásra kész lombok.

Mit akarok ezzel mibe visz vagy viszek mit miért kellene tudnom előre ha se nyomleső se célkövető nem vagyok mi vagyok. A tét süllyedt mélyebre alá még alább a mélyáram homálya sűrűbb mint valaha is ahogy fülelek tapogatózom érzem a táj sem ugyanaz az évszak áttetsző mozdulatai.

Nem az a kérdés hogy befelé vagy kifelé az erdőben a szubjektív időben hetven felé nem adódhat más medret vájó erő ez a feszítő arány fordítja új tartamokba talán a napozás futó áramlatait öreg gyíkét a meleg kövön.

Kirajzolom magamból legyen látható kimondom.

Kilöködik.

Kihuzigálom.

Ki már ki mi minden.

Mindegy-e hogy a kifelé mit jelent a fák zúgása például és úgy erőlködöm-e mint a pöttendiek a sűrűben hasuk előtt keresztbe fordítva próbálták vinni a létrát rohanvást mintha lehetetlen és lehetetlen különbségét kérdezni sem volna érdemes.

Magam voltam vagyok végül is a létra. Szemközt ahol írok éppen balról Ámos tusrajzán őszi óriás-fán pihenő angyal néz le a földről két nőalak kicsavart nyakú bámulnak föl. Egy könyvet olvasó harmadik a magasság végtelenének támasztott létra alján mindebből semmit se lát. Nappal van süt a sarlónyi hold valószerű az egész.

SÁRGA VÖDÖR

Két korombéli nő klikk és klakk jött szemközt jöttek az utcán nyomban kiszúrtam ahogy befordultak a sarkon a parton ereszkedtek alá két férfi ráérősen fölényük nyomasztó tudatában fekete félcipőben felém ebből mi lesz. Egyikük sárga vödört lóbál finom bőrkesztyűs kézzel a vödör még üres.

A tömeg-közeg meg alájuk neszezett hörbölt bugyborékkolt ez volna hát a zene gondoltam megadóan na jó most már mindegy. A napfoltos lég fényárnyai őszi nyúlványok keresztben vetődtek át egyenesen a lábuk elé mármár habókosan sziszeregve zuhantak ahogy jöttek a háttérből és betoppantak a középsőbe két nő vagy férfi oda se nekik. Tél volt sötétszürke körfüggöny előtt szemetelt ritkás fehéres édes pelyhekben a hó.

Más nők is jöttek ne feledjem korombéli férfiak kivált és csalé sorokban mint vonszolt iskolások se kesztyű se vödör és mégis jöttek föltartóztathatatlanul a villamos vasbordái közül az utolsó cseppig kicsorogtak szétfoszottak a metró szája előtt újra összesűrűsödtek futott a filmszalag surrogott ahogy kell ragadt villanyfényes fák alatt szomjas nép loholt a Mammut áruház iránt.

Ez a kettő meg (mindig ketten jönnek) akkor már még az előtérhez közeledtek sál kalap ősz tél arc szerint is ki-kirajzolódtak a rajból a falból a sárga üres vödörrel vakító fény-függöny előtt. Mobiltelefonját egyikük bal másikat jobb felől fülhöz növesztve viselte és ez reményt csöppentett belém ez rémülettel töltött el végképp segítség. Torkomig kalapált föl a szí-

vem most mire játszak a sárga vödörbe mit dobáljak csakugyan a sárga vödör végképp érthetetlen gondoltam de ez nem érv.

Próbáltam a terep gyűrődéseit utánozni. Hónaljam átnedvesedett. A motor járt. Jöttek. Talpamat óvatosan a gázpedálra csúsztattam. S akkor elhaladtak oldalt. A vödör is. Megtörtént. Nem történt semmi. Sőhajom dobtam utánuk. A vödör fölfogta-e nem tudom. Két klikk és klakk pangott körül időtlen. Két korombéli jött nyomban kiszúrtam.

MINDEN LÉPÉSRE

Sakkoztam egyszer az ötvenes évek elején apai nagybátyámmal játszott velem volt miért szoronganom ahogy szája sarkában az ezüst nyálgömbök megjelentek s két bástya előnyt adott. Első lettem pedig az úttörőcsapat sakk-körében és űztem rogyásig mennyi sportot pingpongoztam meg magasugró voltam tizennégy évesen repülőgép-modellező feszülő szíre-szóra bármilyen odakapó belevágó-vágyó kis fickó de nagybátyám (akkoriban postai kézbesítő a faluban) megyei bajnokságot nyert Kaposváron és az országos versenyen is csak epilepsziás rohama ütötte ki már az első mérkőzésen. Könnyen táncoltatott innen is látom ahogy a végjáték közeledtén szaporodnak fölfúvódnak és szétfröccsennek az ezüst gömbök. Kinevet. Öcskös, itt a matt! Rágondolnom is rossz miközben enyhe sajtós ködöl bennem hogy a sakk sem vitt hozzá közelebb. Borszaga volt nyelve nehézkesen csattogva forgott csapdába esett vadhús az alacsony szájpadrás alatt és rosszul is hallott tenyerét tölcserként szorítva füléhez gyanakodva kérdezgette hogy mondtad mit...

Apám nem tudott sakkozni se kártyázni s ahogy meggondolom sohasem láttam őt a különben mindentudót kézműves ezeremestert játszani de csodás szerkentyűket faragott nekem s egyik betegségéből lábadozva sakkot is eper- és diófából. Öt-hatcentis a harminckét figura a négy ló valóságos remek aprólékosan megmunkálva nézzétek mutogattam a sörénye a füle a szeme. Elkallódott aztán eszkábált fadobozával együtt hátán fekete-fehér

zománCFestékkal pingált fényes négyzetek végtelenje. Növekszik bennem a saJgás hogy ujjal most meg nem érinthetem hunyorogva tapogatok mint-ha számot kellene adnom milyen hanyagságból miért engedtem szétszó-ródni bizonyítékaimat. Erről volna szó?

A pályaőri poszton apámat hetente egyszer helyettesítő Kútájó Kovács Sándor fatáskájában ponyvaregényeket hordott kilószám egész könyvtárat (szabad bejárásom volt oda) egy időben rendszeresen sakkozott velem s engedte hogy nyerjek vagy jobban játszottam nála. Innen nézvést már kibogozhatatlan a bizonytalanság és fenyegetően elterebélyesedik ha az ember megpróbálja érteni netán kiszámítani mikor milyen rezdülés vagy létren-gés sodorja az ilyesféle vissza-élésbe s mi célja van az emlékezésnek hiába-való-e. Még ezt se mondanám. Olyan sakkpartihoz hasonlít inkább ahol nem a győzelem a tét hanem a viszonylatok vagy az áthatások mozgó fes-tése ahogy minden lépésre mindig átrendeződik az egész mező s lakói lo-vak és királynők. S nem szimbolikus értelemben bár egyszer így is (így úgyabbul) véget ér.

És akkor a közbülső kockázatokat még nem is említettem az illúziót pél-dául hogy ketten játszanak. Vagy a képek kettészakadását és összecúszá-sát kísértetiesen kifehéredő vagy közönségesen szemcsés megvilágításban mintha nappal volna s láthatná bárki fotográfián hogy az ember önmagával sakkozik. Igaz még ekkor is rejtve maradna hány énjéből éppen melyik ket-tő.

JOHANNA ÉS A VADNARANCSONK

Tegnap megkértem Johannát hogy segítsen a garázból fölhozni három üveg ásványvizet s mikor visszafelé topogtunk tata-tapp a villogó nyírfák sápadt (és rongyos) sárgája mögött kéklő novemberi délelőttben tapp-tapp a ház kapujában megálltunk tűnődtünk szatyrunkat a postaládák alá he-lyeztük és fölszabadult kezünkkel összekapaszkodva sétára indultunk a

hegyoldalon. Volt látnivaló bőségesen és szavak mondva ismételve vagy kimondatlanul.

A vadnarancsok a szomszéd családi ház kerítésénél dobálták le nedves avarra két-három ökölnyi termésüket a hintáktól ereszkedtünk oda csúszkálva nedves fűben. Johanna lábbal görgette a rücskös gömböket és be nem állt a szája hol hova miért alig győztem. Egy varjú szállt közeli ágra néztük egymást hárman s mikor a madár elrepült tisztáztuk hogy szárnyával tette ezt igen s mi azért nem mert nekünk nincs csak a repülőgépnak igen anyja és apja is úgy utazott.

A varjú lomhán visszaszállt és a vadnarancsok mellett fölmeredő zászlórúdra telepedett a tekintélyes méretű nemzeti lobogó fehér mezeje föl*miért* faggatott Johanna *hogyan* mert éven át ott csattog a zászló talán a háborús bűnösként kivégzett családtag emlékére az utódok hűségének jeleként trapp-trapp a társadalmi szabadsággal önkifejezéssel így élnek mintha intézmény volna a sarokház talán valóban az. S már a politikai szféra ádázul termő demagógiái gurultak fejemben aktuális gyümölcsök a népszavazásig szított színpadon túlfut hopp-kopp túl ostobán és gonoszul.

Johannának a vadnarancsokról meséltem de a szavakat illetően elbizonytalanodtam a vadkörtét a vadzabot ismerem a vadszőlőt és vadalmát szintén de ezek itt hallgathatnak más névre is dísznövények megeshet nem jelent semmit hogy gyerekkoromban a Koplaló-sor után átvágva a marhalegélőn végig a Privát út alig kivehető vonalán a pusztai iskolába ősszel ugyanilyen fák alatt lépkedtem és azokra is azt mondtuk vadnarancs mégsem koholmány talán a szó. S ha az is.

Haladtunk tovább. Az alsó úton fekvőrendőröket építettek éppen ropant ráérősen roskatag teherautóról rakosgattak tompán vöröslő burkolóköveket egész brigád az árokparton föltornyozták. Néztük. A kanyarban tüskés bokrok alá lökve két fadobozos televízió bezúzott képernyővel. Kőd ereszkedett közben a hegyre most is itt gomolyog hogy próbálom az imént voltakat alig múltakat megidézni *hol hova miért*. Csak közelebb lopakodni meglesni szétszedni és összerakva még be is toldani varjúszárny és vadnarancs között ne csak sodorjon trapp-tapp történetem.

RETARD

Hajnali öt körül ahogy kinéztem az ablakon dermedt szürkület dőlt be köd hó jeges mozdulatlan massa mélyei még az éjszakai feketébe fagyva s benne retardált látomás a tegnapi délelőtti deszkáin.

A vámhatóság hivatalában állok egy szociológiai értelemben társ-folyóirat titkárnőjével hajdani költőbarátunk feleségével a sorban az állami támogatáshoz szükséges igazolásra várva. Két évtizede nem láttuk egymást.

A hirtelen megesett jelenetben nyersen sután érzelmős-üres szókonfekciókba bújva kongva kilógva süketen a múlt és jelen megannyi roncs darabkája zuhog nevek és számok istenem mintha ugyanazon világ részesei lennének és a pénz-hatalommal ugyanúgy állnánk szemben mint a hatvanas és hetvenes még a nyolcvanas években is az állampárttal képzeld súgja hozzám hajolva hétmilliót kapott G. végkielégítésül de a kultúrára *ugye* nem adnak pénzt ezek ti mennyit kaptatok a lapra. Homály ereszkedik rám bután kinyögöm háromszor kevesebbet mint ti mert mi mást mondhatnék s hogy ez ocsmány igazságtalanság.

Óóó húzza ferdére a száját óóó. Tudod hogy nincs igazság.

Óóó próbálom utánozni a korrupciót *ugye* nem véled filozófiának.

Néz és nem hallja nem érti nem tudja nem is akarja – hogy mit gondolok azzal végképp nem gondol csak néz a fülem mögé s a hivatalban kiterülő rónát egy pillanatra csend födé el vastag szöfödéllel ő meg áll és ösztönösen negligál majd válasz helyett azt panaszolja hogy a hetvenöt éves S. március óta „neurotikus alapon” beteg így mindent neki kell intéznie *ugye* de nyugdíjba megy már utódját éppen most tanítja be hehe.

Hajnali öt körül ahogy a dermedt szürkületbe bámulok a *hehegés* és az *ugye* hátán nevek számok törnek rám és hiába védekezem valahogy az egész sor átrendeződik a vámhivatalban hajdani társaim állnak mellettem élők és holtak. A hetvenöt éves S. tizenöt évvel ezelőtti arcát látom hangját hallom a többiekét is – csak arcokat és hangokat semmi jelentést és hiába tudom hogy ma már nem gondolnak semmit arról hogy én mit gondolok és

én is hiába erőlködnék nincs kapaszkodóm a reprezentációba fúlt kattogásban hogyan is volna akkor meg mit akarok.

Tárgyilagosan próbálom mérlegelni fáj-e még ma is szétszakadásunk s ha nem akkor miért vannak itt a hajdaniak milyen buzgón állnak sorba kényszeres képzelgéseim szürkületében.

Ha megírnám ringatom magam ugyan remélhetném-e hogy a vers retard tablettájával késleltethetem teljes kihullásukat. Önvédelemből is bizonyára mert hiába gondolom hogy velük csupán az irodalomban megélt történéseim történnek tovább vékonyodnak el a megszakítottságban az időmúlástól és más távlattól dehogy hegedő egyre növekvő különbözőzésben. Már nincs mód már mióta nincs a megtörténtek torzulatait lehántani nincs miről nincs mit összehasonlítani sem mégis mintha most semmisülnének sötét láthatatlan anyaggá végképp ne még mondanám ne minden.

Egész létezésem pókhálója borzong hajnali öt körül.

IDŐJÁRÁS

(JÖN VELEM) Egy ideje fázom. Tél van igaz de nem úgy nem az mint anyám mutatta fogd meg a kezem milyen hideg. Nyár volt s éreztem száraz bőrén. Megírtam megijedtem azóta szóvá lökődik újra meg újra bennem a szó és a hideg. Itt most a nyílászárók gyengélkednek az alumínium keretek szigetelése reszket porlik vélhető. Estére kelve ahogy lemegy a nap a sötéttel együtt a réseken benyomul érdes hő-hiány s érthetetlen áthangzások minduntalan. Húzom az asztalt el az üvegtől húzódom beljebb jön velem. Nem úgy de fázom. Az időjárás műve ez fölriadva éjszaka hallani a falban lépteit.

*

(KÁBA KÖZÖK) Tudom hiába tudni hogy azt is hiába hogy hiába kába közők köztelenje vonyít nem a jeges szél feketül el cefetül füttyöget tüskés drótokkal körülcsavar a faj megannyi fejtelenje az időjárás viszontagságában világ-fazékban kifő.

*

(MENNI MEGYEK) A Sárospatak utcán újév napján menni megyek egyik sarkán dermedt udvaron óriás diófa évek óta terítve az alja egyre sűrűbben héjába fagyott-rohadt termésével a kerítést markoló díszbokrok alatt még holtukban is a sárba-porba-hóba-avarba ragadva szinte beszédesek segítség. Álmélkodom hogy a ház lakói nem hallják ősszel a kicsi gumók boldogító kopogását már próbáltam kikurkászni a vaskerítés alatt egy-egy közeli gömböt de farkaskutya rohant oda mint most is rekedt hördüléssel ahogy lefékez körme a fagyos földbe váj aztán néz rám hökkenten mit akarok. Semmit vagy semmit se csak a járás hozott nézem a hullt diókat a kutyát a süketséget némán így válasz sincsen.

A MOSZKVA TÉREN MIT REMÉLHETEK?

Mit szabad remélnem, ha azt teszem, amit tennem kell?
(Kant)

Lenn mélyen a Moszkva tér alatti kivilágított sötétben álltam vártam reggel úgy fél kilenc körül a múmárvány falnak háttal nekidőltem szemben egy másfél méteres kivetítő négyzetével s próbáltam magamra egész kívül-belül működő létezésemre mint konkrét világrészre tekinteni s átfogni értelemmel

érezkelni de nem lezárni nyitva hagyni közben engedni tovább történni látni érezni tudni emlékezni

és a morzsákat válaszféléként összesöpörni szálakat kötni ha vannak szálak kimondatlan szavak neuron-villanások által az idő percnél szűkösebb terében míg kattogva-dübögve-fújva a szerelvény megérkezik.

Te aki olvasod ezt ismeretlenem vagy ismerősöm közeli vagy távoli hozzám tartozó tudhatod az a Moszkva tér alatti időtér a papír hátán és a számítógép képernyőjén és akkor is ha eszem alszom vagy autózom éppen szóval élek tovább terebélyesedik dúsul és csontosodik folyvást ugyanaz

s ott lenn a műmárvány falnak dőlve csupán a véletlen végtelenje szikrázott fel s mintha színpadon álltam volna.

Kant mint aktuális dramaturg izgatott a háttérben. Elég érett vagyok-e próbáltam ironizálni legalább kérdéseit fölfogni és szomjasan figyeltem

egy csávó mobilba üvöltözött

egy kalapos-éltes-bundás nő undorodva nézte

egy retikülös nő a Magyar Nemzetbe temette arcát

egy korombéli pasas nekivörösödve szatyrokat cipelt ijedten ismertem rá a nyolcvanas években még létező intézmény hajdani főigazgatójára szépen elfordultam

ekkor egy puffadt képű fekete kabátosban a kilencvenes években százazrekkel lelépő nyomdász-ügynök vonásait véltem azért-e mert mostanában fölkavarodott az alvilágot súroló tolvajlás története gyorsan hátat fordítottam hát és a kivetítőre meredtem némi önáltatással képzelgésnek minősítve az egészet

bizonyos értelemben az ember agya mint a BKV mozija olvastam buzgón az időjárás és a politika híreit hol milyen vastag a hótakaró s hogy az amerikai elnök szerint a kyotói egyezmény következménye *hátrányos a gazdaságra s ezért nem része a jövőnek.*

Ha így ha ez ha... – próbáltam kikapaszzkodni új mondatot tákolva kivetítőmre

s közben mint külön rajzolat a köznapi útvonal is megképzett előttem melyen pár hete immár kilencedszer jártam lakhelyem és a fogorvosi rendelő között a Kis-Sváb-hegyről kocsival le a Bíró utcáig aztán gyalog a Moszkvára s metróval át a Duna majd a Kossuth és Deák tér alatt el az Astoriáig ott föl s a Rákóczi Szentkirályin a Bródyra igazán szép darab nevekben is a fogsoromért de velem sem lesz könnyű épkézláb mondatot kiharapva válaszolnom

a kategorikus imperatívusznaak megfelelek-e

mit jelent a jó élet reménye ha a *sensus communis* sehol semmilyen szinten semmiképpen nem mutatkozik lépésnyi út sem az örök háborúból az örök béke iránt vagy csak én nem látom

miféle rész lehetek akkor
milyen felelősség az enyém lenn a mélyben a Moszkva tér alatti állomá-
son különösen hogy Kant Istenét sem hiszem
mi az értelme s ha meg nem mondható legalább közelíthető-e
véltetem-e ha annyira és úgy hiábavaló mint soha még hogy akkor ép-
pen ez az én metám perspektívája reménye így minden tárgyasulástól vi-
szonzástól függetlenül tarthatom hozzá magam szabadon de az –
don de az kattogta a vágány **don de az** abszurdon innen még **don de**
az talán **kérjük lépjen hátra szerelvény érkezik.**

DIÓTÖRTÉNET

Diómat töröm

diózm-időzöm ez mit jelent és hova visz
mindegy ha egyszer örökkön töröm akkor is ha nem
ha báván belerévedek a kékbe vagy az éjbe szavakon
hangzás után lovagolok vagy dőzsölök
feszegetem és tapogatom
a burkolatom s ínyemre van hogy
tenyeremre írja nincs két azonos dió.

Egyszer ha jól számolom vagy ötvenöt éve a Rákóczi Ferenc úttörőcsapat
repülőgép modellező szakkörében Vércse típusú gépem építése közben a
friss diókat szeptemberben lombfűrészszel kettészeltem a félgömböket ki-
beleztem összeragasztottam ezüsttel befestettem karácsonykor drótkam-
póval cérnával a szoba közepén felállított fenyő ágaira aggattam. Himbá-
lóztak az üres diók legalábbis innen nézvést most így tetszik nekem ha di-
óm belső terében az időhintázás szédülete manipulálja érzeteimet.

Diótörténet tehát

a héjon belül a hely mint határ ha feltöröd halál ha nem akkor is hát ha-
gyom minden diófa alkalom egész univerzum és létezve benne szinte vi-
gasz a külső burok levélvel festeni vagy levelét szétmorzsolva beszívni illa-

tát már magában öröm. Töreksem is hogy tudjam ezt mikor élek vele és szavaimat is diónak véljem a testetlenség bármilyen csillagködébe is merészkedjenek és ott visongva

keringjenek

hulljanak alá kiagyalt pályákon akár.

Mikor a szeptemberi szél a kockaház cserepeire koppantotta az első diókat zsákokkal takarta be apám a tetőt és hosszú vékony póznával leverte a fáról a termést az utolsó szemig száradni a padláson terítettük szét éjjel aztán a mezítlábas kísértetek talpa fáj de azért csak táncoltak veszettül és dühükben belesikoltoztak

a kéménybe hogy féljek

csörögtek gurultak a csonthéjú gömbök

aludt a konyhaszekrény alsó fiókjában

a diótörő kalapács.

RESZKETÉS

*Minden föld pusztá lesz mire mienk lenne
és minden kastélyból csak az üres romok
fogadják a győztest aki megszáll benne.
Így győzünk mi, szomjas, gyűrt Napóleonok
s ha megállunk este valamely ablakban
s kinézünk a házak fölött a vad égre,
szívünk reszket, mintha minden alkonyatban
egy hasztalan meghódított Moszkva égne.*

(Babits Mihály)

Ha libikókára ülök vele és ráhangolódva különbségeinkre vonalhajlítással kísérletezem újra meg újra azt kérdezem

elég-e ha ellenállás vagyok – szavai szerint?

S hogyan is lehetek mit jelent a szó?

A hiábavalóság megragadásán túl még mire támaszkodhatnék?

Kimaradáson félreforduláson elzárkózáson szembeforduláson végül is a tagadáson túl mit állíthatnék?

Talp alatti földhöz hogyan tapadjak?

Érzeteim zűrzavarában sustorgó szorongás és tárgyatlan reménykedés hullámmain juthatok-e hova vagy maradhatok-e hol?

Vagy pihegjek csak önelégülten éltem eleget?

Vagy rémüldözök boldogságaimban ennyi szerencse után mi következhet?

Vagy mutogassam kétségeim cifra rongyait szétszakadt és kifordult-tépett részeim rángását hogy volt és van elég szenvedni valóm és így óvakodjak?

Nem akarok óvakodni és nem akarok nem akarni sem és nem fogadom el hogy romboltam-hódítottam volna.

Nem tartozom a győztesek közé de így is reszketek versemben az esztendőkkkel se versenyeztem és mégis reszketek habzó szájuakkal hiúságból aláhanyatló kortársaimmal együtt nem vinnyogtam Moszkvát nem én gyújtottam föl de reszketek mert látom és tudom hogy fölöttem is ég.

Besorolódom. Kiveszem a részem zuhan rám nélkülem is megtörténik velem ez a libikóka is kattog csak szavak ismétlődnek sírnak nincs kijárat sehol nyugvó pont vagy remény hogy elrendeződhet jottányit is legalább.

SZŰKÖLÉS

Sorokat kapar szűköl kivert kutyahang vagyok véli de vagyok s erről szól most a ritmizált mese mi másról a haldokló a tegnap délután meghalt nyomdászról Nagy Lászlóról a nem váratlan nem várt közönséges végzésről hatvankét évesen a gyors omlásról eltűnésről mintha múlt májusban halt társa után zuhant volna – ez más történet.

„Nekem nincs senkim” mondta a kórházi doktornőnek és emberi jogaira hivatkozva tiltotta meg hogy bárki lássa tudja mi történik velem. Egy kőbányai westernhős – talán ebbe kapaszkodott nem tudom én meg a szűkölés-

sembe versembe húzom megírom (nem először) mintha ez természetes volna legalább én könnyebbülök-e általa valamelyest nem többel mint amivel nehezülök ahogy kiírom magamból bevésem magamba. Minden vonás ilyen semmiség mégis valamiség parányi csupán ráhagyatkozás bután hangzásra konvenciókra mintha ez volna az élő dolga hogy a halott életehalála jelentését kimondja.

Halljam hát nézzem és értsem mi mutatkozik itt. Mi a mélye. Talán csak annyi hogy N. L. elvtárs az *MSzH Nyomda* igazgatója miközben a *Nagy és Tsa Kft* kilencvenhét százalékos tulajdonosa lett a legújabb magyar történelem periférián küzdő szereplőinek kavargásában maffiózók és idióták örvényében ugyanaz maradt. A köztünk futó szálak (nézet- és érzet-azonosságaink) az élvhajász társadalom hazugságaihoz simuló irodalmi élet maszkjain egyre vadultabb történésein is (bár más-más szemszögből láttuk és vettünk részt benne) átrajzolódtak.

Nem mondhatom hogy barátok voltunk ahhoz későn akadtunk össze az ember egy idő után kiábrándulásaitól elmeredve őrizkedik az ilyesféle romantikától még ha fordul is közben a világrendszer és ideig-óráig csilámló hullámokat ver a változás. Dolgoztunk együtt ültünk együtt asztalnál ettünk ittunk együtt és beszéltünk (nem eleget nem).

Egyszer régen még a múlt században csattogó gépek közt mondta nekem hogy visszatérő vágya az emberi létezés kegyetlenül tüskés bőréből szabadon röpdöső városi varjú- vagy meleg iszapban dagonyázó víziló-létbe szökni át most már ez a lehetőség is oda csak a nemlét van ahol nincs és van itt van a nyomda amit megcsinált a hiányán át is hozzá kapcsolódik. Szűkölkölte érte.

A BUSZ UTASAI

Július közepén
negyvenhárom éve
fölkanyargott

velünk a busz
Gallyatetőre.
Hideg szél fújt forró
nap sütött akkor is.
Ez a
 vonal
 itt
 most
 a papíron
 ahogy
 tollam
 mozgatására
megszületik
 szemmel látható
átvérzik
 az évtizedeken
 szubjektív
kalligramm
 azt a szerpentint
 a hegyen
 a busszal
 benne a
nászutasokkal
 ide idézi
 ha mondom
kimondom
 írom rá alá
 mellé fölé köré
palimpszeszt
 megint mint
 mindenkor
minden

itt forró nap süt hideg szél fú
szerelmi
történet
vonala fut
tegnap ezt a
mait
nem láthattam volna
a busz utasait
mint soha még
érezem a megnőtt
téridőben
a kettejük légvételét
bőrük szagát
összekapaszkodásuk
nyomvonalában a betépődések és kibicsaklások
ellen feszülő erőt –
mi is lett volna és lehetne még
hogyan és meddig velünk ha nélkülük sodorna
vakvilág véletlenei közt sors csupasz időzuhanás.

HORZSOLT

ÖT UJJAMMAL

Szárnyatlan ing

Szárnyatlan ing a versem
ingatag ez kétségtelen.
De én akartam hogy az legyen
ne más nyomorult árnyak
reszketése házfalakon
vakolatlan öregség.
Tél jön viszont s meztelenül
mégsem vághat a világnak
az üvöltözések széthasítanak.
Ujjatlan is ahogy nézem.
És nincsen háta eleje semmi.
Hogyan próbáljon mégis lenni.

Hallani

Dallamot hallani könnyű
vagy könnyebb múlni úgy
magad vagy a spulni és a szál.
Ökörnyál vezet a vándorpókhoz
kezedre játszik a kép. Kötheted
oldhatod szabadon szavakon
te következel.

Süppedés

Tegnap este tízkor láttam
sárgás villanyfényben darabos
a levegő
üvegen át a hegy sötét.
Süppedés következik véltem.
Elaludni féltem fejem
föltámasztottam hallgatóztam.
Valaki a falban nekihevülten
viszkető öt ujjammal vakarózott
zsombék hátán ült mit gondolt.
Az idő zümmögő mocsár volt.

Testrengés

Testrengéskor a nedvek
túlcsordulnak a medren
átcsapnak. Mint szél ujjá porba
rajzolnak körénk
levegő-lapokon lavírozók
legalább enyhet adók.
(Kunyhók depók völgyi kalyibák.)

Légcsavar

Még szeptember van (már)
még hatvanhét vagyok (már)
a méz-szagú még föl-fölforrósodó
napsütésben rímekkel csörömpölök
elalszom álmomban vér csöpög

az égből fejük rém felhők üvöltöznek
a boltozat képernyő folytatásos
hurrikán bűg örült légcsvár
mint az amerikai bombázóké
negyvennégyben Szerbia felől
jöttek délelőtt.

BOTTAL AZ IDŐ

Éjszaka megint a szél
sávokra hasadó jajgatása
szól sziszergése lángjai.
Vakvilág óriása fél

szája széle reszket.
A kásahegy forró
szellemei fakanállal
esznek. Ő meg szegény

pályára lökött esztelen
kolosszus vadul fújja
rágja magát előre a sötét
anyagban kvaccs van

a tér ajtaja és bármi távol
ma nyitva-tárva hiába áll.
Sarkig áthangzik megannyi
tárna tonna halálok üresen.

S újfent nekizúdul. Önleve
habzik ahogy bottal az idő
jelentéseit egy hányaveti
meztelen kéz rendre szétveri.

A VISSZAHOZHATATLAN

Visszahozhatatlan
gondolja ahogy
az elolthatatlan
sárga-vörös bokor
kigyúl s nézi ablaka alatt
az októberi napban
felfoghatatlan mintha ugyanaz
volna évtizede hogy
csipkebokor-lelkületét
új versbe írta
új szerepkörben
rajongó nagyapabőrben
reményfutamban
most is valami dalban
hallja de nem ez nem az
nincs szétszakadt
a helyén vinnyogó
lyuk maradt
és nem vigasz hogy
lehetetlen is volna
abszolút értelemben
hajtogatja ez értelmetlen
az elolthatatlan
sárga-vörös bokor
meg az októberi
napban ahogy kigyúl
az elveszett-cseszett
történetre mit sem
gyanítva úgy világít
olyan ártatlanul hogy aki nézi

szemháját a fény pihéi
elől lecsukva is látja
és beleborzong
felfoghatatlan
ahogy bokor alakban
mégis ott van izzik
a visszahozhatatlan.

HORZSOLT

írok egy dalt
gondoltam erre
a márciusi napra arról
csupán a dalról

ellenpontnak
ellene a vad
indázatoknak

hangoztatok kottázok
asszociogrammot
húzkodok és mutogatom

csupa csörömpölés
vagyok bádóg lécs
horzsolt papír dadog
száj szó kéz átlagos
holmi úgy mint bárki

semmi különös kívül-külön
belül-együtt soha nem volt
hangzott
összetapadt és tapasztott

erre a napra írom
csak neki miatta-érte

így óhajtom hogy
dalom kedvére

leljen

EZ A SÁV

ez a május elsejei szél ahogy
oldalvást a meleg fénybe húz
és mutatja hogy teste sincs
ez a sáv évről évre mélyülő
rejtélyeihez megint hozzáad
el nem évülő hangokat
látom szétterül ívben elvékonyul
vagy bonyolult héjat bont csupán
meglehet visz befelé de befelé-e
hova csakugyan késő délután kivált ha
az üvegen áttetsző árnyak megnyurgulnak
nyugat felől feldől az ég alján
sárgánál fehérebb porral teli edény
mi az és miért omlik szét légneművé
éjszaka ezt lyuggatják át az egy-kerékre
ágaskodó motorok buffanó sikolyok
semmi ok a sötétségben sehol
már május másodika van

A LÉPKEDŐHÖZ

lépked

a földfelszínt nem érinti meztelen talpa
kósza panteista ki bennem él
verseim zizegő lombozatában füvein
két fehérén-feketén villogó fiatal szarka
fészket épített évek óta elhagyott
romos madártanyát újítottak fel
a konyhánk ablakával szemközti
csenevész kőrisek tetején ez a lépkedő
maga is bízvást cserregő
aktuális pojácáktól irtózó
a madár-pár szertartásosnak tetsző
jeleneteiben gyönyörködni meg nem unja
már-már önfeledt mintha nem
belőlem való volna mulatok ezen
s megrángatom a madzagot
ő meg andante a tér-idő
Mozart-zenére vélhető vonalát rajzolja
s tőlem se függetlenek léptei

NÉGY AKVARELL

Alkonyattájt

a minap történt hogy
négy ujjamra támaszkodva
kézfejem az ablakdeszkán
alkonyattájt földomborult
öreg lény –

s nem is a ráncok erek hegek
foltok viseltes barnasága
a közeledő szürkület hosszú
levelei közt vagy a belső
göbök fájó lüktetése inak
húzódása de ahogy ránéztem
kívülről
– mi van veled hallgatlak
beszélj

Délelőtti táj

Kanikuláris vasárnap délelőtt
motorhördülés híz lyukacsos sávot
a levegő áttetsző darabokban elfekvő test
párás konglomerátum
átabotában föl-fölfénylő táj
hullámzó madárcsicsergés varrja végig keresztben fehér
selyemszállal
a zöld hegy vörös vonalai feloldódnak
repülőrobajlás fodrozza át meg át
beszédfoszlányok és bútornyikorgás edénycsörgés
hull alá az ablakon túli mélységbe
dobódik kiesik belezuhan
medret többé nem ér
a szemközti ház tévéantennáján két vadgalamb
némán tollászkodik
a hajnali burukkolók
most varjú száll oda s károg rendületlenül míg
elrebben a gerlepár csönd lesz hő szétterül
– akkor most hova.

Tarló

Negyed hat délután.
Hullámzik a kaszált fű szaga.
A hegy fölött még visszasüt
a fény forró hő-özön
nyír fenyő ember
testét átjárja mintha kérdezne
velünk érezne. Szólni hozzá
nincs mód s ha volna is ugyan mit
mondhatnánk. Ujjam a levegőre
céltalan vonalat ha írna
ez vagyok bármilyen sehova se
tartó mezők tarlóját
tündöklőnek tartó fürdőző a napban –
ne azt keresd hogy
mennyit nyom a latban.

Tegnapelőttről

Kora nyár késő délután.
A perem felé guruló fénygolyó
forró sugarában ül
alkonytájban hunyorgó
fekete tollára támaszkodik.
Ne gondold madárnak. Ír.
Combján félbehajtott A4-es papír.
Tegnap este 8-kor most ezt gondolja
a fél-sötét térségen feketerigók csóvái
húztak zuhantak át az álldogáló házak
nyírek és fenyők között. Látja holott ma
van már s még 5 múlt csak.

Alkonypart. Angolpark. Ánglus
a kálmáncsai kastély körül
tegnapelőttől ötven-hatvan évre
egy kopasz kisfiúval és az is ő
némiképp nemcsak a fejforma szerint
vagy a változások ellenére. Nem.
Helyben van. Átdobódik oda
ahogy ezerszer próbálta. Elhomályosulva
visszaréved. Ne hidd hogy az a te réved.
Nem is de a hangzat-csapdába beledőlt már.
Várja hogy a rigók árnya megint.

NYESEDEK

Szavakon lovagolva ősszel
egy vasárnap délelőtti sávban

hallani vélem azt a dalt amit
a nyár sarai haszontalan holmit

cuppogva benyeltek.

Nem emlék azt hiszem
ifjú korom idilli rémületéből.

És nem képzelt.
Nem talmi zene.

Most lett meg épp hogy el
készült itt. Ritmusait

összecsendülő hangzatait
elnyújtani próbálom

kicsavarni vagy visszanyesni.
Nincs galopp még mit nem.

Mit igen ha megvan hát.
A levegőt be ki úgy így jó.

Bolyongó dal szól nyesedék
még majd megtanulom.

ÁRIA

Öregedőben
a földi redőkben
négykézláb mászik hason csúszva jár
görög imbolyog lökődik
süppedő képzelt tájon mit sétafikál

át a vak-világ-lapályon hangzataival
a város fölhasadozó megvasalt kövein
autó-gumi-talpakon szandálosan
betoncsövek és üvegketrecek lent-fönt égnek
a szélnek émelyésnek olajsza van

de jó hogy két test egy barázda
őrünten jó áriája irdatlan közök érintése
valahogy vonatkozik az egészre

IDŐHALADÉK

JANUÁR: ÁLLVÁNYZATOK SÖTÉTBEN

január **jŐ** jeges **b**álák é g n e k

ha **fÚ** ha e s i k

A K V ARELLJEIM

j a j g a t á s á t

szemmel hallgatnom **jŐ** l e s i k

ah **O**gy e s i k

úgy **puffan** létüket

V E R S e i m h e z húzkodom

kétes jelentéseik **Í v É t**

ÖSSZEfércelem vagy **ÖSSZE SE**

csupán h a n g z a t o k **iránt** ez

ki-kiránt a bajb**Ó**l bele ne törjek

ötöljek csak sz**Ó**BAN testtelen

haTOLJAK is **hASSAK** **fESSEK**

l á t **S S Z** a k

bár a

l á t **S Z** a t

ahogy papí**Í**R**T tOcsO**gtat**O**k

a kézre álló v**O**nalat f**O**lt**O**t
szét**FRÖCCS**entem és vissza
fogom papírom f e l i s s z a
a fejemből kezemen **ÁT**
kitörő fájást félést és m **Á** s
efféle **BÉLÉST** d ü h e i m e t
vagy **csak**
szubjektív j e l e i k e t
fél-absztrakt **expressziókat**
mintha puszta **j á t é k** volna
pszichikai torna **kapaszkodó**
nem könnyű de *könnyed*
b e l e v e s z é s
meztelen
ráhasalás a **VER**S re
ugrás mögéjük áll **V** á n y z a t o k
eszkábálása s ö t é t b e n
m á s értelemben szótt kérdés
nézés és hallás
k ö z ö t t
merő alak**Ö**ltés r a j z á s v a d o n
valami l i m i n á l i s
akár minimális
Remény
idő**HALADÉK**

F E B R U Á R: A Z É N K O R O M B A N

Február HOL a nyár?

Régi vicc új **hideg.**

Fűrészfogú tigrisek

Lófrálnak meztelen

Lefagynak az agyban

kimondhatatlan
okozatok

csattogtatják **csorba**

KÖRMEIKeT MEG

LEPETÉS készül

lágy **l**éleKplötyögteté**S.**

K o r o m hull nem **h ó**

az é n k o r o m b a n

az é n k o r o m b a n

az é n k o r o m b a n

jár bokáig térdig.

N i n c s többé **önkény**

minden múltény szabad

martaléka VAGY vagy leszel

a **FONÉMÁK** bevonulnak

leülednek.

LÁP LÉP LAP LOP.

Ím **í**tt áll és **í**mítál fülén **habzik**

Fe b r u **Á R** összemadzagol.

MÁRCIUS: MENET KÖZBEN

ezt a verset ha **VERS** lesz ez

helyére **zökken** zaj és nesz

hang matat hegyen **jár**t o m b a n

ne hidd hogy írtam járomban

szekérbe fogva álomban **NEM**

mert k ö z n a p i 2005-ben

szabadon úgy **MENET** közben

blokkpapírra **C e r u z á v a l**

járművem **AJTÓK** befelé

NYÍLNAK bandukoljon

lassulósra fogtam **fekete**

cipőm sárban c u p p o g o t t

mintha **már** cius volna **már**

hát jó **legyen** r ü g y d u z z a d t

itt-ott holott **tél volt** közepe

holt p l a t á n l e v é l t ü s k é s

bokor alól kiröppent **és** a szél

úgy vitte valamiféle **szárnyas**
lény rozsdás madár él ő
hagytam hittem **MENET** közben
NE tessék az **ajtónak** támaszkodni
Kifelé nyílik zúgott a **Fülem**
aztán lecsendesült a **F**ennsíkon
boldog kutyák futottak **FEL**
HÓforma hózápor közelede**TT**

ÁPRILIS: EGY LEROBBANT MITSUBISHI

RajZOM raj**ZÁS** versre **ajzó**
ha **AKAROM** lovas **h i n t ó**
s é t a sötét **PAP**ír h a s á n
neros **TOKOL** jakos t o b á n.
Dombon Völgyön ahol l a k o m
van ámulni **SZáz** a l k a l o m
sárba fagyva **V e r S** enyKocsi
egy **L**erobbant MitsUBiShi.
Fenyő-**HULLA** nejlon-**MOCSOK**
közt zöld **PIZZA** doboz brekeg
SZÉLvédőjén “Köszö TomGreg”
Ki Ő Mi Ő Idő Nyű v Ő

Versem Részén beszök k e n Ő
faun-bokájú vad suhanc.

NEM. De azért á p r i l i s van
K é p z e l t v a l ó k i m o n d h a t ó
Átélhető f é n y e s l á b n y o m

Tóth Árpádra visszajátszom
nyűtt hang sír szenny alól
a szegény por maga dalol.

MÁJUS: MAJÁLIS

A FÖLD ma **merŐ** zöld özön
a hegy is hol vagyok **JÁLIS**.

Kézen-közön **koptatott** mohó
érzetek virulnak **lila és porcu**
kor-fehér gulácsys káprázata.

Jön-e kutyára **dér eljege**
sül-e minden ha mióta tudni
el nem évül meleg szélben a **SZÉN**
GÁZ Üvegháza épül **Fajom**

katasztrófa-gágogása **Tárgy**iasul
visszafordíthatatlanul a null. És **hi**

ába tudni azt is hiába hogy hi

ába. Kába közök cefetÜl feket

ÜLnek. Hangzatokat láttatok **itt.**

JÚNIUS: S E M M I KÉTSÉG

persze hogy a régi **H Ú R**

Pendül mersz-e merek

Új ugyanaz vagyok

mondom hogy **LEHETSÉGES**

P r ó b á l o m ragyog

Átjár

úsztat **ÁRJÁN**

s e m m i **KÉTSÉG**

a JÚNIUSI **KÉKSÉG**ből szótt

FEHÉRSÉG

fenyőÁG-forma madár-szárnyakat

ÍR a l e v e g ő

egy szuszra **F Ö L F Ú T T** mellkasára

NŐ A HŐ

SZERET

fényfelhő **Z I Z E G** a h o g y

anyja hasában kis**F I Ú**

I Z E G-mozog

ha SORSO_t kérek neki

ne kérdezd Kitől Mit Hogyan

mondom hogy a JÚNIUSI szél

HullámaibaN

JÚLIUS: MAGÁNVALÓM ÁRNYAI

Kimondhatatlan magánvalóm vonalai

éberem is Kiszivárgó álmai

egy JÚLIUSi délután

csak néztem ahogy Kiütöztek

körülcsavartak a PAPÍR türelmes hasán

és rámpirítottak TŰSKÉS ezüstlő nyomok

egy antropomorf nyökögő szerzet

véltem Ő vagyok

VAGY ő IS

a látszat

nem CSAL próbáltam ironizálni

kapva kapni utána tétlen

ne túrjem hogy tőlem független

rekeszbe HALJON mintha

a NYÁRKÖZÉP heveny sötétje

KIszabott idő volna
most már gyerünk le a **PORBA**
keveredni éteknek
a korpa közé
húztam a **Tollat** toltam a verset
rajzolj magadnak mondtam **MÁS** figurát
Ezeregy árnyat változatot a nincsből
ha valóban KIismerhetetlen

AUGUSZTUS: SZEMCSÉS FÉNYBEN

érett koromba értem jól van
érteni vélem ahogy nézem a
PORHANYÓ SZEMCSÉS FÉNYBEN
KIvetülő érzeteimet k é p e k e t
bányató vizén úszó nyárfapelyheket
hajnali ötkor a szemközt vöröslő házfalat
vagy erkélykorlátnak dőlve hallgatom
éjszaka a hegyre föl^lkúszó
démont utánzó
motorok robbanásait
cipőkopogást a lenti betonútról
fönti ösvényről re^pülőt
alvó madarak pityegését

vagy SÉTÁLOK szobámban
szerelmes TÁJAM panteistája
vagyok mondom
írom nézem érzem
epe a mézen átdereng
s ahogy az aktuális végtelen
mint konkrétum vagy káprázat érint
részint elbűvöl részint VISSZARETTENT
Megértem Mégis Értelmetlen

SZEPTEMBER: SÉTALOVAGLÁS MEGINT

ez még
a múlt hónapban történt
most már SZEPTEMBER
Van
nem mintha tudnám pontosan úgyszólván **Vakon**
mit is **jelent** az idő de ahogy mentem ott
az **Adria**-parton
és a sirályszárnyak íveit utánozva
visszaintettem **annak**
aki **harmincévesen** ment ott
'67-ben
szerelmével két kis kölykével

versbe **dünnyögte**: „látok”
s megkezdődtek a **sétalovaglások**
ha most **megint**
és **nem először** ide jut
az ismétlés
bűvölő ámulatában dadog
hogy mennyire **más** az **ugyanaz**
a sablonig **csupasz**
forma-fogó
és mégis **csak** a mégis
szólal meg nincs más **hivatkozás**
csakugyan csodás **vonás**
van
valóban **megegett** vele
megcselekedte
hát hálás lehet érte
húzkodhat világló sirályvonalakat
ha egyszer **lehetséges**
Ö r ü l h e t
akár tanúsíthatja is
persze **Kinek** vagy **Minek**
ez nevetséges
irdatlan áram **zizeg hallja**
b e l e b o r z o n g

OKTÓBER: ÖREG SZERELMESPÁR

Öreg SzerelmesPár **dü**nyögő
egyetlen lényé **ga**baLYo**DÓ**
át meg átÁ R A M L Ó
az **oktÓberi** napsütésben
föl-fölforrósOD Ó B A N

tarts meg engem a JÓBAN
a lágyban a **jA**iban azt hittem
már **minden** OrNaMentikáj**át**
egész Orkeszterét h ú r j a i t külön
k i t a n u l t a m a **vörösre sötétülő**
égnek a földet T E S T K É N T
d o b o g t a t ó **minden** érintésnek

és **n e m** mégse**m** a MAgasban
a **m**élyben és **m**ögött **b e n n**
ahol **út nincs** hang **van** hangár
nem-üres színtér hús-vér
szavaim össze**tákolt** csónakján
evezz öreg SZerelmesPÁR

NOVEMBER: PARAFRÁZISOK KIAKOLBÓLÍTÁSOMRA

Csak **az** olvassa versemet

ki belebotlik s véletlenül

hallgatni mintegy odaül. **Ó**

nem mindegy de **SZÁMÍ-**

tani rá többé **nem** tudok.

Csak habogok mi történik itt

velem nevem mától **áru** védj e g y

a **Libri**ben **t**apét**a falra** írva.

Nézek **báván** mint öreg birka.

Kitriblizett a **piac** testetlen keze.

kiakolbólított senki**se**

Valakik azért ember**ALKATRÉSZEK**

a szellemirtó rendszer **Lényei**.

Nevetséges-e megkérdez**em**

mit kellene e l l e n e **tennem**

nem tudom. Ahogy riadtan

áthúzok a **Moszkva t é r e n**

rám szól a **PLAKÁT** m i n t h a

v á l a s z volna kérdi **van-e**

már fukarod. Fülemben

zúgnak a **habok (a habok)**

s hideg novembervégi **savó**
az ég. **A** Retek utca **felett**
egy lökhajtásos **repülőgép**
eldobott **néma** időgerely.

DECEMBER: „CSILLAGKEREKŰ SORHADARÓ”

Varga Zoltán Zsoltnak

„Csillagkerekű **SOR**hadaró”
mit kérded **m**i az **m**ire **való**
miféle gép egy kiszuperált
lerobbant üzem kongó
csarnokában falra táblára
írva ott VIRÍT a neve
gyönyörködj benne **szeresd**
Nemzője szomjas **kép**zelet
fecske röpítő **talán**
sha RÁkapaszKODunk M É G
TE MEG ÉN MEG Ő
a decemberi **ködben**
sem leszünk **húgyos VIZENYŐ**
kattoghat **vadon** velünk a
csillagkerekű **SORSHADARÓ**

ha KIpipál BEhabar MIhaMAR
világ h o r d a l é k a ha
torkodig ér ha B Á R M I
sok van mi Nincs mire V Á R N I
akkor S E M I S ha megmondha
tatlan Miféle Magban Micsoda
hő arány vagy ritmika szín
fénylik az I D Ő szénfogain.

A KILENCKEREKŰ ALMAFA

(Liget, 2006)

BETŰTÁNCOLTATÁS

VOLT EGY ALMAFA

Volt egyszer, volt egy almafa.
Megálltam ősszel alatta.
Délután lett, adta magát,
mutogatta zöld hajlatát,
savó-sárga ég izzott körül.
Ringatott az alma árnya.
Ez lesz a kezdet. Almamag.
Fává lobban egy perc alatt.
Almafa-létra, „A” betű.
A világ kilenc kerekű,
gömbölyded álom, vad kocka –
emitt papírra kotyvasztva.

BETŰTÁNCOLTATÁS

„Á”? Dehogya. De hogyan akkor
tovább, hogy a lendület el ne
hagyjon? Haladjunk, ha nem
egyvégtében, úgy két vágásban,
az is jó lesz talán, csak legyen
valami móres! Nem tanítani
szeretnék, inkább figurázni
vele, veled. Sötétjébe mászni.
Jössz? Te, te! Ugyan ki más?
Módszerem neve: betűtáncoltatás.

A RITMUS ÁTVEZET

Beszéljünk, beszélj, itt a „B”.
Botok, dobok: mind fölfelé
visznek, meleg szél zizeg,
hallod, a ritmus átvezet
két mancs, két hegy, két úr között,
hol vaskampókkal ördögök
dolgoznak, búzük arcul csap.
Érzi az ember nap mint nap.
Egy szippantás és beleszédül.
Rímei letöredeznek.
Higgy az öregnek.

HÁZUNK HANGZÁS

Kell egy „C” is, célba cikkan.
Fényes bogár, látod, itt van.
Hajlik a tér, mint macska pucsít.
Házunk hangzás, dallamait
szemmel festjük a falra:
de boldog a malacbanda
ilyenkor, mázsol a merész fény
ecset, a festék formát ölt,
a kék meg zöld, áttetszik
egymáson valami világ.

A LEGJOBB MÓKA

Ábécé rendben, csakis úgy.
Ne félj, hogy mára elavult.
Csálé „CS”, te csempe, csorba,
csörgess cserfes, csikogj csóka,
csinálni – a legjobb móka.
„Csé”-im, csibéim, mind a kilencen,
ez itt a Van, és az a Nincsen.

VAN KÜLÖNBSÉG

Domború „D”, domb, doromb, dió,
meg egy fiókban alvó dáridó.
Csupa vidám. De ha dagadt a „dé”
vagy bűdös? Ha dobra verni kín, vagy
léha dísz, vagy dugába dől bután?
Én a dünnögőst kedvelem,
a démonitól félek és eszembe
se jut, hogy két „dé” közt nincs,
hogyan nincs különbség.

DZÉTA

A bodza és a madzag egy napon
találkoztak a kék hegyoldalon.
Némán és hosszan elbeszélgettek.
Hagyjuk most az akadémikuskodást,
hogyan ilyen csodát ugyan ki látott,
hiszen a „DZ” hang magában is

különleges, mint gyerekkoromban
a tintaleves (vagy levés), mint minden
emberi mű. Például a görög dzéta betű.

A DZSAKARTAI DZSEKI

A dzsessz és a dzsinn – ám legyen! –,
törjön át most a dzsungelen,
párban lépjenek színre, jó,
rímképletük gumigolyó
módjára rugódjon, és jel
mezük báránybőr dzsekijét
gombolják szorosra, jön a tél.
A „DZS” dolga meleget
importálni Dzsakartából.

REJT-ELEM

Mely nyelv merne versenyezni?
Úgyszólván mindegy, mert
hanghoz hang tapad. Mekeg vagy
cserreg, kelepel vagy repeszt, mind
„E”-vel nyelvel, ha magyar. Mereng,
kereng az ember. Hol és mi körül?
Belül-kívül van jelen. Csupa rejt-elem.

ÉNEK

Ékes, éles, vékony, fényes,
nagyon kényes és készsleges,

együtthangzó „É”-n az éned –
mégsem ezért szól az ének,
hanem csupán... Nem is tudom.
Talán csak így gondolkodom,
érzés szerint, erre-arra.
Feledkezzünk rá a dalra.

FOGOM MAGAM

Fogom magam és megteszem.
Fogam elvásik, eszem megáll.
Fogat visz, én vagyok a kocsis.
Foglyod szeretnék lenni, szeress.
Fogdmeget is, ha tetszik.
Fáj, hogy „F”-fel nem fér ide
több sor: afférom ne legyen veled.

GALANGOLÁS

„G”-hez harang-hangot ajánlok,
de harag nem lesz köztünk, ha
hangát akarsz vagy gombot
varrsz hozzá, hozzám is akkor
(se tű, se céna nem kell), mert
galangolni ezerféleként lehet,
húzni vonalat, ekét, csíkot, ga
lambszárny ívét utánozni bátran.

GYÍ

Maradjunk még a „G”-nél, de toldjuk hozzá a csodás ipszilont (ez az: „Y”!), és próbáljuk kimondani, mintha lovat biztatnánk: gyí te, gyia! Kérdés, hogy hova. Ha van az embernek lova, és szőrén megüli, és menni szeretne, ugrassa át a vaspántos kaput. Kezdetnek ez is elég lehet – bármihez.

HORIZONT

„H”: huhog, hőt és hideget áraszt, hogy harsány volna, nem mondható, hallod: hallgat. Homálya fátylakat tereget, rejtélyekre vall. Dohog. Majd megszelídítjük, kiműveljük. Elvisszük az Égei-tengerhez, és egy lyukas kavicson át megmutatjuk neki a horizont bálna(hát)vonalát.

MIHEZ KÉPEST

Az „I” nekem mindig kicsi.
Villog, mint a tű. Vidám.
Pik, pik, mondja, és szemez velem, de semmi hetyegés.
Vagy mégis? Ez is kétes?
Oly kevés, amit tud az ember

biztosan: kérdi, mihez képest.
Az i az egészhez mér merészen,
hirtelen ráérez, vakulásig virul.

VIGASZ

A hosszú „Í” mennyire más.
Magabiztos, buzgó fogadkozás.
Persze, hív. Átível. Nem sikolt, de
színpadias. Hű, de hideg. Kín
pofái közt ébred, vonyít.
Magányában rímeit visszanyeli.
Vigasz kellene mégis neki, lány
érintések ujjbeggyel, szabadon.

A RETEK UTCÁBAN

Elbóbiskoltam. Üres karika
lyuka voltam Johanna rajzán.
Valójában a Retek utcában,
közelebbről: autó lehúzott ablaka
mellett „J”-re vártam, szeptember
eleje volt, még nyárias fény és
meleg. Betűim közt botladoztam.
Hol is voltam? Ki is? Miként?

VILÁGGÁ LENNI

Mi volna más, nincs több mismásolás:
kimondom kereken, elég – a kilenc

kerék „K”-ja körül forog itt minden
adalék: vadon nőtt vers, sorok át
hajlása, vonalak és foltok keringése.
Világgá akarnak menni – lenni.

ALKALOM

Lám, itt az „L”-l bevallhatom,
minden betűm jó alkalom, hogy
fejtsek és rejtsek szabadon, hogy
ide rántsak és oda kössek,
tekintsem a jeleket ürügynek,
lebegjek, mint sárga lepke árnya
zöld fűvön, őszi napsütésben.

KIMONDHATATLAN

A „J” és a „LY” között hall
ható különbség oly csekély,
hogy elhanyagolható, kimond
hatatlan, a „hej” meg a „hely”
csak az „e” mekegésének
mélységében tér el, a kecske
szájrésének mértékében.

A szavak itt festett figurák,
a porondon zenére, nézd,
most botladoznak éppen át.

KÁPRÁZAT

Emma hároméves. Ha majd
hatvannal több lesz, unokái
így szólítják, Emmama, mondja
anyja, s kinő az idő gyapja, lágy
káprázatok sávja zúg körül,
Emma „M”-je, örül a szív,
keringve-lengve húz a kéz,
formálni próbál vonalat, betűt
legalább.

TOLDALÉK

Nézem, s nem tudom, mit is
toldhatnék az „N”-hez.
Remélem, érted, nem mindegy
nekem, hogy szavaimat milyen
tárgyba, talajba ásom. Mikor
a betoldáson jár az eszem
s a „hogyan” nyitját tapogatom,
nem szeretném, ha markolatom
ürességben találna végre,
ha a „nem” volna az „igen” méhe.

ANNYIT ÉR

Nyög az „NY” – mennyi nyűg! Egek!
Görnyedek, de kinek, minek
jó ez a hangya-szorgalom?

Jobb híján magam faggatom
így, s nyögve nyelem a választ,
ez az egész magyarázat
csak annyit ér (vigyázz, figyelj!),
amennyit te beleteszel,
s ha nem fűt valami heveny
vágy, hiába – szól az „eny”.

VÉG-TELEN

Oh, az „O”! Látod, hogy gurul?
Le-fel a dombon, botorul
azt se kérdi, meddig – mondom:
rontom-bontom, de csak nevet.
Mesédben ő a vad, boldog kobold,
kobakodban bokázó kis bolond.
És ő a tökéletes vonal, vég-telen.
Zárva van. Képes magában lenni.
Mi az neki? Semmi.

SZALMAKALAPOM KÖRÜL

Ó, ez meg az „Ó”! A hó és a ló
viseli, ha tél van, most a nyári nap
tüze ég, porhanyó parazsa épp fűt
föl fát, port, vasat, cserepet, fejet.
Van egy szalmakalapom, fölteszem,
tudod, hogy az Adria-parton tündértől
kaptam, hogy a bóra, tam-tam, elvonult,
ég a tengerhez simult, szalmakalapom
körül cikáztak merész sirályvonalak.

KERINGÉL

Göndör, mint a birka gyapja,
pödöröm, mint apám apja!
Nincs is bajuszod, mit pödörsz?
Buta semmivel csak gyötörsz!
Ketten, hallom, így dödögnek,
talán bizony „Ö” az „ö”-nek,
ó, dehogy! Amikor versem
olvasod, akkor én is te
vagyok, parányit benned él,
ki itt betűkkel keringél.

CSENGETŐ

Ősz az „Ő”, áttetsző,
ezüstben derengő,
hintázva mereng ő.
Kék az „ő”! Őszi kék!
Katángok lilája
bámul a világba.
Fél az „ő”. Fél-egész.
Futtában visszanez.
Bőg az „ő”, lökődik,
hívja csengetőit –
jössz-e már?

PARADICSOM

A „P” mindig paradicsom,
eszem-iszom, teszem-veszem
boldogság. Kivéve, ha nem.
A „potom” például jó szó,
de a jelentése borzol,
az olcsó, hát még az ócska
fogócska, mázolja lenni.
Lám csak, ennyi. Ne vedd zokon,
se zokul, ha kérlek, ne tedd.
Könnyű a könnyűre szokni,
annyi csak, mint lyukas zokni.

BERREGÉS

Mi jut eszedbe – most, nyomban! –,
ha azt mondom, ez itt az „R”?
Hogy ropog vagy repül (rigó),
rugóra jár, rúd, rakonca,
riszál, rája, rocska, rajcsúr?
Húzzunk föl egy rabcifalat,
rajzoljunk rá vonalakat,
ragad vagy reped a freskó,
rettentő berregést hallani.

EL NE ESS

Az „S” már magában is, ha
akarod, ez is, az is, két
irányban tekergő kukac,

tündöklő görbe, öregá
pókák, nyulak, rókák, borzok
kapaszkodója, szusz fogytán
ha buszra ülnek – állj meg, állj!
Mókában is kell az arány.
Túl ne fuss, el ne ess, te „es”!

SZAKÁLL

Sik a só, sik a só, esik az eső –
régi viccnek új szakálla nő,
nézd csak, fele férfi, fele nő.
Síkos a sík, kicsúszik a talpak
alól, és hullás közben hallani,
óriás, kék száj sziszereg; kié?
Fele „S”, fele „Z”.

TAMBURÁZÓ

A „T”, legalábbis ez itt,
nem amolyan tiktakoló, tunya tahó
vagy torzonborz tapír Tápiótapicskán
(ott vesztettem el egyszer a bicskám),
nem tárca nélküli miniszter tenyerére
tapadt tapéta, se tenyésztett tenorista,
topa teológus, de tündöklő történet
tokjában tamburázó, tallózó, tuti „t”.
Targoncát húz épp, tarisznyát lóbál és
tarhál, vagy az etimológiai szótárban
trappol, totyog, torlódik, egyre megy,

térdkalácsocskája tél-túl teng és pang,
tejfogait elhullatta már, nála csak
Téblábol apó törekebb.

KOTTYAN

Volt egy pontyom, ma is megvan,
itt lakik a puttonyomban,
nyomban meg is mutatom, ha
akarod; nem az a lomha
lény, hogy szavamra ne legyen,
úgy tegyen, mintha nem volna;
mikor a „TY”-t hívom, cuppant;
ugrani, ez meg se kottyan
neki, a cirkuszt kedveli,
magát így kelletti: vivát!

UMBRELLÁVAL

Jött hozzánk egy ugrabugra
umbrellával Umbriából,
legyen a neve Ukmukfukk.
Kérdezem tőle: nos, mit tudsz?
Ki vagy, mi vagy egyáltalán,
hol teremtél, uborkafán?
Hallgat csak az ugrabugra,
umbrellával Umbriából,
még egy árva „U”-t se mond.

MEDDIG HÚZZAM?

Hú, a hosszú „Ű” ma nagyon
szomorú, gyötrődik, agyon
frusztrálja magát, segítség,
hol a végem, meddig húzzam,
búgjam, zengjem, ki mondja meg?
Életbe lép a csendrendelet,
szilencium van, mégsem képes
abbahagyni, fújja, búja árad,
uszítja a vonyító kutyákat.

SZÜNET

Az „Ű”-re, gondoltam, üptre
(nyakra-főre) rakosgatok
(kibírja, mert nem akárki
fia-borja) ürmöst, ürgét,
üstököst – üzérük leszek,
lesz ügyem, s míg az őszi nap
hasamra süt, madárszárnyú,
csillogó ü-k fütyörésznek:
szünetjelek kinnak, észnek.

SÁRGA FŰZ

„Ű”zök: befűzök, kitűzök,
milyen mesterséget űzök,
holt betűket billentyűzök,
tűzzel játszom. Álmomban

lángolt egy sárga fűz,
bámultam, micsoda tűz,
hogy el nem ég a fa, mi a
titka, kinek – sejtethed-e?

VÉGET VET

Rámondani bármire bármit,
nem mondom, hogy nem mulattat,
sót hinteni a nyulaknak,
nem kérdezni, mi a jó ebben:
elefánt a mellényzsebben.
Végül a „V” így is, úgy is
véget vet, arat. Két ujjal
mutatja, győzelem. Mi az?
Nincs válasz és nincs több kérdés.

AZILUM

Minden „Z”-ben dongó zizeg,
tavaszi, fénnel hiteget,
kapsz majd meleget, dőzsölhetsz,
zümmög a nyár, lesz azilum,
ez az ős-bumm fő értelme,
ha mégse, mert világfazék
peremén túlcsap a leves,
és te kiköpöd – ördögöt
ne emlegess. A „z” vert át,
dongód zsongító versei.

ZSUMBIZSUM

Mesélik: egyszer Zsumbizsum,
a varázsló, publikum
híján kotyvasztott magának,
gyártott kilenc kereket egy
almafának – hiszed vagy sem,
ábécém zszizsegő „ZS”-je
és az öreg lélegzése
egy-egy ütemben összeér,
és olyankor gyorsabban ver,
ujjong, fut az érben a vér.

TEVEHÁTON

Szavakon lovagol,
fekete térben,
képzelt sötétben,
vagy talán valóban,
nem is lovon, lóban,

zenére, ha lépked,
kétkedve, ha kérdi:
betűim, szavaim,
játékban feleim,
botor negyedeim –
mi lesz ebből végül?

Ugyan, hát mi lenne,
egér macskát enne,
tű fokán átmenne

a teve, te vele,
én veled – szeretném.

*

Ez a teve éppen olyan,
kilenc púpja van (komolyan),
kilenc púpján kilenc ülés –
ez itt: verses léte sülés.

*

Időrendben első éppen Anna,
fodros felhő szélből szótt kalapja.

Rebi a második púpon peckesen ül,
fülébe nyolc birkahúr hegedül.

Luca széke a teveháton:
fűvel kivarrt lenge bársony.
Ráhit látni aztán lila, déli zöldben,
trillázik kékébe kötött fényözönben,

Dani penderít hozzá érces férfi-tercet,
pereccé cifrázzák kettesben a percet.

Lili lobban, libeg, kiált:
„Bejárjuk a galaktikát!”

Johanna meg: „Nem akarom!”
Van-e ennél főbb hatalom?

Emma mondja: „Tetszik nekem:
tevének legyen az értelem!”

És az érzés, hallgat bölcsen Dávid,
a tevehát bölcső, úgy hullámszik.

EGY HANGALAK NYOMÁBAN

HINTALÓ HÁTÁN

Garos H. mint rőt hangalak,
megült az őszi fák alatt,
körül Zalakaros árnyai,
készültek éppen fölszállani
egy délutáni dalban, fennen
hullámlani a végtelenben;
Garos H., súgták, jöjj velünk,
alvás előtt egy kört teszünk
az évszak kék biciklijén,
már nyereg, csengő és pedál,
mind kézre, lábra áll, suhan,
de Garos H. azt mondta, ó,
inkább a kontempláció
képeinél maradok én,
a magamfajta hangalak
dala, nézzétek, látnivaló,
helyben kerengő hintaló
hátán vidul, s ha jó az est,
álomba trappol egyenest,
szólt Garos H., a képzelet
szülötte-lénye, hangalak –
s megült csöndben a fák alatt.

ŐSZI TANGÓ

Ez meg egy tangó kezdete:
táncolni hív lány vers-zene.
Betűk előbb, szavak aztán,
mondatok az ősz haladtán,

vagy tán az ősz nem is halad?
Szeget ütött a gondolat:
minden trükkös szemfényvesztés,
sorról sorra szóval festés,

homály-hodály, csengő-bongó,
csörömpölő, csálé orsó,
körüli tinglitangli árnyak,
belül kürtök kiabálnak,

ki a bálban, ki az éjben,
át a füttyös semmiségen,
egy magában, kettő párban,
Garos H. papírkabátban,

hallani, lenn a föld dobog,
mondva csinált, vad táncosok
talpa ég, szárnya szúr, ügyelj,
ujjhegyel már nem éred el

sem a plafont, sem a holdat.

TÁJLEÍRÁS

Mondva csinált, szóból szabott
alakzatok kék árja zöld.
Alul a sárga-barna föld,
felül az ég – és csillagok,
mi más? Minden lágy suhanás.
Az őszi légbe lukat ás
egy zuhanó feketerigó,
füttye ezüst hurok. Murok
kiszáradt ernyője zörög
markodban, lábaddnál sápadt
fű sziszeg. A táj (az írás)
Garos H. szemével nézve
az egészre húzott tasak,
mű-anyag-varázs – fölszakad
mégis, látod: terebélyes
és tekergő, ritmusra jár.
Szájon át fú, harmonizál,
kitüremlik türelmetlen
szélben, széle észrevétlen,
áthajlik. Ásványi gyökere
fölbogyog, mint a gyógyvizek,
hője kábít, élni áhít.
Rímeivel rád világít.

A DZSUMBUJ

Egy betonkeverő monstrum
zúdult nyolc keréken, zumm-bumm,
le az Istenhegyi úton;

remegett az egész dzsumbuj,
torlódott gép, ember össze,
tüdejét majdnem kiköpte
a város

– Garos H. nézte,
pillantása most az égre
röppen, a felhőtlen kékre,
ilyen mélység, tudja, nincs is,
irdatlan tér, csupasz, látszik
csupán, hasonló

– így Garos:
én is csak ilyen „én” vagyok,
valami alaki képzet,
elvont lépben sárga mézet
nyalogat(ok), ahogy lép(ek)
és dünnyög(ök): a mutatvány
most már kié? És mit jelent,
hogy az őszi végtelen
itt mégis úgy kerít körül,
lüktet belül, mint csontvelő?

Jött vissza a betonkeverő.

SUTBA VÁGVA

Garos H. a minap
(ebéd után, két óra tájt)
puhán tekergő vonalakat
húzott ecsettel: Schut papírra,
és az őszi táj káprázatos
lelke megjelent.

Ne kérdezzesd,
mit jelent, honnan való,
miféle ív, rongyolt kanyar
vagy fanyar ábra,
rezge sut,
és akkor is öröm-e, ha kín
kikeverte menedék –
látni, szintiszta ecoline,
finom akvarell; Garos H.
tőlem leste el, én meg őt
mutogatom, adódik
alkalom
egymást tanítani:
csak a különbözőzésben
érdemes hasonlítani,
és aggályt (skrupulust) sutba
vágva némán vonyítani.

ELSŐRENDŰ FELMÉRÉS

A Kis-sváb-hegy déli oldalán,
pár lépéssel a világháborúból
megmaradt betonbunker fölött,
a vastag pallóból sátorformára
épített, fal nélküli kalyibában,
ahol évekig meséltem,
sétánkat meg-megszakítva,
három-négy unokámnak,
most egy hajléktalan lakik;
szürke szemétgyűjtő zsákokkal,
papundeklivel, laticelből és

vattapaplanból, pokrócokkal
fekvőhelyet tákolt magának
a – fejére pillantva úgy látom –
korombeli férfi; az össze
tartozást, a bugyor közös voltát
ezen is túl, elismerem; istenem,
sóhajt Garos H., ezzel feldühít,
játssza itt a tehetetlen részvét
hányásig ismert mutatványait;
a novemberi nap tündöklése
máris elhomályosul, testetlen
hidegség árad szét a hegyen,
elcseszett világok keserű leve
csöpög le a fákról, a városból
mentő szirénája csap föl, a tetőn,
betonkockába falazott acéltáblán
felirat: BUDAPEST FELMÉRÉSÉNEK
ELSŐRENDŰ HÁROMSZÖGELÉSI PONTJA.

VALAMI VICCESET

Mondjunk valami vicceset,
rimánkodott H. egy napon,
buzgó rimaként így rinyált:
szeretném, ha az alkatom
lebegne fennen, szabadon,
hangzatok zúgó halmain,
rózsaszín ködgomoly gyanánt –

jajok, füttyök, csikorgás
és más süket fenomén

karmából szabadulva én
hadd tornyosuljak föl bátran –
látsszak! Tekergő fejvonal
legyek, keringő, vad rumbal!

Mondjuk, hogy meglett korunkra
könnyű piheárnyak visznek,
se fáj, se viszket így agyunk,
valljuk, hogy a zizegésnek,
ennek a duplafenekű, cseles
egésznek egy értelme van –

egyszer hadd galoppírozzam
el magam!

A PUKHÁNC

Egy pukhác, amolyan tájjellegű lidérc,
somyi, szállt át felettem, épp imént,
szólt Garos H.; ne mondd, csakugyan?
De ott volt a domb, a csönd, a nyugati ég
alkonyi vöröse, és köröskörül a sziszegő
szél, mintha klasszikus boszorkányok
fúnák hólyagos ujjaik bögyét, mert
megégették, mikor a fölfűtött naphoz
érintették; így volt, biccentett Garos H.,
azt is láttam, megesett, mikor sötétedett,
mind összehajoltak, megríkatták, majd
elringatták a Holdat, kék hajuk tüskés
drótjaival körütekerték a vakvilágot, ki
látott, hallott még ilyet; jajgatott a domb.

RÁOLVASÁS

Garos H. vagy H. Garos:
egyre megy. Egyszer megáll,
nézi, a többi mit csinál,
hogyan, a hangfolyam
merre kanyarog, miért,
(ezt nem kérdezi),
vannak áttetsző nézetei,
sárral tapasztott, kiszáradt
és héjatlan tapasztalatok,
csupasz érzetek (se tok,
se cél, se közte, csak csupán)
és világító vonal még,
(lángképzelő-szerű,
s ha nem is fölhangolt hegedű,
létező). Ámul folyvást:
amerre buzog a világ szava,
a dalban fájó aszimmetria,
vagy az sem, magakelletés
és hiú hagymáz, zsebláz,
a kettőződésben paródia
vagy az sem, póre gágogás,
talán közeledés, a közlekedés
bár egyre nehezebb; ráolvasás:
valami más és ugyanaz.

KÉPZELŐDÉS „A”-TÓL „Z”-IG

KÉPZELŐDÉS „A”-TÓL „Z”-IG

Kimondani kilödni húzni ki
csalogatni kérni mégis félni.

Csak nézni várni hallani vélni
mintha „A”-tól „Z”-ig lehetne tolni

toll ceruza ecset vak láb volna lépés
megannyi tovább-képzés – szóra szó.

Ki merné kimerni fenékig üríteni ki
és lenne képes megmérni fokát kitudni

okát brokát zenéit selymei helyét ki
hasítani hasonlítani hová és mivel

miben mi volna elégséges? Például a
sohasem volt most lett hangalakok

héja fehére vére az éj csillagos
vermeiből ahogy egy égő érintésre

két gacsormán közt zöld furin cel
lobog és tromlász henyigén. Él a krú.

Azt szeretném ne légy szomorú.

A CSŐBERÉSZ

A csőberész, ki rőt flakon,
s láttán az ember nyögve nyel,
hajamba nyúlt egy alkonyon,
és szólt: „Jövel, a nyársra fel!”
Ugyan, mondtam, kopj le ripók.
Mellőzzük ezt a hajcihót.
A konc, a klatty, a krú gyikol,
nekem sehogy, soha, sehol.

A KAMPÓ

Egy kampó kéregetett a téren, mohó
szerzet. Gyültek, bár gyéren,
s föllebbentek nyergébe kóbor kipszerek.
Telt-múlt a nyár, a nyék lehullt.
Fénylett a kampó, fogyott a szorzat.
Görbült egyének vak vállfái lengtek
a korpás mélyben alatt, fönn meg a fém
csikorgott: „Bezárjuk lassan a boltot!”

BABINDA-HINTA

Bandza bicikli küllőibe zöld vadzab
szára ha beakad, zoknit vesztett lábon
fölfut a bab. Ó, babinda bája, te csöngő!
Megszárad a tokban a borsó, küllők közt
a vadzabszár; szél jön,
száll a csalafinta babinda-hinta.

KÁTYÚ ÉS DUGA

Mióta mint a vadon tenyésző
karócsapung járványos áradása,
nyakba szakadt a dék divatja,

kátyú és duga ezt ugatja:
„Legfenc buki, harapj! Ki ropja,
nem fájdul meg az esze tokja sem!”

Ha a talpak szakmányban nyegnek,
nincs talánya semmi őrületnek,
magától öröl az egész tyuharé.

A CSÜKEGÉNY

Volt egy tekergő csükegény,
a feje prú, a keze lik,
arra várt, hogy a pimfelők
egy nyakkendővel felkötik,

s akkor majd onnan: Hopp, juhé!
Vagy: slissz! A térbe kiüget,
s fölfúvódva lerágja mind
a citromsárga kesztyűket.

Volt egy, van kettő, hetvenhét.
Feszül bennük a készenlét.

A LUKODÁR

Hasalt ott egy rőt lukodár,
keresztben a troplác alatt.
Mikor kérdezték, rávágta:
milkóért teszem!
S kitátotta száját a leshelyen.
Azok meg vakogtak: bravó.
Időközben lehullt a hó,
bégetett a bamba birkanyáj,
és minden borzadály megesett.
Homály fedi a történeteket.

ARROBORI-DAL

*Farkas Attila Mártonnak -
az ARROBORI (A honi politikai
közbeszéd természetrajza) szerzőjének*

arrobori arrobori van
besimul a kirántott ficam
arroborit sistereg a lég
kétszer kettő arrobori légy
falra mászni arrobori fog
legfelső az arrobori fok
 eljött most itt van a csip-csup lét
 volt egy van kettő és hetvenhét
 fényeznek folyvást a fekvencek
 meglátod ebből még rút hecc lesz
arrobori arrobori van
leterít a technokrata tan
arrobori dívik máza láz

lózung hőzöng szájról szájra száll

arrobori politika dúl

nyeregben az arrobori úr

eljött most itt van a csip-csup lét

volt egy van kettő és hetvenhét

fényeznek folyvást a fekvencek

meglátod ebből még rút hecc lesz

arrobori arrobori van

elsodor a sustorgó folyam

arrobori tagok szava dönt

arroborit cuppog a cölömp

falra mászni arrobori fog

legfelső az arrobori fok

eljött most itt van a csip-csup lét

volt egy van kettő és hetvenhét

fényeznek folyvást a fekvencek

meglátod ebből még rút hecc lesz

VIDÁM(PARK)NAPTÁR

MIT ÁRUL (EL)?

JANUÁR Úr mit **ÁRUL** (EL)

milyen lesz **idén** az Ember-felhozatal-
levitel? Levital **ÖREG** fiatal. Mi **UTÁN**
FUT? **Mi lesz** a **S O K** a kevés?

A **SZÉN-DIOXID**termelés mit mutat?

Kivezető utat **PARKTIKÁT** ki tud

ga**LAKTIKÁT** gyógyítani? Hogyan?

IMPORT HÍMPORT

FEBRUÁR mint átlag-f o g y a s z t ó

betért a *parksarki* **TURKÁLÓBA.**

F a g y a s z t o t t HURKA kapható-e

kérdi. A b o l t o s m e g nézi. **NŐ ez**

vagy FÉRFI? Netán M E T A -

hogyan nem látja: imPORT hímPORT

ÁRULUNK ITT KILÓszámra.

PÓZNA PÓZÁBAN

MÁRCIUSban kóbor MACSKAszór

borz oló di k **borz medve sü**n s z i

ma to l **ZUGOLYA** n y i t v a.

Míntha IBOLYA-illat **tapoga TÓZNA.**

Az első fűszál **PÓZNA PÓZÁBAN**

tündököl. A Föld mesebeli **ZÖLD** özönt

r e m **ÉL de f ÉL még** reszkető merész.

SEM IGEN SEM NEM

ÁPRILIS meg infanti **lis** vagy szeni

lis vagy Sem igen Sem nem között

Löty Ö g mégis **Eltelik.** Köpönyegén

átböknek a RÜGYEK zöld TŰZEK

sercegve égő nyelvek. LELKET

a park játékszerei Adnak Vesznek

mióta Hinta Libikóka **Átevezni Komp.**

BELE NE NYELJE

MÁJUS volt egyszer régen:

táncoltam a „lila orgonák”-ra. Eszembe **JUT**

VAGY a térdembe – HOVA? **BELE**bonyolódom.

Az ember **BELE**kékül erőlködik **BELE** ne
nyelje **BELE**ibe eL Ne eméssze E mindent
LEhEt (bár nem szabad) jelen**KOR**. Táncoltam a
A parkban platánok alatt a „lila orgonák”-ra.

KI-BE-TÚZNI

JÚNIUSI fény fiatal KÉKSÉG áttetsző
Víz- ÉS LEVEGŐ-TEST ÖSSZEhőmpölygő
Szerelmeskedő IDŐ-öböl és völgy-v o n a l.
ÚszTAT EZÜSTLŐ HALAIVAL. Madara
s z á r n y a hol a NYÁRFA pelyhe
hull HIEROGLIFÁKKAL mindent
teleÍR. NYÍR lendül oda KI-BE-TÚZNI.

NINCS MÁS TRÜKK

JÚLIUSban bolond SZÉL fú lukból-e
vagy sem Tudhatatlan. Hőkatlanban Fő
földoklik betonketrec konténerben
füstölög a park dugul a város.
Valaha annyira bírtam írtam-tuk
Szerettem-tük nincs más trükk
MA is Még m a i s m é g (ma is).

IDOMOK IDEJE

AUGUSZTUSos húSoS erőS telt

Idomok iDeje Dinnye-Domborulat. Álmodban

VÁSÁRI POFÁK özöne SODOR Ébren is. Ka

paszkodj. Aléljanak alá el s te égi T Ű Z

SZERESS. A *park* pántjai fényesednek

É J J E L a H O L D hőléggömböt utánoz.

MINDEN fohászhoz kell SZÁRNYcsattogás.

ÁMULUNK

SZEPTEMBERben az emberben a MÉG

a MÁR mint NYÁR és ŐSZ EGYMÁSBA

ÁRAMLIK ÁT meg ÁT. VIBRÁL vagy sem

e g y r e m e g y r o h a n a z É L E T n e m

VIDÁM *park* s e h o l d e Á

MuLuNk h o g y s m i n t M ú L u N k e l

ÜGYETLEN AZ I D Ő TENYERE lyukas.

FLÓCER-VALCER

OKTÓBER cinóber a koszlott *park*ban

egy HONTALAN flócer zenél. Nyekergő valcer

szól kintornáján a **DAL** sem fiatal már. Meleg van **ZIVATAR** jó. A felhők mintha még nyár volna kidurrannak. **JÉG** kopog **NINCS KÉT EGY** értelmű állító mondat. **ÉJSZAKA** álmában **FÉLREBESZÉL TAGAD** arcodba csap a szél.

NYITVA-ZÁRVA

NOVEMBER mondja – **NO EMBER**
MI VAN? Nem tetszik tán a **RENDSZER**
HOLOTT **NYITVA** van? **ZÁR**va van. **BŰZLIK.**
RÉS NINCS nem volt **SEM LESZ.** Vaktában
LOHOL lézeng. **BUBORÉKOKAT FUVINT FÖL**
A LÉGBE. **MEGFAGYNAK.** Nem *park* ez
KETREC. Előre gyártott mellékes motyogás.

JÓ VOLNA

DECEMBER végül mintha **BAZÁRI**
HAJÓ volna ha jó volna de jó lenne de nem
inkább parazsat enne sz**Ínpadi táncos** **AKI ZSE**
BÉBEN pénzt csörget pelyvaként szórja **liheg.**

Reggelre a *park* padjait mogorva dér üli meg.

Délután sötét hó szállingózik **CSUPA tétova**

Maszk a Világ. Ki mondja senki **V I V Á T.**

MIHEZ KÖZELEBB

(Liget, 2007)

VISZNEK-E ÉS MIHEZ KÖZELEBB

1. UJJÁT PUHÁN AZ IDŐPONTRA HELYEZI

Ha ok nem volna
úgy nem is menne a hegyen
hogyan is lenne akkor ha
holdtölte se naplemente
nem készítené
a satnya fenyőerdőben megrekedt
szél jajgatása hogy
újra meg újra megcsodálja és lemásolja vonalait
húzkodja egyre
két irányban céltalan cérnát mondatait
ki-be forgassa tépje-szabja
se hosszú se kurta ne legyen
dehogy próbálnám magamra miként hallom-látom
mint itt most éppen ahogy írja ezt
egy valódi személy
ki a korai tél bozontosában kepeztet 2005-ben
november végi délelőtt után és
ujját
puhán az időpontra helyezi
a dal-okkal el nem fecséreli talán.

2. A TÚLSÁGOSAN BŐ KÍNAI KABÁT

A fenomének irdatlan tömegéből választani
dal-okot
ha diadalt az ember aztán nem is ül
függetlenül a konkrétumok testétől a reggelétől például

ahogy téli vörösben vakít a nap –
persze hogy megremegtet.
Ha meg oly közeli a tárgy mint ez itt
ez a túlságosan bő kínai kabát (fekete)
még kockázatosabb bűvészkedni (vele).
Kifordítsam-e?
Figyelmetlen pillanatomban vásároltam (olcsón).
A hátán éktelenkedő
piros-halványkék-fehér feliratokat
észre se vettem mikor belevetettem ölelésébe magamat.
Most viselem járok agyamban egyre ironizálok
a látvány legalább
az átlagba lágyan belesimít
valamelyest még meg is menekít. Túlsága sem rí ki.
Helyénvalónak mutat.
Mint bokorban ha ütik a nyulat.
Hajtok (benne) a Csalogány utcában kocsimra téli gumit
szereltetek
fejemre csárdás kis kalapot teszek
eljött a soha vissza nem térő alkalom –
ez a hatvannyolcadikom.

3. DOKUMENTUMAI NEM HAGYTAK KÉTSÉGET

Az ultrarövid hullámok szerint
epeköveimtől
az utolsó szemig megszabadultam posztoperatív
rágások dúlnak csupán jól van.
Az oldalról
bevillanó derékig meztelen
öregember
inas és vékony nyaka

a kórház öltözőjének tükreéből mégis egész nap jött velem
autóztunk a városban
a Margit hídon át Angyalföldre el
csuklójukon mint ormótlan újszülöttek nemzeti szalagot
viselő plakátfejek mosolya virított körül
már tetőzött a választási-vásárlási akciók árja
és
a társadalom ultrahanggal képzett dokumentumai
nem hagytak kétséget
hogy hétrét gyűrődünk konfekcionált
közérzeteink eperhamaiban vagy miben
hát akármiben
leleményes dividuum hiába is volnál itt se ki se be vagy át
és mégis újra mint mindig minden.
Mégse talán.
S darálták egymást az egyes és a többes
szám személyei az én az ő a mi.
Hajnalra új hó esett.
Viszonylagos csönd és fehérség dajkált
aztán estére elolvadt füstös ködökbe illant és
megint látható lett a közönségesen tülekedő szenvedés.

4. KÉPERNYŐ-DÉLELŐTT A RETEK UTCÁN

Egy öreg nő finom dohánybarna kalapban földet söprő
köpenyben
(az meg rozsdabarna volt) tempózott
a gyógyszerár buborékos ablakában élvezte
látni hogy a folt mennyire kétségtelen
egy arasznyi férfiú meg fehér bottal tapogatta
a házak falát fehér zokésapka ült fején hozzá kitérdesedett
fehér tréningalsót viselt az ő kabátja vattaszürke cipője

mocskos valaha drapp a patika önműködő ajtajával hosszan
eltangózott nem értette miért nem érintheti meg akkor most
van ez vagy nincs mit bújócskázik vele.

Aztán fölbukkant a korombeli ki
már a Moszkva téren is mielőtt a Dékán utcába fordultam
olyan kordot hordott (inkább csak lógott rajta) mint én
nyúzott piás vagy másként beteg kivettetett nincstelen
csak oldalazott hogy kéreget-e sem volt eldönthető
a begombolatlan bársonytokban sovány test vacogott
nem én vagyok ő már-már védekeztem megijedtem
félíg holt nyomorult tántorgott a Mammut áruház felé
megint jött egy

megint hárman öten százan
ahogy ültem ott képernyő-délelőtt szereplői tolongtak elő
bűvölt a látvány. Szemben a Széna tér ötemeletes plakátján
csontváz-robotok sora slattyogott a fényes előtérben
farmernadrágos ifjú óriás mintha élne hirdette
„legyél eredeti”.

A Fény utca sarkán hol a Futó Rózsa virágküldő szolgálat virul
hol az egyik párt vagy a másik aláírásomat próbálja begyűjteni
ott mennek buknak sodródni árulnak víg bús vegyest
látszunk

egyre mondhatom-e hogy feltűnt nekem
ekkor szélroham söpört végig az utcán jön a tél
idén mesebeli didergés várható Kalamona járja a világot
veremben megfagy a krumpli és akkora lesz a hideg hogy
ölben viszik ki ugatni a kutyát.

5. NE AGGÓDJ NUSI SEMMI BAJ

A hegyen hol naponta írom vargabetűimet
azt gondoltam a minap

megkísérlem realizálni az elméletet
és ökológiai hontudatomnak megfelelően
az otthonos tájon köszönök minden szembejövőnek
jó napot kívánok
s legott bele is vágtam mint mesehős
örült a lelkem előre és a szíves viszonzások feltüzelttek
ebből helyi szertartásnál tágasabb áramlás lesz turbulens
a kutyasétáltató és légfürdőző polgárokon is túlmutató
társadalmi közérzetet javító elem
aztán
egy mogorva ifjú kutyája vakkant rám
s az ebet a gazda felém pillantva megnyugtatta
ne aggódj Nusi semmi baj
a kanyar után
két jó arcú harmincas fiú megelőzött messziről köszöntek
jóleső melegség vibrált körül
mégis terjed már kapcsolt fürge agyam
s hogy bátorítóan válaszoltam hozzám léptek megszólítottak
hallottam-e a hírt hogy a földi szenvedésnek
miként a Biblia tanítja hamarosan vége
másnap borjú nagyságú harci dog rohant meg
sétáltatója báván sütkérezett a decemberi fényben
lecövekeltem
s mikor az állat harmadjára
lendült felém éktelen csaholással hozzáidomulva
üvöltöttem a korombéli úrra
és azóta világjobbításom eme akciójával
ama többi érdekében
fölhagytam a köszöngetéssel
bár a határfok felől nézve számokkal így sem érvelhetek
ha megírom kísérletemet egy naplódal héjában
összerázom Nusit a Bibliával

a mondva csinált turmix ahogy képzetek fotók
konvergálnak – ne kérdezd visznek-e és mihez közelebb.

6. MINT IZZÓ ŐSVALAMI A LEHEL ÚTON

Irdatlan hálózatokban létezem
tudom érzékelem – tárgyias és virtuális rendszerek
konglomerátumában.
Bűvölnek-rettentenek
aktuális végtelenjeik varratai mint izzó ősvalami.
Óvakodom.

A bináris kódra épülő Internettől például
(bűvészinasként villogó fajom kőbaltával felérő
szerszáma) – a minap is
ahogy a püspöki kar
marketingesének nyilatkozatában nevemre bukkantam
mindjárt ki is kattantam
de így is dőlt rám
(sötét roncs) az elmúlt másfél évtized
csupa testies idő.

A Világháló információi mit tudnak erről
mutatni
hogy a varázstalanság ölelésében
a személyes történet mennyire viszonylagos iszapos
mélye kódolhatatlan – bódorogtam csak magamban
az ernyőn minden helyénvalónak látszik működik
napestig vándorolhatsz
megabájtban nincs határ
már Angyalföldön jártam közben
kamaszkorom sárga villamoson beszáguldott tája
fél évszázad szürke fotóit villantotta elém a Lehel út
de kihunytak egy villanásra

és nyomult a jelenvaló
bank-kínálat és koncert-kelletés közt fehér betűkkel
„Krisztust hirdetjük mindenkinek”
figyeltem lefagyva
hogyan hat rám az egalitárius istenreklám.

7. SÍKOS ÚTON HA LERAKTAD A HETET

Ha leraktad (hurrá) a hetet
biztattam magam
semmi sem biztosít (miként a betűjáték mezején sem)
hogy másodszorra is
és újra vagy megint
bár a valószínűsége elég valószínűtlen s hiába kérded
az „elég” mint számszerű váz
a tárgyias való inváziójával szemben mire elég.
Jeges meredeken
autóztam éppen a Gaál József úton
csorogtam alá harminc éve bejárt terepen mint itt most
a versírás öt évtizede vájt medrében
tízszerezten teleaggatva
előre gyártott csapdákkal hogy a váratlant foglyul ejtsem
kettőződéseim ismétlődő
és vadonatúj áramlásait
közelítsem legalább. De mindig mindent előlről kell
és nem tudom.
Kipróbált válaszaim üresen csörömpölnek
harapdálják a ködöt
mínusz két fokot jelez a hőmérő.
Síkos út. Lökődöm.
Ámulni ijedni le- és fölfokozódom
irtózom a közepestől ha barkácsolt ha profi praktikum.

Egy oldalra csúszott mentőautó
vinnyogott
az Alma utcai lejtő alján szemem láttára
jelképesült
ahogy orvos ápoló sofőr járókelő
és a fektéből fölkászálódó félholt beteg szórták együtt
homokot a jégre még homokot még
húzták-vonták-vonszolták a vöröskeresztes kocsit
(ezt láttam ott így képzeltem így hát hogyan mit másként).

CSUPÁN CSÁBÍT A VALÓ

1. ÚJRA HALLOM A RENDŐRTISZT ORDÍTÁSÁT

Alkalom szüli a verset jó tudom tolvajlásnál
komplikáltabb miskulanciák nem győzöm
bámulni találékonyosságukat és megkapaszkodni
sodrásukban úgyszólván helytállni.
Rajtam is múlik (erősködöm) irány és arány akár itt és most
merre fordítom szavaim szekerének rúdját képes értelmük
konkrétságát (okoskodom) vagy az alkalom
közönséges-testies aktusára bökök tessék itt van
most szólal meg a telefon és a napilap újságírója
most híreli hogy a nemzeti kuratórium lenullázott
gyalázatos döntésük jogszerű alapra épített hatalmi
erkölcstelenség újra
hallom a rendőrtiszt ordítását hetven augusztusából
„értse meg hogy férjen a bőrébe”
visszabucskáztatnának mintha a falfirka filozófusa
„a szabadság tönkretesz” most találná fejemen
fején a szöget szövegükben hallom a holt vagy
levitézlett vagy viruló marionett-bábok gágogását
a rendszer haszonélvezőit hogy elhitessék velem
nem vagyok és mindegy ha egyszer meg lehet tenni
klienseik csácsogását hallom hű béresek állkapcsainak
csattogását már elég de dől bugyog fapofát mímelő
konferansziék pipiskedése és a szociológiai értelemben vett
szellemtársak némaságát is hallani hajdani barátok süketségét
hiúságba pénzbe száguldásba horpadt versenyzőket
micsoda ricsaj – szegény versem szekerem hova zuhantál

nem tudtál nem tudtalak már
vissza nem vonom se szépen se akárhogymár
itt abba hagyom de abba nem hagyom.

2. A „RENDŐRTISZT” FOLYTATÁSA DZSESSZGITÁRON

Majd megjön a hó és fölvidulok
a lelkemben bóklászó ólom-tulok is kifehéredik
a hegyhez idomul ahogy nézem üvegen át a havat
és szabad asszociációk raját röptetem
a horizont sötét vonala fölé.

Karácsony másnapján írom ezt. A CD-n
forog egy Django Reinhardt-lemez a múlt
de jó hogy semmi konkrét. Ritmusai
a romlatlan lét lehetséges
táncait ígérik szivacstalpú cipőm
emlékeire apellálnak hagyom. Hideg
sárban tocsogok aztán a nyálas beton
csúszik alattam. Jobbról hörög a fogaskerekű
a képzelt hó (mint megannyi más elgondolt derű)
nem tetszik kivitelezhetőnek.

Sebtében föl villanó ötlet-szárnyasok csivitelnek
agyamban az újra meg újra kiókumlált
kérdézt

a társadalom ketrecében dülő úri muri ellen
hogyan lehetne robbanó anyaggal megtölteni
s haboznék-e ha kitalálnám s tudom (közben)
pénz politika pornográfiai képzeitemet
megszégyenítik.

Az abszurditás
üzenem egy szolidáris társnak

kommentárokbán fuvalkodik tovább
mert nincs kibúvója.

Az idő meg halad hóval szavaz e versre
van mersze Django dzsesszgitárján vigasztalni
víg asztal körül vacsorán.

Hogy igen vagy nem vagy délután hogy
visszajön-e belém a szürke nem tudom. Most
porhanyó fehér van mint nyáron.

Ökörszem ugrál boldog fenyőágon.

3. EGY MÚLT SZÁZADI DALOCSKA FOLYTATÁSA

*Eltűnt egy tű, egy tűfényel
kevesebb lett,
tűvé tettük a szobát érte,
de a lyukacsos földi térben
szobányi tű fénye sem
világított oly fényesen,
mint az az elveszett –
végül egészen besötétedett.*

(Dalocska Juditnak)

Ha folytatás ez a vers úgy első légvételétől törekszik
s persze hogy a tűfény természete szerint
bár dalnoka torokköszörülős rímeivel
körülményesen keresgél hangot és arányt
alkalmi deszkán éppen.

Szóval eleve fény és hó elegye.

Sötétnek hidegnek így ellene mond

szava nem vásári kolomp

vagy a kielégíthetetlen én hiú fitogtatása hogy egy

posztmodern fitológia horizontjára kacsintana

a költői csínt sem a dekoratív glazúr azúrjaként képzelet

ha a tűfény meg a szélfogó háló esélyeit összevetve
előbb elrédve majd fogat szorítva koncentrálni
és töpreng hosszan kutat míg rádöbben a konok –
ezek itt ketten (a tű meg a háló) rokonok.
Konkrét új a régiből csak így fogan szervesen (belterjesen!)
ahogy a szarvas suhan erdőn kerten határon át a szél
mondani most úgy szeretném hálót horgolva
„h” hangzókkal s kitenni botor csapdaként
befogni a reményt
elhinni és elhíttetni –
a lehetetlennel szemben se mindegy
miféle világitvány fűzi egymáshoz képzeletünket.
Ábrándozom? Ma itt a szó
mint mondva csinált kapaszkodó kezemre játszik
bizonyossága máris kiviláglik. Megeshet
hogy a dal nem diadal de ha van folytatás
hát benne és általa él. Kifeszül a háló fú a szél.

Elhangzott Horgas Judit Hálóval a szelet című könyvének bemutatóján.

4. A TÖRTÉNET AMIT MEGÉLT ÉS MA IS MÉG

A minap föl hívtam a minisztert most már
nincs más hátra meg kell tennem nem haboztam
kagylót fogtam feltártsáztam hivatalát fel fel halló.
Nem volt benn. Kinn volt. Hol volt hol nem mi igen
mi nem tolult a nyelv de a mese már tartott vitt mentem
szép hangú titkárnőjét kértem adja át üzenetemet hogy
két percig szeretnék diskurálni vele. Honnan beszélék
kérdzte a hölgy magamból mondtam s hogy elég lesz
a nevem elnézést kért a telefonszámomat is felírta fel.

A miniszter nem hívott (vissza). Kelletlenül engedtem feltámadó gyanakvásomnak talán Széphangú nem adta át s mert volt már módom konkrétumokkal bizonyosságot nyerni hogy ez nem kizárt felszedelőzködtem J.-vel fel szombat délután fel. Kispestre autóztunk valami futballmeccsre hol a miniszter is játszott. Volt bennünk bizonytalanság a futballt illetően hogy hajdani betűvető társunkat a politika így átformálta már ő is ha ez a trend tegnap vadásztak ma sportosak az elvtársak na de ő ez mégis csak hüledeztünk s a táj ahogy mentünk egy megélt mozi képeit idézte fel a kilencvenes évek elejéről mikor a pénzünkkel eltűnt nyomdászügynök után kajtatva egy alvilági tanyán borjú nagyságú fekete eb vicsorgott gazdája meg „vár Cica ül” csak röhögtünk riadtan s reméltük azt a két percet talán kierőszakolhatjuk ha valóban focizik és igen úgy lett összebotlottunk a pálya előtt megszólítottuk mentünk az öltöző felé. Be már csak én kísértem. Szakadatlanul tiltakozott kapkodó szavaimra hogy a kulturális tárca sikeres a szemléletváltás bekövetkezett ne zaklassam pontosan tud mindent már ordítottam „semmit se tudsz a 191 tiltakozó levelét sem olvastad” erre hökkenten nyújtotta kezét hogy jó jó rendben találkozunk mikor is január 9-e van mondtam s ő bólintott a jövő hónap 30-án én meg felébredtem hogy mire fel azonnal kapcsoltam álomban is átrázott – a jövő hónap február. Szédültem és szégyentől lúdbőrző pocsolják lötyögtek bennen. Mindig ez a vége ez. Némelyiket meg is írom rég holt fogalmak dadognak számon hogy elvtelenség igazságtalanság s tudom akinek nem árucikkek azt a többség megmosolyogja meg. Vár Cica ül s adódik más válasz is kiadódik előáll. Testközelből hallani. „Nem vagy tényező.”

„Paranoiás vagy vonulj idegorvoshoz.” A rendszer gágogó szava ez de élő személyek szájából emailjéből jó nem képzelés abszurd álom az sem áll hogy szublimálom csupán csábít a való – az embert talán kötelezi is a történet amit megélt és ma is még az ismétlődések monoton zúgása (vagy fülében az idő kattogása nem tudom) a tegnapi és a mai csiki-csuki azonosságait próbálom tárgyilagosan elkülöníteni el a „nem értek veled egyet de szomorúan megteszem” perfid ömlenyét s akik sóhajtva (bután vagy nyeglén) behörbölnek csak annak látni mondani ami.

5. KÉK-VÖRÖS TOMPORÚ DOMBOKON FÖLFÉNYLŐ

Ha útnak ered ceruzám a finom papír
haván s még halovány fogalma sincs hova –
valami ostoba derű leng körül
valaki örül bennem
hogya a megfoghatatlan téli ködben
most majd rögvest konkrét formára talál.
A leírt szavak hívó dallamai jelentéstelen zenék.
Intonálják máris az útvonalat a mögötti mélységek
szívó tölcéseit réseit kinyitják s ha az iménti
„talál” a halál hangzatait szólaltatja meg és
ezzel töri át az absztrakt tartományt
akkor sincs mód kitérni sehova sehogy
a vers egyszerre valahogy és valami alaki tartam
merő következmény a fele lelemény fele találmány
félíg-meddig állvány délután például elem állt
kék-vörös tomporú dombokon fölfénylő építmény
mikor a gyógyfürdő parkjában elmesélte a jelenetet
hogya 62 telén Felvinczi úti albérletünkben milyen

mély alvó voltál hányszor megesett
reggel az ágyból fölkarolva
a fürdőkád vizébe szállítottalak – ott ébredtél.
Ahogy elmondtad az egész életre kelt (jártunk-keltünk
felnőttek és gyerekek havas fák autók házak
között) a téli délután és a fürdőszobás idill
egymásba ívelt és azóta is az idő-dombokon megül
hogy mit akarok tőle bárgyúság volna szóvá tenni
a jelenés titkos értelmét nincs. Ez a tárgyilagos való.
Lehessek ölben fuvarozó ma is aki voltam.

6. POLITIKAI VERSET A POLITIKAI ELLEN

Naplódalom szóltam és mélyet sóhajtottam
az alkalom maga magát kínálja
ütött már a pártkampányok hava hete órája
lássam van-e benned kurázi hogy a fenyegető
öngyötrés elől ne próbálj meghátrálni? Nincs
vakkantott undokul kérdeztem van
löktem vissza csípőből s alig színpadiasan
de politikai verset a politikai ellen hogyan írjak?
Firtassam mi mit jelent a mögöttiben
van-e személyes tettfedezet nincs de
hiábavaló minden látszat aki nem választ az is választ
régí nóta kérdezni a politika társadalomépítés-e nem
de érintetlen maradhatsz-e a politikától nem
de mindegy-e hogy mit érintesz milyen fokon nem
de igen kotognak mondataim verik az üres vályút
ütik bottal a zörgő hideg héjú szavakat naplódalom
te ne héj legyél hanem konkrét... na mi legyél?
Nyögsz? Lökódsz? Védekezel? Ki-beszorulsz?

Defenzív dal leszel? Lélekaltató hogy kérdeztél
legalább? Kimondtad – sem sem? Védekeztél.
Mentem a hegyi úton csúszkált a lábam. Kérdőjeleimbe
kapaszkodtam egy öreg nyír mellett lecövekelttem.
A fából csodás kopogás hallatszott – üzenet?
Válasz? Már-már meghökkentem aztán a hangok
elvezettek s megpillantottam a februári napban villogó
magasban harkály-társamat gondoltam a verset zárni
ha megírom elég lesz talán. A jelentés keresés
kínzó kényszere vele szépen marad nyitva.

7. RIGÓNAK DIÓT ÉS EGYÁLTALÁN

Megint a hó daloltat vagy mégsem hát nem is tudom
csak nézem hallgatom hogy a szél
lisztes fehérséget szór sisegő
tölcsérekbe fújja dúsan cirkalmazza a levegőben
fel-felhördül.
Fél öt van kedd délután. Apróra tört dióbelet tálalni
a havas erkélyre s látni a rigó mintha tudná odajár
(a madár bal szárnya lóg bénán)
méltán töltheti el a függöny mögött figyelő önérzetét
lágyan hullámzó elégedettséggel.
Megtette ami tőle telt jólelkű ugye. Aztán
az életpusztítás aktuális akcióiba gondolva
gabalyodva
a tehetetlenség üressége járja át bornírt képtelenség
miközben az Amazonas erdejének újabb írtása
a brazil parlament döntése ellen számítógépe ernyőjén
nevével tiltakozik (beüti nézi 351-ik a virtuális sorban).
Tett-e még ez a tett és nemcsak az erkélyen diót evő rigó

érzékkelhető konkrétságához képest de egyáltalán –
alattomosan a 21. századi életvilág konfekcionált
kételye felhőzi be kifinomult bensőjét
lehetséges ó
legalábbis nem kizárható sőt feltételezhető
hogy ez a hír sem való valamiképpen manipuláció
reklámérdek az ember semmit se hisz
s míg érzéklni véli a földgolyó fuldoklását saját
légvételeiben
rémülete mögött ez a bizonytalanság csapkod
rongyos árnyak szárnyai kampósbotok.

RECEPT SZERINT VAGY SEM

1. SZABAD NEKED AMORFNAK LENNI

Naplódalom megszólítom
arra kell nekem
viselhető legyen a belegondolások és
zenélő keresztül-kasul-érzések
kínzó kérdezgetések todulása
egész történetemre apellálnak
-tól -ig támadnak húznak-vonnak
segíts.
Lássam mit mersz magadba nyelni.
Nem kell mindjárt szétrepedni.
Szabad neked amorfnak lenni.
Mozgatlak téged is mint lábamat árnyamat.
Meg tudnád-e tenni amit én nem
menteni kimondható mélyben
olyan lenne mint tündérmesében.
Ne beszélj vissza tedd meg
találj már (még) magadra.
Fel vagy hatalmazva.

2. A VONAL ITT NEM LÁTHATÓ

Csináltam tegnap szürke rossz
maradék papírra rajzos akvarellt
fakó kavargást
fejek lábak szárnyak és szemek
aztán beáztattam és kivasaltam

kezem kedvem ürességem mégis valamiségem
riadt menekülése rángása meg a véletlen szerint.
Csináltam és nem gondoltam.

Most nézem írom hozzá hajlítom szavaimat
a kettőt szellemnek képzelem aztán csak annak ami
ideiglenesen tárgyasuló nyomnak töredéknek
menedéknek-e ha

ezzel a sorral most hozzáragasztom esti ordítózásomat
süket telefonkagylóba hasztalan erőlködést halló
itt egy tűrőképességét vesztett vénember üvölt
de nem hazudik (és mire megy vele)
ha tartja magát mégsem csupán légből kapott
valamihez

hogyan vélt vagy valóban az
mindegy ha megmondhatatlan
miféle fantomfájdalom vagy lidércfény mikor
a lét közönséges robajlásaiban lökődve
valaki azt habogja benne „megdöglök ettől” és
a vonal másik végén a gyereke
a vonal itt nem látható húzható sem nevezhető
ez a nincs maga a mellé és a szét
a mégis-szégyenletes vagy ezért vagy másért miért akármiért
kísérletem a közelítésre automata-kattogás
akkor meg minek hagyom írom húzom mit remélek tőle
majd széttöröm majd meggyújtom eldobom dehogy
formába cibálom ki is cizellálom úgy kell nekem
nem kell akárhogy kell csupa törmelék zuhog
igen vagy nem egyre megy igen vagy nem.

3. EL SE GONDOLOM CSAK ODAPILLANTOK

Az Álom utca 25 előtt (aki olvasod ezt
ne hidd kitalálnak) középtermetű
elszáradt nyírfát formál az irányítatlan
véletlen kozmikus keze (fagy foga hó
heve szél) tördeli egyre közelíti a lehetséges
esztétikai tökélyhez évek óta.
Ha úgy látom egyszer a csupaszításból elég
a szobor elkészült szóljak-e – arra jártomban
újra és újra eszembe jut de el se gondolom
csak odapillantok nyugtázom
a verseimbe montázsolt más tájdarabokkal
kidobott tárgyakkal együtt megvan a fa –
hozzá csak a lerobbant Mitsubishit
mérhetem ezt a rothadó versenyautó-hullát
„Speedy Szamó” „Work Press” felirataival
korom objektje ma is hogy megborzongatott
aztán ahogy a nyírhez közeledtem
álomjelenet pergett előttem –
a hátam mögött még alacsonyan kapaszkodó
téli nap két sötét felhősáv közül
egyenesen a szoborszerű fára tűzött a száraz
kéreg finom rajzolatai a fehérségben megremegtek
koszlott ködben úszó megalopoliszom felkapta fejét
s ekkor a hegy nyugati lejtője felől varjúcsapat
suhant oda s mint gyakorlott színpadi statiszták
a nyírfa ágain némán megtelepedtek
tizenhatan voltak megszámloltam
szélroham zuhant arra a napreflektor kialudt
lomhán a levegő szárnyas lepedőjére kapaszkodtak
a madarak és elhussantak az Álom utca 25 előtt.

4. EGGYÉ TESTESÜL

Most már nekem szerelmi együttlét veled
minden nap óra pillanat
a mohó időfonál gombolyítása vagy rángatása
négy kézzel-lábbal párkákat visszahőköltető
nekizuhanással és némasággal is
mindig ez szól dünnögéssel
riadalomban érthetetlen szavak
bőröd szagában a hajadban
a végtelenséget bámulom
futom tudom lélegzem létezik
most velem veled itt történik
eggyé testesül ha csak egy szobában
vagyunk is átjár ha egy ágyban egymásban egy
gondolatban ha álomban nyakfájásban a rozoga
anyagi szerkezet trükkjeiben
a betűjáték gyöngyként pergő gyönyörében
a társadalmi hangyaboly csúfságaiban
egy vasárnap délután öblében
az öledében
ebben a verslúktetésben éppen és nem imént
nem majd de most és megint most minden nap
óra pillanat szerelmi együttlét nekem.

5. TAPADNAK ÖSSZE MIND MERŐ PRÓBÁLKOZÁS

„receptet, amely csillapítja a szabad lelkek végtelen szorongását”

(Camus)

A Belvárosi Kávéházban '61-ben

Hernádi Gyula mutatta talán azt a képeslapot

a halálos karambol fotójával s csak aztán olvastam

a Közönyt pedig megvolt nekem egy munkáskönyvtárból

kölcsönöztem s valahogy nálam maradt.

Az első mondatokon nehéz volt túljutnom

ma halt meg anyám vagy talán tegnap

a tizediken az egészen az izzó fehérségen és feketeségen

de nem kérdeztem csillapítják-e szabad lelkem szorongását

a szavai a szavak az ég kibírhatatlan ragyogása mögött mi van.

Hernádi Diracról is mesélt akkor jól emlékszem vagy csak

így él bennem leülepedett részecskéimben

az antianyag relációi és a karambol.

Egyik döbbenet a másik után zuhant rám és azóta is

reménytelen túljutni az elemi lépcsőkön le vagy fel és hová

ma sem tudom hogy szabad lélek van-e vagyok-e a világon

mondások zenéi viszik az embert. A szorongás

tárgyilagosabb bizonyoságnak vélhető hogy valóban

léteünk s a megtörténtek héjként mégsem

az ürességet tartják álnokul egyszeri porszemek

tapadnak össze mind merő próbálkozás. Lejátszódnak.

A kávéházban irodalmi életet alakítók közt hallgatózva ültem

recept szerint vagy sem mindegy már ha akkori énem

és Camus most onnan megérkezik ide. Vasárnap délelőtt van.

Nézik mit csinálok s hogy itt vannak ez máris csillapít.

6. ÍGY UDVAROL SZERELMÉNEK (4)

*... én a térde közti lánghoz, meleg bányájhez,
sodródtam az összetapadás költészetéhez...
... ez esztétikám és erkölcsöm lényege...*

(Így udvarol szerelmének, 2 - 1978)

Nevetni mondtad ezt szeretnél
és fő most a fejem – születésnapodra
a versem vicces miként legyen. Szerelmének mint ifjan
a költő úgy udvaroljon így pengetek ama
belső húron s ahogy füllel hallhatatlan dallamát hallgatom
báván szóvá teszem írom nézem a kezem
milyen reménytelen (öreg kéz öreg szavak)
úgy is így is kimondhatatlan csupán próbálható.
Tudom sok volt a szó és végül is hiába mind ormótlan
amit mondtam
okoskodó szürke konfekció ahhoz képest.
Talán a közelítő-zenélő érintések egy-egy töredékem jutott
legtovább a fölfénylő analógiák és a közönséges testiségek
a színre semmi-szín-történekek ahogy
magánvalóikat kijátszották.
Volt mire mutatni. Most például az üvegfalnál már hetek
óta virágzó citrusfa kínálja illatát hogy hasonlítsam
mediterrán ábrándjaink hajdani képzetéhez toldjam
udvarlásom variáció legyen régi dal új hangzatokkal
ámulat.
Nekem mindig is az volt magyarázatok és keringések
mélyén is az. A fölemésztődés vagy szét
darabolódás közben is ha nyögve-fagyva... –
nevetésedet ezzel már aligha
bűvölhetem elő. A vén mesterkedő

törekvését tekintsd úgy csinál mintha nem csinálná és
nem is igen is közt lesi szemedben mit beszélt.

7. FUSS TOVÁBB TE SOR

Dalok és rajzok oktalan
dőlnék belőlem hasztalan
március 15-e van.
Petőfi utolsó szava a kukoricásból
a megvadult fekete időből
egy rémülésekkel teli ész
őrült meséjéből (ezt még versbe írta)
mint a világosságban végre megpillantott bizonyosság
félhangosan szól mert senkinek se
potomság
célталansága tökélyében most hozzám eltalál
meghallom és elborzadok hogy miért mit jelent
de nem ereszt és vérét veszi a dalnak.
Reggeltől estig szabadságot szavalnak.
Szürke papírlapomon szürke vonalak
sehova tartanak.
Ne legyen forma amorf se kell csak fuss tovább te sor.
Futunk.

HEVE HITE VAGY MIJE

1. VÁLASZUL DÁVID ELSŐ SZÓTÖREDÉKEIRE

Szín is ez

énekem haj

lítom gondolom

két kezem nyomában

nekirugaszkodások és rá

kapaszkodások a sor hátára

háttal előre.

Ha visszanézek is ha

újramesélem is más

mit is tehetnék.

Hová lehetnék

válaszul Dávid első

szótöredékeire

kezdhetem előlről mondani

a történetet

volt egyszer egy ember

szakállá volt kender

nagyanyám a nagyapádnak

így mesélte

fölmászott a fára

én is másztam

ki nem mászik

minden ázik karikázik

időn látom átcikázik.

Leesett a sárba

két kutya húzta harmadik meg nyúzta.

Lóugrásban
a kivédhetetlen.

Egyszer ahogy a kövesúton mentem torony iránt.

Egyszer a vonat kattogott velem Budapestre.

Egyszer ballonkabát-szárnyakon át
a Margit híd fölött álmomban.

Ha most megint és megint egyszer ez
mégis lehetséges. Vonalak színek.

De fölmordulnak a sárga tigrisek
lenn a híd alatt.

De kattog a vonat.

Most kövesúton válaszul Dávidnak

első szótöredékeire én is tocsogok

visz vagy viszem ez

mégsem ugyanaz. Mennyire nem. Mennyire igen.

Leestem a sárba.

Ki kell kászálódnom hogy meg ne aszalódjak.

Föl kell tápászkodnom.

Hogy vonszolódjak.

Szózene és dalvonal

jöjj jajok mélye magasa

rímek parazsa talptól tetőig üss.

Be ne rekedjen még ez a síp.

Adok boldogan sápot van bőven.

Csak egy sávot kérek báván.

Fán a kéreg így.

Dúskálás volna nem hiszem.

Majd kibonyolódom és elkerülöm.

Majd belezuhanok bízd rám.

Hallomás iránt ha egyszer

nincs kövesút se torony.

Ne a nincstre mutass.

Úttalan utas vagyunk
még soha nem voltak
megszólalásig ismerős
azért nem tudom
megmondani
mi
lyen.

2. KOLOMPOM MONDOM SZÓLATOM

A két bakterházat
hol gyerekkoromban kétszer hét
esztendeig
hallgattam a gőzmozdonyok és a szél
sistergéseit
képzeletem most újra meg újra összetolja
szétválasztja
az erdők mezők házak lovak arcok hangok
kocka gömb
innen nézvést tisztán kivehető
kívülről is megnézhető
megnyílik
kiterül egy gombnyomásra mesebeli mező
képregény
a szerkezet finom eresztékei az áthatások varratai
ahogy tekeregnek elbűvölő
szorongató
a csont a hús a hártya és a velő
a testiségből kicsapó
nekilendülések máig ható heve hite vagy mije
talán az idő maga
ma is

abban is élek
ahhoz mérek valamiképpen
kívül-belül mondom szólatom kolompom.

3. VÖRÖSBEGY SZÁLLT KÖZELI BODZAÁGRA

Egy áprilisi reggelen
a fényharmat a füveken ahogy megült
s felröppent az aranyesőbokrok mögül
két feketerigó
a lét orgiasztikus vetületét
fölismernem könnyű volt –
Emmával kapaszkodtam a hegyi úton
föl föl
s hirtelen (most sem tudom miért ott és akkor)
olyan volt nekem mintha
megírt és megíratlan verseimben
járnék
szakadatlan-időtlen közegben
ettől megrebbentem
kimondatlanul tiltakoztam
az élés és az írás kevercsét el ne vétsem
az ismétlésben
már nem volt mód kitérni és nem is akartam
vörösbegy szállt közeli bodzaágra
vigorogtam hogy az ember narratív identitása
lám létezik
itt kerestem Lilivel a zöld levegő-kutyákat
itt vonultak indiai elefántfülnél nagyobb lapuleveleket
lengetve Luca Rebeka Ráhel
nyomukba léptünk
el a '44-ből maradt bűzlő betonbunker

és a csapott tetős fakalyiba mellett
a fenszík napsütötte padján hosszan ültünk
egyetértésben
repülő robajlott át a felhőtlen égen

4. A TARKA TOLLÚ SZARKA RÖPPENÉSE

Ülök a napon évről évre mohóbb
ráfogással
hogy a hő- és fényerő testen át beszippantható.
Való.
Ülök és hallom az időtengely kattogását.
Vágtát.
Összezuttyan rendre
képzelt való és ijedt álom
karambolok fém üveg műanyag csattanása
nézem ahogy látom.
Nyekergő
masinériáim vetületei talán jelezhetik
mit érzek
de meg nem mondhatják ennek az egésznek
hol a nyitja (és nincs is)
vagy az éppen most
megtörténő miféle egész része.
Akár a tarka tollú szarka
röppenése.

5. HOSSZAN NYÚLT EL

Negyvenes férfi ment a Keleti Károly utcán.
Léptei ritmusára fűrészelte
nem mintha Hamlet színészei közül lett volna egy

ripacs karlengetéssel
a levegőt.
Rongyos nadrágszár alatt bakancsa orra befelé fordult.
Túrta rúgta reszelte az aszfaltot.
Délelőtt volt Budapesten márciusban.
A lámpaoszlopokra akasztott
választási fejek mosolya miként
elvárható
a nyomorék láttán meg se rezzent.
A szupermarket előtt két férfi
hajléktalan
árulta az ingyenes újságot.
Fekete és fehér bundabélésű dzsekijük
vadonatúj gomblyukából fényes konferenciák
névkártyája
nejlontokban fityegett a státusukat igazoló irat.
A mögötti kirakat kecses ívben hajló
neoncsöve ki-kialudt s ha világított is
sercegett és reszketett.
Fiatal barna kalapos hátizsákos vörös nő
kezében barka
rikoltotta
ne érjen hozzám mert rendőrt hívok.
Kimázolt oldalú villamos hosszán nyúlt el.
A házak csak álltak.
Körül a világűr sötétje.
Jelzem itt.

6. DIDERGŐ AZ ÁPRILISI DÉLELŐTT TESTÉBEN

Az őssejtig vagyok
fajom

neuronjaimmal fölfogom apámat-anyámat érzem
más felmenőimet is
talán
lefelé meg a négy gyerekemet és gyerekeiket
ujjbegyig
előzmény és következmény mint mindenki
összeér bennem
szálak síkok át- meg át-hurkolódnak-tolódnak
egymást lökik és tartják megtörténnek
tartalmaik egybeömlenek –
mi vagyok ebben az egészben
minek a része önmagába határolt
azon is túl ható
ezt a dalt most papírra karmoló
didergő test a szeles áprilisi délelőtti testében
kék-kockás ingben kitérdesedett
nadrágban orrán szemüveg
ugye nem pusztán hely
látzat vaksi meder
és alakzatom is tartam ahogy az áthatások
örökös kettőzések állandó módosulások
erővonalait
elgörbíttem vagy kiegyenesíttem rájátszom
vagy ellene vagyok
legalábbis törekszem –
de miért kérdezem mi az ami szerint
az északról zúduló szélén túl vagy innen
miért didergő.

7. HÉJÁBAN MINT A MIKROKORD

Ez a fehér mikrokord farmernadrág meg

fakult az évtizedek mosógépeiben
térdrnél finoman ritkul
látom
húsvét szombatján nekitámasztom papírlapom és
régi verseimtől
fölszólódva-bátorodva
hegyezem-húzkodom ceruzám-ecsetem.
Mi a mag meg
van-e. Esetem mit mutat
túl a „miként” kéjén-kínján.
Dal-e még ez itt a hintán
vagy sem.
És ha igen ha nem akkor
micsoda. Csoda-e vagy sablon
magam mégse patron
valahogy valamis valaki.
Nem a gőg súgja ezt
ha csak az irodalmi mizéria
felől is kérdezem a játék nekem komoly.
Bármi korpuszban gomolygó felemás
áramlás legyen az bök vagy zök
a föltámadás kísérletét ajánlja.
Olvasd. Héja mit rejt mit hord
mint a mikrokordbeli
itt tart a dala
most.
Tárguljatok csukmárló miazmák.

UTAZTAM A LIFTBEN

1. FÜRÉSZBAKON ÜLTEM VAD LOVON

Öt érzékemmel-ujjammal fölfogom
el csak azután gondolom föltehetőleg
ezt közbevetőleg meg kell mondanom itt.
Hogy mi ez a „kell” miféle kényszerű erő
ki tudja. Tenyeremben tartogatni jó
mintha rajtam múlna csak hogy megtegyem.
Gyerekkoromban egyszer a ritkás rézsű mögött
lebbent kékes árny nyár volt alkonyodott. X-lábú
fürészbakon ültem bodzapuskával vad lovon.
Az alászálló nap hosszú sugarai az udvar sarkában
guggoló kemence cserepein megcsillantak.
Ez nem illusztráció. A rajzom sem az.
Csak hajaz hámoz tapogat a szó a vonal a szín
a gyerekkori kép meg mindig kézre áll beugrik
egész jelenet. Erre építeni lehet persze mit.
Hat évtized időterén átdobódom. A dobásért magáért
talán. Átszelni jó. A vers ahogy átsuhan oda máris
zuhan rézsű mögött a kékes árny. Ma sem tudom.

2. DE HŐ ÉS ÁTKAROLÁS TERÉN

Mentünk hideg szélben a hegyen át
mondtam rád adom bordó pulóverem
öleljen át (öleljen át) és
takarómat is együtt velem
mentünk május délelőtt volt

a Kis-sváb-hegy déli oldalán
egymás oldalán s hogy még
egyértelműbb legyen
le sem vettem úgy adtam rád
a pulóverem
hát mit mondhatok öreg darab
de hó és átkarolás terén
a történet amit te meg én görgetünk
gondoltam de semmit se mondtam
de dőltem testtel is hozzám dőltél
a betonjárda kockái mentén ismeretlen
gombostűfejnél alig nagyobb lilák
izzottak pitypang-gömbök alatti mélyben
mentünk hideg szélben a hegyen át.

3. KEGYES KÖZÖNNYEL TÚRTE

A hegy nyugati lankáján kaszálatlan
fűben szemközt az emeletes lila orgonákkal
vállig érő vadsárgák ernyői pattantak ki
hirtelen egyik napról a másikra balról
öreg akác ifjú fürtjei mögöttük bodza
eső és nap bőségétől föl- és fölfokozva
vibrált mint posztimpresszionista káprázat
mentünk arra s mondtam hogy a kép
tökéletes legyen bokáig érő sötétkék
ruhában fehér kabátodban állj meg
pillanatra ott századelői pózba mozdultál
nevtünk langyos szél lebbent időnk
kegyes közönnyel túrte az idill-villanást
öt napja történt ezeröt nem fakul szavak

vonalak iparos buzgalommal könyörögnek
oly szép vagy állj meg világíts maradj.

4. A MÁLNÁZÁSNAK VÉGE LETT

Szokott helyünkön az Ignotus utca sarkán
ültünk lehúzott ablakú autóban délután négykor és
a piacon imént vásárolt málnát ettük.
Találkozónk volt a posta előtt negyedórát várnunk
kellett. J. tartotta a műanyagdobozt. A Maros
utca végén egy beragadt riasztó lött sorozatot,
a Városmajor felől három-négyéves forma alvó
kislányt cipelő fiatalasszony közeledett.
Fehér szandálos lába alatt csattogott az aszfalt.
A gyerek hosszú sötét haja szabadon lengett
a szélben az asszony hátára csapódott
rövidre vágott frizurája toldalékának tetszett.
Mikor mellénk értek a nő megállt felénk fordult
és jobb karját könyökben esetlenül hajlítva
kérőn nyújtotta tenyerét kenyerét koldulta
egyetlen szörnyű másodperc töredéke alatt ezerféle
feltételezés érzés fújás szúrás vér nyál viszkető
repszető nyargalt át rajtunk
vakon vadon bután ahogy ültünk ott és nyeltük
az imént vásárolt málnát bennem
reflexesen nyújtsam a dobozt tessék
és közben már az is milyen megalázó volna de
helyes-e pénzt a homályos tekintetű kóválygónak
kislányát (ha ugyan az övé) bábuként hordozónak
vagy küldjük el legyintsünk vagy mit válasszunk
melyik szégyenletes vinnyogó micsodát hogyan.

J. szótlantul kotorta elő pénztárcáját a nő meg
mormogva továbbállt. A málnázásnak vége lett.

5. SÖTÉTKÉK MAJDNEM FEKETE

Mered rám a fehér lap

mered-e érintőlegesen legalább
a pillanat rád szakadt vetületeit
emlékképeidet ahogyan
lágyan kanyarodó vonalban
köréd csavarodnak

mered-e dallamaikat

mintha dolgokként zümmögnének
ajtót-ablakot kítárva megidézni
legyetek ne csak látszódjatok ahogy voltatok

a jelen varázsszavára

ötven éve éppen az Üteg utcai technikumban

jampecfazonú sötétkék majdnem fekete öltönyömben ott vacogtam

feszítettem érettségiztem

minek ez ma nekem mit kezdhetnék vele
a fehér lapot ceruzám már összekaszabolta
ijedten nézem miféle lények tolongnak elő
kilőve a félévszázados homályból

hát akiket megírtam már egyszer vagy kétszer hányszor

taszigálom előrebukó irodalommal fölszarvazott homlokukat

nem ti nem a megtörténtek

most a meg sem születettek érverését

a szétpusztult hajdani osztály sorsvonalát szeretném kitapogatni

miért így kellett miért arra merre

nem találkoztunk ötven év alatt egyszer sem
úgy emésztődött föl
úgy párolgott el valahai együttélésünk
mintha nem is lettünk volna
úgy tűnt el kamaszkorom utánzó heve maradt a sötétkék majdnem
fekete
a kivilágított világvaktságban csak így létezhet ha egyáltalán
a szubjektív idő riadalma is benne lüktet elvegyül
már telefirmáltalak fehér lap minden oldaladat
már nincs több helyem
vagy rossz nyomot követtem
szavaim jelképesülő spiráljába kapaszkodom.

6. ÉMELYÍTŐ ÉDES SZAGA

*a vakfoltokkal tarkázott tükörben
le-föl siklanak örökösen a hatvanas évek:
a nyolcadik például - tűzijátékos tankok és
kísérteties platánok a közeli majorból, és
emberarcok keleteurópéer pózai, és
fényre tapogatózó társulások, korszak-vég és
-kezdet összehorpadó napjai: elhamvadt illúziók.
Nem létező nemzedékem legjobbainak
nem szublimálható történései ezek -*

(Helyrajz - 1985)

A minap a Városmajor utca 52-ben
ahol '63 és '74 között laktunk
egy aztán kettő majd három gyerekkel
a tetőtéri mosókonyhából átépített
lakásban a Vakegér borozó udvarán
nőtt óriás-hárs lombrengetegének szomszédságában
ebben a házban a liftfülkébe lépve ahogy megcsapott

az alagsori kazánhomályból pincemélyből elősompolygó
szén és penészes krumpli enyhén áporodott mosószertől
árnyalatnyit émelyítő édes szaga
nem volt kétségem és egyetlen szippantásra tudtam
ezek a hajdani nem szublimálható történesek
nem létező nemzedékem legjobbjai most
fondorlatosan-hirtelen az orrüregeimen át
áramlanak agyamba és úgy csinálnak mintha
helyük volna ott a végső eltűnés
előtt egy nano-technikával varázsolt közös húr
vagy hullám hátán legalább hogy megszólaljanak
vagy kínom képzelteni csak velem versem hát mit tegyek
az is én vagyok aki így fülel és vakog itt gondoltam ott
és fémes-éles csattanással rám zárult a liftajtó vitt a szagos
doboz kelletlen csikorgással nyöszörögve vonszolódtott
nem is föl de a helyrajz útvonalain haladt vaktában
a szétdarabolt társadalom messzeségeibe zuhant múlt
jelenetei iránt s az olajozatlan kötelek úgy nyiszorogtak
hogy megint kísértett a kétségbevonás rémülete
talán illúzióimat is illúziók szülték még
a vágyképek és ráfogások sem kapcsolnak egybe soha
társasságunk heve a véletlen sormintájaként rajzolódott
vagy ez is mindegy mert mindig így szívódik fel minden
neveket kiabáltam némán akikkel akkor utaztam
a liftben arcokat hívtam hangok kézmozdulatok
szemvillanások segítsetek de hiába ha élnek sincsenek
ők már nem azok látom hallom vagy én nem vagyok –
kiléptem a liftből a szagból próbáltam ki és ki és tovább.

7. MEGÉRINTETTEM VAGYOK-E

Tegnap ahogy késő este vitt
a hatos villamos
az Oktogontól a Moszkva térig megkísértett
az egész utcának nevezett meder mint valószínűtlenül
fényes sötétség zsizsegett és az utasok is kettő öt három
ahogy föl-le szállongtak lökődtek vállak ruhák topogók
alacsony piros hajú nő például negyven körüli pufók
a fülében három karika volt
bal lábán a hímzett farmernadrág térdben keresztben
műgondosan ugyancsak
három gyűrődés mentén megrongyolva horkolva aludt
egy papírhalántékú kopasz aggastyán
nem gondoltam a Jóistennek talán
a Margit hídon szemközt lidérces rendőrautó
a Hármashatár-hegy felől holdas ufó meredeken
aztán
kövér esőcseppek gurultak le autóm üvegén
zöld volt a lámpa suhant a műanyag doboz
velem a Városmajor lombjai fölött
úszott a templom kivilágított tornya
vak eloldódás-tolódás volt az egész
világhalmaz merő lavírozás éreztem
minden szét és szétoson autón utcán villamoson fejben
kívülről láttam belül voltam nem kérdeztem
ez hogy lehet
megérintettem vagyok-e a kezed.

HANGZÓ ALAKZATAIK

1. KAVICS

alapelemek
a homokból ha egyet fölemelek
a tenyerenen biztos egész
kavics
Eukleidész háromszögénél rendíthetlenebb
egyszeri test tényleg axióma
határait képes vagyok látni
semmi átmosódás homályló zavar hogy
mégis meddig hát és miért meg
különbözik-e valamelyest legalább s mitől
a csöndje sem beszédes
nem kérdez
együtt hallgat szépen szín rajzolat
és tapintás embernek fölfogható
ellentét nélküli létminimum
rámondható mese
mátka hő hajlat és irány
ahogy az óramutatók
haladnak

2. ARCOKAT

Félszázadon át gyűjtött
kavicsaimban arcokat kerestem
szobor és festmény
véletlen találkozásait
a mediterrán tengerpartok

műhelyeiben
egy-egy hullám ringatta kőben
víz homok hő szél
egymásba csavarodó színpadán
igazolják képzeimet mint
most és itt is ha
öt ujjammal
egész magammal
húzkodom képzelt
utánzataikat a papíron fut a festék
a betű megtapad
nő az árnyék az áttetsző hártyák
szakadnak
szorul a vonalhurok
mit fog meg.
Nem nyulat.
Menti magát vagy mulat
egyensúlytalanul
összeütődő hangzatokból lesz a kép és el nem
nyugszik semmiként.
A lazuló
széthullani se rest való
ellenében kitalált
vágy-variációk egy megrögzött antropomorf
kimetszett dokumentumai –
próbálom a próbálkozásaimat is
rögzíteni.
Kapaszkodom.

3. KANCSALUL KANYARGÓ LA MANGÁNÁL

A spanyol tengerparton La Mangánál
mint megannyi patron önmagánál
több jelentést tároló kagylóhéj áll
kezemre s képpé kirakni lágy fövény.
Unokáimmal mesterkedünk egy kancsalul
kanyargó pofájú vén fejen –
Kívülről
nézvést az egész merő idill.
Belülről
a vén fej emlékezetének
kagylóhéjában
pillanatról
pillanatra
módosul
egy történet.
Hullámvonalai
a nedves homokba
biggyesztett mozaik
maga is valami
belső valami külsője
s ahogy készül és tárgyiasulva
kikerekedik
életre kel
máris visszavetül
ahonnan vétetett
úgy hat ott tovább forma szerint aztán is hogy a láthatóvá
lett fejet
másnap reggelre egy takarítógép hengere
semmivé simítja –
A történéshez (a vershez) ez is hozzáadódik.

Működik a patron pukkant vak petárdákat gyújt ijeszt.
Kettőződő képzetei sötét világos szárnyán több önmagánál
La Mangánál
a spanyol tengerparton.

4. TENYEREMET A FÖVENYBE NYOMTAM

Nekiveselkedem. Nekem.
Lendületem elvisz a sorvég kimondhatatlan csöndjéig.
A veselkedés mint viselkedés verssé testesül.
Fájdalmában elfeketül és kifehéredik.
Csak összefércelem azért csak összeér valahogy
valahol mégis megél.
Bal válla lüktet fülében végtelen drót zizeg
megannyi öregedés szippantja lökdösi
és áztatja is
hát lássam minek lesz végül foganatja.
Fogantyút mihez miben talál
lesz-e maga is fogó talán
megfogható és
nemcsak a vakvéletlen dobálja bármi leselkedés halál
talán rajtam is áll
akarok-e vele
valamit.
Nem dinamit. Megváltás se.
Júliusban a Földközi-tenger partján azt játszottam
tenyeremet a fővenybe nyomtam
a partra döngő hullámok összehajló tovakanyargó vonalai
között
az ötágú ránclenyomat
kiszikkadt ott volt fölismerhetően
létezett a két hullám közötti időben.

5. RÁFIRKÁLT PONTOKKAL MOST IS

Ezt aztán végképp nem írom meg
negatíve sem nyögtem már hiába.
Ha mégis belelökődöm (így sodródtam)
csupán körüle nyüglődöm majd fölfejtethetlen
varratokat vetíték
vakarózom vigyorgás mögött hörgök
habogok hogy álmomban mi történt velem
fordult meg fejemben
viszketek olthatatlanul körmeim alatt
megdőbbent a heves értelmetlenség mije és
mikéntje megüt
magyarázhatatlan héja rám ragad
próbálok kitérni előle lépni ki belőle
öt téglából vágott dobókocka hevert ott
a vidéki ház udvarán
valami grúz regényben Moszkvától messze éltem
szerelmemmel
aki elhagyni készült éppen.
Hiába szólongattam csapkodtam lépcsőhöz
falhoz szekrényhez talpamat fejemet cséphadaró karjaimat
nem is válaszolt rám se nézett rámolt holmikat olyasféle
fakazettába amilyenel én jártam iskolába hatvan éve.
S nyár volt a házban hosszú árnyak imbolyogtak céltalanul
a fájdalom torkomat ahogy fölédtem szorította tovább
halálárnyékú és gomolygásából
a kérdés külön kirítt hogy az öt dobókocka miért volt öt
és miért téglából fekete ceruzával ráfirkált pontokkal
most is viaskodom vele föladvá minden értelemben
józan elhatározásaimat
de így sem

de megmenekülök végül. Ébren csak kijutok
a fuldokló regényből.
A dobókocka se bánt már ha ott is van
mind az öt múlt álmomban
ha nem is ment tőle az ember írja nem írja sem szabadul.

6. A NYÁRI ALKONYAT MÉLYÉBE

Délután hatkor a János-hegy felé süllyedő
júliusi fénygolyó
ahogy erkélyemen elheverve szembefordulok vele
arcomba süt és a szél selyemfenyő-árny-ecsettel
lágymeleghalligráfiákat ír rám
így dédelgeti félmeztelen irhám.
A sarokban hajladozó oleander-óriás lilapiros virágait
nézni és semmit se gondolni
már-már megadatik
s ha megijeszt ez a kegy
a kérdés hogy miért és miféle nyomban visszaránt –
azt se tudom honnan.
A fehér erkélyrácshoz kötözött
vadszőlő sötétzöld levelei között
gombostűfejnél alig nagyobb még-sötétebb bogyókból
gyűszűnyi fürtök
a fülemben fejhangon sipítózó kürtök
koncertjeit meg se hallják
s a dal rímhívó zenéje gondolattalanul
ajánlja „algák”. Elfogadjam-e milyen folytatáshoz
kérdezni késő vagy mégsem. A vadszőlő
kacsok kapaszkodnak ezt ismerem
ennél nincs tárgyyszerűbb testiesebb valóságom

ha magam a nyári alkonyat mélyébe mártom –
más esélyem.

7. LONGITUDINÁLIS HABRAZSONG

Más nyelvet, páré – mintha megszólított volna, s már keringélt, súrolt, alant még, mélyen, úgy estefelé, félig fájó oldalára dőlve,
szőrmentében kísértett a lágy habrazsong,
ahogy ültem az erkélyen,

szokott alkonyomban.

Rázsigeredtem hasmánt, és faggattam:
van-e bizár? Hiába.

Mind prikulingett és longitudinális hullámokon dőzsölt, füstöket okádott,
de én keresztülvágtam magam rút hecskölésükön és pironkodó fülükbe súgtam,

ó, sekálne siklóza, szent egödér!

Logomániám lojális logoszra vágyik!

S kigyúltak máris hangzó alakzataik. Örvendeztek, hogy szabad hát végre kimondani, most mégis lehetséges:

zsukara huszta,

kál hela gromm.

Ültem ott, szokott alkonyomban, és a négy égtáj iránt hetesével küldtem szét szájajaimat.
Visszatérnek-e? Átbuktak már a horizonton.

PAPÍR PARTJÁN HALLANI

1. VAN KÖZTÜNK VONAL MŰKÖDIK

'72-ben kaptam ezt a lev-lapnyi tojáshéjszínű
kartonra írott üzenetet Örkénytől s ahogy most
a nejlonszatyrokba temetett évtizedek
foszló dokumentumait átforgatom és
marokszám küldök kukába gépiratot levelet
gyáva és buta szerkesztők lektorok szüleményeit
újságkivágatot egykori fecnik iratok garmadáját
ezt nem –
s míg jólesően elbambulva
némán és így annál (minél) mélyebben röhögök
eszembe jut hogy akkor enyhén savanyú
pofával csak azt értékeltem hogy visszaszól
(a Valóságba írtam a groteszkről és róla)
jelzi a kapcsolat létezését van köztünk
vonal s működik ez ritkaságnak
számított már akkor is holott az összetartozás
illúziójával ideig-óráig az ember úgy-ahogy
áltathatta még magát –
hatvanéves volt akkor kiszámolom
én meg most kettővel több mint amikor ő meghalt
ez a számolás mire jó csámpás játékgolyó
de érthető hogy humorérzékben közben
hozzá öregedtem
és abszurdja mint a jelen-világ precíz leképezése
érkezik meg hozzám mégis szívbeli áramlással
hát szavait ismételve most visszaüzenek

*Köszönöm szépen az öregek nevében
Örkény István Blaise Pascal Renan Picasso Sacco
és Vanzetti Sztálin Dafnis és Chloé (Pasaréti út).*

2. CSÖNDKOCKÁIMAT MIND KIDOBNI

négy és fél évtized után
ha sután ha bután félve visszaélve
mert egész történetünkre nézve
mondataimat zenére nyesve
nyújtva tolva kalapálva próbálom eldadogni
csöndkockáimat mind kidobni
augusztusi szélneszezésben
a hegy fölötti felhőkerengés algoritmusára
kisütő-behunyó fényben szólaltatni meg –
mindig is éreztem bőrömön agyamon minden
történésemen betűimig
légvételeim és képzelgéseim lüktetésében
hogyan szeret
és a jeges füttyögetések hirtelen megnyíló
szakadások
hitvány behorpadások kiábrándulások
kásahegyén
egyetlen biztos pont nekem
de
a belém belőle most áramló szerelmetességben
(nincs rá kevésbé távoli szavam)
a négy és fél évtizedet szublimáló
és újragyúró-testiesítő
áramlásban ahogy körém-hullámszik és
megteremt öreg szeretőjét

ezt
sohasem tudtam mertem volna szabad képzetek
mégoly merész asszociációk által sem
megközelíteni
most átjár és tudom hogy át
s erőlködöm hogy vers által
megérintsem
legalább

3. SZÁLLNI TUD VONSZOLÓDNI

Ha hétfő hallatán fölrémlik a rongyoló gubanc,
bunkerbe bú minden érzéki hóbelevanc,

és előbb a bal, majd a középső füledben, benn, lenn:
jelentésekkel szaltózik az értelmetlen, terpeszbe áll,

mégis kezdetét veszi a kezdet, nem hallucináció:
a belső náció untig eljátszott szerepei

tartogatnak valami sohasem voltat.
Fejed a kéziratpapír szélére horgad,

horgod a betűtenger kiokádja, de
ne mondd, hogy minden szó kloáka,

és az összhangzatok hiú tokok, szőrtelen vonók.
A hétfő hét fejét lenyiszálni nem kell.

Kétsoros strófákban szállni tud az ember.
Vagy vonszolódni, jól van. Kettőződünk.

Hétfőn az üres papír partján hallani,
jajong, ígéretet a bűvös habrazsong heve,

ez lett a neve,
tél-túl-tengő fizimiskáiban, ha visszakérdezel,

te létezel. S kanyarulat után jó kanyarulat.
Mulat-hatunk.

Nincs könyörület.
Merő következmény minden. Realitás.

4. MA KEDD VAN

Kedd.

Magadra vedd,
amit álmodban kifőztél, kebelezd be már.
Mint ifjú óriás, a nyár betoppan, lehetsz mesehős, siess,
próbálj gyorsabb lenni táltosnál, szélnél, gondolatnál,
halálnál végül –

ez a kedd.

Tudd,

vidd,

dobd,

hagyd, hogy

mögé lendülj, át- és átzuhanj.

Szeresd meg azt is, ami még hátravan.

Ma kedd van.

Megvan.

Benne vagy.

Bőrében a bőröd viszed

vásárra, mi másra.

A mennyiségek mosolya a jelen tapétázott faláról ha
lemászik és elhíresül, ha

 úgy érzed, talptól homlokig bevakol,
gondolhatod: a kedd nem birkaakol.

Emlékszel, mindig ezt gondoltad,

 szavaid-napjaid ahogy összetoltad,
kidadogtad és kétségbe vontad,

 sem-sem és is-is, mondtad.

Kék foteled barlangjában ülsz, kinn suhog

a langyos augusztusi eső,

 mosó,

 hozó,

 vivő.

 Estére kelve majd

eláll, kisüt a nap, és a hegy

hosszú árnyai bizonyosságok: fénygolyónk még nem zuhant

 a perem mögötti sötétségbe.

5. A GYÍK SZEMÉBEN

Két fehér műanyagszék és a kerek asztal

a forró augusztusi napban

tizenkét lábbal és árnyaikkal az erkély szürke

betonján állva

száll.

Fú a

déli

szél

vadul.

A harmincöt fokos délutáni hő hullámaiban

a két fehér szék

segélykiáltása verődik föl a hegytetőre, ott vagyok,
délután van, péntek, fél hét.

Megy. Telik. Megtörténik.

Az üvegfalon tükröződik az erkélykorlát fehér íve,
hajózom képzeitemmel, az életemmel inkluzíve,
ez a mesterségem, a mentségem, alibim, bár
ki se kéri számon.

Magánhangzás tehát (a számon),
régii nótám, erre játszom.

Verziózom. Nincs két egyformán amorf dal.

Hallgatózom. Hangözön árad. A tájnak,
ahogy fordul a Föld, árnyai nőnek, a kőnek,
a fának; a Nap kinyújtja, lefekteti, le a szél
húrjai alá, s mind elejti végül. Készül az este.
Nyír és fenyő feketére öregedik.

Repülő villog a csillagok közt, már hajóm is
sötét, homályló lámpái s a fehér korlát
a tenger hullámainak ritmusára imbolyognak.

7. HETEDHÉT HANGOLÁSA

Tíz tűz víz váz ház körös-körül zizeg.

Hangzókat hallókat ha összetereled
érzed ez a te szerkezeted.

Ketyeg köhög szipákol.

Ágbog hull a fákról tűhegyes fogak
a levegőben föl villámlanak tél van.
Szakadékban állsz.

Orrodig se látsz.

Mondókáid fél évszázad homályából
kiszámolók törnek elő tíz tűz víz velük

betűzgetsz.

Kopogtatsz. Hegy hó este
hull hirtelen megijeszt túl a peremen
ahova nap zuhan ott mi van. Kérdezni
minek csak hengergőzni.

Dehogy. De
ősz kék katángok bogáncsok lilája
vadrózsa bogyói
sárgából pirosba vörösbe hajolnak.
Számlálatlan zökkenések. Ritmusrontás.
A történetek átívelése szemmel
verése melléütés-e vagy
áruulás. Lírai felsorolás drámai szálai
simára kopott fejszenyél csorba él
kasza kés csonttörő bárd köszörülése.
Rámondani az egészre tíz tűz víz váz
hártya. Monológ hetedhét hangolása
fülemben süketedő ki-be-drótozás.

ÁTTETSZŐSÉGE MEGTÉVESZTŐ

1. OPUS

Pedzettem már a kórházi EKG-ra menet, ahogy a vizsgálat indokaként a sebészet beutalóján olvastam: „Opus előtt áll”, s enyhén vigyorogtam, mint H. P. Ausztráliából küldött jóslatán, hogy szinte látja már a Ligetben műtétes versemet; a bizalom jólesett, legszívesebben nyomban belevágtam volna (mielőtt még belém vágnak és epeköveimet a lukon kicsalogatják), hogy a kezdettől dokumentáljak, a történésekkel én is operáljak, jelentést kreáljak, aztán visszafogtam vágyamat, majd utána, csak lassan a testtel, vagyis az irodalommal, megjártam már nemegyszer a mohó előrevetéssel;

s ekkor az éjjeliszekrényen álló ásványvíz címkéjéről valami pontgyűjtési reklám jelmondata szólt rám (nem égi hang ám), hogy „ez hosszú történet lesz”, s már nem volt eldönthető, melyikre érti vagy értsen, kecsgetet vagy fenyeget a szöveg; megittam a keserűsö levelet és másnap reggel rendben megtörtént a dolog, emberi és technikai felső fokon; hajnalban jó volt látnom, hogy a János kórház ablakában öreg ezüstfenyő hajol a lángoló platánhoz, a bejárat tetői felett meg, a fogaskerekű vasút felől káprázatos fénykorong szállt alacsonyan, az októberi nap –

porhanyó hője most is dajkál, most, hogy írom ezt, vágom magamból sorról sorra, csalogatom a nyíláson opusomat a zalakarosi gyógyfürdőben, ebben az úri szállodában, ahol három napra üdülni megszálltam; dúskálok itt testi-lelki jóban s közben kikerülhetetlen, hogy megkérdézzem: az én opusom a sebész művéhez mérten mit ér, mire való, s nem amolyan átvitt és elvont értelemben, szellem és anyag, képzet és ráció időtlen rejtélyeibe gubancolódba, de a szétdarabolt társadalom, a mai magyar élet és irodalom személyemre szóló, konkrét vonatkozásai szerint;

ha hiszem vagy csak remélem akár, hogy amit művelek itt, szintén valami jó – meg tudom-e mondani, mi az, mit szedegetek ki a lukon? S ha nem tudom egy szóval kikanalizálni, legalább közelíteni valamelyest, mert annyira kétes, felemás, mint viszolygásom a négycsillagos termálhotel javaitól, ahol nyakukban vastag aranyláncon tenyérynői érméket lógató magyar úrgazdagokkal és osztrák kispolgárokkal egy medencében lubickolok; ha ennyi, ha ilyen a nem, akkor mi az igen?

Nahát, nyögöm aztán néma szájjal, kívülről pillogva magamra: rossz háborgás ez, valóban epés a pasas, de hiába, az öngúny nem segít, a látszat vélt vagy valódi hasogatása, nincs mit kerülgetni tovább, mondja ki: opusa fabatkát sem ér, ha be nem látja, hogy senkinek se kell, de akkor meg minek, és minek kérdezi meg?

Talán így vél kibúvót lelteni, remél haladékokat, vagy mit, elemi kapaszkodót? Ha a mű létesülésének esélye csak az esélytelenség beismerése, ha ez élteti, ha ilyen opus ez, akkor megint és újra csak minek, minek, minek?

Egyszer régen, de már ebben az évezredben, 2003 karácsony estjén a Budapest Rádióban, este tíz után magyar költők verseit olvastam, érzelmes zenékkal és pár szavas összekötőkkel hatvan percen át, két kortársamat is, Rábát meg az első kötetes Asztalost (könyvét, *A Dunnánált* akkoriban jelentette meg éppen a Liget); mikor a felvétel elkészült, nem álltam meg, hogy a fiatal technikusnak azt ne mondjam undokul, ugyan mi az értelme ennek, ugyan ki hallgatja majd; ő meg felhúzta szemöldökét és valódi méltatlankodással, eleven erővel terített elém egy agyonrágott közhelyet: Uram, ha egy, csak egyetlen egy hallgatója is lesz, már megvan az a bizonyos értelem; igaz, hagytam rá, hogyne, rendben van, Uram;

és valóban, akkor is, ha még az első kötetes sem –

hát mit akarok még;

semmit;

ez már a varratszedés.

2. „TÁN EZ, AMIRE VÁRTAM”

Egy menő könyvnagykereskedő számítógépe
tegnap éjszaka, éjfél után, első álmából fölriadva,
kiállt a virtuális tatra, és a gyatra,
kanonizálásba fült kritikusok meg a diadallal
dübörgő könyvszakma, az egész, piaci számokat
mekegő reklámgyülekezet megfellebbezhetetlenjeinek
fittyet hányva, rendelt hat éve megjelent könyvemből
11 példányt. Csak ültem lefagyva, ernyőmre
tapadva, s míg az e-mailt lázasan silabizáltam, „tán ez,
amire vártam”, visszhangzott a lelkem Kosztolányival,
és a belső tudatlanból érkező, metánál metább
tényezőt úgy csodáltam, agyamban lágyan
megcsócsáltam, milyen megható, hogy van, létezik,
nem is egy olvasó. Vagy lesz. A gép tudja, mit tesz,
a bombaüzlet majd beüt, s hiába is próbálja
elhitetni velem az ügyintéző ember: hibásan
rendelt, kevert-kavart, tévedett a program; ugyan.
Ez csak amolyan lírai szó, a rendszer értékmentes,
hentes vagy lantos, ha egyszer benne van, ki nem
zárható, korlátlanul konzumálható, kétségbe is
vonható (szinte szabadon), a működés így tökéletes,
megtörténik, a szó csak szó, ha el is hangzik, mi van?
Avult bárcák sárgulnak egy quodlibet kalitkáiban.

3. KÖSZÖRÜLÉS

leírok egy sort áthúzom nem ezt hagyom
központozatlan mondataimban próbál
kozom hozom viszem húzom kezemmel

a versírás éjszakai vadászat Lorcától tanultam
inkább nyomolvasás véltem összekopírozás
inkább keringélés átfordulás evezés vakon

a versírás emlékezés hogy a múlt általa
mégis megmaradjon fényzárványok kivált

leírok még egy sort már egész szoba
kihúzó még egy sort és megnövekedik
jól lehet lakni tőle hanglétrákon le-föl
csúszkál mászik szédeleg az ember vár
kivár bevárja előrefut megrémül a homály
hasában vacogva összekucorodik magzat
pózba de hol a madzag nem találja hát
mit utánoz akkor hímez-hámoz csak ül
a kora őszi hőözönnel vagy mivel szemben ül
fehér széken pont középen van megvan ott

a Földdel együtt forog s kering a Nap körül
a Nappal együtt a Galaxis körül és a feje
körüli valami duplaszárnyú bogárka köszörül

a versírás ülés köszörülés körül belül kövön
fűvön a levegő zizegése hangok látható neszezése

4. ÁTTETSZŐSÉGE MEGTÉVESZTŐ

Lesem hogy odatűz-e az erkélyre a Nap.
Elég egy sugárnyi hő. Az őszi táj áttetszősége
megtévesztő a versírás versei szintén a

betűk és hangok keveredése csengésük
irtózásuk az agyonhasznált mechanikák
edényeitől sóvárgás szabad sablonokra.
Kiülök mégis visszaverő felületeimmel.
Gép bűg kerreg lenn a városban fönn
a levegőben. A sarokban hibiszkuszunk
mutogatja mohó vágyát piros bimbóiban.
Darázs száll papíromra szinte rutinosan.
Egy mentőautó kacskaringós vinnyogása
borzongató a kora délelőtti hűvösségben.
Vasárnap van tizedike. Tegnap este a bábeli
toronyrobbanás képei megannyi elektronikus
csatornán tódultak szemembe újra és újra
csak néz az ember. A tehetetlenség világerzése
rétegre réteg rakódik és lesz hozzáférhetetlen.
Ugyanaz a nem tudom mindig megint feszít
kizár nélkülem van velem hiábavalóan-e.
Az évszak lassan kirakosgatja alkatrészeit.
A mondatok taróját lekopasztom de úgy is.
Elég-e az erkélyre tűző sugárban felfénylő
létöröm meg se kérdezd akár. Széttöröm
mielőtt kimondanám. És le se tagadd.
Hanem mit csinálj vagy gondoldj legalább.
Lesem hogy odatűz-e az erkélyre a Nap.

5. SZÉLFÚJÁS SZOMBAT DÉLELŐTT

Szeptember első napjaira az évek óta
nyűglődő összevissza vagdalt vak hibiszkusz
az erkély sarkában mint ifjú koromban
a görög tájakon világos-vörös tölcséreit

ezeket a lágyan fodrozódó ajkakat
megnyitotta kimondta vagyok.
Tegnap míg a 100 forintos bolttal szemben
a majori templom előtt szabadon hagyott
egyszemélyes parkolóba várakozni kocsimmal
beálltam egy hosszú szoknyás nőt
láttam ment a posta felé jött a közért felől
hosszú haját kontyba tűzte
könyvet cipelt vagy krumplit
szélroham kotort körül alacsonyan hamu
közepű fehér szélű felhők rohantak délnek
kigyúlt és kihunytt a forró napsütés
fény-árny küllőjű kerekek forgatták
a házak fák gépek emberek szombat délelőttjét.
Tárgyilagosan néztem próbáltam amolyan
hétköznapi pózban szemező öreg fickó módján
s ha nem állíthatom még versem kedvéért sem
hogy bűvészmutatványomat tökélyre vittem
és szemlélődésem eredménye meglepett
miként a hibiszkusz sem – a képzeletjáték
egy villanásra kimondatlanul is irigykedő
rezdülést pendített bennem „de jó lehet annak
aki a hosszú szoknyájút szeretheti” s ahogy
e rejtélyesnek sem vélhető és hangtalan hullám
féleség a korai ősz morajlásában mégis helyet
talált mint halált halasztó töredék
már zúdult is tovább a szombati délelőtt.

6. MONDOM

még süt a nap füstön is átsüt mondom
még megyek az ösvényen karomat lóbálom
még gyönyörködtet a földomborodó Gellérthegy
hátán göndörödő felhők gypja mondom látom
még fú a szél és a fű mint Tarkovszkijnál sziszeg
még fejemben összevissza áramlások kínjait
hogyan elrendezem ha két áthatolhatatlan közt
a harmadiknak neki is csapódom föl nem adom
még düheim cirkuszi karikáit lángra lobbantom
még ámulok és émelyedem kortársaim süllyedésén
még megdöbbszent a megafonok agyatlanító nótája
és meg is rémít zuhantatna mind minden oldalról
még védekezem már nincs mivel csak mondással
még testromlásaim árnyait a lealjasodás porában
trappoló bandáktól megkülönböztetem mondom
még tépek három szál őszi kórót izzanak vakon
még hiszek valami nem tudom megmondani miben

7. EGY BÖKVERS ÖTLETE

Nemzeti színekben izzó tangabugyi
néz rád az októberi ragyogásban fürdő
Dékán utcai kirakatból vagyis hát te
nézel rá állsz ott kocsiddal. A piacon
voltál káprázatos szőlőt vásároltál abból
kérek ott mutattad abból a fideszesből
rikkantott az árus csak vicceltem hervadt
le dermedt arcod látva. Még mindig piros
a lámpa. Híreket mond a rádió informál

a párt ultimátuma mit a pártnak adott
már egy órája lejárt a reflexből ígért
tüntetések immár aktuálisak. Ezek nem
normálisak mondta a szupermarket
pénztárosnője reggel óta áruhiánytól
rettegő öregek sorai kígyóznak a pultok előtt.
Kik ezek azok mi magunk megint. Szónoklatok.
A politikai osztály liheg mind belegebedtek
megátalkodottak most must kellene kifosni
a fölgyülemlett zagyvalékot de képzeld
a maradékot milyen lehetne volna
kinek hinnél közülük mondd ki. Senkinek.
És közben nézed a kirakatot ó ezek a divatok
fejünkre szakadt párhuzamok cifrázása.
Egy bökvers ötlete rémlik föl: tehetetlenséged.
Barna papírzacskóba dobálnád a nap tényeit
ráznád zörögne kirepedt szanaszét gurulunk
gázt adsz benyel a Moszkva tér. Motor-özön.

EGY AZ ANDABATÁK KÖZÜL

1. A FÖLIZZÍTOTT KORDÉ OKTÓBER 23-ÁN

Ez egy új vers kezdete.
Csak a pereme.
Tíz körömmel kaparom,
aztán megtorpanok.
Nem lehet nem érezni: a föliztített kordét
kitolták a színre, fájdmában nyikorog,
de beleugrálnak és szétrángatják,
kisajátítják és magukra húzzák,
kifőtt a mentális zagyalék a kondérban,
gőzöl, bugyborékol, már tálalnak,
nincs menekvés,
le kell nyelni,
könnygáz sziszeg és gumilövedék,
öklendezés és kínröhögés,
ugyan ki nem látta, és előre! félte,
hogyan ez lesz belőle, most megvan,
a kordé ostobán elmocskolt, sívó darabokban.
Bámulom tíz kaparó ujjamat.
Ez egy új vers kezdete?
Csak a pereme.
Dől rá híg homok, betemeti.

2. SEMMISÉG AZ ERZSÉBET HÍDNÁL

Visszatérek a tépett-festett állványzatokhoz
járt út nekem való éppen
és van rá igény nem tömeges ó nem
igen
magánhangzásaimban
majd
most
máris
megkapaszkodom és
érzem
a vonalak foltok betűk boldog áradását
nem ám a vakvilág hasadékba fagyott mását
ha nincs is nélküle
mert nincs ugye
mert a vad applikatúra hullámai
a kifejezés kéklő vöröslő pontjain is
átcsapnak
és mégis
mert iróniánk gyötrő képzetei híján
a nevetés
még az őszi domb derűje is megalvadna –
bár mindenható ellenszernek (mióta tudom)
kevés.
Ma láttam az Erzsébet híd pesti oldalánál
ahogy a háztetők rengetege felett a ködből
kikapaszkodott és vakítóan-hirtelen
besütött a térre hol álltam
a Nap
a buszmegálló előtt tántorgó vaskorlát
zöldre festett lepattogzott bőre a

fényben
gondolattalanul villogott mégis válaszolt
mintha vidulna ó volt rá igényem
néztem
ne mondjam hát semmiségnek.

3. KIKANYARÍTOD MIND MAI

Nyakörvek villogása volna körül a világ?
Kivagyiságból akár ne habozz gyerünk maradj.

Ha kinő a falból egy kézforma miért nem
tudod miért vagy akaratos ijedt öregem?

Döntened kell ha félkész formákban állsz ha
mezítlábas lény vagy ha így megy tényleg

az érzékek mentén van a te tanyád öleled
gondolod magadhoz. Hitesd el ne vesd el

nevesd ki az egész sürgése-forgása akkor is
átjár beomlik vagy beleérzed. Nem tréfa.

Erőlködhetsz vakon is nyűgeid tájain. Futsz
csak futsz csak fuss. A monoton vaskalapot

újra meg újra lecsapod fölcsapod fedelét
de minek és mit jelent csakugyan a nap

sormintái hogyan születnének meg másként
aligha. S megint az örv – elhárítod nyakad

kikanyarítod mondod téped és pötyyözöd de
ne reméld hogy örököld közök mind mai.

Jó majd próbálok vonyítani majd lemerül
és fölbukkan bennem elvégzem tréningjeit.

4. AZT A FLÓTÁST AZ AKASTYÁNON

Ahogy ma lépkedtem az Akastyán-hegy
nyugati lankáin megint mintha mesében
késő délután és a novemberi nap
szokása szerint hosszúra nyújtotta árnyamat
fölrebbent előttem szürke-vörös madár csapat
odább kutyák lihegtek gyík ült kövön
színdarabom jól betanult szereplői mind
fejemben a gondolatféleségek mögött homályos
alakzat motozott félés és vágyás
közötti-mögötti fájás
nem ismeretlen de név nélküli még
halljam mi vagy
remegős vonallal rajzolt szemrehányás
hogy ezt is meg azt is másként kellett volna
de nem mondta mit csak a kérdés volt konkrét
hogy elég-e és mire ha azt a flótást aki
rakosgatja itt késő délután
egyik lábát a másik után az Akastyánon
mai voltában is magammal azonosnak látom
voltaképpen hát ki az
ismétlődtek az untig koptatott
szavak miközben visszanezvést világosan kitetszett
micsoda szerencse vezette

ő meg egyre csak a viszonylagosságok
megbízhatatlan regiszterét próbálgatta
létárba fogni mindjárt besorolni meg is indokolni
újra meg újra lehetetlen
délről semmirevaló tétova szelek hulltak alá mellé
köré heverték egy szuszra kimúltak
megnézte az óráját kettőre járt.

5. ALKALMI ASZTALI DAL

„Ha átabota mind írásom, mind conceptusom, engedj meg” (1789).

*Az 'átabotában' az **andabata** latin szóra vezethető vissza,*

jelentése: vakon vagy bekötött szemmel harcoló gladiátor.

(A magyar nyelv történeti-etimológiai szótárából)

valahogy nem is gondoltam csupán
tárva-nyitva voltam fületem máris odatoltam
meghallottam és nyomban belevágtam
nem ám holmi késsel trancsírozó ésszel
megragadtam öntapadó nyelvérzékkal
úgy átabotában mint elszánt andabata
ahol értem-kaptam és hagytam hogy vigyen
már menet közben kérdeztem meg
hő hé tulajdonképpen ki vagy te „hát nem
látod?” színlelt az álnok „be van kötve szemed?
vagyok aki vagyok alkalmi asztali hangzat
egyszeri mosti nem posztmodern prosti
hálóját kivető műkukaccal halait rútul beetető
de valódi konkrét kiben a vétlen véletlen-lét
héjat keres formát dallamot akármit
csak lehessen mint az ige testté válni”
ez igen mondtam nem semmi e program

ha átabotában is de épp beletrafáltam
nem handabanda hogy andabata vagy te
ráadásul alkalmi asztali dal –
bizonyosságul hogy még sincs fábul
az ember nem kell egyebet keresnem
vélfeltem egy fölfénylő decemberi esten
asztaltársaimhoz fordulva mondhatom
ha átabota is mind írásom mind conceptusom
engedjete meg és érezzétek át mégis velem
hogy velünk most itt valami megvan
s éppen ebben a pillanatban

2006. december 21-én

6. ÉLŐ ADÁS

Hét óra hét perc reggel.

A fürdőszobában vagyunk egyetlen fejessel
és máris látjuk a kádban ketten időznek
nyakig a habos forró vízben balról a nőnek hosszú
barnára festett haja föltűzve-tornyozva jobbról
a férfi félcentis szürke.

Fehér csészéből aranysárga teát kortyolgatnak.

Várjunk.

A vén fickó most azt mondja a nőnek „ebben a pillanatban
ahogy csuklódat állad alá hajlítotad

azt a síófoki képet láttam '62-ből emlékszel
csónakáztunk egyszer tényleg ez volt éppen ez”.

A nő arcán finom szarkalábszerű mosoly fut át
hangja megengedően csúfondáros ahogy válaszol
„szinte”.

Ezzel látószöveget váltunk most megkettőződik adásunk.
Bepillantathatunk a férfi belső képeinek szaggatott
keringésébe.

A hatvanas évek felvételei hullanak be a térbe mintha
ama Moszkvában vásárolt Ljubityel kockáit
kívülről dobálná be trükkösen a fürdőszobába
operatőrünk asszisztense de nem.

Ez más technika. Élő adás.

Együtt gomolyognak mohó özönben már-már valószínűtlen
távolságból egymásra vetülnek a tárgyiasult jelentések
kaleidoszkópnak mégsem mondanám az érthetetlen is
helyet talál vonyít. Mind így vagyunk mohó kérdezők
mint a félcentis hajú
most még álmát is a kádba húzná szóvá tenné de szétfoszlik
végül csak annyit mond „dehogyan szinte” és ez most itt elég.
Reggel van hét óra hét.

7. ZÁRJÁT NYITVA SÍR

Szálait elvarrni nem szeretném
ha merném se tudnám szonettformán
csak körülírnám rímbe rejteném
hangzásokkal festeném a formám.

Heteseim zárját hagyom nyitva
köröttem épp a Retek utca sír
december izzad az idő titka
megfejtethetlen nincs a hírre ír.

Szó csak úgy hat ha kifent és kommersz
ez bellum omnium contra omnes
de szabad bel canto áriáznod.

Mióta tudom. Versem kuporgat.
Dalokkal csönddel okadatolhat.
Bőghettek fennen vad páviánok.

KÖNYVJELZŐRE

Mihez jel ez a könyvjelző, jelez-e,
vihet-e így Mihez közelebb, próbál
dülöngélő betűivel a dalnál
kiköt, ajtódon bekopog, kezdete

talán egy újnak vagy réginek, dajkáld.
Ismétel. Kicsorbul. Olcsó a könnye,
kuncsorog. Kezedből, lényedből enne,
adj neki, magadat soha ne sajnáld –

már elég. Jeleket jelezni minek?
És tanácsot adni ne merj senkinek.
Ez, persze, nem az. Gőgöm, gúnyám csupán,

mellékrajzolat. Ecsetelem egyre.
Másként a kezem meg is gémberedne.
Szememre sötétedne a délután.

A Mihez közelebb című kötet minden példányába könyvjelzőként betette a nyomda a szerző rajzára nyomtatott verset.

ÁRNYÉKRA NEM

(Liget, 2008)

INVOKÁCIÓ

ez a rajz félig céltalan egészen
képzelődéslenyomat szerte össze
megyek a nyomában és nézem jössz-e
velem át mindig át a derengésen

érezed-e hogy érzed éppen történik
tudod-e hogy tudod vagy csak kongatod
bugyraid szonettlő húzza fogatod
én írom te olvasod itt örvénylik

kettőnk között most a Tusnádi közön
ahogy átlábalunk a folyós ködön
az istenhegyi fák árnyai súgnak

pislog ránk a Zsibói ABC-bolt
mint élő invokáció vagy félholt
múlt kéreget adj értelmet az útnak

SZEMREVÉTELEZÉS ÜVEG MÖGÜL

Reggelre a hegyre hideg köd ült;
ahogy ébredtem és szemrevételeztem,
az álom még vígan le-föl úszkált bennem,
csak ámultam, lestem üveg mögül,

mi ez. A fenyők felhőkig értek,
a nyír sárga levele nem elképzelés,
derengett a hajnali szerelmeskedés,
zenélt még bennem, bongtak a képek,

éltek. Tudtam, velem érez a köd,
a táj, áthengergették mind az öt
érzéküket egymáson, volt bátorságuk.

Láthatatlan repülő döreje
szállt, az alatti város várt, merje-e
érteni; hümmögve bámulta nászuk.

FÖNN A VAK MAGASBAN

Tesze-fosza ne légy, szonettem, kértem,
futkosson belső tekervényeidben
jóféle-forma tűz, ne kétkedj, mit nem,
mit igen, lüktessen szabadon éned,

rendezz el minden végest, végtelent.
Hallgatott, én meg: kipróbállak, jól van.
S mert hírek szóltak épp a rádióban,
„lemészárolták”, „űrsétára ment”,

tessék, mondtam, ezt állítsd arányba.
Nyögött csak a vén verstani pára.
December volt, szorongtam ott a való

világ kínjai közt, tehetetlen
próbáló miféle értelemben,
s fönn, a vak magasban, szállt az űrhajó.

ÁLOMSZONETT

Gyerekkori diófám tetején
ültünk, papírlapokat zörgetett
a szél, dödögtünk félkész könyv felett
vígán, könnyedén, Ács Józsi meg én.

Öreg költő jött arra, bőrlabda
volt a verse, s mindjárt fölpasszolta
homlokával, mintha bűvész volna,
ámultunk, és a műre tapadva

bólogattunk, Rába milyen jól fejel.
Faágon lógva, képzeleteivel
az ember szabadon bánik – és a

játék gömbje megérik, föllebeg.
Körülcsvogtuk, mint a verebek.
Már repedezett a dió héja.

ON-LINE HANGZÁS

Karácsony este. Duke Ellington szól
CD-ről, nekem persze a Hess András
téri kolesz ötvenhétből, a hangzás
vezet, táncok és arcok, mintha porból,

most laptopomon lopom ide, on-line
jön a múltból, már ötvenegy van, mi ez,
mi volna, szonett, egy sercegő lemez
forгат vissza, írom magamból, nem fáj,

ne félj, biztatom ujjamat, csak hangok.
A Rózsák terén felhőző galambok.
Őszhajú dirinknek végre gyereke

lett, de ötvenhatban a tejbolt előtt
egy tank a boldog apa fejébe lőtt –
ma este jut épp eszembe, értem-e.

EGY HÁTRÁLÓ LÉNY

Ma este jut épp eszembe, értem-e,
ez a félmúlt meséje billentyűkre,
tyű de azonos mindenik betűje,
hangjegye mennyire más. Nem érdeme,

senkinek talánya, annyira áttetsző:
szórakoztató szórakosgatásom
átvisz talán a vak brutalitáson,
hogyan érzem a parányként létező

magot, ez voltam mindig, és még vagyok.
Máskor alig. Egy hátráló lény vakog
itt. Megöregedtem, de nemcsak azért.

A nélkülem is velem lejátszó
romlások ellen mit sem ér a jó szó.
Döndülve zárja rám kapuját az év.

HETVENEDIKEMHEZ

A kétezer utáni hetedikben
kérlek, hetvenedikem, úgy borulj rám,
meleg csöndeddel dédelgesd az irhám,
fülelj mohón, ámulj-bámulj, hogy higgyem,

endecasillabód jó helyen van nálam,
és az aktuális való, ha bármi
otromba trükkkel kész nyakamra hágni,
lesz majd ellenszerem, kérdezlek bátran:

te ismerős, hétpróbás időmeder,
talpam alatt kavicsos homok, felelj,
merre és hogyan, hogy lehessen lenni,

s nem akármiképpen... Nincs válasz? Jól van.
Megmondhatom már, nem is azért szóltam, csupán
hangot akartam adni. Ennyi.

VARÁZSPÁLCÁDDAL ÉRINTSD MEG

Emma születésnapjára

Négyéves koromból ásító homály
hasában alvó, máig kiköltetlen
jelenés dereng: fekete árnylován
ül, húzza a csikorgó rengetegen

át, röpíti szánomat egy óriás,
az apám. Varázspálcáddal érintsd meg,

Emma, a képet, és nézd (milyen csodás):
dédnagyapád megáll, s a holt tekintet

örömeinket most összevillantja –
vagy csak a pillanat heve mondatja
velem? Valójában a tét ugyanaz,

képesek vagyunk-e önmagunkon túl
érni, hol a kurtafarkú malac túr,
s együtt száll a szán, a ló meg a lovas.

FÜVÉSZKÖNYVBŐL EGY CONSOLIDA

A másfél éves Dávidnak

Farkasfog, szarkaláb és kakastaréj
suttognak lágyan, ne bánd, ha csak nevek.
Álmodnak légből szótt vendégek veled,
zsibong a nyelv háza, áramlik a tér.

Lelőhelyünk Nádasdaróc és Türe.
Lép a láb, röppen a szarka, tolla hull.
Az idő eltelik irgalmatlanul.
Virágzik Váralmás, Zsobok kék füve,

Gyergyóban sebre ír a consolida,
szemre font gyógykoszorú, illatkarika.
Mákó, Gyermónostor, Kótyuk, Kiskapus,

Szucság és Zsibó rétyén nyílik, szeresd,
sarkantyús szirma, meglátod, elvezet.
Talpad alá kerül hús útilapu.

EGY KONZUMPINTYRE

„kultúra!”
„A rút luk!”
Micsoda szimbólum!
Bum! Bum!

(Babits)

Benn a lukban, mégsem egészen, félig-
-harmadig csak, úgy vagyok. Forr az alja,
fűtik, kitágítják és kikefélélik,
konzumpintyek vascsőre kattogtatja,

működik a monstrum, elmém elámul,
elhúl: belebotlottam KáPéjébe,
megint elhittem, kezdeni nem hátul
kell, fordítva érteni egyvégtében,

s pinyegni hozzá szalonnabőr szerint.
Most nyöghetek, pazarolva drága kint,
szavakat, hogy mit kellene még, hogyan?

Közben nyekeg az állvány, dőlni készül.
Feketedik a luk, hogy beleszédül
az egész hagymáz: még csörtet, már zuhan.

KÉT BALKÖRMŰRE

*Röhögő senkik, balkörmű gazok
(Tóth Árpád)*

Két álarcos virtuális papíron,
intézményesült vályú mellől dobál,
álcázott bőrbe bú, gyűlölet bizony,
és nem rajtuk áll, hogy szíven nem talál

a rongy műgonddal agyalt produkció.
Nyútt honomban mostanság kiszorító
játék dúl, s hiába, hogy undorító
megvetni is bővliként csuklandozó

dühük (s mondanám: *irodalmi senkik,
tudom nevetek, ismerős a pemzli,
a szín, de nincs válasz, kívül vagyok én;*

*pökhendi mákony, habzó dekonstrukció
el nem ér)* - hiába: mind tárgyi való.
Tarts meg, szonett, a vakvilág peremén.

ÉLETKÉP FEKETE LYUKKAL

A Trencsényi utca sarkán cinkosan
pöfögő taxiban mélyen aludt a
vezető; furcsa nő, arca is hunyva.
Hátracsuklott nyakán ezüst sálfolyam

tekergett, szája fekete lyuk. Odább,
a Zsibóinál, egy sísapkás öreg

két tucat kukából bányászott üveg
aljáról csöpögtette a szeszt; tovább

mentem menten. Sütött rám a téli nap,
kinyújtóztatta nyakigláb árnyamat,
mintegy tréfásan lökte a betonra.

Megállt a déli szél. Malterkeverő
hörrent el. A taxiban még élt a nő.
Néztem a képet, be volt csomagolva.

RIMA-SZONETT

Ha hátamba fú az Akastyán-hegyi,
s elnyomja fülemben a drótzizegést,
beszédét szó szerint vélem érteni,
de vissza nem szólok, mondj másik mesét:

menekülni nemcsak griffszárnyon lehet,
s hagyd a szörnyeket, legalább a felét,
harmadát; zendüljön a rima-szonett
táncosan, muzsikálja ma át magát,

mindegy, hova vezet, legyen élvezet
a terc. Hiába. A szél konok szavát
fölhangolni némán is lehetetlen:

sárkánykígyó ül mindenik almafán.
Ez a történet újrakezdhetetlen.
Szél jó szemközt a hegyi szürkületben.

ÁLOMKIVÁGATOK

Hajnalban a vadvörös félgömb alján
fölfúvódott hasú felhőállatok
úsztak a szélben, álomkivágatok.
Hova hívtok s miért, kérdeztem; talán

a negyvennégyes nyárba, bámulni a
repülőktől összekaristolt égre,
vagy az éjbe, sercegve mintha égne
még ma is, mert nem lehet elmúlnia:

hogyan is tudhatnám. Estére kelve
a hajnaliak Csontváry fényecsetje
szerint szakadtak szét a város fölött,

savósárga és epezöld sugarak
drótjain vibráltak vak villanyhalak –
nem volt többé határ, sem hívó közök.

A KABÁT BELSŐ RÍMEI

Megjött a hó, de minek is vártam, ha
nem az a régi. Vigasz-e, hogy semmi
sem az, és igaz-e, hogy nincs mit tenni
ellene, érte – hasítéka hátha

ma heged be éppen. Kérdőjeleit
báván tördelem, a hófúvás meg zizeg,
szárnyai verdesik a hegyek hideg
oldalát, a kabát belső rímeit –

azám, ez valami új, most született.
Dünyögve ringatom, nyűgös kisdedet,
és ahogy formába teszem (tisztába),

a fehérségbe bámulva kinyögöm:
mintha vinne még vak apaösztönöm,
megszóltana, összeeszkábálna.

ALKALMI HANGOLÁS

*A Liget fogalomértelmező
sorozatának nyitányára*

Volt egyszer egy vén zongorahangoló
– vagy mondjam inkább vándorköszörűsnek? –,
barkácsolója minden kösöntyűknek,
ékszer-ész, éji szóvadász, toldozó

és foltozó fogalmazó. Ha szólt, „nosza”,
elszéledtek és megint összeálltak,
zendülni mertek a rokon hangszálak.
Őt hívom. Mosolya ráncos naspolya.

Képzeletünk kínjait sorra festi,
faggatózhatsz: miért, hogyan, mi, mennyi.
Mesterségünk címere szabad imázs,

és ha nem, úgyis mintha való volna,
húrjainkra a hangoló hajolna,
ki más, maga a spontán aktivitás.

A VAK TÜKÖRBŐL

„Malacos göbéket szoptál, vagy mi ez”,
dörzsölte számát anyám; kezét, hangját
hirtelen érzetek most rám szakasztják.
Hatvanöt éve volt, tegnap, a kegyes

emlékezet időket nem méricskél,
de mondhatom-e (báván), újrateremt (mit),
a képzelőnek homályló teret nyit,
s az ember hozzáadódik, keringél.

Átrendeződik az egész, megmarad
minden részlet. A jelen bőre alatt
ezer idézet tolong, a szem repes.

Képek és hangok vására elbűvöl,
ahogy visszazólok a vak tükörből:
malacos göbéket szoptam, vagy mi ez.

BOLOND MACSKÁK

Újrajárni, újramondani sorra,
mettől meddig, mit és hogyan kellene –
s ez volna-e betűim legfőbb dolga
ma; csak hümmögök, hogy másra telne-e,

villogó szaltókra, de hol a porond?
Orrom előtt szélvédő üvege;
vízcsepp rebben. Szemben két macska bolond
kéjben, napos falnál, a téli hőben

hempereg. Az ember ámul, csapong,
kipattintja a hajdani időket.
Volt két macskánk Kálmáncsán, két fekete

szintén... Vagy fehér? Fönn a levegőben
csapdákat hurkolt a szél karmos keze,
keringélt egy-egy megrémült hópihe.

HÉTÉVES VOLTAM

Keringélt egy-egy megrémült hópihe,
szitált, reggelre már térdig ért a hó.
Hétéves voltam. A tél lélegzete
kiszakadt, és falakon áthatoló,

bombázókat utánzó süvítéssel
hanyatt lökött. Álom volt-e vagy való,
ahogy apám fekete árnya késsel
kapart jeges ablakunkra ablakot;

tízen aludtunk a szobában, s éjjel
odaért a front. Elszürkült lovasok
kiáltoztak, a szél megállt hirtelen.

Ma is hallom csöndjét, ha rágondolok,
dörrenve tört el a száraz hidegben
cseresznyefánk. Az egész hihetetlen.

A RÁGONDOLÁS

Ma is hallom csöndjét, ha rá gondolok,
s kérdeznem se kell, mire még és miért.
Gondolámon ülve húzok egy füzért,
belemerülve egyszerre vagyok ott

meg itt, és úton is a kettő között.
Szagok, színek, súroló fények oldalt.
Mind csupa testies tény, helyet foglal
benn, időt szakít, koncentrikus körök

szerint rajzolódik, tart a történet,
evezek, megcsobbannak az örvények
vak forgói, spirálforma köd zizeg.

Mit akarok ezzel, mit bizonyítok,
kinek. Miért jobb, ha föl-fölvonyítok;
vagy rosszabb? Az egész (végül is) minnek.

MAMMOGÁSAIT

Hajléktalanok nejlonykalyibáit
harapdálja hasmánt az északi szél,
álmuknak vihorászva visszabeszél,
égő felhőtornyokból kiviláglik

dühe; egy szemétládára lökve ég
színkép polgári paplan teste kókad,
hirtelen nap kisüt, jó takarónak
mondhatod-e, ahogy, komplex hulladék

a hegy, Akastyán-hegy, idült szemétben
fuldokló vénember, tekintetében
fénytelen fájás, nyögését hallani,

vagy csak véled, nézed, anyaga agyag,
szörtyög, szaga, szava agyadba ragad,
kottázod, málházod mammogásait.

TÖRT ÁG

Ma csak köröztem, köröztem a hegyen.
Húzkodtam szokott vargabetűimet.
Mondogattam, hogy na jó, na jó, legyen.
Azt se kérdeztem, miért, hogyan, minek.

A nyugati lankán maroknyi erdő.
Vihartördelte fatörzsek szertesét.
Egy keresztben fekvő öreg fenyő
ágát letörtem. Néztem. Elállt a szél,

hát leültem, s komoly munkába fogtam.
Feketén fogó tollam lazán fogtam,
kapirgáltam közben a tört ág kérgét.

Korombeli lény jött arra részegen.
Engedd be, írta együttérző kezem.
Szélesre nyitottam a szonett végét.

HAJTOGATÁS MÉG

mögéje kerülni nem rímelni hol
hogyan lehetne hogy ne legyek halott
ha nem vagyok még
a csatornaszagú Szentkirályiról kifordultam

a Rákóczi
plakátok törtek rám vak szélvihar
vittem a bőrömet dehogy vásárra
menekültem állványzatok alatt összedőlnek-e

fejemenél csörgött áttetsző műanyagmocsok
ma reggel meg a januári ég felhőtlen kékje várt
sohasem láttam ilyen alacsonyan szálló napot

mögéje kerülni nem rímelni széthajtogatni hol
nem abbahagyni még
magamban egyre hajtogattam

GÖREBEM

Ha volna testvérem, nálam öregebb,
mint ma délelőtt a januári ég... –
Alig gondoltam ezt. Alkimista szél
szállt, semmivé fútt léghajó, görebem,

így hát kimondtam: mennyire örülnék!
És így is rülök... Hopp, itt egy féldió!
Madáreleség, de ízre, rímre jó,
s ahogy hálásan eszem: eszem csücskét

beragyogja biztató fölismerés,
hogy téli ég, diódobó madár és
szóhéjban élő képzet kapcsolódnak

össze itt, és nem is akármiképpen.
Kidőlt törzsek közt lépek észrevétlen.
Még meg se jött, már nyoma sincs a hónap.

GÁGOGÁS

fönn a légben vadludak szállnak ősi
ábra gágogásuk rokon mit jelent
csak vélni lehet a végtelent látni
nem
várni láncolódo hangzatokat
szonett-tokokat gömbbé hajlítani
ok és okozat közt hány irány arány
idomulni mihez elbontani mit
mi a különbség hol a határ miért
milyen valónak foglya itt az ember
van-e másik
vagy a szeszélyes széles
szélfújásig a véletlen képzetes
vizén vitorlázunk fény és hó iránt
míg tolul kérdésre kérdés botorul
cuppog sáros ösvényen öreg cipőm

SZABADULÁS

A vadludak ábrája az Akastyán
felett, tanúsíthatom, ugyanaz ma,
mint hatvan éve – ahogy a legelőn
átvágtam és fölnéztem levegőben

úszó-lebegő társaimra, láttam,
a hirtelen lelassult szemcsés fényben,
délen, sárga-kék mezők területnek szét,
és alámerül lubickoló V-jük.

Délután volt, már az erdei úton
mentem. Minden lépésre megzörrentek
fatáskámban a ceruzák. Rajzolni

szeretném, másolni, tudni vadludak
útját, kiáltásuk csavarodó,
csodásan szabaduló vonalait.

ÁRKUSRA

Még a ludak V-je, még! Mániákus
árkus vagy te, versem-bőröm, tánczeném;
lelassítod a fényt, mint fizikusok,
hibiszkuszom bimbóján megállítod –

s közben készül körös-körül a magyar
március, pénz és politika vitézül,
újra meg újra összeröffen, végül
– s megint – akármi megtörténhet velünk:

eszünk, iszunk, futunk, velőnk ritmizál:
se jászol, se karám, csak szét, de akkor
mit szonettezel itt, mondom magamnak;

a részvét vágya, V-je visz; részvétlen
relációk hidege visszalök, mint
Istené: majd' megvesz, megesz; szomorú.

Szonettgépemből pattant ki az ötlet, amikor a versforma kultúrtörténeti adalékai közt bóklászva elélem került az ismerős mozzanat, hogy József Attila és Illyés Gyula egy kávéházi délutánon egymás rímeire szonettet írtak. Mi is játszhatnánk ezt, pendült meg bennem, és a Ligetben verselőkre gondoltam, miközben megképzett az aktualizálás módja is: kapcsoljuk a társasjátékot a Van fogalmad? rovathoz, még hozzá a környezet címszóhoz, amelynek jelentése olyan tágasan értelmezhető, hogy tematikus feltételnek ideális.

Elindult a szonettjáték szervezése, és a hírre nemcsak a gyakorlott verselők, de a több műfajban járatosak is szívesen „szálltak be” a mutatóványba. Amikor megkérdeztem Kállay Gézát, írt-e már szonettet, azt felelte, hogy természetesen, hiszen hogyan is taníthatná különben, majd hozzátoldta, hogy egy szonettet azért csak össze tud hozni az ember, s provokálásomra néhány nap után igent mondott. Handi Péter Ausztráliából válaszolt, s kíséző üzenetében azt írta: „itt küldöm saját gyártnmányú rímeimet a szonettjátékokra – Isten legyen azzal, akié lesz, s ugyancsak a Mindenható kegyelmét és segítségét kérem ahhoz, ami nekem jut.” Volt, aki szerényen tartalékjátékosnak jelentkezett, majd egy reggel a következő üzenetet olvashattam: „Kedves Béla, nem kis riadalmamra ma éjjel fél háromkor (megnéztem az órát) eljutott hozzám a szonettjáték híre. Kérlek, ne érts félre, tudom, hogy valami tévedés, váltó-állítási zavar történhetett – van ilyen. Mert hogy hozzám, aki soha életében nem írt verset! De ha már így történt, mi mást tehettem? Elküldöm rímeimet, és egyszerre bízom szigorúságodban meg tapintatodban. Szeretettel: Kámán Balázs.”

S közben már érkeztek a művek, és két-három szonett után nem volt kétséges, hogy a testet öltött versek mulatságos és szorongató szépsége a játékot magas fokra emelte. Megírtam én is a nekem jutott rímet, és ekkor követtem el a hibát, aminek kiküszöbölése a játék egyéni bővítésének lejtőjére sodort. Pedig a hiba mindössze annyi volt, hogy olyan információt is használtam, amihez társaim a szabályok szerint nem férhettek hozzá, ugyanis én tudtam a rímek szerzőjének nevét. Játszani csak komolyan szabad, s ezért másik rím sorhoz fordultam, és aggályosan óvakodtam a szerző személyére, nevére utaló mozzanatoktól, viszont fölrémlt bennem, hogy ha két társam rím sorát megverseltem, a harmadikét miért nem, s a játék kitalálójaként miért ne élhetnék a különös lehetőséggel, hogy megkísérlem valamennyit kikölnteni. Mindezt már a Liget-beli játéktól függetlenül, a saját szonettkönyvem kontójára.

MESE AZ ÉKEZETRŐL

Kállay Géza rímeivel

Hol volt, hol nem volt egyszer egy **ékezet**...
A minap, amint a hegy fölött **elszáll**,
utána fordul sok polgári fej, **váll**:
ez még szabad? Már eleget **vétkezett**

pedig, hogy röpdösni (nyíltan) ne **merjen**.
Zúg az átlag, tizenkettő egy **tucat**,
becsapja rá az ajtót, mint a **huzat**,
árad, tolul szennyesen; hogy **kimerjem**,

reménytelen; de az ékezet **kiált**,
az én környezetem értem már **kiállt**,
puffoghattok pimfek, nem ránt le **örvény**.

De rántja. Hirtelen. Belép. Nem **köszön**.
Kéz kezét mos, ékezet kézen-**közön**
elkopik, nem száll. Ez hát a **törvény**?

KEVÉLY KÉPZETEK

Handi Péter rímeivel

Hajnali ablaknál öreg **merengő**
kémleli, nyílik-e már a **mandula**;
szipog, s ahogy orrában megindul a
fika, tudatában papírzseb**kendő**

rémlik fel, fújni fifika **voltaképp**,
de nincs mibe, a kézfejére **felkent**
anyag ragad, s mint Budapesttól **Taskent**,
távoli a környezet, csak **hordalék**,

búzló hulladék, tárgyak foszló **váza**,
dühében egy pazarló és **parázna**
démon szétdobálta, most mind **bekattan**,

bámul a vén takonypóc, agyán **kevély**
képzetek futnak át, hogy **szemfedél**
lett a világ, érzi, **tagadhatatlan**.

MERŐ BUNDA

Suhai Pál rímeivel

Ment, kanyargott, érezte, tudta, **verve**
van végképp. Keblében rémkép, vad **szinek**.
Vagy csak képzetek gyötrik? Így **éli meg**,
tupírozza fel bukását, hogy **terve**

befuccsolt, csalódott? Ha nincs **aranyból**
az a szív, az égbolt sem lesz az **a kék**,
hiába is rebegte: *veled szállanék*.
Fenevad a domb, eltelve **dorombol**.

Kopár gyalogút. Röpdösnek döglegyek.
Nem meri érteni. *Azért is megyek*,
motyogja, s fölnéz a fuldokló **lombba**.

Az sem az a zöld. Csupa csódteli **gyom**.
A téveszmés környezet nyomja **agyon**,
észre sem veszi: mindez merő **bunda**.

LOPOTT SZÓ

Horgas Judit rímeivel

Pazar pagonyban cserfes, peckes **parány**
veri a huppot, földerül a **környék**,
orrod alá biz én is borsot **törnék**,
de egyelőre tiltakozik **arány**-

érezkem, szemem húti könnyű **pára**,
lábamnál forr a világ, sír **szemete**,
ó, magyar miazmában **lehet-e**
lenni, vagy fussunk föl az első **fára**?

A pagonyban közben dúl a **kikelet**.
A parány megnő és furán **kimered**,
rájátszol (tudd, kire), majd **belevésed**

a zöldbe vadul: környezeted **kopott**
katlan, mondhatatlan, végül is **lopott**
szó – de hogyan értsem: a **temetésed**?

A BÁBELI CSÚRBEN

Király Odett rímeivel

Félve néztem szét blőd, bábeli **csúrben**:
mindegy-e, hogy részét minek **tekinti**
az ember, ha kezében ott a **smirgli**?
Kétkedtem, aztán **összegyúrtem**.

*IRÁLYOD ETTŐL, hogy hirtelen s **szemből**
próbálsz, ma már semmit sem old meg. **Ráspoly**
kellene, reszelj! Ne hidd, hogy **magától**
elkattog a sablon. Hol a K? **Eldől***

majd, mondtam, ne félj. Szavam **patkolt**
vagy -kolatlan, vétlen véletlen, **vakfolt**,
akármilyen élő környezet! **De szép ez**

vagy **rút**? Ne kérdezd, lehet benne **lakni**;
az ember mindig fölötti, **alatti**
szerzet, mit csűrjem, mennyire **regényes**.

A SOR VÉGÉN

Csengery Kristófrímeivel

Ezüst repülő hörren át az **égen**,
nyomában süvöltő, félnótás **tavas**,
fürtös gyöngyike vacog, „ez még **nem az**”,
de lilája felém fordul, ha **nézem**;

a szélben hidegség, ma **visszatérne**,
forogna-keverne a **se nyár, se tél**
vegyület, meggyötörne, **de újra él**
a remény, próbálgat, s **tanítva, kérve**

járkál bennem, értem-e; **végül megáll.**
A környezet mint világ, **közös halál**
képével fenyeget, hát **lelke rajta,**

ha nincs benne készség, hogy meg**segítsen**,
úgy hallgat, hogy semmit se mond **az Isten** –
ülök csak a sor végén, **fejlehajtva.**

DUPLA DAL

Kámán Balázs rímeivel

Álmában is dupla dalokat **ás**,
amolyan önmeghaladó-**féle** –
kérdéses, ki az, s így odaér-e?
Nem! Van vagy nincs cél? Valami **hatás!**

Van-sincs Budán, se lihegő **Pesten**,
fikciók közt áramló fény s **hő még**
elbűvöl s vigyorgok, hogy az **őrség**
nem sejtí, megint teljesül **estem:**

egyik a másikkal dehogy **cserél**,
létezik (ha érted) egymás **csecsén**,
a jelentések, mint tündöklő **tört**,

számláló s nevező száll az **égen**,
szűkebb környezetem, mintha **székem**
volna; semmi enigma, henye **flört**.

RÁBAPARTY

Mesterházi Márton rímeivel

Ne mutasd, cicám, ne lássam a **pofid!**
Döntsd csak a piát, nincs benne **cián**,
dobd be a bugit s le az **encián**
kék bugyit, buzogj, hogy nőjjön a **profit**.

Voltál eddig a tartalék, a **talon**,
visszafogtak a vak-süket **dumák**,
a környezeted, az a sok **sumák**
barom, mindig övék a fő **hatalom**.

Mit kapj meg előre? Milyen **válság?**
Kupiban az erkölcs buta **álság**,
kibicsaklik tőle a bige **lába!**

Jó, hogy nem sütsz rám **kamerát:**
lefotóztalak, fizess, **kamerád!**
(Folyt, csak folyt az ablak alatt a **Rába**.)

KEVERT

Tenigl-Takács László rímeivel

Képzelt sakktablám fedelét **lehajtom**,
a mező még üres, már itt az **ihlet**.
Föltett bábukkal, ami engem **illet**,
mélázóbb vagyok, egy árva **paraszton**

eltűnődöm, valami vadat, **nyerszet**
szeretnék, furcsát, ne a recept-**gépbe**
írt léptek vigyenek a nyitott **térbe** –
aztán csak ülök. Kérjek egy **kevertet**

a rím kedvéért? Ilyen **környezetben**,
hol most létezem, ez abszurd és **egyben**
túl gőgös fordulat: papírra **írni**,

úgy inni meg, s nézni az **alkonyatot**,
ácsolni hozzá – nem vérpiros **padot**
azért! Az istenért: nem sírni, **sírni**.

A BÓNUSZ

Búth Emília rímeivel

Lebontani és felhúzni a **falat**,
szűkül az ember és szűkül a **bőre**.
Sablonjaid merednek rád, mint **csőre**
töltött puska: ha túlélni **feladat**,

feladod. De a dombon egy kék **krókus**
meg egy aranyeső virít, szól a **csíz**,
mint kristálypohárban a szintiszta **víz**,
környezeted biztosít, buzgó **bónusz**

a látvány, váltsd be, írd le, hogy **önmagát**
benned újraszülje, minél **több a gát**,
annál jobb az esély – ne hidd: csak **heccel**.

Vágj neki. Tedd meg. Vidd végbe. **Aztán snitt**.
Csinálmányaid hján mit **hagynál itt?**
Nyomtalanul, ha voltál, nem **mehetsz el**.

TORONYIRÁNT

Fátyol Zoltán rímeivel

Süss nap, süss, járj át, úgyszólván **felettébb**
és alattább fűts föl, nekem nem **ádáz**
heved vezet; az élvezet vén **fát ráz**,
lággy lehével a déli szél **szerencsét**

hoz, motoz; tapad rám teste **bolondmód**.
Kaszálógép bűg rutinosan, **jótáll**
a nyírásért (hogyan?). Lézeng csak, **lófrál**
a dologtalan ész s a holt **sorompók**,

mint alvó környezet, elgondolt, **avítt**
életézés, ábrándot szőnek **ma itt**;
ne kérdezd, *na, mit*, csökkent mind, **idült**

vágy, megrögzött velő; mégis **lábra kap**,
és indul toronyiránt pár **bávatag**
láb – ha megérkezik is, már mind **kihúlt**.

SZIMBIÓZIS

József Attila rímeivel

Megkérdeszem és hallgatom a **szivem**:
szabad ezt? Nem értem. Dalom csak **gagyog**,
mélye mégis kinyílik és föl**ragyog**;
mi föl s mi le, mint kettős jár, azt **hiszem**.

Azúrkék máz borítja be a **zöldet**,
puffog és ledől magába **magyar mód**
az élet, repedéseken **aranydrót**
szívárog, a lukak mind **bedögölnek**.

Istenkísértés játéka ma rám **vár**?
Szeretnék végre mögém hatolni **már**?
(Ne mondd ki, mert nincs vissza.) Amit **hittem**,

megsejdítem: történetben **lettem én**,
szimbiózis minden élő **költemény**.
(Bandukoltam az utcán, verset **vittem**.)

Szabad ezt? Nem mintha bárki vagy bármi tiltaná, s ne hivatkozhatnék a játék gömbölyű türelmére, kreatív szabadságára, s hogy lejtőre kerültem. Mégis kérdezem, és engesztelésül (ugyan kit), vagy inkább magyarázatul rögzítem itt, hogy a rímeket milyen technikával választottam és raktam sorba. Amikor felöltött bennem és elhatároztam, hogy megkísérlem, a spontán eszembe jutó rímeket írtam le, de azt nem mondhatom, hogy ezek az engem legmélyebben érintő, belém maródott, jellegzetes csengések József Attila verseiből; például „a zöldet” és „dögölnek”, a „vár-már” pedig elkülönítve személytelen – már a „magyar

mód-aranydrót” inkább jellegzetes, de hát nem is törekedtem erre, semmire sem törekedtem, csak tiszta játékra, hogy az elsősre leírt hangzatokhoz tartsam magam, és saját verset írjak, éppen a „szabad ezt” és „minek” kérdései körül keringjek, és lássam: mire jutok. Jutunk?

A-TÓL Z-IG A HANGOK

Esti Kornél rímeivel

Véljem ezt a mókát talán **nehéznek**,
mintha hőkölve bámult fényes **röptöd**,
melyre a lüke polgár félve **köpköd**,
újráznom kellene, másként **lenéznek**?

Ne hidd. Nem érzek agyamban **feletttest**,
szabadon kószálok, a hegyen a **zöld szín**
és A-tól Z-ig a hangok, bár **fölszín**,
forma, elragadnak, egy sem **meredt test**.

Öreg vagyok, megmondom neked: **száz szó**
vagy egy, hát egyre megy, és nem kell **zászló**,
hergelt horda, de nézni a **veszéllyel**

mindig szembe; hullni, futni, **derengni**:
ez mind több, mint a kicifrázott **semmi**,
és végül, menedékül, csak a **mély kell**.

A HOLISZTIKUS BIRTOK

Csokonai Vitéz Mihály rímeivel

Mit kétszáz év, tolongó, úri **lárma!**
Hangközökben hallom, a jázmin **estve**
(érezem és látom, mintha biz csak **festve**
volna) közeledik, jó, képzelt **járma**

száll, valami virtuális, épp **kellő**
arányban testes és lelkes. Vad **szirtok**
a szelíd álmok, holisztikus **birtok,**
benned, szerelmem, otthon vagyok. **Szellő**

vagy szélvihar sodor, mindegy, **ölébe**
ölel a létezés, ahogy **eszébe**
jutok; vagyok hű konkrétja, **egyike**

csak, és eszembe jut egy víg **hajnalon,**
már szopós gyerekként lógok a **dalon;**
ide szonetteztem, öreg **estike.**

A TANTUSZ

Arany János rímeivel

Szárnyat bontott szelet fogott most **repül.**
Dehogy tudja sejti csak hogy mit **tegyen.**
Képzelt tűfok? Kínos hagymáz? **Átmegyén.**
Bámul kérdez kever csupál vég **nekül.**

Mintha látná hallja övé az **eset**
(fénykép géphang vad hír terjed **van elég**
ezt a létet gyatra tétet **tűri még**
bár a tantusz hogyan megvan leesett.)

Lent fönt lant hant szavakon száll a **nincsen**.
A kapja és a lopja közt az **isten**
adta kopja nem üt lukat. **Mondanod**

mégiscsak ezt kell bár puszta **kopáron**
lüktet is versed (mint tücsöké **nyáron**)
bekattan. Sehová lukad ki **dalod**?

Kosztolányitól az Esti Kornél éneke rímeiből válogattam és sorban haladtam, Csokonaitól, ami eszembe jutott elsőre (aztán ellenőriztem), Arany János két versóriásából írtam ki az összecsengő sorvégeket, s ekkor határoztam el, hogy nem folytatom a játékot „vég nekül”, hanem visszatérek kortársaimhoz, és sürgősen befejezem az egész magánszámot, hogy rám ne nőjön (dőljön) holisztikus birtokom, szét ne lapítsa könyvemet.

REBETLI

Somos Béla rímeivel

Ha mindez csupán kidekázott **ármány**,
sárkány-szötte hurok, és ott **szendereg**
mögötte a szörny, de értenem **kerek**
perec nem adatik, mert rút **csinálmány**,

sarokba szorít. Hiába **kalandoz**
az ember szabadon, ha a **környezet**
közömbös; fapofát, jelmezt **öltenek**
a társak. Kapkodhatsz vadul a **lanthoz**,

lábadnál kalap, könyved koldus-**cetli**.
Ha kártyázol, hát elvisz a **rebetli**,
kontra-pokol; motyogsz: miért **nem én**?

Így kattog veled nélküled a **reggel**,
az este, a dél, és ha jó **füvekkel**
el is dajkál az éj, nincsen **remény**.

NEM VÁLASZ?

Géher István rímeivel

Evez, nevez, szavaz (megy ez), **behavaz**,
lefagyaszt, fogyaszt az idő, **áttelet**
az ember; sűrög és forog, **hátha lel**
kapaszzkodót és eljő a jó **tavasz** –

Vagy üres vigasz ez s akár **kivirít**,
akár szenved, mint blőd ábránd, **körbe tett**,
festett kulissza, kitalált **környezet**
a világ? És mégis megél? **De nem itt**.

De akkor hol, hogyan? Merre, **mit talál**
az ember válaszul, ha kéri a **táj**,
szeresse, most már ne hagyja **magára**.

Vagy nincs, mint nem volt és nem lesz **semmi más**
(evezz, nevezz, szavazz), csak a **pusztulás**,
és nem válasz: a versnek **ez az ára**?

GUINNESSBE ILLÓ

G. István László rímeivel

Vélhetem-e, ez a tétel **időtlen**:
ha tested-lelked úgy-annyira **fáradt**,
hogy alig vagy, a tárgyaltan **alázat**
megaláz; nőjön nőhöz, **aki nőtlen**.

Mondani, mit ér? A tanács oly **bárgyú**.
A tam-tam nem a tartam, csupán **alak**.
Ne köss magadból a létre **kosarat**,
hasad alatt nem a semmi, rusnya **kátyú**

rikácsol, hörög, mint lökött mű**kuvasz**;
tudd, hogy modell és való nem **ugyanaz**,
ugathat ugyan a pénz, de nem **beszél**.

Közben viszont le-föl fut a **vérnyomás**,
és álnokul azt sugallja: **mondja más**.
El ne hidd. Ez Guinnessbe illő **veszély**.

LELEPLEZÉS

Ács József rímeivel

Ment egy macska, osont csak, puha **talpán**.
És bongtak a légben bűvös **szólamok**,
de voltaképpen már nem volt **józan ok**,
hogy miért nem a tetején – az **alján**.

Sajátos, nem irodalmi **alakzat**.
Nem a semmiből lett véletlen-**hirtelen**,
nem is macska, csendet int **nekem**.
A környezet egerei **haladnak**.

A térfigyelők ernyője **szabályos**
négyzet. E nézet annyira **ragályos**,
hogy észrevétlen marad. Tárul **végképp**,

emergál, vagyis kifő. A **véredény**
tartalma sohasem pusztá **képregény**,
de – leleplezem – arányérző **szépség**.

VÁRATLAN CSAPÁS

Horgas Béla rímeivel

Fürkészem, ez talán váratlan **csapás**?
Írás és élés partjai közt **tinta**-
folyó csobog, grafitpor száll, nincs **minta**,
valaki makog – én lennék az? **Ki más**.

Vonszolódok vagy fölzuhanok, **botor**
szándék hűt vagy fölhevít, én **csak ott**
vagyok elememben, ha be is **csapott**
környezetem, hol álmom almot **kotor**

alám; különben, lám, szűkölve **szülök**.
Külön kín, hogy nem vagyok **tücsök**,
digitális rímre kattogó, **szikár**,

ki gitárját tépve mindig mást **okol**;
elég nekem égni a saját **pokol**.
Úgy tetszik, a vers végén valaki **vár**.

H. B. rímeivel a Liget-beli játékban Lackfi János írt verset.

A MEGHIBBANT ROKON

Esős, májusi vasárnap délelőtt
a levegő grafitszürke gyapjai
lógnak, levélről levélre, hallani,
kövér cseppek esnek, reggelre kinőtt

gombostűfejnyi sárga-lila csillan,
a hirtelen kisütő ferde fényben
ezüst harmatcseppek, víg tétlenségben
hagyják, hogy a hő, mint mohó katlan

fölszippantsa, vibráltassa a hegyet;
senki se szomorú; rigók és legyek
közt ökörnálnál áttetszőbb szál feszül;

sáros ösvényen csigák vándorolnak,
névtelen madár hullat tarka tollat;
a fűben meghibbant rokon hegedül.

AZ ELSŐ SZÁL

ma aztán a déli lankán megláttam
hónapok óta rád vártam jónapot
mondtam jöjj velem haza ibolyának
vallomásnak megmutatni dallamot

fogni te vagy az első kisarjadt szál
cérnazöld íven kékellő bársonyon
kellő és máris elegendő vadláz
vadirány vén fejjel menni vadnyomon

és jött lett szólt él van lát bizonygatja
bár mit kicsinyítem létem alapja
akinek vihetem adhatom tudom

az Akastyán-hegy meséi meg szállnak
központozatlan rengetegük áthat
tetőtől talpig ahogy elgondolom

IGÉZETE

Valaha ezt a hegytetőt, ahol
ülök, mikor még a gyerekeim
indiánok voltak, s a mai kín,
hogy mi lesz holnap, alom és akol

szaga, melege és kockázata
más volt – Napkirály-fennsíknak hívtam.
Most csak vagyok, mint meggondolatlan,
öreg indián; mégse. Hangzata

van a történetnek, távlatot kap,
az egyik mondatra másik mondat
jő, hallom, mire megy ki; semmire.

Le nem írom. Ha mégis, kitörlöm.
Hagyom. Lökődöm. Őrlöm és őrlöm,
kihunyó és fénylő igézete.

ÉDENI HELYSZÍN

kiülök a hegyre
nő a hó
vihar utáni kékhez
fényesedik
cirógatja a szél puha
combközeit
jó hogy
arcomat odafektethetem
jó hogy
van hova szabad
a hunyt szem
mögötti homály
édeni helyszín
lány lankái mind
történetté áramlanak össze
egy macska
hunyorog rám
kaszálatlan fűben
félálomban ül
galagonyák emeletes
bokrai alatt sárga fürt
szegődik mellém
jön viszem
van hova hely haza
pont oda odafektetem

A KIFESZÜLŐ SZÁLAK

mondjuk történetnek
hogy
beszélni tudjak
képernyőmre még
oda ne fagyjak
meg-ne el-ne
az egész merő
okoskodás
gyapjam beért
a birkanyírás
ideje itt van
nincs több kérdés
mit értek merek
vödörrel-e
medreimből
ki ne lépjek
de miért ne
ha láthatnám
szavakon
lovagolva
a dübörgő lét
némaságot tagadó
zenés csöndjét
a létesülés közben
kifeszülő szálak
(ahogy orsót
éheznek ujjakat)
megjelenítenék

DRÓTOK BÁBOK MIÉRT MIBEN

Megíratlan versem egyszer (régés-rég)
megrajzoltam, mit gondoltam, feledtem.
Szonettgépem ráengedem, feleljen,
támadjon fel, szólaljon meg, hétszer két

lelke legyen tizennégy sor, táncoló,
dobja döngjön, klarinétja rikoltson,
drótok, bábok lejtsenek a porondon:
csálé mese, blőd vigalom, csupasz jó –

Csupa ráfogás. Hol volt, hol nem, látszat,
ahogy kimerevedve hadonásznak.
– *Miért? A megírt miben különbözik?*

Az ember bámul. Hátán hideg futkos.
Ki szólt? Ki töri ki a ketrectetőt?
Zuhan. Kereket old vagy beleragad.

EGY ÚTIKÖNYV KÉRDÉSEI

Fölmarkolok egy-egy néma szonettnyit.
Tolonganak körül rőt csuhék logon,
nyitott tenyerem nyújtom vagy eldugom,
egyre megy: így is, úgy is csak a vers nyí,

csak nyüszög, nyihog mohón és nyukál.
Hiába. Flakon és fluxus rá se ránt,
mert a dolgoknak, drága Rilke, ganz egal –
és mégse higgyem, hogy más itt nem dukál?

Mindezt a Zsolna utcán gondolom.
Labdarózsa-árnyat ír a vasbeton
bőrére, fázósan sziszereg a szél.

Egy útikönyv kérdéseit kajtatom
vagy szózenék visznek, s szabad hallanom
vadon tenyésző hangok légvételét?

EGY RÍMTELEN SZONETT TÉTJE

Vadon tenyésző hangok légvételét
képelem (vagy hallom is) a hegytetőn;
buborékok, kotyvasztatlan dallamok,
levegőre rajzolt ház, már láttalak

egyszer régen, talán télen, az égen,
nyári felhők alján; madárszárny-surrogás
emlékeztet, levél-zajgás, már őszült;
most a mohó tavasz közönye dajkál,

képeleghetek szabadon, rímtelen
szonettemnek ma már semmi tétje nincs;
mikor volt vagy lehetett volna, miért

nincs, ha van; így nyüstölöm sorról sorra
magam; lehetőségeim tárháza
nyitva, jönnek velem hű konkrétjaim.

UGORJ FEL

Pár percet még ülök itt a napos padon
papíron pizsmogó öregúr-pózban.
Verseim odújába behúzódtam,
fülem zizegését báván hallgatom

világhírek vakogó percegését:
kiröppennek és nem találnak haza
a dolgos méhek. Mobilok végszava
mohó hullám-gubanc. Mémek a mércét

fölzabálják. Kikelnek lüke lárvák,
hologram méhében eleve árvák.
Nincs új kezdet, minden csak vak folytatás,

hozzáadódik és továbblökődik,
kibuggyannak a rendszer öldöklői,
ugorj fel, lejárt, nincs többé maradás.

VONALLÁ HÚL

elég bizonyosság ülni a padon
papíron pizsmogó öregúr-pózban
képzeteimben mi volna valótlan
a déli szélzúgást úgy hallgatom

mint hajdan a pályaőr kisfia
ha mégsem akkor is minden kölcsönös
a bakterház mögött hullámzó Tölös
erdőnek zenévé kell válnia

hogy most is lássam fától fáig oson
a szél és a sínek közti kavicsokon
forró fényesség gurul meg nem áll

terek és történetek áthatása
vonallá hűl kazalnyi vadsaláta
benne lüktet a hangtalan halál

EGY HÁROM PER HÁRMASRA

Akastyán-hegy a Lét, a Föld, az Élet,
mióta bekattant a *Tyúk és Tojás*
Egyszerre-projekt? Buzognak a lények:
a kettős mocorgás mágnese csodás.

Pár milliárd év és – íme, itt vagyok.
Egy tegnapi három per hármias Mea
Culpát küld e-mailben. A nap ragyog,
émelygésem gyötör. Nem lesz Re-Mea,

kontra és pagát, mondom, kínlabirint
rájátszásokkal. Megint egy konzumpinty;
már megvolt, tudom, de nyomaszt a talány:

az evolúció miért jut ide?
Ironizál talán? És velem? Mire
jó a próba-szerencse, ha rímtelen?

REÁLIS VERS

Azt mondtad a minap most már látható
külön szemrevételezés nélkül is
tárgyilagosan mintegy nyilvánvaló

nem lesz elég a hátralévő idő
hogy eleget beszéljünk te meg én.

Erős melegség érintett mélyemen
és nem a reális halál-idézet
de a biztonság új foka hogy megvan

tetőtől talpig bugyolál – s hajoltam
hozzád testileg is a térségen át.

RÖVIDZÁRLAT

Fújd fel a bürköt, mit csináltál? Anyám
szava megtalál, mit akar, kikezd, csak
kapdosom magam; memóriám kihagy,
báván dadog az agy, nem tudja, mi fán

termett a hangzat. Elhallottam? Mégsem?
Fuldokló kora délután van, dörög
az ég, bűg a repülő – vagy a bürök
levét az elvakult bírák (merészen)

most töltik be éppen, *igya ki, mester.*
Szaltómortálézik fejben az ember,
rövidzárlat kattan halálra szántan.

Fölfújni úrként, megoldás lehetne
(nem elmélázva kuporogni benne),
s visszakérdezni: tényleg, mit csináltam?

EGY KUKACVIRÁGRA

Fölfúvódik a világ,
harmincfokos a nyár.
Kénsárga kukacvirág virít.
Az égboltozat kéksége áttetsző.

Nem gondolni se volna jó, észvesztő
futásban nincs kiút, üdvösség kivált –
hol van?

Hümmögök, fülelek,
hő és fény iránt vagyok.
Jó, hát szavakon lovagolva,
s mintha minden rám omolna,
kitörnek mohó protuberanciák;
belőlem-e?
Időzített bombák.

Vak párosodás volna
minden, s mindegy, melyik
milyen forma?
Fúvódik, fúvom.
A létezés okát eltolom,
s bámullak, kukacvirág.

VONTATÓ

Erkélyemen a kukacvirágról
eszembe se jut, honnan fútt ide
magját a szél; lehetek olyan bátor
képzelgő, hogy benne lássam az ige

alaköltő bűvészetét, gyerekkorom
tanúbizonyosságát: volt, látta, láttam;
a vasúti bakterház véren, poron
áthatoló szava szól veled, nyár van;

nézem-e?, nézem; értem-e?, megfeszül
valami vonal, nem is feleletül;
rajzolatlan és kimondatlan való,

meztelen kép keveredik a térhez,
fölhúzódkodni mégiscsak elég lesz,
indulhatsz, szonettből tákolt vontató.

SZÉL AZ OPERÁNÁL

Pusztíts el mindent, Sakiamuni!
(Mándy Iván: Szfinxek)

Az Operánál, ahogy ellépkedtem
a jobb oldali szfinx előtt,
forró szél fútt nyakamra hirtelen.
Megborzongtam.
Sakiamuni mégis fölpillantott volna,
s megtörtént?

A Művészen ültünk egyszer
hármában Mándyval,
Ottlikról folyt a szó, hogy orvosok
hada szemlézi lábát, s röhögtünk,
Marlene Dietriché vagy Pelée
hozzá képest smafu.

A szfinxek szemközt akkor is,
a nyolcvanas évek legközepén,
ott heverték, s körül a vakvilág
betonba fagyott örökkévalóként;
erőlködtünk, hogy mégse; ne.

És ma is. Mi változott; hát millió;
minden és semmi;
ahogy a forró szél az Operánál
hirtelen –

PONTOSVESSZŐK

A világ megannyi látványossága
kínos erőlködés egy sárga-piros
alma láttán; híz hajlata; tartozni
hozzá szótlánul és nézni, magában

elég bizonyosság. El is fogadható.
A minap a Lázár utcában mondta
M., miközben átmentünk a konyhába,
tulajdonképpen jó életed volt; jó,

bólintottam, de meg is ütött a *volt;*
nem hajoltam el; most se; ülök csak itt,
almahéj tekereg elő, véletlen

rímre oda se nézek, tudatom (vagy
mim) lüktet; hagyom; mi adódik ebből?
Pontosvesszők, este. Fél tizenegy múlt.

A DOROGI TÓ PARTJÁN

Értem-e? S akkor már milyen értelem
szerint nem vagy igen? A dorogi tó
partján kavicsos fövénybe markoló,
öreg erekkel telerajzolt kézfejem

nem válaszol; a nyárfapelyhek íve
sem. A szélfutamokban semmi zene.
És valójában hát mit is kellene... –
ne kérdezd; az egészet, inkluzíve:

véletlen fűvén elheverő képet,
kisfiúból kilökődő mondatot,
aranyhal szavánál tündöklőbb érvet

(hallhattuk ott, a tájék belerengett,
hökkentek-némultak elnyútt alakok
legott): *megcsinálom a lehetetlent.*

NEKIVESELKEDŐ UTÁNZATA

Trogirig futottam, mint
hajdan Béla király,
az idő tatár nyila
– szissz! –

itt is eltalál,
nyűgeim,
és háríthatatlanul
a hasonlítgatások,
alattomosan,
hogy harminc éve
a tenger alkonyfényeit
ugyanez a szorongás
és vigalom áramoltatta-e
össze,
áthatások heve –
öreg sirály rutinosan
kiterjesztett
szárnyal vitorlázik
éppen fölöttem át,
Adria hasán lebegve
vállfájós pózban,
nekiveselkedő
utánzata vagyok,
vagy lennék,
azt hiszem.

A KABÓCÁK KIFOGYHATATLAN DALA

Az emeleti teraszig ívelő
fa lila-habos fűrtjei úgy zizegnek
a forró szélben itt,
hogy kivételezettnek
érezem azt a bőr-, csont-, hús-,
idegcsomót,
aki vagyok.

Jó neki.
Örül.
Báván csobog.
Újra Adria-parti lény lehet, és
hallhatja:
a kabócák létezését
faggató dala kifogyhatatlan,
a szonett
ritmusait is szétszedi és lesimítja,
miközben csörömpöl,
dörög égen-földön
rabszolgagépek engedelmes hada,
s hallgat a kertben a gránátalmafa;
a délkörön, a partvonalon végestelen
bugyog félmeztelen
turista-özön éjjel és nappal;
a kikötőben ma olcsó zenekar bőg,
sörben sült birkahús tölti meg a bendőt,
a forgó-keringő földgolyó,
mintha részem és egészem volna,
vonszolódásom vonala
dalolva hajolna,
kabóca-szó,
szabadesésem és tehetetlenségem,
gyalogos lendülések pályája;
este Trogirban, a tömzsi bástyák,
homályló sikátorok járataiban,
pálmafák és pineák ligetében,
a bazári árusoktól roskadó bámész kikötőben,
a sehonnán sehova se tartó,
csak kavargó,
lézengő-tenyésző

kétlábúak tömegében
könnyű volt kívülről is látnom –
rá-ránéztem.

VIDÁM SZONETT

Farkas Attila Mártonnak

Kellene nekem, gondoltam, egy vidám
szonett; majd fogom magam, és kisütöm,
legyen a Kattogóval szemben külön
Dugaszolóm, bűvös meta-praktikát

villogtató héjban mesebeli mag.
Hevertem, fürdőgélről habos vízben
fürdögélve vártam, hogy az ihlet
rám száll, tényekre mutat, súgja: ki vagy

mi iránt képzelegjek, s fölülírják
a fürdőmémek génjeim kopását,
de nem, a fülem csak sistergett, égett –

hát föltápáskodtam, és ki a kádból,
aztán (megfeszülve a blőd hiánytól)
festettem kínomban egy írott képet.

ÁRNYÉKRA NEM

az én koromban
az én koromban
az én koromban
jár bokáig térdig
(időHALADék - 2005)

Csurommal bukvást (nyikkant megint a régi
égi hang) *alant is az lesz, csak ne vess!*
Heves reménység tört rám, víg hetéra;
árnyékra, lelke, többet nem vetődünk.

De oly hamar némult hahotám, kifúlt.
Kisfiú-remény a szózene, reccsen,
becsben tartott ritmusa elkomorul,
korom csuklótól bokáig kizökken.

Most akkor hogyan és hova tovább?
Okát okádva mindegy már, csak lökjem?
Nyökögték körül hiábavalóim:

*mi ellen mennél, már megvolt, elérted;
kétled? A képlet nélküled testesül,
feketül. Üres és festett az árnyék.*

LEGFELJEBB UTÁN

Koromnak, fémesen szitáló porok
zizegtető hehegésének neve
sincs talán. Úgy hívják legfeljebb, Után,
a zagyvánál zagyvább legalábbvaló

tétjeit vaktában elkattogató,
istálló-izsapan szerte csusszanó,
akárhányfejű ló: nem probléma mint
aktuális fikció, mert működik.

Kiszivattyúzni, fölfúni bármit, egyre
megy. Nyihog s megteszi. Viaszfény pásztáz.
A párkák programjait idióták

kódjaira (mintegy tréfából) ki-ki-
cseréli a kezelő személyzetis
(vagy azt sem). Szerda van a naptár szerint.

KIBETŰZÉS

Nyárközép. A tenyérsík fennsík kopár,
lecsupált terep. Kóró sem él meg itt.
A harminchat fokos nyár rohamait
nehéz tárgyszerűen nézni. Homály

felhőzik alkonyatkor, meg-megdörren;
csepp eső sincs; mindez (végül) mit jelent?
Semmit. Beleézés csupán a jelen;
lépkedünk szerelmes csöndben.

Fájós bokával, nyakkal, háttal a test
tájai a hegy fuldoklását átélik;
megrajzolom, kibetűzöm, egyenest

húzok két pont közé, és végigvarrom,
nézem, mi ez, ohó, a vászon vérzik;
vagy biztatás inkább, lehet akarnom.

HIBISZKUSZ IRÁNT

A hibiszkusz felé fordulok egyre.
Jó nekem, hogy készsleges hevét szabad
éreznem, kelyheit; áramlik, zizeg
a levegő testében, hézagtalan.

Erkélyünk déli sarkában helye van.
Csupált ágai. Csálé törzse törött.
Tetvektől szabadult lilavöröse
a térség biztos pontjaként földerül.

A hibiszkusz iránt tájékozódom.
Létezése kéje, éje, mélye be-
és beburkol, majdnem pofonegyszerű.

Mindig sejtettem: nem kell kimondanom.
Fölösleges bármi köntörfalazó
lírai bölcselem cifra kínzata.

A KALIMPÁLÓ SZONETT

*Ami rezgő jelenségben lebeg,
megszilárdult tartós gondolatban.
(Goethe)*

Járok benne keresztül-kasul, szabad
akármit kimondanom: „hüppög a nyár”,
„rázza megfakult pikkelyeit a nyír”,
„halforma felhő sárga égbe harap”.

Száraz fű zörög. Szamárfület mutat,
visít a szél, s a földből gyúrt horizont
mögé zuhan a félkész szonett, viszont
ezüst szögön (így akarta?) fönnakad,

kalimpál: „segítség!” Az is én lennék?
Pingált zenék mindennapi értelmét
szétbogozni vagy össze – próbálkozom.

Elgondolom, hogy rezgő tájképeim
élnek, szavakba szilárdult énjeim.
Beütök egyet (vagy ki) laptopomon.

IGAZ MINDEN

*...emlékszem a bombázókra,
hét füstoszlopra, bamba füstszoborra az erdő fölött
(Dadogás - 1965)*

A mese kezdetén sötét volt, féltem,
mondták, nem szabad, és elhittem nekik:
orgyilkos, rabló nem énrám éheznek,
üvöltő Liberátorok az égen.

Aztán egyszer, hogy zománcos kannában
a pályamunkásoknak vizet vittem,
mögöttem, mint a bosszúálló isten,
fölbukkant egy vad gép; halálra váltan

elvágtam, hánytam, hang sírt agyamban:
ugye, hogy hiába vagyok kisgyerek,
ugye, hogy igaz minden vakrémület.

Szállt a hét szobor, szaladt felém apám,
hangyák másztak a zománcos oldalán.
Kevés kell átélnem, tagadhatatlan.

PULISZKA-PUBLICISZTIKA

*A Magyar Gárda kontra
antifasiszta piknik egyidejű mutatványára*

(éhező vadnyúlnak kitett dróthurok
szorul rád a hír) (émelyegsz) (hiába)
(se szólni se nem szólni nem szeretnél)
(undor is gyötör) (a különbözőség

alkotta egység eszméje kínosan
üres) (lefokozva kisajátítva
fölszítva vonaglik korod honod)
(katakombába zárkózz) (azt se) (meddő

publicisztikába fül kalimpáló
versed) (híg kukoricapuliszkaíz
a szádban gyerekkori öklendezés)

(mindig ez a vége eleje köze)
(se se és is is cibál) (kire-mire
jut vagy üt) (kifutni szóval lehet-e)

A L'ART POUR L'ART BEMUTATÁSA

Ellene fordul korának kereken,
szemszöge (nézd) kaleidoszkóptalan.
Sziszerző lény. Álmának testszaga van.
Látni, hajlékot fog fuldokló hegyen.

Hallgatásképtelen hite merő csönd.
Tudod, létezik valami fénykülönbség,
mögé zuhannak nyáron mind az esték,
kattogó piszokból kitetszik a gyöngy

heve, derül, de a dal rímkényszere
nem kenyere, vissza meg ki: csavarja.
Jólesik neki. Elcsukló hangzatok.

Nincs cél, van ok, ez a l'art pour l'art szonett:
úgy felel, hogy nem felel meg, hiába;
változatlanul telik, tolul minden.

A L'ART POUR L'ART DILEMMÁI

Nemes utálás, árnyalt iróniák,
áttetsző, édes rájátszások, vadon
termő fényesség – mind hiába kiált,
kitalált receptek képzelt alapon.

A világ nyelve más. Kimondhatatlan
vagy morbid, bornírt, bugyborgó tölcser;
az aktuális akusztika katlan-
képzetekkel ijeszt, magyaros böllér

hadonászik hasadt relációkban,
minden elvont kikezdve, csontja törve;
a l'art pour l'art mint kezdet hanyatt lökve

nyí, de dilemmáiban sem valótlan.
Gyűlölséget meg nem ismer. Létezik.
Kérdez egyre. Válasz már nem érkezik.

A L'ART POUR L'ART ELSZÖRNYEDÉSE

nemes utálással
(Csokonai)

Telik és tolul, l'art pour l'art ezt látja,
a korporációk fénylő trükkjei,
és a kifentek vállvonogatása,
ha egyszer kedve támad lefesteni,

jól jön, kézre áll, elszörnyedhet szava;
meg is teszi, elég bármit kivágni,
minisztériumok misztériuma
rikolt, szomorúbb hangzatot kívánni

dőreség volna, mégsem tiszta öröm,
kaparja s érzi, leszakad a köröm,
szorong szegény, maga is belegárgyul,

abszurd, hogy érintés nélkül, nem is kell,
hát még ha nyakig benne ül az ember,
s kedv sincs: kihalni ez árnyékvilágból.

A L'ART POUR L'ART FOHÁSZÁ

*Csak két ujja közé szorítja a kor az emberkét,
és kiszorítja belőle azt az egy csepp jót vagy
rosszat, amire szüksége van.*

(Nagyezsda Mandelstam)

Körül a Pénz lázrózsás ártányai –
szétröfögnek minden ritmikát?
Egy csepp jóért gyerünk más mederbe át;
hova? Az intézményi listák tényei

puhán terpeszkednek és áriáznak,
újra ugyanaz ismétlődik, kihull
s elillan a részvét irgalmatlanul;
hevenyészve dőlsz, világnak világa.

Ez volna a szükség? Fölfoghatatlan.
A kornak nincs ma ujja, üres ráma,
konzumált lett a semmi némasága;

szólj, l'art pour l'art, százegy alakban,
ítélj, emlékeztess tegnapi kínra,
bűnre; ne hiába, mint meg van írva.

AZ ÉN MAGÁNHANGZÓIM

Ű-im túim túlkölések disznóölések
kései korai ég alján vörös áradás.
A falban egy hang az örök agyagba árkot ás
recseg. Ez az É lesz a vödör derengése.

Mind csupa kezdet a moha-puha U heve
hőben az Ő neve hajlata duruzsol ringat.
Közben a kockabelső meghátrál nincs már intakt
érzés rajzás csak a ritkás idő ketrece.

Magán-e még? Csöppre csöpp. Kiviláglik ikon-
szerű homály és a királyi bazsalikom
illata. Érzékeim képzetek elnyúló

folytatásos áramlások Í meg Á alá
és alámerülő mintha együtt mondaná
tudná. Holott mi a szó? Visszhangos utánfutó.

KALIMPA-ETIMOLÓGIA

Megkalimpálták, így most ritmus nélkül
dobog, mégse hamisan, mert kínjában
cseberrúd táncban nyakra-főre s bánva,
hogyan hiába lóbál – jaj, belekékül!

Kalyimpázik, átbukfencel, kalamol.
Kéz-láb lengető, forgó kolduskaland
bugyrából fennen pásztázva és alant
henteregve majd meglátod, mit pakol

a pultra ki, punktum, lángot csavarva;
ha tetszik, vélhető: görbén fölfele.
Nem kérdés, az eltérés megérte-é.

Klimpírozni meg, nyili-nyali dalra
se érkezés, se kényszer, szerencsére.
Ketten vizik: a mégis és a mégse.

FÉLFEKTÉBEN

Ősz van az Akastyán-hegyen, délután.
Agyonbámult kék fönn, lenn kétezerhét.
Ugye, leírhatom, hogy *porhanyó fényt*
kuporgat kezem egy üres cédulán,

és hunyt szemmel a déli szél medrében
a tér hördüléseit úgy hallgatom,
jóváhagyólag, mintha gondolatom
volna és visszhangozna félfektében,

biztosítana, hogy se túl, se innen:
helyünkön vagyunk éppen mind a ketten;
minek kérdezni, milyen értelemben.

Tizenegy szótag, semmi trükk vagy szabály,
szó a szóval, ezt hallhatod, összeáll:
föld, fa, víz, vágy, sötét, por, élet, halál.

A FONDORLATOS KUTYAGOLÓ

Szeretsz te még engem, ugye? Kérdeztem,
már az ajtóban álltam, mentem menni;
hirtelen buktak ki szavaim? Semmi
okból? Mert nem is lehetne létezniem

másként? Űztem magam az őszi hegyen,
fájtak az öreg kutyalábak; *hogyne,*
mondtad, vagy ezt se; villanó szemedre
hagyatkozva kutyagolok most, nekem

minden jó lesz, ha bármit és bárhogyan,
s mégse mindegy, csűrtem fondorlatosan,
miként válaszolsz, elhangzik-e, *igen*;

csak egyértelmű, kétségtelen legyen,
hogy szavad versemben rímelni tud-e.
Félhessem: *szeretsz te még engem, ugye?*

BEVAKOLVA

Lassan verset lép a lábam. Egy sárga
szürke szárnyú lepke lila szíromra száll,
semmit nem jelent, de telibe talál.
Hozzá katángok kékje, nyárfa árnya.

A mélyben morajló város vad katlan.
Elég már a zenéből, valld be: félek.
Ugyan, ezek csak híg, belső beszédek.
Hallhatod, végig merő kimondatlan,

megesik egyre. Mi mást is tehetne?
De rajtad múlik-e, ha egyszer benne
vagy és írod; mit ígérhet a forma?

Ritmusok, szavak – mintha katakomba
hiábavaló ajtaja, ablaka
volna, kipingálva és bevakolva.

TÁJLEÍRÁSSAL ALIG

nyír és fenyő fölött az égbolt ősszel
bámulod milyen unhatatlan újra
meg újra megpendül cérnahúrja
és körülményes csönddel kerülőkkel

úgy tesz mintha most ismernél rá csupán
ráérősen lüktet villan meztelen
tájleírással alig jelezhetem
milyen átható vasárnap délután

időtlen térség magába lemerül
megtörténik de nincs semmi esemény
káprázatok a képzetek peremén

valami vonal fut szerteszét örül
az ember hogy nélküle van csak nézi
vadszőlő vörösben a táj igéi

HÉT SZÓ A KATAKOMBA FALÁN

*Alkalmi vers a Liget tizennegyedik
fogalomértelmezőjéhez*

Volt egy katakomba. Mesebeli hely.
Dongott ott valami fura társaság.
Röpködtek a légben bűsz metaforák.
Ősz volt, kétezerhét. Azt gondoltam: hej,

ha én is szót kaphatnék, megfejteném
egyikével a másikat. *Tudás a név,*
humor s hatalom (képzeletben) összeér,
a *munka* meg eltalálja (pont fején)

az egyetlen fényt látó, pontos vakszöveget.
Kell-e végül is kimondanom, mi ez,
mi az? Kín és kék közt ragyogva-nyögve

nyelvel, táncolni próbál gúzsba kötve
hét fogalom (szonettbe szedve, bennem) –
a *történetet* nem kell befejezmem.

ŐSZI LEGYET HESSEGETŐ

„Árnyékra nem.” Hallom, forog a lemez,
járatom, üldöz, viszem, hiszem,
item: bakancsom való, megbámulom,
tudom, magamból él, hal. Nincs kitalált.

Árnyékra nem, ha érted, mit is jelent;
a jelen még semmit. Már hátrál, elszáll,
hajszálnyit se módosul, ha megesett.
Mögötti mind: imént volt vagy száz éve.

Árnyékra mégsem, hogyan is tehetném.
Feledném, az is én vagyok; hány személy?
Szerény számítás, ha mondom, rengeteg.

Most éppen egy óriást, őszi legyet
hessegető, ülő, szóra szót vető,
kapaszkodó „igen”. De árnyékra nem.

EGRY VITORLÁSA

Szégyenem-e, ha megírom, ha nem;
félés és viszketés elegye, kényszere, vegyjele,
akármije viz: nincs mit latolgatni,
bele kell gabalyodni, minden történet folytatódik,
elmúlniuk a halál után is tetemes idő kell;
de hülye szó, hagyom, mondom, élek, pillanatról
pillanatra csinálom – most már tárgyra:
nem voltunk barátok, de közeliak hajdan,
még a múlt század hatvanas évtizedében,
a Belvárosi Kávéházban tanyázó irodalmi társaságban;
esküvői tanúm lett aztán, egy Egry-rajzot kaptunk tőle,
a folyóirat-küszködésben is velünk volt,
még '68. augusztus 20-a után is, meddig, ma sem tudom;
ott, akkortájt fordult másfelé,
megérteni a nekünk elfogadhatatlant,
vakolatlan fal mögött vitték távolodó léptei, tekergő
pályán, hallani sem akartunk róla, nem voltak szavaink,
de most, hogy meghalt és ahogy, szétlőtte fejét,
a borzalom előrántja a szétszóródó korszak megannyi
fölfűtött, elvakult, beszorult torzulatát, tegnapi jelenetek
bukdácsolnak bennem át, arcok, hangok, mozdulatok;
testesül a tragikomikus sáv,
ez a politikával alázott közös meder
mintha struktúraképző világerő volna: nincs más?
Elfacsarodva bámulok, Egry panteisztikus vitorlása
a szeptemberi vasárnap délután fényeiben
tárgyilagosan lehetségesnek tetszik szobánk falán,
vagy csak képzelem, próbálom, ráakaszodom,
akarom, vonszol és húzom, nem tudom;
aztán megint az írás szégyene, kényszere, akármije.

HÁROM NŐ EGYÜTT

Három nőt láttam a Szász Károly sarkán.
Egyik guggolt a fal tövében: szürke
pulóveres koldus-arc. Szemlesütve
várta, tátongó poharába hull tán

némi pénz. A másik, kockás nadrágos,
negyvenes, sírva rángatta magát,
nekidőlt a kirakatnak, tomporát
odanyomta, zihált tőle a város;

a harmadik meg prémbugyiban, lökött
reklámlány, a vak üvegre ragasztva
vihogott; megvoltak együtt. Működöt

fújt rájuk egy dömper, az idő hagyta;
én is; gondoltam, azért csak lejegyzem.
Mi mást lehetne-kellene még tennem.

A SAPKÁS ÁRNY

Pillanathajó Lucának

Ezt a sapkás árnyat, jól van, ismerem;
engedelmesen kullogok utána.
Csenevész erdő zúg, a szél szavára
szemetes lomb csapódik föl. Istenem,

sóhajtja a sapkás, nem mintha volna
neki valóban, nem hiszi: viszi a hangzat,

a vágy, hogy ne csak utánzó alakzat
lehessen, kiállózott, csupasz forma –

Délelőtt tízkor a táj és a léptek,
az árnyam és én, meg az őszi fények
ferdén beeső sávja: egybevágnak;

minden, ami van, színültig látható.
A vakvéletlen, mint pillanathajó,
kiköt. Itt a part. Nincs több magyarázat.

ÍR JAK

Ír pulóvert kaptam tegnap délután
ajándékba – hogy írjak netán (benne,
róla)? Kóbor kutyaként jár az elme
(kié? enyém?), lépek lágy domb oldalán,

perzsel tudatlan, novemberi nap
– miért ne (gubancolok elme rengve):
ha egyszer az ember ír jak lenne
(szél támad, a szavak szájából kikap),

vagy tán tibeti, azám... Vedlett bokor
zörög, vénember baktat velem szemben.
Merev arca mint jóslat, a szememben

fölvillanó képre odafagy. Botor
hangzatok magja dehogyis valótlan:
parázsló patákkal, fekete hóban.

PALACKPOSTA

Ki kérdezett, várj, tudom, senki.
Üres a közti térség, nincs módszer átvinni,
kötni össze szállal, maillel, jelekkel
élni, félni, evezni szavakon hiába.
Meddő malom, magam csapdába csaltam.
Álnok minden irka, csinálja: mintha.
Futni előle késő, nem akarom
tényleg tukmálni senkire sajátom,
ez hát nem is episztola, sehova
se tart. Parttalan volna? Ne hidd.
Mi hajtja; fel-feltörő irány és arány
húzza; milyen? Dehogymindegym. Keresni
lehet, kérdezni újra: rajtad mi múlt?
Múlik. Beszéljünk. Még megtehető?
Akárki vagy, a földi mező dereng
körötted, zizeg, visz a képek sodra.
Hozzám ütődysz, ni csak, egy palackposta!
Talán vigasz, hogy kapaszkodó ágak.
Kínzó hangzatok összemarkolásznak.
Kibeszélés és meghallgatás egyben.
Az ember váratlan rímeket remél.
Orrfacsaró, fülnyaló özön dől rá,
szétcsinálná. Mi tart meg ellenében?
Talán a póre vonzolás vonala.
Talán a kidobott, megcsalt, széthasadt
mégis-szavak. Talán a talán. Várj, tudom.

A DRÓTOSTÓT EPISZTOLÁJA

Levelem ugyan nem nevezném
rózsafa vonónak akit megszólít
sem nagy zöngésű húrnak merő
csapda ez a forma s mégis válasz
alkalom egy elég közeli barátnek
belemeríteni és kibeszélni mintha
minden kimondható volna nyersen
hogy van még merszem episztolára
rajzolásra lábba valló utánfutásra
kézre álló varázs-mutatványra
mártani gyöngyszürke tintába
tollamat és írni betűket húzni
vonalat keresztül-kasul zenélni
újra meg újra hajtogatni ugyanazt
toldozni foltozni a gajdoló drótos
tótot kottázni fázni félni örülni
az irodalmi sávban e sebektől
viszketeg posztmodern mederben
a palimpszesztjeimet kivakarni
duplázni soha nem tukmálni
de megcsinálni nézd kipingálni
ezüsttel hogyne koromfeketével
a *gyönyörűket* ki és kibontani
tépni kötözni lökni mehettek
valóban vagytok hupp világra
hoztalak már nincs menekvés
lennetek kell a világ tetthely
és verses levelem is – létezik.
Öreg drótostót episztolája ez.
Ravaszul forrasztott ki-be járó.

Hiába fájó mégis rá és rátaláló.
Kinek minek játszó nem kérdezi.
Kicsorbult szélei kanyarognak.
Egyszer régen még a múlt
században a faluszéli bakter
házban '50-ben az apámat
hetente egyszer helyettesítő
pályamunkás (ponyvaregényeket
hordott nekem faltam vakulásig)
azt mondta és ujját is emelte
vigyázz gyerek ne bolondulj meg
magadra ne vedd – tavasz volt
éjszaka magányos revolverhősök
ugráltak a padláson füttyült
a mozdony sistergett a szél
semmi sem igaz gondoltam
vagy minden – a sínek között
baktatott hátán cipelve műhelyét
egy fekete árnyék s bekiabált
az udvarunkba van-e valami
drótozni foltozni való.

SZÜLETÉSNAPI DRÓTOK

Kilencvenkilencedikéhez
hetvenedikemet a számok
mesebeli drótjaival odakötöm –
ha élnél, se tákolhatnék külön
geometriát, apám, gondoltam
ma délelőtt a jégheges hegyen;
tréningeztettem fájós térdemet,

és sejtelnem se volt, hogy
a kifejezés fényein-árnyain is túl
mit akarok veled, mi volna valóban
ez a mégsem anyagtalan masinéria,
de kellett, úgyszólván viseltem és
vittem, benne állva hajladoztam;
kisütött meg elbűjt a novemberi nap,
hasas felhők szórták marokszám
a szirogy borsónyi gömbjeit körém,
mint buzgó szertartásmesterek
valami termékenységi rítus magvait:
vörösre horzsolták a bőröm;
a drótokat aztán még a nap végén,
már félálomban is tovább egyengettem
és görbítettem, az északnyugati szél
horkantásaira föl-fölriadtam, mi ez
a kezemre tekeredő egyre nehezebb.

szirogy (tájszó somogyi szülőföldemről): jégkérgeű hószemcse

A DRÓTOSTÓT SZONETTJE

játszhatok tudom szabadon a drótok
csupasz reszketésével tagjaimban
sarkig nyithatom mindenem amim van
benti ösvényekre térni elég ok

taszít tolul dugul a kinti járat
pálya karfa török javíthatatlan
rohan és vonyít megannyi alakban
falra mázolja virít NINCS KIJÁRAT

mesterségemet magam szakítottam
az árnyékvilág fényforrasztásait
csinálni ma sem untat s el sem vakít

dőre cikcakk a kínrajzolatokban
kínálkozik előregyártott bádóg
ritmusaimmal ellene kiáltok

LÁBATLAN JÓSZÁG

még egy szonett ez nem kérdés a háló
vagy horog ha alámerül s van kapás
kifogás nincs (mese) miért és kinek
az ember magát is kifogja újra

ámul-bámul én például most éppen
a mágnes-hegy délkeleti oldalán
hogy mi minden adódik vissza s tovább
várt váratlan csupa lábatlan jószág

Tóth Eszter szava szövődik mint saját
kötőtűfény és zizegő zene szól
bennem kizökkent hangzatok vonala

rákaptam a drótozásra szétszedem
összerakom a régít mennyire más
kirajzolódnak vonatkozásaim

ÁLOM PILINSZKYVEL

Meghökkenem álomban.
Már a sárga Volkswagentől is,
ahogy leblokkolt testközelben és
ezüstfejű vezetője vadul kiugrott
a járdára. Pilinszky! Kezében
lángvágópisztoly izzott, s már
tépte is ketté a fémdobozt,
szétlökte, csattant, s gurult elő
a kocszi fölhasadt hasából tülekedve
tucatnyi koszlott gumiabroncs.
Semmi több;
ébredés-függöny zuhant.
Báván tapogatózom azóta is:
mit akar tőlem, miért s hogyan,
vétlen-e véletlenem. Egyszer ültem
vele és Tornaival a Belvárosiban,
hatvanegyben. Hallgatnom őket
jó volt; az irodalom abroncsairól
fénylő elképzéseket dajkáltam
akkoriban; szét- és szétszakadtak
azóta a sárga autónál gyorsabban,
cafatokra, de az álomjelenet ma
újra meg újra leperreg (fékez,
kiugrik, vágja és csattan, gurulnak),
s hiába, hogy semmit sem jelent,
magamhoz drótozom, legyen.
Ha megérek rá, majd kihüvelyezem.

IDŐRE NE NÉZZEN

Álmok még mintha céljuk volna velem.
Adják kézről kézre a rézkilincset,
hogy réz az kétségtelen és nincseim
kincseskamráján villog. Valóban ott.
A padlásfeljáró létrája recseg.
Kísértetek pihenő állomása.
Kövesút vasút fénylő metszéspontja
boldog origó. Fatáskás kisgyerek
fatalpú bakancsban merő ébrenlét
tárgyilagos köznapi tapintható.
Semmi irodalom kitalált kellék.
Semmi ábránd fölfútt ex nihilo.
Miért és hol milyen pulpitus előtt
bizonygatnám a kálmáncai kockát
öreg szerencsejátékos. Sose volt
csalás ma sincs. Falum platánjairól
levélben őszi levelek csipkái
érkeznek baráti tenyerek öröm
s mégis mintha fiktív dokumentumok
alkalmi mutatványa. Mozdul a toll
hogy képbe mártsa. Időre ne nézzen.
De látja. Bökdösi. Mi az? Szárad rá
mint testetlen viasz. Kilincse sehol.
Volt ott az erdőben két üres akol.

A CSODAGÉP

Johannának

Álmomban az egész világot
átszitáltam neked,
barkácsoltam magamból gyémántrácsos,
egyetlenegyszer használható szerkezetet;
zümmögve, nyögve, villámló karokkal,
buzgón dolgozott a csodagép,
áramlott át a jó, helyre zökkent,
maradt a rossz, semmibe tűnt a szenvedés;
milyen egyszerű, hogy örültem,
ezt megoldottam, nem kell
félned többet, nincs kockázat –
aztán felriadtam, és rettenet tört rám,
mi lesz veled az árnyéktalanul működő,
ellenállást, harcot nem ismerő, egynemű
kattogásban; ha tétje nincs, úgy mindegy, mi,
melyik, milyen, miért és merre, meddig –
egy pillanatig, ha rémüldöztem, az álom szétfoszlott
mögöttem, egész valómmal érzékeltem: a koszlott,
kínzó világ megvan, kiszámíthatatlan
és diribdarab, tökéletlen, sötét
iszonyatokkal szabdalt; fölszabadultan
sóhajtottam: jól van, semmi baj.

RÉSKERESÉS

(vegyes műfajú, Levendel Júliával közös, négykezes kötet,
Liget, 2009.)

KÍSÉRLETEZÉS

Leültem ott a mászófával szemben
az agyonfirkált, fogyatékos padra,
és a zsebemben tárolt papírlapra
leírtam, hogy *leültem*; a mászófa

néptelen volt, mormogott a délelőtt;
tompajajok verődnek azóta is
tollam alá; most vad mentősziréna
vág ösvényt éppen, és ahogy elhal

s újra zümmög a csöndes jelen idő,
csak nézem kezemet a golyóstollal,
hogymit akart ezzel a „*leültem*”-mel
az imént fénylő pillanatban, mikor

leültem itt a mászófával szemben,
és szememben (talán nem is az őszi
táj sárga-vörös betűi, ugráló,
víg feketerigókkal) megjelentek

az időmúlás vasdrótból hajlított
vonalai, hogy összeforrjon végre
milliárdnyi rész; vagy hiábavaló

kísérletezés volna ez az egész,
amit egy napokkal későbbi mostban
rángatok ide, s megragadhatatlan?

mászófa: a Kis-sváb-hegy nyugati lejtőjén álló, alacsonyan, sokfelé elágazó fa, gyerekek kedvelt mászó-függeszkedő játéka

A LEVEGŐ UTASA

a Szász Károly utca fölött ma délelőtt
úgy háromemeletnyi magasságban
a lég láthatatlan lépcsőin talán vagy
dombjain inkább áttetsző ösvényein

a házsorok közé szorult szakadék
benzinbüdös színpadán tánclépésben
a déli áramlat szeszélyesen kanyargó
ráérős vonalát követve könnyedén

lejtett meg föl-fölkapott s fordult alá
fölé mögé lágyan lassan magabiztosan
ringatózott de jött és jött közeledett
súrolta csak a báméskodó erkélyeket

tapogatózva tovább ereszkedett most
emberfejszintre lebbent ráismertem
nem volt kétséges hosszában fölhasadt
szanaszét rongyolt sárgás nejlontasak

Ford furgon fékezett ijedten föllibbent
szelétől megmenekült de hószentrógeres
hordóhasú rövidnadrágos cekkert cipelő
jó hatvanas lihegő jött arra – a levegő

utasa még ezt is kikerülte aztán
letottyant s a járdaszegélyhez lapult
elfeküdt tíz óra múlt a Margit körút
bedugult mentő szirénázott jött ment

vörös kalapját napszemüveges lány
kezében vitte szájában cigaretta füstölt
fönn galamb szállt próbálta utánozni
az utast kereste nyomát nem találta

DEKÓDER

Van egy fránya dekóderem jótorkú
játszik mindig új hangszeren mégsem más
rájátszik és ellene – kitekeri
befordítja körültépi ritmust vált.

Öreg dekóder ma született páros
némileg átlát bulvárosított bűz-
palánkon és satnya rímekhez hevét
nem igazítja nevét nem kuruttyol.

Kék dekóder sárga kockás nekimegy
a semminek erre csuklik a böhom
özön ugyanaz ugye nem maradhat
mizliknyi bár de már hozzáadódott.

Rendszeralkatrészek behorpadtjai
ha láttán buta dühvel kattognak és
szortyognak ha összefűzik a szezont
a fazonnal az én fényfokozóm csak

rittyent egy rugós endecasillabót
lendít egy lágyan csupaszló vonalat
de az önmagukba ragadt létezők
tompá liffenésén föl már nem derül.

Nincs mit nevetni elkámpicsorodó
maszkokon evezni másként szeretnék
dekóderem transzmissziói hajrá.
Nem mintha látnám mi itt a megoldás.

Szánalom és megvetés közt keresni
rést a kínkapacitás pazarlása
volna. Degenerált dekóderezés
ha mégis. Bele is halnál ha mégsem.

TE PILLANAT

(Liget, 2010)

MIVISZIDALOK

MIVISZI

álom vagy sem egyre megy mi viszi
mi viszi mi csivitel fülében
fülében talpában lépteiben

léptéke kezében a tér meder
az idő nyitva mint alkimista
szerszámai a gondolatai

kopácsol és belebonyolódik
azt hiszi ő viszi visszakérdez
miviszi miviszi mégis csak zúg

szárnyatlan szegetlen úgy sziszereg
kígyó is lehetne kigöngyölöm
bukdácsolsz hívatlan mit akarok

vágtatnak kétoldalt vak számsorok
végtagok ábrái megjött a tél
miviszi miviszi űz-e vagy híz

személytelen közökön harci dal
és langaléta margaréta szól
végül is még elnémíthatatlan

ÁTÍVEL

Végül is még elnémíthatatlan
átível magánhangzói hátán átzökken
ártatlan atléta közben kalapot lenget és

egyetlen hírt penget de mögé még mögé
és visszafelé nézve hozzá is adódik
kicsorbulhat már-már terebélyes a táj

mindig van tanulnivaló ámulni jó
és absztrakt alapon is elidőzni
légy erős ez ma is még helykeresés

hallgass ne nyaggass vagy jó zizegj
hagyom hogy a dal falait kifesd
fakó hangzatok lágy lankáira lökj

beszéljünk áradj cserregő vadon
rejts el a képtelen homályból
hasítsd ki alkatom alkalmasint

ez itt a szószálazó elnyűvő saját kín
meg szabad is a sötétje és a fénye is
ritmusa elsodor fut akár peremekig

FESZÜLŐ

ritmusa elsodor fut akár peremesig
fut a térség egy helyben fejben jár
a lét fut még és jut ki hova ha lerázom

gyümölcsseit ha mind lerázza mi viszi
fáj a két atléta-lába lágyan hull a hó
pelyhedzik valami törekvés hő-kezdet

kezed nyomában próbáld tompán csengető
a feszülő test is mire való ha akarom
evező lesz az alkarom kék csobbanások

mert kérdezed vagy élvezed hogy nem formális
nézet hallomás ha elszürkül a délután a ház
mert betonból dobok dübögnek fölül állatok

vagy cirkuszi csőrök héjra hajrá lecsapnak
csontokig ütnek megvan most bontják le
az évet a homály hodályaiba falazzák be most

futkosnak és viszket rongy könyök lábszár
körömmel szántja nem megoldás tudom-látom
műkifutás háromszor a hatszor három

VADONATÚJ

PONT ITT

Végül is még előáll a vers, megvan. Hajdan dadogás volt, sétalovaglás volt, nyíni tanult, tudott. Miért volna csak a múlt kétségtelen? Amíg meg nem halok, az egész egyveleg itt van velem, a jövő idő villanását lesem; tessék, éppen történik, bizonyosága vagyok. Ugye, hogy létezik, kibomlik, és vadonatúj – még nem találkoztunk sosem, te pillanat meg én, ha ugyanazon a Földgolyón is, se; hebegve-kapaszkodva most itt, pont itt.

HUZAVONA

Most itt, pont itt egy Mirónak író kéz húzza-vonja vonalait. A víg huzavona merő képtelenség, de képes megtapadni. Szabad a világ idióta kanyaraitól egy pillantással megkülönböztetni. Ni-ni, nem is testetlen már. Naiv, aktivista magánvalóságaimat buzgón kisimítja. Nézd csak, éppen helyénvaló.

ÜTEM

Mentem a házak közt sehova, vitt fekete cipőm,
cipelt vagy én léptettem pillanatról pillanatra,
rajzomat róla ide biggyesztem, áthangszerelem
tetszőlegesen, agyagot vájok vele, lapátolok,
merőlegesen játszom, képletes hőre, és hirtelen,
már kifelé gyalogolva, mielőtt még ez az egész
rikoltozva rám omolna, vagy ülepét mutatva
elrohanna (hűtlen valóság, állj meg, te ripők!),
bekeretezem, szóvá teszem, kifeszítem báván;
item az ütem mégsem üres állvány, a hangzat
őselem; csámboroghatsz velem, fekete cipő.

AGGASTYÁN

A Lövőház utcán, ott a sarki sörbár előtt,
ma láttam, a földből fél méterre ha kinőtt,
egy meztelen kezű, aggastyán forma nőt.
Üres bádogyödröt vonszolt a kövön,
csörömpölt az edény; valaki tréfából
csuklójára kötözte, az ólból kilökte;
vörösre festette ráncos arcát a jeges szél.
Ráncos, jeges. Mit várhatnánk? Január van.
Csuklós kamion fordult be, füstje eltakarta.

KLIKK

A végleges szórtelenítést kínáló szalon
előtt vak vénember kéreget. Szemközt
a Szent Ferenc patika zárva. Hideg van.

Hétvége-kék az ég a Retek utca fölött.
Plakátról plakátra klikkel, tévedhetetlen
a tekintet: „nagyság, erő és szakértelem”
harsog némán a nyílt végeken, és annyira
szórtelen, hogy a csöndesség szavai mind
szétgurulnak. Pucérabb ugyan mi lehetne.

KAMION

Kedves vonalaim, megyek utánatok, vagyok
veletek, együtt visszük vásárra vizkető
bőrömet; biztatóim legyetek, ne póre ok,
se puszta következmény, lelketlen mechanika,
jelentéstelen, cifra tok, ne és ne; sorolhatnám
még hosszan. Tegnap az Istenhegyi úton sárga-
piros kamion zúdult viharosan, mintha égne,
vagy égett is valóban, meggondolhatóan;
láttam, félttem, a benzinkútnál álltam éppen.

MIRE MEGYEK

fölpuffadt világ bugyuta elegye ulugya csukoda
politika pingálta hatalmi hektika lotykosan
pötykösen oson át fölszított dölyföse mind
amint kattogtat kereplő szájakat sajnálatos
utálatos közállapotos burjánzó pocsék szutya –
milyen hangzatokat is nyöghetnék rálátástól
vakulásig alázva hiába tudom hol élek (itt) és
mikor (most) semmi új kétezernyolc magyar
márciusa típusa szipusa totál szétcsinált hiú –
miremegyek tízsorveled hakifújlak semmire

AZ OKTALAN

SPIRÁLIS

Viharzó szél nyögeti a hegyi ház ablakait, akit egyszer a szócsináló spirális elkap (legalábbis engem), kotyvasztani kényszer lökdös, hallomás vezet. Meglehet, ez a netovábbja már, de nem; hiába dramatizál az idő, a hangzat, de nem –

papírvékony jégen jön-megy mind, aki él

Hónak a hó halál, álmában inhalál, beszakad a hegy; délben meg, napsütésben, ezüst cseppek hullongálnak üvegkérgű fákról; a zúzmara mesebeli csipkái elvakítanak. Mi lesz (s nem lesz) holnap? Halad. Már olvad.

ELLENVETÉS

Kapaszkodj!

Ha kicsi vagy, ágaskodj! –

ez jó tanács volt egykor, de kettőkor

mit csináljunk, öregem?

Én tűz fölé tartom görebem,

régi hangjaimban is

új alkímián fő a fejem;

sohasem volt még ilyen tágas térségem

az elszabadult időben, helyben rohanóban.

Egymásra csavarodóban

bugyraikat az évtizedek összeömlesztik,
aztán kiporcióznának,
batyum képzetei meg szétterülnek,
rojtzott rongyokhoz sárga maszkok ülnek,
kik ezek s minek szirénáznak;
állj meg, kapaszkodj, kérdezz:
szétszakad ez vagy egybeépül?
És mivé? Számít-e hát, vagy
csak villog vakon a mondat
eleve avantgárd ellenvetése?
Kizuhanva, beleveszve, öregem,
rázom egyre görebem: ki ne kerekedj
még, le ne zárulj. Mit felelsz?

MOST MÁR

Most már így is (gondoltam
egy merészet és nagyot), ahogy
s amilyen vagyok, az egészzet
kell úgyannyira szeretned, mint eddig
(vagy azon is túl), ha nem is tudom
megmondani, mi ez a „kell” és hogyan van;
rossz a szó, hiábavaló erre a feltörő
vadonatújra, mohó
ragaszkodásom sodorja elő;
határtalanjait próbálom megközelíteni,
ritmusait döccenteni, hogy –

HAJLATÁHOZ

arcomat szorítom
nyakad hajlatához
hogy meghatározz
láthatáramon átrossz
szorítom arcodat
nyakam hajlatához
mindennapi halálom
át is meghatároz
arcon nyakon kézen
a ráncvonalak rajza
időtánc sablonjai
mind-mind kitakarva
kimondhatatlan
és félreérthetetlen
nem csillámló felület
az anyag süket kénye
lehetetlensége de
ellenére vagy vele
mindegy megtalálom
szorítom arcát
nyakam hajlatához

MŰVÁSZON

Válasz nincs, tudom. Szerencsére...
Mereng az ember esetlen és közben
érzi, féli: ez is az, és nem vigasz,
hogy mégsem. A kerengésben lassan
földereng hangzatok vibráló hajlata,

szemnek való zene, szavak, művászon
szövetén átvérző vonalak futása, szél
járása a jéghegyen –

AZ OKTALAN

napló a vers vakló fel-felnyerít
fehérlő fia lánya éhese akárkije
kitépem vagy rám szakad bujtogat
meg-megfeszülök tőle héjamból
kilök egy rövidnadrágos fickó
fölkaklat hajamnál fogva húz
elém áll ujjával mellemre bök
csak lassan a testtel sziszzergek
tudhatnád ez nem képes beszéd
ádáz viszketés csupasz alkaromra
ül tollatlan madár alkalomra vár
a csőre néma néz elhessenteném
te pedig te elnyűtt oktalanom
mondd meg egy szóval mit akarsz

STÉGEN

Hosszú hajam volt régen,
ültem egyszer a stégen;
hol? Segíts kimondanom...
... már tudom: Nauplion!
Tengerszerűnek látszott
az egész. Néztem. Most is.
Érzékeimben hinnem

hét határon túl (innen)
nem is nehéz, bár biceg
a billentyűkön a kéz,
s hajam félcentis, szürke.
A vers, átszűrve évek
homokján, hallom, merő
hangzat, szélfúttá stégen
légi alakzat: fölszáll?

KIRAJZOLJA

Velencénél a tengerparton
végcélpézetektől szabadon
ahogy hallgatom a hullám-zenét
s félig hunyt szemhéjamon
a forró fény ujja kirajzolja víz és
ég érinthetetlen metszsvonalát
könnyű megértenem
a lehetetlen léte kétségtelen
mint talpam lenyomata a
lággy kagylóhéjas fövényen ott van
testiesen való
és mit se nyom a latban
hogy szóval cifrázható
ha elfogadhatatlan

KIMÉRADAL

Tegnap este csak ültem és néztem
magam elé. „Mi az?“, kérdezted

a szobába lépve. „Semmi”, mondtam
(névelő nélkül), és lazán legyintettem,
de belém állt hirtelen, hogy így is az,
s mint mentő ötlet villant fel menten,
hogy „átírom majd” valamivé.

Meg is tettem. Ültem és néztem,
olvastam a gépben, aztán kitöröltem,
másnap visszabillentyűztem, ötöltem-
hatoltam, hagytam és ellene mentem.
Ez most már csakugyan más: merőben!
Villog szövegem a víg keverőben és
reggel az ablakon kinézve, augusztus
porhanyó fényei szeptembert igézve
takarítják az eget csupasz kékre, de
hihetem-e, naiv csaló, hogy tegnap este
sem az volt, mikor ültem és néztem,
s ha igen, csak azért, hogy ide jussak.
Mondhatom-e a mesét jussnak –
nem tudom, azóta is csak hallgatom.
Kiméra gyártotta volna kímélő dalom?

ŐSZI BÁDOG

Az őszi égbolt vékony bádog,
átmos ma délben teknőjében
hullámzó heve. Önként teszi.
Célja nincsen. Ő a hő. Örök
hazát nem, tanyát, átmenetit
tákol itt körém, lenget lassan,
belefeledkezik, elmerül,
hova lett, úgy elillant. Szél jön.

Húvösség terül szét hirtelen.
A magasban felhőforma fej.
A ki-bebogozó sziszereg,
szuttyog alul-felül. Új szavak
erőlködnek a nyelvem alatt,
hangok mögötti tompa csuklás,
nekilendülés, eliramlás.
Kong-bong az őszi égbolt-bádog.
Széken ülök vagy álldogálok.

FÜLÜLÉS

ülök-ülök hát hol ülök a gyógyfürdőben
ülök ordítózos vizes térben medencében
száraz tóban képzetekkel bugyborgóban
süketülök fölfülök lehülök partra kiülök
kíméletlenülök megrémülök meg vénülök
fülek szőrök surrognak-zizegnek nem a lét
visszaülök beülök valami peremen ücsörög
és csörög csikog szürke ürgelyuk madzaga
hangzana vakzene drótokból kacskaringók
vasreszelék neszedék. még mit mondhatnék
fülemben buzgó béka kuruttyol nem hall
csak ül fülül mint alul már múlhatatlanul

EZT A MIT

Forrón süt az őszi nap,
egy óbudai-aquincumi kőudvaron
ülök és cetlire kaparom, farigcsálom

(lomhán-e) ezt a mit; ha nem dalom,
csak találgathatom, mintha pedzeném
zeném; új szavak erőlködnek a
nyelvem alatt, mögötti ritmusok,
mégis megint a halk lovasra játszom,
az időmúlás ketreceiben közelsége
ma újra áthat, és a reménytelenség
kristályosodó érzéseiben (hogyan nincs
megoldás) a végtelen perspektívája
kaján készséggel fölkinálkozik –
tessék, nyitva van. Nyitja nincs.

CSAK FÚ A SZÉL

Az imént még esett, senki sem jár a
hegyen, nyír és fenyő közt magad vagy ott.
A zöld fennsík felett ezüstlő pára
lebeg, oldalt borzongó szél oldalog.

Mikor ugorjon? Lesz-e jelenése?
Buzgón köszörüli torkát, körmeit.
Éjszaka rátapad az ablakrésre
és félő kutyaként füledbe vonyít.

Hallgatod, s megfeszülsz. Talán még nem az.
Elhesseded, de testetlen gondolat,
vak érzés ellen mit ér hadonászni?

Mélyebbre menj, hol a póre suttogás
érthető: csak fú a szél és semmi más.
Visznek vonalak, színek ritmikái.

TÚL

Képalámelléírás – mi volna más?
Bűvös tizenegyesek. Véletlened
is boldogíthat, mintha szerelemtől
csordul túl az ember, élet és halál

közön át társában magára talál,
visszakérdez, beszél a néma léthez,
mint egy csonka szonett a képzelt képhez;

ostromolja, dédelgeti, nincs válasz.

HATVANNYOLCAS REGÉNY

LEVÉLSZERŰ

K. GY.-nak

mert álmomban hajdani-irodalmi játszótársammal
összeakadtam és a jelenet meg az érzület héjából
rám tapadó-támadó ötlet hajnali-januári négykor ahogy
kikászálódtam ágyamból nyomban belém állt –

mert

azóta is fészkelődik nyüglődve bennem s egyik részem
hangzatokat penget szóba hozná a másik meg tolja el
csak el minnek a történet kétségtelenül elporzott beomlott
kanyarokban szétrongyolódott talán képzeteknél többre
csak személyes viszonylatainkban jutott lehetőségeit ma
előráncigálni –

s mert a hang mégsem nyugszik értés és érzés
örökös ketrecében csapkolódik gúnyol provokál merjek
akárhogyan is van volt lesz és adódik vagy alakítom
vágjak neki meséljem el a forma ítéletét mondjam ki rá
magamra hajrá jó legyen –

gyerekkori falum iskolájának

udvarán találkoztunk fényes nyári reggel vártam
a központból érkező ismeretlen elnök érkezését tanár
lehettem ott vagy micsoda ez homályban maradt csak
a vizsgáztatás feszítése volt testiesen valós és a kép
az utca túlfélén a templomkert hatalmas gesztenyéi
virágzó gyertyákkal –

június végén járhatott az idő
fehér vászonzakódat félvállra kanyarítva álltál a kapuban

s ahogy rád ismertem Gy. elszállt a szorítás de nem tudtam
mit mondjak hiszen különben ma voltunk –

két évtizede

esett meg közös könyvbemutatónk és azóta semmi közünk
semmiben csak el csak tovább külön úton az egyre
ostobább társadalmi térben elhúlve ámultam kiből mi lett
a kor kívánalmi szerint mi legalább a politikának nevezett
szétdarabolódásban nem ütődtünk össze személyesen –
hagytam hát magam elég öreg vagyok és elkínzott
hogy következményre ne tekintsek ezért míg kezét fogtunk
kiböktem „végre valami jó” és földerültem jó volt valóban
a gyerekkori iskolaudvarhoz hasonulva örültem megvan
a szó és ennyi az egész –

ezzel ébredtem az éber érzet se

kontrázott hosszú pillanatokig s még a kibukó
ötlet se hogy telefonálhatnék és elmondhatnám
semmi céllal és választ se várva s ha ez túlzás akkor
e-mailt küldhetnék kellő tartózkodással –

de nem

gyermeteg villanás még episztolára is vetemednék
levélszerű szövegre bár azt se küldeném el van elég
riasztó tapasztalatom az értelem hiábavaló szaltóiból –
s ekkor egy Démokritosz-töredék hullott elém
kapszokodóul-e mellyel az érzékek az elme bírálataira
válaszolnak

*Szerencsétlen értelem, tőlünk veszed
bizonyosságaidat, hogy aztán megdönts bennünket?
Győzelmed felettünk egyben bukásod is –*

megvan

ez az én l'art pour l'art-om ha megírom és aztán
egy gombnyomással kitörlöm vagy ha
palackpostázom a nyomtatott szótengerben K. Gy.-nek

kétség nélkül merem jósolni a dekadencia pózától sem
félve szavaim nem jutnak el hozzá és ebben nincs
nem lesz semmi abszurd látványosság vagy játék alig

HATVANNYOLCAS REGÉNY

hatvannyolc tavaszán
egy hatvandolláros turistaút első állomásán
Velencében a Szent Márk téren
leültek egy kávéra
kerül amibe kerül száznyolcvan lírába került
és csak néztek néztek
két kelet-közép-európai szürkéből kikeveredett
mohó színszomjazó
két egymásnak született szerető
a férfi harmincegy huszonnegy a nő
néznek most megint és ugyanott
nyár van
az ugráló számok térképzeteket
ráncigálnak elő bűvészketreceket
tehetetlenül hüppögő-hápgó emlékezetükben
arcok süvítenek és rémlenek föl
nevek mondatok
tolulnak társak társaságok
egy alásüllyedt társadalom mozija pereg
a rendszer lidércnyomásos képregénye
szürrealista tüntetés vaksi lázálom
de a vízre épült város valósága segít
elhitetni
hogyan megeshetett velük ami meg
és úgy ahogyan
az egész most egyetlen pillanatban

rájuk szakad köréjük hurkolódik
összeszövődve a véletlen szál az elemi résszel
az ésszel fölfoghatatlan élő
és a rücskös anyagi a holt
valódi volt a kaland s tart ma is
nekifutások újra meg újra rácsodálkozások
ohó hát ilyen gyönyörű és ennyire hazug
fantasztikus
megalázónak mondjam-e hogy mennyi kaparászás
négykézláb mászás
egyensúlyozás a periféria csorba peremén
magán-mese és köz-közlemény már-már prédikáció
a makacsul hajtogatott „nem”
és az összeácsolt „igen”
ha kiteregetném s a velencei bazár deszkáin
előadnám viccesen
miért ne hinnék el nekem
megvan végre a hely az éppen nekem való
cselvető faló
egy barna-szürke kagyló szépsége
a tengerparton tárgyi bizonyíték
a vihar előtti-utáni felhők futása köröskörül
a horizonton
személyre szólóan dramatizál
az időpont egyszeri alkalmat kínál
áriázni taszigál tedd meg
egy regény kulminál itt hahó drága turista-társak
megannyi látnok akik nyaranta nyugatra hágtok
a tanulság kipattan itt van a megoldás van
van
hallga csak hallga
de a balga szájtépő bolond szerencsémre

némán hujjogat bennem
látja érzi tudja
a téren tolongó tömeg kínja megérinthetetlen
a Sóhajok Hídját fotózók konglomerátuma vakon villog
a bedugult pályákon veszteglő gondolk
csupa ezüsttel kivert koporsó
a selyempárnákon bénán elheverő
tetszhalott utasok arckifejezése
a bazári cifraság és a sülyyedő paloták pusztuló pompája
a harmincfokos hő áttetsző felhőiben látomásosan
a hangzavar fölcsapó hullámaiban
sárkoloncosan át- meg átdobódik a
minden regényt és várost bekebelező elkendőző
világállapotként delejező erő
irritál és kábít körülhízeleg és lesajnál
érzékeimet összezagyná nem hagyom
átlibben fölöttem
jelzői falra hányt borsószemek közöny-gömböcskék
szétgurulnak csoszogó talpak alatt valaki
mindig hanyatt vágódik erre röhögés csap fel
köröskörül
tovasodródás csak amit fölviláglónak szeretnél
a kérdés kevés meddő réskeresés volna a létezés
szavak tömkelege huppan
pordurranások
tétélezés nélküli csobbanások alatt
mintha mindenütt ugyanaz szólna
tengerparti fényben zsvajgó testek közé nyomódva
éber álom képeit rakosgatom
magamban írok ez ilyen nem-regény
tapogatózom hang iránt megrögzött fülelő
meghallom-e mai ritmusod idő

hetvenegy a férfi hatvannégy a nő
milyen nyelv és hely volna jó ha Velence sem
milyen dallamra lüktető értelem elmondani
talán a tengeri kagylók szürke-barna csíkjai
mentén
kellene
siklani
megteszem

A LAKATLAN CSIGAHÁZ

lakatlan csigaházat sodort elém a déli szél
ahogy csámborogtam
és
egy szerelmi dal hangzatait
zizegtettem a hegy nyugati lejtőin sóvárogtam érte
hogy olyan legyen végre
és
éppen az
amit eddig még sohasem tudtam kimondani
most se majd
de nem én lennék én
ha újra meg újra neki nem veselkednék
gondoltam
és
akkor a lakatlan csigaház káprázatosan csavarodó
szürke-barna vonalaival
a dal
valószínűtlenjét belső terében (láttam hogy
csakis nekem)
fölragyogtatta hirtelen
én meg vén mohó rácsaptam nem létező ajtaját

nahát
megvagy ha nem is az vagy még már közelebb jutottam
s nagy vígan tenyerembe kaptam a sáros
füben világító házat jöjj
meztelen versem héja legyél hajléka
engedd hogy beléd öltözzön-költözzön
nem leszel többé lakatlan
így biztattam
és a hegyen megint süvített a déli márciusi szél
hallottam éjszaka is
csigaházam falára tapasztottam a fülem

IDŐSZERŰ

kabátos cipős nő vagy inkább férfi
jött velem szemben az utcán
vagy én mentem feléje hol hová
távolodtam és közeledtem csak álltam ott
helyben voltam s körül a házak Budapesten
és erről eszembe jutott de erről-e és akkor-e vagy most
ez
mellékkörülmény
és nem is eszembe egészembe nem is jutott
zuhant
ahogy feljöttem a metróból
a cipős kabátos lépcsős utcás formák között
egy márciusi nap késő délutánján
felhördült a szél
jéggel bélelt cseppek csaptak arcul
fájt a fogam
talán mégis a mellékkörülmények tették
ahogy hirtelen

megnyilvánult pőrén közönségesen
céltnanul
a tárgyiasult múlt lélektelen bizonyosságával
mégis mint elemi tapasztalat
kém és kín
tényszerű
érzet akár képlet
öregen éppen időszerű kívüli kétségtelenje
tudata huzata
fölnem fogni nem lehetséges –
minden történet elsurruló pillanat villanás
még el sem kezdődött már végbement
annyira kevés
hiába mérhetetlen és határtalan
az ember keresgél hozzá mikor mit
hát én hangzatokat
itt éppen központozatlan verssorok
vonalaiba
kapasz
kodom

TÜKRÖZŐDÉS

láttam őket tegnap a metró ablakában
tükrözödték ültek ott lökődtek

a plakátok szája ahogy süllyedtek alá
a lépcsőn
az alagút üvöltő hangzásait túlkiabálta
sulykolta

CSAK HISZED HOGY VAN TITKOD és

ISTEN AZ AGYBAN és
ÉLVEZI HA SIKÍTANAK és
BELÉD VÁGJA MÉLYEN és tovább

lenn már az almazöld vagonban
a forró szélbe fagyott panoptikumban
az egész elvontnak tetszett
képzetes valónak
tudták hogy nem az
nézték néztem őket

töpregett a tükrözött a nő felé dőlt
láttam ezt a mozdulatot már tőle
az üvegen is megélt
a nő meg mintha várná
így voltak ott együtt
szárguldott a metró lehet hogy retro
versemben legyetek ne a vadvilágban

láttam őket tegnap a metró ablakában

ÚJRÁZÁS

újra onnan indulok a bakterház-
origóból
falai meszelt négyzetek
ajtó ablak ágy szekrény
lebegő alkatrészek
a térséget belakják be
kút és kemence
szűk udvar
ganyédomb tyúkol a nyugati sarokban

fölötte öreg kőrísóriás
csörgeti leveleit
a vasútvonal észak–déli irányban fut
mozdonyok feketéje ott
haragos úr
átvág a tölgyesen nyíresen fenyvesen
keresztben lovaskocsik ezüst kövesút
újra innen indulok
rajzoló absztrakt abrakom
leszűrt bizonyságom
(hiába szedték fel már tizenöt éve
a síneket
hordták szét a házat
az utolsó tégláig
korhadt semmivé mesebeli kőrísem)
tanúsíthatnák is ha úgy adódna
hogy a hely
szőröstől-bőröstől létezett az a
kis fickó szintén
félt elaludni éjszaka
kísértetek füttyörésztek a tetőn
hold és szél
újrázásomban bárhová vetődöm
a kezdet vonásai ujjaimban
az vagyok ha vagyok aki voltam
szavakon túl és innen
mint a lovak dobokoltam
kész a vers
kezdhetem

MEGIRAMODÁSOM

A minap délelőtt (miért is? dehogy tudom), ahogy az utcán parkoló autónkhoz tartottam, megiramodtam hirtelen, teátrálisan fújtam egyet, és azt kérdeztem némán: hova rohantál? Mi van?

Azóta az a valahai Hang egyre súgja, legalább írjam meg, ami (el-föl-kifutásomra már ott, már akkor rápillantva) úgy előtolakodott, mintha szavakon lovagolva, bármi módon

szétcsúsztatott, összekompilált rímek szőttesén rögzíthető volna valami én: ez ő, ez tényleg ő!
Szám szerint a víg hetvenkedő: mint hetvenkettő!
De valóban-e? Toktalan hangokon, képzeteken,

ahogy lejt vagy kapaszkodik, kihajtja ökreit,
aztán skrupulusai buzgó tömegét a falra hányja,
s ha erre a fölfúj árnyak zacskói fejvesztetten
fölszakadnak, meglazul a madzag. Létezzünk.

UJJNYI

A Városmajor felől érkeztek kora délelőtt.
A nő kerékre szerelt szatyrot tolt maga előtt.

A férfi szorosán a nő mögött, s ahogy előrehajolt,
fejfel alacsonyabbnak tetszett. A gerince görbe volt.

Siettek. Buzgón aprózták, kapkodták lépteiket, és mégis
lassan haladtak. Nem csoszogtak. Rugdalták a levegőt,

két vénség, kitűntek, összedrótozottak darabjaikkal.
Lüktettek szinte, de nem, csak vonszolódtak-dobódtak,

célszerűen koreografált végtagjaik tették dolgukat.
Lifegtek rajtuk a nyári szélben egykedvű ruhák.

A fejüket megemelték csökönyösen, álluk előreállt,
ujjnyival feljebb, mint szükséges, úgy tartották.

Láttam, mikor egy vonalba értek velem, bámultam ott.
Győzködtem magam, hogy véletlen szemlélő vagyok.

És akkor megpillantottam még élő, már mumifikált
arcukat, tekintetük sehová sem tartó sugarát.

Semmi kétség. Minden kétségbeejtő, nyílt, tudott,
megtörtént már – vagy mégsem? Mert tartottak tovább,

tartották az ujjnyit. Majd mi is így, ilyenek leszünk vagy
nem leszünk; melyik, milyen változatra játszszak, mit

kívánjak-várjak, ha nincs válasz, ne is kérdezzem; lehetetlen.
Habogtam némán. Mentek. Már a saroknál voltak.

AZ ADRIA HÁTVONALA

Idillpillanatom

dallamát

az Adria hátvonala magához idomítja ma

ámít megint a határtalan nyitja

mintha volna.

'67 nyarán harmincévesen érintett először

s valami hálaféle ringat most ahogy bűvösen előtör.

Próbálok

nemtörődöm-hangzatokkal rájátszani
mennyire értem szavait
van nyelv közöttünk és szóba áll velem
visszhangzik az ismétlésben az aktuális végtelen
megkapaszkodom
azokon
a régi jó vagy milyen
Csontváry-féle kettészelt lovakon
ni csak hogy megnőtt a tér.
Megöregedtem.
Egyensúlyozok riadtan.
Ezt éppen így ezt sehogy sem akartam
ez rám szakadt és elsodort ez szétszakadt és elrongyolódott
ez meg alásüllyedt.
Mi mit csinált még nélkülem is velem
melyik milyen világ
elszámolhatatlan.
Húzkodom meztelen talpamat a kéjes homokban.

AKUT

„CÍMKERAGASZTÁS”

Öregkori líráim: elbűvöl ez a címke. Hogy ragad! Ha már vásárra viszem az irhám, legyen a hangzat öntapadó, csupasz érzés – az a bizonyos festett vérzés. Nem kifutás.

Nem ismétlés. Mindig másík. Összerogyásig rájátszás arra az egyetlenre. Hetyke? Nem. Játéka: igen. Jóra törő. Ma se mondom: kár volt, mert hiába. Nem is érzem. De fut ki, fut.

Ez nem visszavonás. Sose volt. Irodalom iránt meg kiránt a kétely a bajból, és pedzi, ha nincs mit keresni, klisé. Nyikorog csak az örökös latolgatás, ez sok, az kevés,

mindig az éppen kellene, egyvégtében. Én ma már, mint ravasz realista, humorral porozom, a vígságot mohón elorozom, most ide, hát hova ragasszam? Kérdés, elég-e. Nem ég el.

RIADALOM-DAL

Nem finomul a világidő-húrja-nóta,
mióta nem, pengeti csak ujjam, eszem.

Egy tompakék dalszerűt szeretnék
lomblegelőkkal, zsiráfok futását látni;

hitessék el velem, ha úgy érzem,
mikor átslattyogok a Moszkva téren

és le a föld alá, be a többi dermedt arc
közé, hogy akármi megtörténhet itt,

tanúsítsák: ez a múlt műve, rájátszás
szülte riadalom-dal, túlfeszített szál

vagy akármi más, de nem realitás,
betűről betűre jövő, bekövetkező.

PAJZS

Miró-mániám, iróniám, rajta!
Dalszerű hangzataim áttetszői,

tekergő vonalak a hátoldalról,
ide veletek: kérlek, segítsetek!

Legyetek a pökhendiek nyilai
ellen pajzs, kicsi kampó, megfogandó,

elérendő, az esztelen esztendő
hodályain sisteregve fölfénylő

édeni négyzetek, gurulós gyöngyök,
sárga-pirosra, kékre festett való.

Szabálytalan édesség ritmusában
landoló vígságok mind, ki a zsákból!

Ornamentikus táncok, föl és tovább!
Nincs jelentés, nem kell, elég. Már megvolt.

De szomorú, hogy nulla realitás
vagytok, absztrakt abrak, csupasz pörgetés.

Talán mégis átszakad. Dobódik az ember.
Hogyan tudna nem gondolni, csak lenni

szótlan, és mégsem hiábavalóan?

HÍRNYOLCASOK

Mind hír, vadhír, álhír, rémhír.
Kapatos, ragacsos bővli,
kifundált, posztmodern krumpli,
tök-vak hír, földobott röpzaj,
fennen tátog, bádog alul.

Egy hír, két hír. Bökhírversem,
ha hírtelen, nagyhirtelen
hallatlan hírt pendít zenit
s nadir között. Téged, benti,
mondd, ki fog ki? Sehol senki?

Halántékon hírtánc dobol.
Fölfűl a fülben, falban kotol,
tódul. Meghallgatod, hárítsz
szavakon, tagadod nyomban,
mi az isten: jó hír nincsen?

Hírtenger árad, hírhenger
mángorol. Lapos lép leszel,
plakátedel, a vályuk
előtt vár a végső való,
orrba vág egy korpanyaló.

Hírverés vége. Ennyi volt.
Kínköszörülte nyolcasok,
most már némán szóljatok.
Toktalan hangszerek, elő!
Lüktessen a bőr, a velő.

A STUPLI RIGMUSA

mostanában danában
e hazában
jókedvünk rongy dugában
el ki kámpi csoro dunk
s az ember oda lyukad ki
minden csupa stupli
megint egy vaksin vagdalózó
honi nyár ijeszt
csörgeti csálé karikáit
a társadalmi agyalás
konkrétjai
nyomogatják gombjait
robban vagy süllyed
kísérleteznek

ha itt élsz kérdezned meddő
mi az a stupli
a tegnapi nép ma lépre megy ki
jön be csapva csőbe
húzva hull a null beáll
se part se párt
közérezeteink edénye újra meg
újra kiborul
rángat a rigmus

felüti fejét hány
parafafenomén
csúszik mászik aztán
bekebelezi önmagát
tornyosul mint Ararát
mire vársz mondd ki
versed is stupli
(nem az
vigasz)

KÉKLILA ALAPON

Tromf.
Pont az, pont,
vonal és szín.
Szóképtereim lelke talán,
ahogy
vibrál a késő délután
kora nyári túleveleken.
Nézem.
Most történik meg éppen.
Tény ez, tény.
A szél mozdulásai hajtják,
reszketnek a
csupasz szinonimák.
Festek kéklila alapon
sárgát,
pompázót,
persze hogy absztrakt antropomorf.
A kezem erre jár,
és én is,
kétfelől a mégse és a mégis.

ECOLINE-JAIMRA

Az éppittmost-lét lényei, jól van, tudom.
Pillanat szülte kibukkanások vagy micsodák,
mégse kényszerűen festett mények talán.
Ahogy szavaim ritmizálom itt, látom,
némaságuk átüt a művászon szövetén.

Kelekótya, de személyre valló idomok, absztrakt
ornamentika, s mégis mind, hallom, hazabeszél.
Az ablakom melletti selyemfenyő és a szél
háttere előtt próbálok lavírozni, lehorgonyozni,
ha már útra keltem, áteveztem, hova is, velük.

Mind saját. A vad tartomány küldöttei vagy
előcsalogatottak, hajuknál fogva kicibáltak.
Ecoline-jaim, ha a kínjaim is, elemi örömök.
Árnyaknál azért testesebbek. Az a legszebb,
az a most született harsány; reszket nyersen.

AKUT

Piros trikós, fekete buggyos-nadrágos,
ezüstösen fehér fejével rángatódzó
öreg nő nyújtja tenyerét. A gyógyszerár
tövében ül, maga alá húzta lábát. A Retek
utcán van reggeltől estig elég járókelő,
mindennapi tájam, istenem, jól ismerem.
A virágbox cifra papírforgói pörögnek.

Bő, fekete-szürke kockás, térden alul érő

ingét fenyegetően-lebernyegesen lengető,
nyúzott képű vénember éppen arra jó,
lábán tükörfényes-hegyes a fekete cipő,
persze hogy retteg tőle a piros, lenti nő,
a pasas intésére az ajtóhoz telepedik.
Kérdőívvel szőke lány híz mellettük el.

Semmi rejtély pedig a működésben, ahogy
tart a parttalanba vagy ott is van már, akut,
véletlen rím se nyithat, nincs miben, kaput.
Ablakmosó férfigép a kirakatot portalanítja.
Maszkos kerékpárosok suhannak a sávban.
Egy Mercedes, az is fekete, riasztója vinnyyog
vadul. Hogyan hagyhatnám meghallatlanul.

A HAJNALI LÁTOGATÓ

Szeptember 11-én jött, hajnali fél 4-kor, az erkély
felől, feltehetőleg valami kampós-tapadós technikai
szerelvénnyel tornázta föl magát az első emeletre,
alattunk a magaspöldszinti, légkondicionált lakás vastag
üvegei zárva, a miénk nyitva, tikkasztó ősz van;
a társa letről segíthette, nem tudom, hogyan, nem ez
az egyetlen, amit nem tudok;

szeretnék tőle szabadulni,
magamba vájni, meg se várni, hogy témává hűljön,
belemászni valami kampós-tapadóssal a potom jelenetbe,
kifordítani mivé, hogy két éjszakai vadászatra szakosodott
besurránó-betörő, hajnali alvók szobáiban fosztogató két
nyomorult ide vetődött vagy terepszemle után célratörően
ide nyomult,

már múlt nyáron is ők jártak itt talán, a ház másik oldalán meg a szomszéd épületben, a sikerélmény hozta vissza őket, mindegy, mert nem is az ő akciójuk bujtogat belegendolásra, a saját gondolám ez a kaland, hogy mire jó, ha megírom, s ha nem, ez a háló rám gubancolódott már hányszor, újabban unos-untalan; vénülésem műve netán, metámra kent máz, póz, kapaszkodás, nyúzzam és toldozzam-foldozzam tovább, mi megesett velem, az értelemképzés hiú árnyát üldözzem, reflektáljak örökösen, dokumentáljam, hogy miképpen dokumentálom?

foglalkozási ártalom, hogy nyomogatom az ölemben tartott laptop billentyűit, vagy ez a mai nekirugaszkodás ugyanaz, mint a hajdani, a szürke táskás Optima írógép előtt ülőé, nekilendülőé? akkor sem voltam okosabb, erősebb, ha mégis, hát merő seb, ahogy kell, irodalmiasan el-elkódorogtam, az éppen megnyíló, mohó feltételezésekbe esve botologtam, hogy mi mit jelent és micsoda valóban, ami megtörténik velem, a tárgyszerű tény és a felhős érzet, hogy a beleképzelt is valóság, tudtam és tudom, de kettőse áthat, hiába védekezem a szorongó öndramatizálás ellen;

már az is, hogy mielőtt szövegem szövésébe kezdtem, beindítva ezt a szó-folyományt vagy utat nyitva neki, a hajnali látogató kifejezés mint irányt jelző mutatóujj, mondhatom-e, hogy ex nihilo jelent meg? mondhatom, s hogy mutatványossága csupasszá absztrahálva hat, a hangzatok tükrös trükkjeivel együtt lett, csinált (bennszülött), de a betörőktől nem független való, a város és a társadalom szörtyögő óriásteste ott fekszik a vers-bejárat előtt keresztben, az éjszakai vadászat mint csúfondáros analógia pottyán a porondra, a költő vadászatra indul, s a csendben a gömbölyű hold úgy harsan fel az ágak hegyén, akár egy lágú fémből formált vadászkürt;

na de ott, akkor az a hol ájult-mélyen alvó, hol fel-felriadó,
álmai és képzetei egymásba vágódó kollázsaival sodródó
fülében a zizegés függőnye mögött a szokott, külső zajok,
mentőszirénák, repülőzümögések, falban lakó csőkrárogások,
a hegyoldal hörgő légvételei között idegen-értelmetlen súrlódás-
nyikorgás foltját észleli, félálma homályló hártáján a fura nesz
áttetszik, nem tetszik neki; mi az? hirtelen felül és a papírokkal
tömött szekrény alsó polcára szerelt negyven wattos lámpa
fényében látja, hogy a nyitott erkélyajtó keretében fekete
vadászalak hajol előre ocsmány-óvatosan, préda iránt,
az alvók ágyába bámul drasztikusan és fölméri, merre van
szabad út fölragadni bármi-nemű-némű javakat;

s akkor a felriadt, még zsibbadó testet rémület és düh
löki előre, rántja talpra, s takaróját idétlenül maga elé tartva,
úgy harsan fel emberinek semmiképpen sem mondható hangja,
üvöltése úgy vágódik torkából a feketére, a kurrrrva-ééletbe,
mintha eltaszítaná, de csak áll ijedten-mereven (szerencséjére),
a másik meg visszaretten, hőköl hátra testiesen is, és el, le, el –

az erkélyre lépve láttam aztán, sántítva futva menekülnek ketten
az Álom utca felé; még ez is, mintha paródia volna, odatolva,
vagy kínlódva csak én erőltetem; jó, tetem nem lett a tetteből,
örülhetek, de borzongató azóta újra meg újra nézmem, a kép
már belém égett, ahogy a hajnali látogató előrehajol, közönséges
realitás ez, értem, nincs kétség, nincs árnyalat, semmi artisztikum
az akut áradatban, gömbölyű hold az ágak hegyén; lökődik
minden, kattogva megtörténik; mire jó, ha megvan rá a szó,
mit ér a régi tingli-tangli, csak hangot akartam adni.

PONTOSVESSZŐK

HÚLT HELY

Ez itt egy vers helye.
Nem is húlt, még meleg.
Hét napig írtam, agyongyötörtem,
túldramatizáltam
fájdalmas témám,
hogy hetilapos reklámarc
lett hajdani társam,
a Grünewald csellózó angyalait
értő festő;
szavai
abszurdnak vélve is csak
uszítanak,
nem hallja?
Az önfelfúvódás véraláfutásai,
nyögtem, és holtat szültem –
tegnap este aztán
egy gombnyomással kitöröltem
a gépből.
Magamból nem.
Azóta virrasztok felette.
Érzem, egyre hűl
helye,
s maholnap megsemmisül,
ha hagyom;
ezt sem akarom –
éljen akkor így legalább,

dokumentálja:
sötét képtelenség, hogy megesett.
Csellózók, kérlek, ti segítsetek.

A MEREV ARC

Másokon se jó látnom,
egyetlen pillantással felismerem:
ez nem önfegyelem,
ezek a vonások a megszáradt festék
véglegesei. Törekednünk kell, hogy
mégse, ha csakugyan. Szemfényköszo-
rüléssel, golyómeresztéssel lehetséges
talán; humor-csöppeket bele, mű-
könnyeket, mondvacsináltakat,
holott ... hagyom. Vagyok,
ahogy vagyok. Látom, ha borotválom
a pofa képét, elvékonyult nyakát,
nahát, ijedten érzem, tartóztatnom
kell mindenáron magam, szabadjára
nem engedni, mint itt is éppen, hogy
testiségeket latolgassak, versbe ki-be-
rántsak; forgatókönyveket a jövő
jövőről, az évről vagy a hétről;
ellene megyek, mentem eddig, de kény-
szerből ezt sem akarom tovább,
már formáktól szabadon is se;
dünnyögős lírává nem domesztikálom;
hangzatok nyaktörése is mire visz.
A pontosvesszők aztán mi helyett.

BILLENTYŰNYOMOGATÓ

Ha mostantól minden új versemet
azzal indítanám, hogy minek ez, mi
helyett (forgatókönyv helyett); hogy
mióta tudom, hiába tudom: lenne
megint egy ciklusom, kínom kánonban,
agyafúrt álomban hangzana. Más
trükk kellene, másik pontosvessző; érte
csak, érte, benne, benn, bőrömben bár.
És örömben is. Meg azt se vetném.
Megcsavart formáit ki nem ne vetném.
Kattogásait csúfolva is fölhangolnám.
Kápolnám lenne, mozgó, összetartható.
(Nem volna időbéres a billentyűnyomogató.)

KURKÁSZÁS

Mi az, hogy időbér, kinek fizetem, ki fizeti
nekem, senki senkinek; pereg az idő, telik, és
közben vagdalkozom csak (ez kérdés legyen?);
csupasz kézzel tapogatózom a versírás-rívás
gépezete körül; örülj, érvelek s elrévedek, öreg
vagy, megteheted, dörzsöld össze a tenyered.
Folytatni csak valamit lehet, pontosvesszőimet
majomként kurkászom hét határon át; ezek
megfoghatatlan relációk, nem mint hálóját
a pók, horgát a halász, hurkot a vadász, kiveti;
követem a hangot, szagot fogok, megolvadok
és eldermedek vagy a kettő közt vágódom át,
nem mint „nem” vagy „igen” – ugyanúgy,

ahogy valaha, ugyanazt. Pár napja Gyulán,
a termálfürdő parkjában egy platán állt
elém, gazdátlan, jelentéstelen, gyönyörű
vénség az alacsonyan szálló november végi
nap sugarában, ruhátlan test; összekötöttem
egy vonallal a gyerekkori ház négyszögének
sarkában álló kőrissel, és az immár kifeszülő
szálra függeszkedve lengtem. Figyeltem, s nem
feledtem, már ez is megvolt egyszer-egyszer,
a szál, a módszer, a kőris; új csak az a platán.

KIFESZÍTETT SZÁLON

Ami volt egyszer, ami megesett velem, meg-
megritkul, eltűnik egy-egy kockája. Visszatér
aztán; megint kihull; ki tudja, hova szabadul.
Hűtlen történet, rád már nem számíthatok?
Minden előzetes hír a lebomlásról – igaz?
Nincs kivétel, a felejtés nem kitalált kitétel;
a zsonglőrködés szavak porondján nem vigasz.
Így működik működöm is, érzem, himbálózni
hallomásaimban a fogalmak, dolgok, adatok,
törmelékes körülmények, megannyi föltételezés,
ha nem akarom is – de elég az elnevezések
rakogatásából, játszhatnám estelig. Figyeljem
most már, mi a saját elem az alpári trükkben,
egyetlen változat a reménytelen kárhozat ellen;
valahogy mégis kiszínezzem, beolvasszam.
Alpári, ez ragadós szó; altáji korgás, fájás, féls,
kitépott bélés: buzgón rátapadnak; felsorolások.
Rögtönzések megrögözten. Eszmei hadonászás:

szembe csak, legalább értsem, mire jó. De nem az.
Ha fénykuporgató az ember és szavakon vadászó,
mindent ritmusra csináló, mit tegyen – a kifeszített
szálon lengő?

ÖT ALKALMI VERS

SZÜLETÉSNAPI KÉRDÉS

Kérdeztem: Emma, hatodik
születésnapodra szeretnél-e,
és szemléltető ábraként
négykézlábra álltam
vagyis eresz-
kedtem
óva-
tosan
(pillogtál rám ármányosan),
s így folytattam:
egy öreg lovat, Emma, szeretnél-e,
és a szemedben megvillanó
ármány láttán (árnyán)
bátran tovább merész-
kedtem:
szeretnél-e, mondd, én igen,
és azt hiszem, ha a jeles
alkalom tán úgy hozná,
hogy kis rozmár vagy esetleg
cukormókus állna hozzád,
az öreg ló úgy sem volna felesleg;
mellesleg, ezt nem is mondtam,
utólag csak elgondoltam,
akárhogy is, engedj eléd állani,
rigmusomban, ló vagy mókus,
szeretném, hogy süssön némi

állati meleg:
így ünneplem születésedet.

A BOLOND LEVELE KÁLLAY GÉZÁNAK

aminek néz: vagyok, teszem
(Kállay Géza: A Bolond harmadik
levele Cordeliának)

Mentségemre szólhatna, de nem szól, mert minek,
s ha mégis ezzel szólok vissza, csak említem,
item, szőrmentiben játszom rá, szövöm,
hogy az idősebb én vagyok, és nem én kezdtem
a szálak hasgatását, kettőzését, árnyvetését
bolondul működtetni tovább, bolond képzeteimet,
bár tapasztalataim szerint
per pillanat
úgy tudom-érezem, és akkor már hiszem is:
minden kezdet viszonylagos az időben,
izgóban-mozgóban, összeadódóban, történőben,
de vannak születési pontok, és hozzájuk toldva tág
porondok, fokozatok, gondolat-szabta metszetek,
eszkábálhatók művileg;
ha, mondjuk, Shakespeare
fantazmagóriáinak bolond-szülötteihez, szellemi
testvéreimhez mérem magamat, hát mondhatom,
mióta rákaptam általad a Cordeliához
írott verses levelekre, náluk bolondabb vagyok,
gyönyöröm és kínom fölfokozva, s látod,
ebben a továbbírt létezésben úgy magamra leltem,
vagy (kényszeréretből) arra vetemedtem,
hogy nélküled is versíró pózba meneküljek,

mint a te életre keltetted, és ebben az értelemben
az idősebb bolond te vagy, hozzád csapódom,
s kérlek,
engedd, hogy hangzataimmal valahogy
külön is köztetek lehessek, ha testet nem is
téphetek magamnak, éljek, valamilyen személy,
akárhányadik, képzetes-érzéketes megjelenő,
a létezésre föltétlen bizonytságot tevő;
ehhez a mutatványhoz, jól tudom, vágy és akaraterő
összehurkolásán túl kell némi kimondhatatlan,
előre beláthatatlan, közönséges konstelláció,
ahogy elfojtás és exhibíció ütköztén bekattan
és a tompán kongató rím-alakban nyersen,
rémesen tekereg a ritmizálhatatlan végtelen,
de én, aki a te szavaidban formára leltem,
és levelem lejegyzőjében, felolvasójában,
hallgatóiban, az egész le-fel forgó gomolygásban
hajlamos vagyok a pillanat fölizzását vélni-élni és
a ti anyagban lélegző szellemetek fülébe mesélni:
itt van, eljött, benne vagyunk énként, önként –
higgyétek el a bolondnak, most megtörtént.

KAGYLÓBESZÉD

Jámborné Balog Tündének

A tengeri kagylók szürke-barna
csíkjai
mentén próbáltam képzeletben siklani,
csak könnyedén,
biztattam magam,
ahogy ültem ott, az Adria-part bársonyfövényén,

régi jó receptjeim pózaiba merültem
a fényes nyári hóben,
félíg a vízben, félíg a levegőben,
lebegősen,
és
érzékeimet a hullámverés megfejthetetlen
ritmusához igazítottam,
talptól fejtetőig nyitva voltam,
s elfogott a vágy,
miközben a sodródó, tökéletes mintázatú
kagylókat rakosgattam,
mint most születő, fölvilágló beszédet,
hogy a labirintusban Z.-vel utazó T.-nek
így válaszoljak,
dobolt bennem valami tam-tam-féle,
rájátszani a reményre,
elhinni: mégse mindegy, érkezik-e a szóra szó,
van-e *kapcs* legalább a beszélők között,
van-e az irodalom címkéjű képződmény
romjain hadonászó árusoktól
független szellemfeleség, van-e még,
vagy már...
... de lendültek felém a hullámok hátán a kagylók,
kezemre játszottak,
legyetek beszédesek, mondtam, lettek,
s mert látám, hallám, hogy ez jó,
csöndet csináltam magamban,
aztán a teremtő szót nekik adtam –
így esett,
s hogy holmi fantasztikumnak ne tűnjön történetem,
a legszebben beszélők némelyikét tárgyi bizonyosságul,
tessék, mellékelem.

EGY PRÍMA SZÁMRA

47 éve házasodtunk össze
ez
prímszám mondtad prima
hangoltam
át
akkor világgá szökkenhetne belőle
hogy miként még talány
egy pro primo privat
mutatvány talán
battyogtunk éppen a tengerparti strand felé
idillien pompázó azalea- és rododendron-sövények
mellett-között
s a nyárközépi égboltozaton giccses sárkányokat
lobogtattak nejlonmadzagra kötve
arab néger kínai maláj árusok
a büfés kocsi torkából édes retro-zene dőlt
fölötte az édeni szférákat harci repülők
dörgése bélelte be is bútorozta
ne legyünk azért elkapatva
az emberfaj a vízbe-homokba-hőbe dőlve dőzsölve
bőrre nemre nyelvre nem tekintve
egysége-sült
és ebben a látványos-fényes idill-pillanatban
a díszletek között hirtelen
a prímszám jelentése hogy
oszthatatlan bukkant föl (bennem) kétségtelen
bár kétes alakban
foghatatlan fogalom
foghegyről fitymáltam fülemben bénázott némán
a versbe-foglaláshoz látnom kellene

ez most van
ebben a fölcsillámló
pillanatban
pisztrángbukfenc
hegyi patakban
a mélézás merő Lénázás evezés valami megnevezés iránt
a tíz mint tíz
a vers mint mersz –
na jó még szép
az oldalazásból ennyi épp elég
most halljuk azt a híres-nevezetést
bár parányit
ami megállni a számok (ma már érzem én) ámokfutásában
mégis egy
ha nem is egyetlen támaszpont lehet
a dramatizálások
légnemű díszletei közt
konkrét konstruktív kódfeltörő
a tapasztalatok terepasztalán
nyerhető tudást lepipáló
fogás fúvás hát halljam
te szerencsés flótás
ha eddig eljutottál mondd ki hogy mire
mi volt a megoldás
az a varázs-biztos mozzanat
amivel mindig kivágtad magadat
Lénának add át dalold el zümmögd zizegd gyerünk
(erre csak hallgat az alkalmat még elpuskázza)
számok személyek nekilendülések és fohászok
folyama áradj úsztass cipelj hátadon
hajónk legyél
az ember nem tudja de keres remél váltig s azt hiszi
a „tíz tíz tiszta víz” zenéje viszi rájátszik úgy beszél

MOST TÖRTÉNIK

(Liget, 2011)

MERŐ REALITÁS

SZERENCSEGÖMB

szerencse-lencse csempe csálé
csalamádé csalfa cseles csörgő
csicseriborsó nem apádé se anyádé
kié mié micsoda lé csöpög a csönd
a szerencsegömb gurul a lukba
fénygolyó ki nem mondható
körül sem írható vak üvegszem
ahogy nézem öregszem közben
falom félem el-elvétem húzkodom
alám álom-alom hupp le tottyan
sehonnan pottyán csupasz csiga
csukott bukott lökött hokedli döng
a padló nyerít féktelen vadlőféle
a falban kucorog korog csőbe csal
a szerencse korrupst hivatal kelepce
receptje kifelve csüng rajta rőt
retye-rutya habzik hangzik horpad a
korhad a szó-furulya fúvatlan
futamait állítsa meg már valaki
nem muzsikus mániákus koca árus
légből improvizált vad alaki zajgás
viszi mit kérdezi ebül csepül belül
csupál zihálóba fogna be híg szelet
a szerencse magától nem élvezet
de sörényét magadból kitépheted
elronthatod ha riadtan kongatod

a ritmusod vagy túlhajtod a fogatod
fogad csattogtatod a műsor bekattan
nem ezt remélted-élted még mit nem
mit igen...

Elég már, elég a szóból.

Az ember belegondol és abbahagyja.
Beszorítja a hangtalanba. Kipróbálja,
van-e folytatása, tényleg, szerencséje.

MERŐ REALITÁS

Hetven után (pár évvel),
ha egy éjszaka fölébreds, vagy nem is föl,
csak félig, hogy csúszkálj képzeteid közt,
úgy érzed, nem tévedsz, bátran fölfuttathatod,
tetszőlegesen ki is nyújtóztathatod verssoraidat,
mintha tagjaidat, és egyik fülzúgásból a másik
vállfájásba sodródva-zuhanva, bele nem oldódva
még a végképp testiesedő alárántóba,
úgy csinálhatsz, mintha ez is szabadság volna,
keresztül-kasul kalimpáló új mese, és beléd áll
csikordulva,
inkább átleng rajtad, belobbant, bebélel,
nem az eszedbe, homályosabb egészedbe jut
be és be, egyszerre eltérébélyesedik,
szó hátán szó, megannyi ismerős, bejáratott,
akár elhasznált forma, hang-fogás bőven,
védhetetlenül rád csavarodó, bevájódó rájátszásaid,
és zajonganak ott, mit akarnak, fújtatsz, hüledezel,
gyanakodva remélsz: a keverés-kavarás mégse
másolás talán;

azám, a folytatás eszméjébe még nem-absztrakt,
csupasz marokkal csimpaszkodhatsz,
nyakad alá gyűröd vánkösöd és hangolod a csendet,
a barlangon túl apró szemekben világszépítő szer,
a márciusi hó hiábavaló erőlködéssel zuhog,
de hetven után (pár évvel) merő realitás minden
meghallatlan, semmi meglepő, a profánba szorult
jelenések miért ne lihegnének –
komplikálás nélkül lehetséges-e kiókumlálni sorra
sort?

INKÁBB

A minap a mi Moszkvánkon,
egy nyitott koporsóban
gyerekhalottat fitogtató
plakátszörny előtt
a lábam betonba nőtt,
és dühödten,
ijedten inkább,
azt sziszegtem, ezt nem.
Aztán miért nem, súgta,
vinnyogta inkább,
az a régi Hang elkínzottan:
2010 van, és itt élsz, nem tudod?
Tudtam. Már léptem. Eltéptem
magam a képtől. Szombat volt.
Rongyos felhők evickéltek mohón felém,
a Mammut áruház tükörfalú vizén
egymásba áramlott folyékony, szilárd,
eltűnt a határ, a part.

A Fény utcai piac bejáratánál kétfelől
négy politikai párt
gyűjtött kopogtatócédulát, vágyott voksot.
Olvadt a hó mocskos
kupacokban. Kövér esőcseppek hullongáltak.
A Hang meg hallgatott már, kimúlt közben
csendesesen ironizáló kedve. Hagytam.
Pillantást sem vetettem hátra.
Bámultam inkább, mit mutat a táj realitása.

LOMTALANÍTÁS AZ ÁLOM UTCÁBAN

Mentem megint az Álom utcán, a lankán
próbáltam lengetni a lábam, szombat
délelőtt volt, a Parlamentben a mostaniak
esküdtek éppen, a kerületben lomtalanítottak,
történt a történet, tartott, körözött, valóra vált,
recsegték-ropogtak az eltévedt alkatrészek,
agyamat friss gyász hír gyötörte, meszes
forgóim meg-megállítottak, tombolt az éji
vihar dühöngésétől megszabadult zöld hegy,
szorgos érték-vadászok dúlta szemét virult
szerteszét,
és látom ám, hogy könyveket,
Gorkij-, Solohov-, Dosztojevszkij-regényeket
lapozgat az északnyugati szél, mintha célja
volna, ironizálna, odébb Marosán-kötet,
Az úton végig kell menni, és oroszok még,
Majakovszkij persze, novella-antológiák,
külön csomóban a Gondolat kiadványai,
képes, verses, tudományos kelletlenek

hevernek holtan, hidegen a flaszteren –
lehajoltam, és egy barna borítójún azt
olvastam, Ernst Fischer *Korszellem és irodalom*;
ezt már nem hagyom; kihúztam a bolyból,
az egyetemes áradásból gyorsan kimentettem,
megszagoltam, pincebűz csapott meg, ahogy
átpörgettem, láttam, érintetlen, sehol egy jel, egy
kérdő vagy felkiáltó, egy aláhúzás, mint a mi
összefirkált példányunkban,
'66-ban jelent meg, emlékeztem jól
a vitairatra, agitációját mennyire szerettem,
29 évesen el is hittem, van remény,
de egy Walter Benjamin-idézet megrémített szinte,
hogy Klee *Angelus Novusa*
romhalmaznak látja az emberi történet múltját,
katasztrófának, ahogy visszatekint, miközben a jövőnek
háttal sodródik előre, viszi a paradicsom felől
rettentő erővel zuhogó szélvihar, bármilyen vég
megtörténhet, bekövetkezhet így –
a lomtenger partján rám tört,
provokált a kísértetiesen földerengő szöveg,
kikerestem, helyben elolvastam Benjamins:
most mit mond a látomás? merő realitás-e, mint
fantasztikumok megannyi megvalósulása, tudni
való, hogy így van, de a szkepszis, mint szépszis,
az embert elragadja...
... már védekeztem: a szabad
világ szabadon fogyasztható kínjai és az öregség
nehezeke, a korszellem és a test kiszáradása
külön zsákutca, mégis egyszerre kaptatok ott,
miközben az Álom utcán slattyogok – gondoltam,
s báván álltam, kezemben a kidobott Fischerrel,

Novus Angelusszal;
ebből nem lesz *modus vivendi*
egyhamar; fiatal, jó arcú nő jött arra
borjúforma, fekete kutyával és hagyta,
hogy bélsarát az állat a könyvek közé rakja.

MILYEN LEHETETLEN

menni a hegyen
délután
májusi vihar után
a bodzaillat után
s alig gyorsabban
mint a fölázott
földúton átkelő
ujjnyi csigák
lépkedni a fákról
nyakadba hulló
kövér vízcseppek
érintésétől hangolva
és borzongva
nem gondolni
a tüntetőktől izzó
Akropoliszra
transzparensre
az Európa népeit
felkelésre szólító
felhívásra
gyötrő realitása
értelmezésébe
abszurditása újra

meg újra becsattanó
konkrét csapdáiba
nem zuhanni bele
lelkedbe-versedbe
sem engedni be
ugye mennyire
milyen lehetetlen

HALLAK

Anna Margit *Kiabálója* papírfehéren,
úgy rohan az e világi térben,
mozdulatlan, olyan vad erővel
ránt össze eget és földet, „segítség!”,
hogy meghökkenek, miért nem hallottam eddig,
vagy csak megírni nem tudtam-mertem?
Most hozzáöregedtem, megszólít a sárga és a
felhő-kék fehér; múlt nyáron, ahogy úszott
Szegeden az utcazaj fölött, óriásplakát,
ötven év után, gondoltam, mégis megtalálta
magát, hangját, helyét és meghökkentő méretét;
az ember nagyságú, lebegő képlény arc egészen
az övé; mindig önarcképet festett, kegyetlen
realista volt, nézem bábuit, babáit, bohócait:
mennyire kortalan konkrét mázolatuk szépsége,
felszabadító volt nekem, vonzódtam
tragikus groteszkjeihez, rokonomnak
reméltem-értelmeztem okoskodva,
most is ugyanazt érzem-vélem sokszorozva.
Tudattam vele, de kellően-e, és mi az, mert
mértéke nincs, és ideje? Még életében kellett

volna. Annyi minden felében-harmadában
lesz meg s úgy marad, pótolni most már nincs
mód, hát nem is azért, ha a *Kiabálónak*
visszaszólók, a céltalanság elemi derűjével
nyugtatom: jól van, jól van, én hallak,
de mit és hogyan segíthetnék.

ANNA MARGIT FESTMÉNYÉRE

Öt nő maradna csak a helyszínen,
ha telne az idő, mert a hatodik alak
itt a bal szélen nekilendülve éppen
fut el onnan, bár kérdéses, honnan;
és a jelenet más kellékei, a szekér a
rúdájához mereven dőlő lánodarabbal
vagy a címadó csillagpor hullása is
valószínűtlennek tetszene, zavarba
ejtené nézőjét, ha nem érezné nyom-
ban, hogy magához öleli a furcsán
kifordított-konstruált tér, fölül a földi
zöld, alul a homályosan tükröző égies
kékség szálló madarakkal; rebbenve
kérdézi: mi történt vele, honnan lát rá
a képre, mi készül itt, milyen horizon-
ton, kik ezek, megszólal-e a hangszer;
de nincs válasz, a festmény időtlen,
hull a por, nyújtja kezét a napernyős
ismerősének – vagy most látja először
a másikat; kihez ki tartozik?

TÚLFUTÓ

Rába György emlékére

Tudom mióta, mit sem érek vele:
sokba kerül a vers, rágja, mint fene
az embert, de legtöbbet akkor fizet,
ha visszalöki nyomban a semminek,

mert holtat szült, mint a minap én; Rába
temetésének, a ravatalozó
fénytrükkös falának leírásába
fulladtam, mániákus próbálkozó,

elhittem, hogy a sehonnan sehova
tartó félszáz összebotlott gyászoló
nem merő máz, vak üresség pora,
s ha mégis, elmondható, van arra szó.

De nincs. Talán most ez a túlfutó szonett
átvezethet a kihűlt vershely felett,
s idézi *A jelenlét furfangjait*,

meg a *Földlakóban* megírt személyes
hangzatokat (a szép *túlság* jegyében),
formatörésig akár, érzés szerint.

Hagyom hát, hogy legyen, maradjon.

ÉPPEN

HELYESBÍTÉS TOLDALÉKKAL

*Tudom sok volt a szó...
okoskodó szürke konfekció ahhoz képest
(Így udvarol szerelmének 4. – 2007)*

Ahhoz képest igen, különben dehogy –
ellenkezőleg. Beszéljük meg ezt,
fordultam három évvel tudatlanabb
énemhez; sugaras márciusi délelőtt volt,
caplattunk a néptelen hegyen derűs
célталanságban, lengedezett a szél,
s mert nem válaszolt megszólítottam,
a hangom kissé megemeltem:
nézd, mondtam, tudjuk, hogy a szó,
ha nem is mindenható erő, se ásó, se
meszelő hozzá fel nem érhet, és akkor is
nekivághat a láthatárnak, ha kínzó
körülmények kelepcéibe téved,
tehát semmi nem gátolhatott téged,
hogy létezésed értelmét, hangzatait
szerelmednek udvarolva véljed
magadhoz egyre közelebb – de erre is
hallgatott, s ez úgy hangzott, mintha
azt felelte volna, kétségbe sohase vonta;
én meg nem akartam, hogy félreértsen,
alkalmi buzgólkodónak nézzen, ezért
megengedően dadogtam, jó, rendben,
a viszonylatok kisimíthatatlan húrjait

pedzeni vers által, úgyszólván egyszerre
futni oda meg vissza sem áthat az ember,
s tudja, belebukhat, alámerülhet, érinteni sem
képes, de a reményteli kísérletezésbe,
hogy most majd mégis, mégse hiába,
beleveti magát az elbűvölt pára; ugye,
ezt már mióta így gondoljuk-csináljuk?
Hát hallgatólag is elfogadhatod, ahhoz
képest semmi nem sok, és minden kevés.
Ennyi mára a helyesbítés.

(Toldaléknak fényes, hajlékony dalocskát,
boldog szonettet, mennyire szeretnék.
Bohócosra kifesteném a testét,
lelkét, játszanék vele gömböt, kockát,

értelme csakis önmagában volna,
mint hajnali, szerelmes lüktetésnek.
És nem mondanám soknak, se kevésnek.
Érezném, ez a létem rózsabokra –

érzem is, dűnnyögöm, dalom alkalom,
a feltételes módot elhagyhatom.
Megtörtént, már írom éppen. Egy velem.

Odakinn lúdvérces szélroham zihál,
idebenn fölzeng a húsvéti korál –
mindez helyénvaló és kétségtelen.)

A BÓKOLÓ BOGÁNC S

Ezt a piros-lila bogáncsot,
gondoltam merészen,
ahogy a hegyoldalra kanyarodva megpillantottam,
ha járok még egy kört,
majd letépem, hazaviszem, és bókolok vele;
megtettem ezt már egyszer-kétszer, hányszor,
mióta fölfedeztem, hogy tökéletes pompájával
mondhatatlanomat így közelíthetem,
és nem játszottam ki még rögtönzött jelképnek annyiszor,
hogy az ismétléstől tartanom kellene –
így elmélkedtem, és rutinos haszonlesőként
forgattam magamban:
majd verset próbálok hangolni hozzá, mintha azt is találtam
volna a késő őszi hegyen;
szó és bogáncs párba állva
tündököljön a mutatványban –
de miféle szó lenne jó, mikor érzem, egyre nő, súlyosodik,
húz a mélybe az újra meg újra megkísérelt, rám szakadt,
kiharcolt, elemi erővel megvilágosodó formációk,
variációk éltetése közben is:
minél mohóbban próbálkozom, minél előbbre jutok,
annál fénylőbb a tény, kifejezhetetlen,
ostroma meg abbaagyhatatlan,
és nincs az a fok, hogy ellene ne mondjak magamnak,
vagy a tervezhetetlen, tőlem független, de ténylegesen
belém botló lehetőségben meg ne kapaszkodjak –
erre fölvidultam, sétáló lépteimet sietősre fogtam,
s ahogy a déli pontra értem,
megálltam.
Körülnézdegéltem.

A gyönyörűt sehol se láttam.
A vadrózsabokrok bogyói sárgán virítottak.
Pár szál satnya katáng kékllett.
Két kutya viháncolva kergetőzött.
Elnémultak a lapulevelek a galagonyák alatt.
Hasas felhők mögé húzódott a nap.
A bókoló, útszéli bogáncs a semmibe tűnt.
Baljós jel ez? Metafizikus tréfa?
Ostobaság volna akármit is gondolni róla, gondoltam,
s már rabul is ejtett a furcsa móka –
mi történt, hova lett a kínálkozó?
Még jó, hogy a vers szavai alig pendültek meg bennem,
védekeztem;
óhajnál több azért, konkrét kezdet.
De hogyan folytathatom, ha nincs meg a kóró
lilapiros varázsgömbje, nem izzik, pörög a tövises szár,
és az egyenlőtlenül karéjos, szúrós levelek
közönségesen durva, faközöld vadonában;
nélküle mire mehetek?
Már mentem. Kapcsoltam menten,
és hirtelen fel is világolt értelme ennek a csaknem
vadonatúj, alig irányított véletlennek, mint annyiszor
már és soha még,
hát gyorsan ki is mondtam: már értem,
történik velem a versem és a szerelmem éppen,
s a bókoló bogáncs, ahogy a szavakkal párba áll,
az egész mesét élteti.
– *Elofvastad? Hihetsz neki.*

BIZTOSAN

Emlékszel, kérdeztem este, már
félálomban; egyszer, még mielőtt
összeházasodtunk, talán a Balatonnál,
családi körben, valami üdülőben
vagy Kálmáncsán, az almafás udvaron,
ebéd után, szélcsendes kora nyári
napon leheveredtél a fűbe terített
pokróra, alkalmi ruhadarabra,
és én suta pózban, szemérmes
erőszakossággal melléd feküdtem,
hozzád kapcsolódtam testiesen is,
biztosan; akkor először mások
szeme előtt, a homlokkal
érintettem válladat; V alakban
sütkéreztünk ott, lábunk szélesre
nyitott kettős létraként távolodott
egymástól, te háton, én hason,
így volt biztosan,
így van; emlékszel, ugye,
kérdeztem este, elalvás előtt, ahogy
homlokom érintette válladat.

BETETŐZÉS

Az esős napokban, megmondom, mi a jó;
ha sötétszürke hasú heveny vattacsomó
rohángál fejetlenül és alacsonyan felettünk,
ha nekivadulva facsarja szennyesét az ég
és a kora őszi lucsok szakadatlan csurog

nyakra, főre, s ráfanyalodunk az esernyőre,
te belém karolsz, én magamhoz húzlak, úgy
lépdelek, hozzád dörgölőzve potyázok, így
a kipattintott félgömböt, hiába is fájdal a kar,
a váll, férfias pózban tarthatom, mintha
őskori barlang, mutatványos sátor lenne,
az eső pedig napról napra csak azért esne
hogy karonfogva caplathassak veled; pár
tánclépés is öröm nekem, mi volna más,
közönségesen tetőződő beléd bolondulás.

A NEGYVENNYOLCAS SZÁMRA

*47 éve házasodtunk össze mondtad
(Egy prima számra)*

szép szám a 48
mondtad mert kétszer 24
az meg kétszer 12 ami kétszer 6 az meg 2 + 4
semmi elszóródó
mind konkrét fogódzó de akkor ha
így is
úgy is
páros
nem lenne arányos
hogy
verseim keresztül-kasul cikázó rendjének varratában
a „prima” társául ne álljon
egy hozzá hasonló nem tükörképszerű alkalmi alakzat
hiszen kézre áll tű cérna
és a heuréka

mint provokáció ismerős villanás
az ugyanaz és ugyanannyira más
kikerülhetetlen biztonsággal sugallja
ne félj a latra tenni mert
lehetséges
az ismétlés rémekkel esengő árnyékai
ha rád is törnek
bokádra ha dróthurkot kötnek
nyakadba akaszkodnak és úgy rángatnak
meg nem nyuvaszthatnak
ez az egész szóhuzigáló
ahogy elhiteti veled
a mutatvány kockázatos
mintha nem tudnád
dehogyan az
ha egyszer lehetetlen...
...vagy most mégsem?
ez lenne éppen a más?
hogyan a párosodás kimondhatatlanját a jelen
pillanatban
próbálhatom közelíteni
még soha nem volt érzelmkísérlettel?
ezekkel az olcsó kis kérdőjelekkel?
kitetsző póré kampóbotokkal?
okkal
mióta tudom erre játszom
persze hogy a hitvallásom

HIMBAFA

mára
már annak a
kidőlésekor
született
jegenyenyárnak
a története
az árnyai
a toldalékai és
vonatkozásai
vonzódásai
ahogy újra meg újra elmeséltem-éltem
toldoztam-foltoztam-elvonatkoztattam
körülokoskodtam ráolvastam és ráaggattam
rá is fogtam
kipótoltam és átmázoltam
megcsináltam
ötvenévesen irodalmi kezdőpontomnak neveztem
nyolcévesen róla írtam első fogalmazásomat
ott állt a pusztai iskola ablakai előtt a vihar kidöntötte
mindenki nevetett mikor felolvastam irkámból
a nyárfa meghalt –
mára már ez a függőleges tengelye
körül
izgó-mozgó-himbálózó
életre kelő
fel és feltörekvő jegenye
valamilyen mértékben és részben úgy azonos velem
annyira ismeri suhogó-zörgő zölden ezüstlő lombja
ritmusaimat képzelgéseimet a vágyott és a
testiesen megesett tényeket lényeket

kettő közti réseket a nekirugaszkodó
figura kínzó ábrándját hogy most majd talán mégis
és levelenként akár ha akarom
szóról szóra értelmezi
belebeszélhetek belső tereibe ajánlhatok neki
kérhetek tőle cirkuszi mutatványnál
szellemidézésnél varázshalandzsánál
áttetszőbb
első fogalmazással párba állítható
akármi metafizikától különböző jelentést
versnyi létébe formálva mondhatom
legyél te himbafa-metafa
állj oda
majd az augusztusban születő fiú mellé elé mögé
hajolj oda hozzá és súgd a fülébe
téged örökbe adlak-hagylak neki
fogadjon el így ahogy vagy
vagyis vagyok –
ez a nyár porhanyó fényeivel az Adria-parton
még föl-fölemel öreg jegenyét
s azt képzelem a vízben összeforradt üres
kagylóhéjak ahogy a partra kisodródnak himbafalevelek
gyöngyfényű fekete-fehér amorf darab mind
töredékek törmelékek de
arcéleket fejformákat tágra nyílt szemek szájak tájképeit
bámulom rajzolataikban
makacs antropomorfizáló
már reggel kilenckor ott ülök a fővenyen vászonszékemen
két tenyeremmel bal térdemet átkulcsolom
talpamat a térdemre helyezem fejem hátrahajtom
a forró napsütésben hunyt szemmel himbálózom
kívülről is látom és vigyorgok a pózon de
eljátszom

DOKU-ODÚ

Egy idő után
mintha egyszerűbb volna ez a... mi?
ez a
kiszámíthatatlan,
fölvilágol, mondjuk, bányató-alakban,
s hiába, hogy még az sem tudható,
a szél duruzsol a dorogi himbafák ezüstös fülébe
vagy a létezés maga,
ha gusztust csinál augusztushoz,
a régi, porhanyó fényhez újra,
az ember meg nem unja,
elhiszi,
és azt is hiába kérdezi,
minek a megválaszolhatatlan kínja,
mert rögvest magába írja
ott,
s nyűglődve ellene is vele érvel,
a tóból meg rutinnal (s féltényérrel)
bátorságot merít,
örülni mer,
számlálgatja kölykei kölykeit,
hajtogatja a mondhatót:
egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc,
meg a legifjabb és a legöregebb,
az tíz,
anyja hasában a tizenegyedik;
megvan a doku-odú;
nyughass már, öreg
kérdőzösködő.

ÉPPEN

új
verset írni nekem (hozzád)
ötven év mértéktelen
vagy sem
de mindenképpen
mohó
mutatványos szavak lengetése pedzése
nyüzsgő nyüzsgő kifejezések be nem fejezése
és még a mögé merülő metaforák
után sem csupán
elhatározás vagy belevetődés-zuhanás dolga
középre zárt sorok sodrásába –
a cikcakkos ábra bűvös dinamikája
nem dolog
és hiába dobog zizeg fülemben közben
kíméletlen drótszálra fűzve a létezés maga
hangzata belegabalyodva a világműködés
helyi dübögésébe itt és most éppen
ahogy ülök az erkélyen
orgonaszagú napsütésben –
bontják az utcát hörögve lánctalpas gépek
mintha a mindenkori ember-lények
egymást tépő merényleteit
modellálnák –
nézem és hallgatom de már biztosan tudom
megtörténik hón várt pillanatom
azért vagyok
hogy üljek a napon ezen az áprilisi napon
és
újra próbáljam ugyanazt

ha egyszer megvan az ok és okozat
fényszerű ténye
képlete és képe
új ráérezés a régi fölismerésre ki is mondhatom –
ülök a napon
és szeretlek
nagyon

MONDJA

Nem azért mondja mert egyetlenje
mondja napestig némán hajtogatja.
Versvirtuóz és szóartistapap létére
így mutogat kézzel-lábbal létére.

Apellál lamentál artikulálatlanul híz
hangszerűt. Húr nincs. Van. Megfeszül.
Zene fénye árnya tömege súlya talán.
Ahogy amit tetőtől talpig és azon is túl.

Van van hiába mondja a mondhatatlant
különben meg is halna de nem azért.
Szómalom hajtja dehogy az. Hő-áramlás
sodorja felé csak hozzá a mélyére még.

Vele csak vele a keze a szája az íze.
Testvonalakban léleklátomások heve
és lüktetése. Minden kevés. A napsütés
a hebegés. Az érthetetlen elemelése.

(Ez itt mind kitakart rejtett nyilvánvaló.
Végletes szerelmeses vonzódás-vadon
kitépott képzetek. Próbáltam rögzíteni.
Hetvennégy a hatvanhétnek.)

SZERELMI VALLOMÁS

Hahó, legyen ez kiáltozó, vágató,
úszó és futó zene, téveszthetetlen.

Ha ló, hal-ló, palló alatti, suhan át
fönn, terindül heve – csároló én

harácsa lüktet benne. Csak mi, ma,
itt, ketten, billentyűk által össze-

írva; jössz, te jó, jöjj szabadon,
ki mondható vagy túl és innen.
Most vagy akárhogy hangokat
adjon, kapjon, lopjon, fogjon

folyvást gyöngyök súlyosa, sikló
eseteink halandóban, és még és...

Rendszertelen égimeszelés kevés,
ha ló, de nincs más hal fénylőben,

élőben, pontban. Csak bámulok rá,
ritmusaim imája, nyála kicsordul.

Zeget, zugot befutok. Rebeg, megül,
ráterindül megint és csároló lényem

gyűjtögetése, a gyűjtogatás elő-
érzete, káprázata így talán testiesül.

RÁBESZÉLÉS

VISSZABESZÉD

Egészen
talán még nem süketülök
meg!
Lám,
a reszegést is tisztán hallom most –
igaz,
semmit se mond, nincs mit értenem,
súrolja a plafont vakon, végestelen
végig,
talán bizony földtől éig
ér a rusnya,
én meg,
hangzásokat rakosgató,
függőleges tengely körül a szójátékokat lazán elrendező,
bele nem nyugvó –
visszabeszélek:
kétvállra ugyan nem fektetsz, drótzizegés,
de nincs rád több szavam, mert miféle rés,
multság volna az!
Versbe gyömöszölt, formába ölt vagy halt, sikált elegy,
addig-addig tekergetett, tántorogtatott szöveg,
míg egyre megy,
és mindegy, hol s mi szól; ezt nem akarom –
Hallod, amit hajtogatok?
Vagy süketen
ülsz, csak ülsz a füleden?

MÖGÖTTI BESZÉD

Újra meg újra ugyanaz, de:
miért hinnéd, hogy semmi az?
Írni, csak írni, mindig ezt,
elég már, minek? Le ne írd!
Mégis le! Merd, vidd mind!

Kellene már egy másik más.
Legyen mögötti. Nem futam,
utam, kutam vagy micsodám.
Szertelen szerzet, verstelen.
Langyos, néma és teste sincs.
Ajtaján béna rézkilincs lóg.

A kisiklott hangzatok ijedt
kapaszkodása összetart-e?

Motyogsz hiába, torz felek.
Mit tegyek, hogy megszeresd?
Ha kialkudtad vagy átaludtad,
valahogy mégis megcsináltad,
ugrálnak mind a boldogságtól:
megvan! megvan! itt a más!

Mutatok még valami féleséget,
a dalnak a dalról dűnnyög itt.
Nem mondhatom, hogy csattog-
tatja, ki se nyitja, szárnya nincs,
de átkúszik a sorvégen, mögötti.

RÁBESZÉLÉS

S te is, te vers,
csak versz engem, versz, jóformán bottal ütsz,
hiába védekezem, húzom be nyakam,
kapom félre fejem,
beszorítasz-vonyítasz, belerángatsz, hogy megszüljek itt,
most nyomban, egyre hosszabbra húzzam soraidat, van kedvem vagy nincs,
és abból a porból, vadonatújból, idővel zsúfolt térből, belakott éjből,
egy szomorgó-rongó szeptemberi szombat délelőttől per pillanat,
a könnyes-gennyes ősz álságosan valódi-mai híreiből, az egészből,
a vonagló társadalom aktuális nyomorulásának hangzavarából
varázsoljalak-gyötörjelek elő –
tudom, ki nem állhatsz egy hangot sem a kisminkelt szavakból,
öklendezel, hogy elegend van a politikai demagógia-áriák szabadversenyéből,
a kényszeres visszakérdésből is, hogy a kétes is kétes?
és bizonyos kifejezéseket, mint a „nemzeti” vagy a „szociális”,
meg az „igazságosság”, az „emberszeretet”, bizony szádra még
kínból-iróniából sem veszel;
nem vitatom, rendszeredbe ez be nem fér, afférunk ebből ne legyen,
publicisztikátori éneket nálam jobban senki sem szenvedti,
de visszabámulva csak felemás vigyorra telik tőlem, ha egyáltalán,
tehát magyarázható, hogy provokációdnak bedőltem,
és úgy billentyűzöm itt betűidet, mintha az én teremtenyem lennél,
lehetetlen hát, hogy ki ne kevernél egy sohanemvoltat,
ötletet akár, valami dadogó hogyan-t, hogy merre, mit, miért,
csak kimondani, megfogni, rögzíteni, ha csakugyan olyan
szerelem forrasztott kettőnket össze, a párosodás eszméje
emlékszel, milyen volt *nevetni, sírni* a hatvanas évek elején,
s miként futottam veled magam után, rohangáltunk kezdetben is
az életkezdetekhez vissza és le-föl a gyerekkori galambdúchoz
támasztott idő-létrán, újra meg újra faggatózva, mit és hogyan

kellett volna, s valahogy mindig reménykedve-hajtogatva:
talán még semmit nem rontottam el; de a világromlás ábráit
a bőrömon viseltem, és azóta is, te voltál és vagy a bőröm,
te vers, hordozod a lenyomatokat, az erőlködéseket, nekifutásokat,
rögeszmés próbálkozásokat, hogy szabadon lehess, te aztán tudod,
de a tét ma itt nem ez, s nem szeretnék beugratni, hogy fennkölt
költeményként, erkölcsi belátásból vagy falvédő-érzetekbe dőlve,
mint agyafúrt ezermester, cirkuszi mutatványos, rutinból szóljál,
úgy csinálj, mintha nem tudnád, a vers avantgárd ábrándja, hogy
életet változtasson, már megjátszott illúzióknak sem való – hanem
akkor: minek?

Ha nem, ha csak a nem hajt, hova jutsz? Vagy jutottál már?
Kifulladtál? Hagyjuk abba? Dobjuk szét kezünk-lábunk?
Csináljuk meg értelmetlen széthullásunk, és huss vagy toccs akár,
be a halál-lukba? Vagy talán ez az új színpad aktuális szövege éppen,
ezt kínálad, vagy én etetek vele? Be ne vedd! Vedd a kétségtelen ténnyt,
létezel; rábeszéltelek, rábeszélteél; létezni lehetőség, ha illúzió nélkül,
akkor úgy, annak is ellenére-érte, ha hiába, hát hiába, ez legyen most
a l'art pour l'art-projekt folytatása (*nincs cél, van ok*), csak rajtunk áll,
te vers: adj hangot, egy jelet, vonást, hogy érzed, tudod és elfogadod.

PUSZTULSZ, VERBESZÉD

Megint háború,
mi más –
térdemen dajkált laptopom képernyőjén a bombázó Mirage
meg a többi
látványos szörnyeteg pompásan mutat;
vasárnap délelőtt van, bámulok, klikkelek,
s míg olvasom az interneten csaknem élő adásban
érkező líbiai híreket,

kimondatlanul is küszködöm
a rám törő verselési vágy vagy kényszer vagy micsoda
ellen,
ahogy bántó iróniával, keservesen felhőzik
bennem:
a tíz személyre megterített családi asztal idillje mellől
ugyan miféle szavakat-képeket téphetnék ki
magamból
és milyen reménytől úzve rendezhetném szeszélyesen
harmonikus alak-
zatba –
s ha az erkölcsi létminimumra hivatkozva,
akárhogyan ripacskodva,
mégis belezuhanok
(már benne is vagyok),
torkomon akad az első kifejezés-irtózat,
már a múlt század '99-ében végletekig kínzó
hangalak, a háború lehetetlen jelzője:
humanitárius –
És erre katt. Hang elfűl. Kép kihuny.
Pusztulsz, versbeszéd.

ÁHÍTOZÁS SZÓBÓL SZÜLETETT FOGÓDZÓRA

Egy végtelen mondatra áhítózom központosatlan legyen
első látásra-hallásra merő ráérzésre lendítse szótagjaimat.
Csináljuk együtt már érzem most belém vág és nekilendül.

Ha sikolt is veszettül vagy megragad vadul s fölém kerül
súlypontomat áthelyezi megígérem neki nem kérdezem
minek. Toprongyos vigasz hogy nem tudom csak toporgok.

A rémképfestés hangzatait meg közben ha nem is akarom
alkatom szerint úgy húzkodom elő öreg naivista egy füst
alatt a kipróbált és vadonatúj árnyalatot. Mind héjatlankok.

Még akármiből lehet akármilyen végül is még minden kettős.
Kezes cérnaszálam legyél újra csavarható puha fonalam
szóából született vonal ahogy elképzelek és te is engem.

Még mit lehetne feltételeznem miben milyen micsodákat
meglovagolni ellene menni medre lenni a vak áradásnak.
Vers és rajz közt dobogni ki nem dobódni megfogódzni.

NYÜST

Játék legyen a vers a játékért; semmi más
vonatkozás
ne.

Belerejtve vagy provokatív tagadással se,
tettetett jelentés-lengetéssel,
alig észrevehetően kevéssel,
mintha
módszertelen volna, pro forma,
szerfelett-alatt kéjes, túl vagy innen
a kiművelt sekélyen.

Nem.

De át.

Nyüstitni próbálom tehát gátlástalanul,
csupasz
hangtáncolatással meghagyni magában,
előle ki nem térni,
ezüstözni fejtől lábbig.

Bélelni kínzó klapanciáit.
Ha elkanya-rodalom vagy -rodtam,
ha bele-bele is tör-tem jelképesen sem létező botor ceruzámat,
ha el is hallgattam, hogy elhallgattam,
ahogy megfordítottam
és hallgatóztam csöndben,
magamat talán meggyötörtem, de le nem aláztam
mégsem.
Szavaimmal körbe másztam,
most is mászom.
Ha iá-zom, a rongyom rázom,
kényszerem is a választásom.

Utóirat

Tudom, látom, hallom, érzem:
hangoztatott
kettősségem
itt most éppen szétrángatott-összenyüstölt
féle-forma utóirat.
Magában semmit meg nem old.
Ne is oldjon
(kereket se).
Madzagot kötök a becses szerkezetre,
maximum.

VÉNÜLŐ PASAS, FÜVES HEGY OLDALÁN

*Füves hegy oldalán vénülő pasas –
ezt a verset még '98 tavaszán írtam;
hatvan múltam, jól hangzott,*

enyhe kivagyiság is rezgett benne
emlékezetem szerint,
humorosan akár;
ma rezeg-e,
merek-e visszatérni hozzá, életre kelteni, mert
elém keveredett,
elsőre nem is a szöveg,
hanem az a papírra festett olajképből tépett kollázs,
ami a könyvborító belsejére került,
annak is egy tovább-barkácsolt változata,
nézd csak, itt van,
ezüsttel írott szavakkal bekereteztem,
évek óta várt vastag papundekli tokban, egyetlen
rávetülő pillantás nélkül,
s hogy az új könyv most kikerekedni készül,
napok óta nézegetem,
és annyira időszerűmnek látom végül,
most már a verssel együtt, mintha egyenesen
ide teremtette volna irányított véletlenem –
legyen, mondom a szavakat, nézem a képet,
gondolom és érzem,
azonosulok vele vagy ő velem,
vigyorog, fej, szem, ház, haj, száj,
könnyű neki a színről-színre-valóban
a szavak jelentését megtestesíteni,
tisztá sor, egyértelmű,
semmi rezge humor, kivagyiság,
az vagy, aki, mondja, s él a kép –
szerelemtől ittasan néz
hunyt szemmel a napba vénülő pasas
és látja
délután van lefelé tart a szekér

kocsisa húzza a gyepelőt hogy a mélybe ne hulljon
lúktet ráncos nyakán az ér –
az a kocsis is én vagyok, látom reggelenként,
ahogy borotválkozom, ijedt nyakát,
és érzem előre (meg vissza is),
ha majd nekivadulva
(vagy fölszabadulva, ez indifferens)
alteregói egyikeként
a füves domboldalon várakozóval,
mitikus képzetként összehozom,
az újabb szó-vegyületben
a társadalmi közeg nyerítő fenyegetései
és a filozófiai feltételezések gyűrűző
felviláglásai
a lét és önazonosság körül,
mind egybejátszanak, ezernyi tudott és érzett
bizonytalan,
de lesz köztük egy változatlan pont
ellensúlynak,
hogy a vénülő pasas, füves hegy oldalán kire vár,
és hogyan.

ZOKSZÓ A ZAGYBAN

TÓN A LÚD ÁTÚSZ

ez a vers most történik éppen
rögzítem meg csúsztatom is alig
ha eljutok vele teszem azt hatig már diadal de a dal
nem ezt akarja s akkor már én sem ketten így vagyunk
a sorok mintha ujjak egyre nyúlnak talán annak a gyerekkori fehér nyúlnak
a vonzaskörzetébe kellene helyezkednem újra és odaképzelnem
a fehér verebet meg az elefántot is hogy lényeim
mesés fehérjeim vigyenek át és át mindig át azon is túl és mögé
még mögé tényleg akkor hova hát
valahogy rázzam le az éppen aktuális slamasztikát gyerünk megyek

előcibálok egy fehér nyúl veréb és elefánt korszakomban
rám ragadt rigmust már mióta nyomakodik bennem szeretne megszólalni
prózába vagy versbe kívánczik egyre megy mert eddig hiába
még soha egyetlenegyszer se ment át de most majd máris mégis talán
hogyan kitől hallottam a csuszamlós szólást nem tudom
hogyan szálltak a szavak szájról fülre és tovább nem tudom
hallomásaim alján szépen megtapadtak vártak (erre a pillanatra-e?)
legfelül a kép a tó látható az át- és a visszaúszó lúd (az is fehér) és a
jelentéstelen latinosan hangzó mondat hallható (Tona ludatus, vis saus
megatus)
annak is a szójátékos-magyaros olvasata (tón a lúd átúsz', visszaúsz' meg
átúsz')
csak hogy az én somogyi falum etimologizáló alakjában ám – íme

TÓN A LÚD ÁTÚSZ, KANT IJESZD ÁTÚ

ez úgy lejtett annyira adta alá magát s mondogattuk is okoskodó pofával
idétlen-viccesen hadarva-kérdezve *tónalúd átúsz?* rácsapva kéjjel

kantijeszd átú!

divatba jött mintha tudnánk mit jelent varázslatot-e miféle megoldást mire
de nem azért kellett beavatás volt a lüktetés éltette a magyarázatlan zene
csak később visszafülvélve csúszkáló hangzataira véltem fölismerni
milyen értelem idomította

a közönséges mindennapi realitás kimondatlan ketrece pontos praktikum
a lúd átúszik a tavon meg vissza és újra át meg vissza ez a lételeme teszi
a kant meg át kell ijeszteni mert a disznó nem tud úszni ó borzadály
de hogy miért is kell vagy kellene neki és miért volna jó az az *át* kinek
és lehetséges-e egyáltalán a disznó-rémület árán akár
ezt nem kérdezte senki soha

ez csak most vetül ide kéretlen árnyék az ötvenes évek elejéről
úttörőkori villogásaim magasából röpül s megtalál a mondat
talán a selyemhernyótenyésztés hősi évéből érkezik egyenesen
vagy még messzebről de kétségtelenül itt van kampója beakad
együtt végre a gyerekkori nyúl meg a veréb az elefánt és a lúd
a szőr meg a bőr és a lúdtoll dekoratív fehérsége úszkálhatok
a laptop elektronikus tavában versből prózába akárhova és vissza
akármilyen mibe megtehetem és íme meg is csinálom
az átkelés ártalmatlan formája ez
hangzatos tegez nyílvesszőtlen pengethetem húrként csak szóljon

vigyél át versem révéstem szépen vigyél át ezt kérem
nem ezt

állj meg várj hova rohansz megvan
ide-oda-lúd legyünk inkább

csirregő veréb a kalitka nyitott ajtajában bámultalak
csodált aki látott nini egy fehér veréb hol találtad gyerek
és meg-megiramodó nyúl legyél a vasútparton legeltettek
és a vándorcirkusz lassan bólogató elefántja is te vagy

még mit soroljak fel bizonyoságul nyilvánvaló már ugye
nem kell tuskóként átfuvaroznod egyik partról a másikra
hogy kész az „át” megesett lezárt befejezett
nem ezért vagyunk legyünk te tón a lúd átúsz-vers meg én
központozatlan befejezetlen

ZOKSZÓ A ZAGYBAN

Megírhatom hát mindenkinek
vagy senkinek,
legjobb lesz mégis Akárkinek;
közönséges hangzatokra kottázhatom,
hogy vonyítás és suttogás
legyen egyszerre,
hitetlen hívő,
kitalálhatok nyugös ritmikát,
verses publicisztikát,
lehetek öregen szörcsögő blogger,
szabadon
megfejthetem a titkot, amit
mindenki tud,
nagy merészen kimondhatom,
akármilyen dallamra, egy mondatra ráhúzhatom,
mert nem lesz benne
semmi új, ami nem volt még
hányszor kipróbált,
semmi, ami csak most van,
hiszen ki nem érti:
hol zagy van, ott zagy van,
s nemcsak a tározóban,

a kolontári házban,
a folyóban, a halban,
a részben,
hanem az egészben, a voltban és a vanban,
untig folytatottban,
a mindig valahogy rosszul elfojtottban,
zagy-korban a zagy-kór az ok,
a szó erre kellene;
ez az-e?

BÖKVERS: PALACKPOSTÁN

palackpostám
elég vidám
mert a puffadt vihar után
kisütött a nap délután
és
szerelmemmel ezért úgy fél öt körül
az átszellemített kékliláikat fénybe emelő katángok között kanyargó
hegyi úton
tenyeres talpas bodzák mentén
mentünk
legalább ötször de az sem kizárt hogy hatszor száz lépést tettünk
és ez a tettünk
mondhatom
tisztá munka volt alig támolygó kétségtelen haladás
semmi dilemma felemás az irányt és arányt illetően
a lépegetőnkben
ezért teszem szóvá adom hírül virtuális palackpostán röplapon
hogyan megesett
hogyan van ilyen nincs benne semmi üzlet

ez az egyesült tett
nem korrupció –
bulvárba mártott revolúció
és egyéb szerencsétlenségek idején is
biztosan finanszírozható
szójátékokba fogva hajlik a dalra
kipingált rajzra
kéz a kézben
lépked a láb
lega
lább
fönn a fejtető meg
ha annyira akarja
legyen mint a szarka tolla
tarka

A TENYÉRNYSI PLATÁNLEVÉL ÉS A KIMÁZOLT, KÖVÉRKE NŐ

Egy sárga,
tenyérsyi platánlevél,
talán slágerbe sem való való,
nem versbe,
és mégse mondhatom, hogy provokáció
lett volna,
úgy pottyant pont élém,
ráadásul a napos hegy
északi felén.
Ez az „én” különben máris mellőzhető,
marad egyszerű megfigyelő,
mert az úton

most bukkan fel a főszereplő,
egy pöffeszkedő,
vastagon kimázolt, kövérke nő,
töpörödött kutyával;
ezüstös cipő
kaffog fekete harisnyás lábán,
s nem titkolt megvetéssel
nézi, hogy gyönyörködve nézem,
lebegtetem
a röptükben elkapdosott platánleveleket;
világospiros
száruknál fogva
evezni velük a fénylő kék alatt,
szinte szállni,
ma már tudhatja bárki,
avult ötlet,
de az ősz, ez a mohó kolorista,
ma megint bizonyítja:
lehetséges a jelenet;
szálldostak
szerte a platánlevelek, s az egyiket
(láttam, ahogy hirtelen visszaneztem)
tekintetével vadul megragadta,
és legott,
a csipkés szélre tapadva a kutyás,
harisnyás nő felröppenni
próbálkozott.

RÖGZÍTÉS FESTETT DESZKÁN

Apámmal álmodtam hajnalban,
mondtam ebéd után, s hátradőltem,
krumplilevest és fasírtot ettünk.

Nem tudom,
ez hogyan tartozik ide
és miért kell nyomban rögzítenem, nyomban-e?

Védekezésül talán,
mert apám éppen a végét járta és vele voltam,
de valahogy ő is voltam,
valami szabadtéri, városi, piros padon
feküdtem papírral letakarva.

Este a Liget folyóiratba készült írásokat olvastam sorra,
a *Halál az utcán* fotóihoz készült nekilendüléseket,
aztán a *Fekvő fejnek* elnevezett festett deszkámat
vízszintesből függőlegesbe fordítottam,
úgy bámultam;

most legalább nyugtázhatom, tudhatom,
ilyen durván, bután zuhan álomba át,
keveredik össze, szét minden,
nyomódik oda nem oda tartozó *álomnak való*, valónak álom.

A halállal vigyázni jó lesz,
lehet-e; a sajátomat vakon, versbe, nagyzolva, irodalomhoz
idomulva irkálni, nemigen vitt rá a lélek;
vagy mégis?

Ahogy apámként haldokoltam
ott a padon...

Erre is akad formális, szinte alaki indokom;
mire nincs, végül is, mire? Semmire.
Valamivel csak megkötöm magam, kézen-közön
idefércelem,

abszurd elem, játék, mindenem benne van, bennem,
a festett, érzéki deszkán,
ebben a rögzíthetetlen pillanatban éppen,
a lüktetésben testté válik;
akarom vagy sem, alakot ölt.

HÁROM KÉTVÁLLRA

Két vállam félvállra venni,
nem ferdülni,
meggörbülni
(testileg sem):
mesés program.
Rímhez elég,
uszkve hat gramm,
hallható.
De a humorérzék szintje,
ha egeket ver is szinte,
meddig tart meg,
mire jó?

Ha a váll
csehül áll,
az ember
nem Toldi,
szóval gyufaszálat sem tud arrébb tolni.

Minden szó mondvacsinált, tudom,
fájlalom,
s hiába, ha vállalom, ha nem,
a két vállamon cipelem –

vagy változtassak talán taktikát?
Cifrázom ki,
pötyözzem be,
nyüstöljem szét,
a slamasztika minden csücskét
pingáljam rá egy vétlen, véletlen vászonra
vagy papirosra?
Kékre, zöldre és pirosra persze.
Az embernek legyen mersze.

ESENGŐ: A KRUMPLI MEG A CSÚZLI

Hiába tudom,
hogy a *krumpli* meg a *csúzli*
csak mint *u-t* és *ú-t* és *i-t*
hordozó hangalak
esik egymáshoz közel, már-már
egybe,
de különben külön áll,
kinn és benn egyaránt, és egyáltalán
nem esendő; már megesett tény
képeit hívja – gyertek elő –,
a vers pedig, lám, esengő,
tekergő ritmus csupán,
középre zárt szabad
sorok tölc sére,
játék,
ugyanis közben, máris:
a *krumpli* meg a *csúzli*
valamilyen értelemben
összebotlik

egy felderengő, gyerekkori történetben;
addig sűrög, forog, motoz, kötöz, köröz,
cibál és ritmizál ez a három
(az u és az ú meg az i),
míg az izgő-mozgó, záporozó
hangzatokkal
(tokkal és vonóval együtt)
áttör hét határon s új utat talál,
kapaszkodót a szó,
és ez akkor is vigasztaló,
ha semmit meg nem old,
nem is magyaráz;
krumplifejű verébvadász
koromban hogy volt
az eset:
csúzliztam és a madár
leesett.

AZ ALACSONYAN SZÁLLÓ TÉLI NAP FÉNYÉBEN

Gondoltam,
úgy írok megint, mintha rajzolnék, mondjuk
egy decemberest,
de milyen s mi az?
Ha
tudnám, előre unnám, nem kérdezném,
húznám-vonnám keresztül-kasul,
így hát csak tapogatok vaksin magam körül és
azzal élek,
amit érek, kapok, látok éppen.
Az ablakunkkal szemben elszáradt egy nyírfa;
már a nyarat is alig bírta,

s a szélviharnak tegnap éjszaka
megadta magát, fehéres
ágai szerteszt hevernek a sáros fűben.
A függőlegesen maradt törzs a csonkokkal
értetlenül
mered
föl,

az alacsonyan szálló téli nap fényében gyönyörű – megriaszt.

Próbálom műszavakkal elidegeníteni:
konceptuális, absztrakt objekt.

De nem az.

Szeretném elnevezni (legalább),
odébb tolni mindenképpen mint
személyemre szóló analógiát,
tétovázó ujjam betűket keres
és

a képernyőre pötyögteti:
decemberes.

KUPRAMOLA, CSAKAZÉRTIS

Ne hidd,
hogy halandzsa-bandzsa,
nevetlen-nyeletlen kupramola,
szeszélyesen ráhagyott visszapöndörület
vagy más nyakatekert cirkalom a dalom,
dehogy,
csupán mulatni szeretne veled,
s nem ám úgy általában,
mert konkrét lüktetés, csakazértis
örömmre játszik:

jössz-e sétatifikálni a-tól z-ig, látni?
Lecövekelní hosszan, szemlélődni,
s tetőtől talpig hallgatózni, mert
ahogy felszáll, szinte elpárolog
az idegenség pora,
és zümmögni kezd az a
neves-nyeles, személyközi kupramola,
a vinnyogó tolongásból mohó tenyérrel
magabiztosan kikapott egyszeri hangzat,
hogy hanyatt zuhannak ritmusára máris
senkiházi pofák;
gyerünk, csak semmi nyikk-nyakkolás, és
ezzel skrupulusainkat is kiutasítja,
be se engedi,
a kupramola ezt megteheti –
nem hatalom, bár álmataznak se mondanám;
nem is mondanám,
de akkor hogyan lenne a dalod, a dalom –
nézd csak, megkalligrafálom, kifestem
apraját, nagyját.
Ilyen a kupramola: merő mulatság.

A FENNSÍK SZÉLÉN

Viharos éjszaka utáni kora délelőtt
történt:
a dunnahasú felhők között rést talált a Nap és
mohón-hirtelen felforrósodva
reflektorozott a hegyre;
a fennsík szélén trónoló, roskatag padon
ültem,

szemközt a vakító égitesttel,
szemlehungya;
barna cipős lábam az előttem zavarosan csillogó, sárgás tócsa
közepéből
szigetformán fölmeredő
kődarabra támasztottam,
és a jóleső melegben,
szemhéjam belső falán, mintha számítógémem ernyője volna,
szeszélyesen villantak föl
a világhálón megbámult ürteleszkóp montírozott felvételei
az univerzum egy-egy tájékáról,
óriásokról és törpékről, köztük a Csokonai versében
félérésű citromnak
titulált parányi bolygóról, ahol ültem,
a Kis-sváb-hegy futballpályányi fennsíkjának délkeleti szélén,
roskátag padon,
sárgás tócsa közepéből fölmeredő kődarabon
nyugtatva barna cipős lábamat,
és a körülöttem keringelő muslincák, vízre járó legyek,
lepkék pályáit
követve azt gondoltam:
a felvételen ez nem látszik ugyan,
de tudom, hogy ott van a kődarab és a cipős,
tudtam addig is, és mégis:
akkor, ott,
a képzeletembe ragadt képek mint technicizált bizonylatok
bűvöltek el a rálátás varázsával;
éreztem és elhittem, hogy valóban léteznek és ilyenek
az ezer és ezer fényévekről érkező csillagködök,
vagy a könyvespolcomon becsben tartott
tengeri kavicsaimat utánzó üstökös –
ez történt velem, ahogy lábamat a tócsából fölmeredő kődarabon

nyugtatva csak ültem, ültem ott a padon.

KÉP-FÖLÉ-ALÁ-ÍRÁS

Rajzolataim
papírkazlában turkáltam
a minap,
és úgy keringélt elém ez a kiszabadult
régi lap,
öt-hat éve odavetett pillanat-lenyomat,
mintha valami célja volna,
gúnyosan ripakodna, csöndjével eltelve
provokálna, mondjam meg,
mi az ábra,
ma?
A kérdést
*(számít-e hát a mondat
eleve avantgárd ellenvetése)*
önkínzó és kapaszkodó
gestusként írtam a vastag
ecsettel odacsapott ikszelésre,
és persze, hogy válasz volt,
„ellenvetett”,
bár kétségbe vont, az elhagyott
kérdőjellel együtt aztán végképp
eldöntetlen már akkor is –
egy mondatnyi vigasz mégis;
mai
énem így nevezi,
megkülönbözteti,
és ráadásként még örül is neki, ráfogja,

hogyan van egy jó mondata:
mi számítana (miben),
ha ez nem?

FOTÓ-MELLÉ-ALÁ-ÍRÁS

Mintha
a plakát alatti kettőt is
láttam volna már,
anya és lánya lehet szintén,
de másként kéregetnek, mint a fölöttük nevetők;
a Nyugati p.u. előtt, a járdán ülnek,
mellettük
óriás nejlonszatyorban a holmijuk,
előttük
a zöld műanyag pohárka dilettáns persely,
üressége fásultan perzsel.
Talán utaznak és a vonat indulásáig megpróbálják.
Mert jól jönne pár forint, kellene.
Talán megtetszett nekik a plakát, ráhangolódtak,
már érezték is a fehér-piros gyógyítókat,
legalizálták így a koldulást, öntudatlanul,
manapság ez igazán köznapiság.
Nem profi páros, kétségtelen.
S nincs mit nevetni.
Semmi extrém.
Április van, szél, szerda délelőtt,
egy nap a hétből, egy jelenet hányból.
Hol süt a nap, hol elborul az ég.
Nem mozdul a kép.
Városszerte kattinthat hasonlót a fotós,

de ezt nem.
A háttérben a pesti körút szürke gépkocsikkal.
Ismerős táj,
és a plakáton, ahogy az a kettő
piros bohóc-orrát összedugja –
Ha írnék a fotó alá-mellé, és nyilvánosságra
hoznám,
rögvest belém ragadna:
kimondjam-e, hogy a nevetők
az unokám és az anyja?
A kérdő kampó zavarba hozna,
de el nem hallgatnám végül, mert azt remélem,
nem járhat a beismeréssel olyan értelem,
hogy ne kapna (különben) az ősi csodaszere;
gondolom,
akármi fokon, blogon.

PING-PING, A HÁROMFEJŰ

Mint most ébredt tákolmányok,
ugranak elém egyszer már megnevezettjeim,
tépett papundeklik
(ezt a háromfejűt '99 óta kedvelem),
és bizonykodnak szépen, hogy megtörténtek velem.
Egész sereglet.
Buzgalmuk meghat és neveltet.
Hetvenhárom évem kész bűvészebernyeg,
bátran bejöhettek,
idebenn az új is ugyanaz,
s ha kérdezgetek, ping-ping a válasz.
Zsigereimben ma is csak az a hideglelés ámulat

lücktet, mellyel vadnyulat
lestem a kálmáncai rozsmezőben,
és bombázókat a nyári égen,
negyvennégyben.
Itt búgnak ma is a fülemben.
Pengetik a póznákra szerelt drótokat.
Mindig volt mitől félnem s eleget sohse tudtam.
Látványokba kapaszkodtam, állványzatokra,
kézen-közön elcsípett gondolatokba
hurkolódtam,
és a fekete közepű fényes felhők gondoláit bámultam,
míg megzendültek a falu templomi harmóniumán,
ezért kimondhatom talán,
jó volt elandalodnom karistoltt hangzataikon,
ha nem is vittek sehova.
A kifejezésnek mindig értelme volt.
Pörgött önmaga körül,
bőréből majd kibújt, erőlködött,
fújta szét a gomolygó ködöt, érzett.
Csinálta magát és a jelenséget.
Ping-ping, ha mondom.

A PÖTYÖGTETETT TETT RECEPTJE

A pötyögtetett farsangi papundekli pedig arra való,
hogy válaszoljon: ma mi az, ami jó,
ami más, és a társadalmi realitás nyűgeiből,
egy pillantásra legalább, érzeteinket kiszabadítja.
Hosszabb távra vagy életviteli megoldásként
kétséges a hatásfoka, nem olyan átütő, mint a félbe
vágott naspolya metaforikus receptje a szerelemre,

vagy a földgolyószerte egyre-másra diadalt arató,
közösségszervező koncepció, az igazságosság és
emberszeretet, viszont kevés költséggel, testi fáradsággal
összebarkácsolható ható –
itt mutatom, hogy mi a nyitja,
és hogyan teremthető elő. Hulladékból zsákmányolt
kéregpapírra (kukából is bányászható), kenjünk
szemünknek kedves, vízzel vagy olajjal oldott
festékpöttyöket, aztán tépjük fel tetszés szerint a tarka
lap felszínét, hogy mélysége is látható legyen, mögötti
(belső) bordázata – majd ecseteljünk, ahogy kézre áll,
tovább, formáljunk bátran valami profán pofát,
mintha gyerekkori sárpogácsa volna, mindeneket előző
örökbecsű forma: szenvedje ő a miazma fojtó hevét,
vagy hárítsa, ellenálló legyen, egyszerre az *igen* és a
nem, a személyes, az egyetlen, a más: valami remény-
szerűt hordozó, vehikulum: festett létminimum.

TÉPETT LAPOM MARGÓJÁRA

Írtam
erre a lapra 2007-ben
ecsettel és akvarellal, betűket festettem rá,
lavíroztam, eláztattam, lepréseltem, kivasaltam
(elviselte),
palimpszesztet játszottam vele,
szürke kartonra ragasztottam,
körül ötcentis margót hagytam,
félretettem, rá-ránéztem,
szemmel tartottam,
el-eltűnt előlem, de tudtam, hogy ott van,

valahol a papírkazalban jelenésre vár,
és most mégis, a minap,
délelőtt, ahogy szortírozás közben kezembe akadt,
s a betűket báván silabizáltam,
belém állt hirtelen,
kíváncsiság és ijedelem
elegyéből előugrott egy heves mozdulat:
hajszálnyit elálló felső sarkánál
két ujjal megragadtam és beletéptem,
fölhasadt –
rámeredtem, hozzáhajoltam, hallgatóztam,
hámoztam tovább, húztam le bőrét,
zenélt a fájdalmasan nyers felület,
élt,
áttetszett mögüle, látható lett,
testet öltött,
nem is a négy betű-jel, de a jelentése,
agyongyötört véletlenem,
ahogyan (azt hiszem)
megtörtént velem.

EGY EMELETES FEJŰ LÉNYHEZ

Tépettem, kérlek,
ne tettesd magad néma
papírlénynek,
ne légy puszta következmény –
ha válaszod
alakot öltött, hangot is adjon,
szavakkal szóljon,
legyen nyilvánvaló, hogy

miért szakadtál ki milyen
világ-egészből-képből,
a háttér nélküli tolongás
hullámaiból kibukva-hullva
mi végre kapaszkodtál partra,
s lettél, emeletes fej –
mulattatsz vagy riogatsz
a képzelet bukfenceivel:
tudhatom-e?
Vagy elég, ha csak nézlek?
Te lennél az a bizonyos
utolsó ítélet a dolgok felett,
a fellebbezhetetlen *forma?*
Ifjan alig értettem, de vonzott
a kijelentés lebegő dalvonala,
és most, hogy megöregedtem,
visszadöbbsz, csakugyan – mi volna más?
Ha lehet hinni még, egyáltalán.

A HIBISZKUSZ ÉS A KUKAC

a mai
napon történt
hogy az erkély sarkában álló
többször elfagyott csámpás és vénséges
hibiszkusz
meg a vadszőlő tövében kikelt
kukacvirág
sötét- és világoslilája-pirosa
mohón kigyúlt

egymással versenyre kelt
és alkalmi zengzeményembe ajánlkozva
kérte már-már követelte
melyikük nyerte
a viadalt
a győztes nevét daloljam
ki az
rögzítsem a hibiszkusz vagy a kukac
hallgattam
ez a realitás
idomulásban itt tart a világ mindent belep
a kor pora az egész
egyetlen feneketlen nemtelen korporáció
részemet íme kiporciózza
hát hiába
nem!
marad a néma döntetlenem
és látom ám máris
egyetért velem szinte szolidáris
a hibiszkusz és a kukac

DUPLA SZALTÓ

PEDZEM

Itt
az új
a legújabb új
a most villantó pillanat.
Még pilla csak pusztá pillogás
fényre vagy mire rebbenés
jövés-menés közti rés.
Eddig nem volt még most meg már
nincs.
Újra próbálom megérinteni
szeretném csapdába ejteni
akár
itt most így
most úgy
netán
körül.
Ez már egy másik melyik
hi-
á-
ba
ni hogy átlibbent eltűnt kisiklott lehullt megint
a múltba.
Tudtam hogy így van ez lesz és mégis nekivágtam.
Rámeredtem tapintottam hallgatóztam szimatoltam
tartott a tam-tam érzéseimben
megtörténik a hihetetlen

hittem
addig nyújtom versem sorait míg elér oda és elkapja
tetten éri ott.
Dehogy éri dehogynem
éri.
De
mi ez az illanó porszem-suhanás
dekoráción túltengő rikoltozás
ha
önmagába visszacsavarodva némán szorítja tenyerébe és
körmével is
megragadja
ha
máris
hangol vadul a banda.
Húzza hozza viszi hajtja túlozza.
Iromba térbe omlik vagy felszökik és elvágat vele
bőréből kibújik a pillanat heve pőrén előlről kezdi.
Éppen erre gurul és
már pedzem is
hogy hol a
nyitja.
Itt.

A TÉPÉSVÉGTELEN PARTJÁN

Tegnap
vagy tegnapelőtt született
vagy két éve
(öt is van már, nem tudom),
festett vagy rajzolt, aprólékosan eszkábált

kézműveim némelyikét
vadul
tépem körül vagy keresztül-kasul,
körmeim közül nem menekül, ha nekiesem,
egy sem;
hasogatom föl, formálom át,
ragasztom újra össze, *jössz te, lássalak,*
rejtőző alak,
csalogatom is, legyél (képregény akár),
gyertek mind, mozduljatok már,
kajla tépelgők, rögtönzött jajgatások,
botolgó kollázsaim.
Próbálok mögéjük kerülni, bőrük alá nézni.
Szeretném valahogy megérteni,
melyik mire jó és mit jelent
ez az egész?
Miféle mohó retorzió vagy beismerés
pánikban: formakeresés
hajt, önagresszió-e vagy micsoda,
hogy újszülötteimet is tovább tépem?
A képen én a tépett létet látom éppen,
magamat (így vagyok benne),
ezt, most, itt.
Ilyen.
Partra sodorta a tépésvégtelen.

CÉRNASZÁLON POJÁCA

Cérnaszálon,
nem kötélen,
át a sötét semmiségen

táncoló,
te előre-hátra lendülsz-hőkölsz,
hány fejed van, kétlábú?
A kor lelke nemzett, a nemzeté, tudom,
de milyen úton, módon,
miféle konkrét vagy véletlen vágy,
ijedelem tépett
láthatóvá téged,
hogy magad se tudod, mit mutogatsz,
magam se, mert csupán
automatizmusaimmal állítottalak elő;
mit rikoitozol vagy jajgatsz,
te cifra, te nem bohóc, te pojáca?
Mozdulataid vicsorgása szomorú,
ez lehet talán egyenesen az enyém,
kékbe-zöldbe-lilába horpadsz, szegény,
torzult lényed bornírt világok hú kopír-papírja.
Féljek-e tőled?
Van-e mögötted még
va-
la-
mi
mindennapi képzelet szülte rettenet,
láthatatlan előre sejthető;
meglapul a tussal szült, kikapart-koptatott
foltokban és vonalakban,
a közönséges valóban?
Szakad alattad a cérna,
pojáca.

CÉRNASZÁLAK ARTISTÁJA

Fehér
cérnaszálak
a feketeségen, ponttól pontig,
milyen mereven,
kecsesen húznak vonalat,
mintha arány és irány egyből, csak úgy futtában is
elérhető volna –
megtalálni,
ez az artista dolga.
Nézd
csak,
csupa
fej,
és szemek, szemek,
megannyi erőlködő antropomorfia,
a sárga-kék, a vörös-barna
annyira
akarja,
szeretné tudni, megcsinálni.
Ha hitted szájtepő szörnynek,
egymásba vágódó arcélek bandájának,
nem bohócna, de pojácának,
vedd vissza.
Érzed vágyódását?
Te is lehetnél –
te vagy;
bírod-e cérnával?

DUPLA SZALTÓ

A hely tette talán,
ahol dekkoltam tegnap délután;
a *da Vinci delikát* bolt hasas palackjait bámultam,
egy sorban a *női molett ruházat* bábuival,
a plázaparkoló piaci bejárata és az ékszerzálogház előtt;
ott világot föl hirtelen, ha nem is értelme, de féelme
a lehetséges feltevésnek, hogy mindig tudtam,
de ki nem mondtam soha, csak kóvályogtam körülötte,
dehogy gondolatban vagy képzeletben,
bár valahol (és valahogy) benn –
mikor aztán az élmény, a kiábrándulás iszapja lassacskán
leülepedett,
észrevettem, ráláttam és megéltem megint,
áttételesen is, a satnya kint,
hogy nevetséges, miként esett meg eltévelyedésem –
az irodalomban, belemerülve ifjan nyakig,
valamiféle rendfelettit láttam,
személyemre szóló varázslatot véltem,
borzongva a túlit érzékeltem;
pedig dehogy!
Pont olyan, mint a többi: delikát, ékszer, molett,
piac, plázaparkoló, közönséges létharcra való;
pedig dehogy!
És akkor végre megértettem, hogy érthetetlen,
de megtehető, és pingálható
(papundeklire akár) a dupla szaltó –
s csak ültem ott a delikát zálogház előtt,
és próbáltam remélni, ha megírom, lefestem,
kiránt a bizonytalanból,
jobb lesz nekem.
De nem?

KÖZÖS RÜHÖS

– *Hallottad a legújabb rémhírt?*

– ...

– *Minden igaz!*

Itt keringél a legújabb régi vicc;
nem mondhatom, hogy megnevettet; te tetves,
kezes-lábas gönc, közös, rühös rongy, mit akarsz;
hadarsz, vigyorogsz, belemarsz élőbe, holtba;
a rendszer teszi a történetet vagy megfordítva?

De minek kérdezem, ha mindegy.

Túl vagyunk már mióta, után, '89 oda.

Lógnak a nemzeti mesén bután,

mint dekoráció, idióta idézetek:

„létezett szocializmus”, „létező demokrácia”.

Különbségeik és azonosságai torzai

egymásba préselve kulminálnak,

miközben fumigálnak a nyomók,

„össze, csak össze”, rikoltják, és szétcsinálják,

ez a taktika. Fuldokoltat a politika.

A hataloméhség készsége

a mélyszegénység méhében milyen megkapó.

Az Alkotmány utcában meg a tüntetés

merő erőlködés, hát ott vagyok, ott,

versem testén, tessék, elvakart hangzatok.

S közben – miféle közben? – itt a húsvét megint.

Már el is telt, feltámadástalan. De elnémulni se

jó megoldás, még rágondolni is... !, gondolom,

és vonszolom meg ellököm,

mégis jön velem a közös rühös:

se, is.

PUBLICISZTIKÁLNI

Tudom, Drugics,
bizonyos értelemben ez a verses irományom,
mert publicisztikának szánom,
lehetetlen,
ahogy húsz évre visszaréved és szerzője
kihúlt lábnyomod fölmelegedésén méltán elveti a kockát,
mikor elvet és tárgyias valót, most is, mint akkor,
összevetve, válaszol néma üzenetedre,
és azt írja: nem!
Te már nem vagy időszerű, mert valóra váltál.
Rejtő Jenő mesehőseként báván debütáltál
'91-ben
a mindennapi, társadalmi realitásban
(emlékszel, a Magyar Hírlapban szövegeltünk erről,
a Városmajor utcai *Vakegér* volt képzelte törzshelyünk,
Troppauer Hümér költő a társunk, és meg-megfeszült,
vibrált az egész,
mikor Pepita Oféliával lejtett táncot
a volt állami hóhér, Schwachta Szókratész),
vagyis abszurd meséd átváltozása,
a nemzeti bornírt akkori kezdetei, mint másolatok és jóslatok,
miközben beleborzongtunk már, még röhögöttetek.
Most nem.
Mind kibontakoztak és úgyabbul.
Kín dúl szerte.
Képernyőre fagy szövegem.
Publicisztikálni másként kellene.
Nem tudom, hogyan lehetne ellene menni
a mindenkor és mindenhol Ugyanannak,
ennek a soha nem volt még mai Másnak,

Vadonatújnak, nem tudom,
csak sorolom: nem nosztalgíázni, nem bemenni
és nem kiállni, alkatrésznek kritikusként sem lenni.
Nincs mit kinevetni, a vicces is más.
Emlékszem, az ötlet hallatán milyen
buzgón vidultunk '89-ben, hogy B. Mari meg akarta
alapítani a Magyar Lepkeelengedők Pártját,
(az MLP-t, igen!),
s volt erőnk vigyorogva beszállni, ez tökéletes,
ha megoldható, hogy az elengedéshez a megfogásra
szükség ne legyen.
Hát az ilyesféle humorizálásnak vége, ma már
a paradoxonok helyén is nyílt állítások fénye
cikázik: kijelentésre kijelentés, így van, így nincs,
a kérdés sem igaz és akármi megtörténhet, holnap,
egy óra múlva, vagy a következő percben.

ÁTHAJLIK

Világrendszer,
tudom,
de ami a hely és az idő
nemzeti zsákjában belőle körülkerít,
a kész helyzet riadalmát hozza rám,
már itt is van és
a bejáratott kilátástalanság ablaktalanjába lök,
ha belegondolok,
hogymit tehetne
az ember ellene,
netán szellemes szórakosgatással mire mehetne,
ha megint, mégis

publi
ciszti
kálni
óhajtana,
mit mondana, magán kezdené-e,
miként leplezné le
émelygő közérzetét, hogy milyen érthetetlen,
a múlthoz mérve a jelen minősíthetetlen,
puszta kiábrándulás,
mohó szétszakadás-tánc
papok és politikusok dobjaira, közönségesen,
most is tart;
most éppen;
most;
pontosvesszőre pontosvessző;
jöhet akármi elveszejtő,
sürgős az eset:
ha nincs válasz, mi van?
Kényszeres erőlködés
talán a kérdezősködés,
mai l'art pour l'art akár.
Dal-ár visz.
Áthajlik a sor végén
a másikhoz. Áthallik. Ellenére is vele,
ha megint –

ALKALMI RÁJÁTSZÁS

Röhögő senkik, balkörmű gazok, azok,
ezek, akkor, most, jöjj, jó öreg ritmusom,
segíts! Hajdani társak árulását legalább

egy bökversben, alkalmi rájátszásban,
ahogy Tóth Árpád is tette, kimondjam itt,
hogy tudom, érzem, és érteni is vélem,
nincs semmi komplikáció, ellentmondás
a csörtető közönségességben: búzlik,
csuklik, politikainak titulálja
magát, de kibú a hiú szög a zsákból,
kirí és kibukik, kilökik, kimászik,
lábba áll és nevesül, odasül, tapad,
vén lírikus homlokára címkét ragaszt,
a jobboldal jelentős költője vagy!
Ő meg hagyja, hordja, hiszi? Nem akarok
belegondolni, emlékezni, nincs tétje,
mije van – még szeptember van. Tűz rám a nap,
az ősz derűs közönye még lankadatlan
ma is, mintha semmit se látna, úgy tesz-
vesz. Álmatagon és ráérősen telik.

KÜLÖNÖS

Valóban különös-e
vagy az öregedéssel járó automatizmusok egyike,
nem tudom,
mostanában újra meg újra fölbukkan
még emlékezetnek sem mondható belső áramlásaimban
egy tizenhárom-tizennégy éves fiú,
arca és hangja, fejtartása, profilból
(valami sildes, fekete sapkával),
a pillantása,
nézem,
milyen sötét és dús a szemöldöke, hosszú a pillája,

látom,
 álla vonalán pelyhedző szakáll,
ki-kidugja nyelvét, meg-megnyalja száját, selypítve beszél,
 hallom,
de mindegy ám, mit mond, nem számít, kész, ennyi az egész.
Ha nevét is kimondom, Takó Gyuszi, akkor sem jutok többre.
 Egy osztályba jártunk. Semmi össze-
 kapcsoló történésre nem emlékszem.
 Nem voltunk barátok, sem ellenségek.
 Gyerekkori kalandjaim ezer
 ágboga nélküle elevenedik meg képzeletemben,
 nincs ott sehol és nem is hiányzik.
Minek véljem a mégis föl-fölfénylő-kihunyó képet,
foglalkozási ártalomból eredő értelmetlen bántalomnak-e;
nem bánt, nem márt be semmi nélkülem történő,
 tudtom nélkül is velem megesőbe;
 jön, megérint, eltűnik, visszavillan,
 újra itt van,
 semmit nem akar, nem jelent, nem jelez,
 memóriakínzó trükkökkel nem szorongat,
 kételyt sem ébreszt bennem, hogy
valódi-e vagy fiktív dokumentum, irodalom zagyválta elem,
 létezése oktalan és céltalan momentum,
egyre csak azt hajtogatja, nem, de létezik, mutatja magát.
 Különös, mégiscsak az. Utólagos, rám akaszkodó,
 állhatatos. Majd megírom egyszer, hitegetem magam
 és háritom: minek tenném? Pedig már meg is történt.
 Rögzítettem, hogy megszabaduljak tőle, kiírtam
 magamból, be, magamba; téptem hozzá egy kicifrázott,
 kollázsolt figurát, egy mai mindennapit,
kipécéztem és rájátszottam (sildes sapka, kidugott nyelv),
 most fölkattintom a virtuális végtelen falára, tessék,

itt van, ezt küldöm neki: – Élsz még?
Hátha eljut hozzá.

HANGZATOK: KÉSŐ DÉLUTÁN

Késő délután, mielőtt még a vihar ideérne,
az égbolt kékje egy darabon elfeketedik és
a horizontvonal alá rejtett üregekből kiszabaduló dübörgések,
mint fodros hasú felhőlények, fenyegetően közelednek,
hangzataik uralják
a nyitott erkélyajtón egymás hegyén-hátán bevágódó,
hallásom
színpadán ide-oda ugrálókat:
a szomszéd házból kilöködő agresszív gyerek-visítózás
tekervényeit,
mögötte két asszony felelgetős, röhintésekkel tagolt
artikulálatlanját,
az utcáról az aszfaltozó gép hörgését,
mentő szirénáját
(már át is húzott halláshatáromon),
lőkhajtásos repülő ellenkező irányban,
varjú-vartyogást háztetőről, mobiltelefonba
kiáltott káromkodást, beragadt
autóriasztó jajait,
és a jázminbokor ijedt csöndjét is végül;
s mert közben a nyomuló vihar villámai
a késő délutánt már késéssel hasogatják,
a nyugati bolton függeszkedő
Nap elvörösödik,
és lebukik hirtelen a hegy
mögé.

A jégeső golyózápóra aztán
elnémítja a késő délután
hangzatait.

PORTÖLCSÉR: AZ IDEI NYÁR

A Kis-sváb-hegy déli oldalán,
ott,
ahol a félsoros Álom utca jó száz méter hosszan
eltérbélyesedik –
a lebetonozott térségen tegnap reggel óriás-gépek jelentek meg és
különféle állagú emeletes dombokat púpoztak föl
a teherautókon oda fuvarozott
homokból, fekete földből, hulladékkal kevert szürkés törmelékből.
Rikító sárga, forgó darut lengető hatalmasság uralkodott
csikorogva-csörömpölve, bip-bip sípolással,
építette-bontotta a leömlő
rakományt, és merte helyükbe a friss anyagot; jöttek-mentek
a szállító dömperek;
de
miért rakják le, ha viszik tovább,
miféle támaszpontot létesítettek
a hegy lábánál?
És akkor ráadásul,
mert viharos nap volt és nyugatról,
a szomszédos Isten-hegy völgyéből
egetverő széltornyok zuhantak az Álom utcára,
a fölkvart portölcserben
kísértetiesen tántorgó alakok sodródtak elő;
láttam;
a kábítóan forró napsütésben jeges szél-hullám csapott át rajtam,

megfordultam,
s be a fák közé,
az ismerős ösvényen kimenekültem,
vagy a színjátékba még beljebb bonyolódtam?
Az egyik durva gerendából ácsolt, kivénhedt, útmenti pad
derékvastagságú
karfáját és deszkáját
mintha villámcsapás reccsentette volna ketté közepén,
meredt előre rémulten,
kiszepvedett csont-csonk.

Hol a másik fele?
Mert egy lábon állt, mintha a törés után
viharzó légörvény kapta
volna
fel,
és nyelte
volna
le

másikát, nem volt sehol –
A maradék deszka közepén, az út felé fordulva orral,
két széttaposott, azonos méretű, de különböző formájú
gyerekszandál lapult, összepározva gondosan, egy bordó és egy fekete –
Miért kiáltoznak némán segítségért, ha ugyan valóban,
ki tette ezt velük (és velem), gondoltam, és már az sem volt
képzeldhetetlen: a portölcsérben tántorgók a tettesek, s ha nem, akkor is.
Az idei nyár ennyire ilyen.

LÉTRÁZÁS

Hogy a létra
ősmotívumaim
egyike,
nem pusztá
praktikum vagy
heje-huja szó,
tényképekkel
és tanúkkal
bizonyítható,
s hogy tüstént
meg is teszem
(magától
mozdul rá kezem),
legyen eleve érvem;
nem kell hozzá
újra visszatérnem;
ott vagyok itt –
a gyerekkori
udvaron áll,
fenyőfából
apám eszkábálta,
burukkoló galambok
és
kísértetek sétálgatnak
rajta,
és köztük kapaszkodik
a nakonxipáni Tafkó
föl,
csak föl a holdba,
s ott az égitestre

rálehel,
puha ronggyal
törölgeti,
előbb fölpuhítja,
majd meztelen
ujjbeggyel
össze-tö-mö-rí-te-ni
sem rest
(ez a ványolás).
Tafkó,
mesebeli
mutatványod,
a
holdkarbantartó
létrázás,
ugye, jól hallom, hogy
létrázás;
én is azt teszem,
ahogy írom,
rázom
és rázkódom tőle,
módszerem ez,
a
rácsodálkozás
kódja, jelszava,
ókuhlált szerem
a perem szélén.

TÉRSÉG

A kálmáncsai bakter öt éves fiáról
1942-ben készült vasúti igazolványa fotójára
mutatva újra és újra írtam,
kezdeteimhez vissza így futottam;

most nem a Bocskai-kabátos, elálló fülű,
kopasz kis fickó dokumentálása vezet,
a kép csupán következményként jut szerephez
(jutott, jut majd),

tárgyam ingatagabb,
s nem úgy sorolható a talán nem is mondható
való
halmazába, mint akármilyen más tény,
s ahogy húz-vonz magához, ölelem magamhoz
most, utólag,
egyszerre búvöl és ijeszt a körülötte nyíló térség,
a közöttünk fölvilágló;

amikor azt mondom, közöttünk,
tudom, hogy bennem elsősorban;
ahogy fiam egy éves fiát megpillantottam
a hajdani baktergyerekhez hasonlóan
kopaszra nyírva,

mintha őt láttam volna, akkori magamat;
percek múlva
(tárgyilagos pontossággal: a kétszemélyes
alacsony fekhelyen)
fejem a vastag vánkossra ejtve vígan biztattam, te is,

és ő mellém vetődve rám nézett,
akkor történt,
hogy apámat véltem föl villanni
a tekintetében –
vagyis abban a bizonyos térségben;
ezek szerint a halálon is átér –

akkor is éreztem szinte suhanni,
ha tudtam, tudom, hogy képzeletem hajtotta, hajtja,
és mint akaratlan utómunkálatok árnyalják,
ránézések és belegondolások,
az egész történés-bokrosodás;

erőlködésem is, hogy a jelenet
jelentéseit érintsem legalább.

NEO RETRO

KÉPES RÖPLAP A KOMMUNIKÁCIÓ-KÉPTELENSÉGRŐL

Ács József blog-bejegyzéséhez

Nem mintha leképezhető volna, neem;
nem mintha nem tudnám, hogy „nem”-et
óvogatni,
felragasztani a virtuális világfalra
tépett képet, mit ér,
rögzíteni: „szerintem ilyen és ezért”,
s mintegy lábjegyzetben, iróniától kínzottan idebiggyeszteni:
ohó, a fránya kommunikáció csak a jelenség külseje,
kifejezés, a belseje más,
újra meg újra a régi,
a dilemmákon is túli hatalmi torzulás –
hogyan lehetne hát remélni a lehetetlent,
hogyan a hangzavarban és
képözönben is rezonanciát kelthetek Valakiben;
bár, ha már ebbe a formába
(liminális röplapozásba)
akarva-akaratlan belecsúsztunk,
(többes számban mondhatom ezt, ha tetszhalott
szövegemet-képetem föltámasztja az a bizonyos
+ 1 olvasó-néző) –
ha így, ha itt, ha most már ezzel
rálátunk valamelyest az egészre,
már meg is történt az eset –
a képtelenségen mégiscsak
csorba esett!

NEO RETRO

Hajdani játszótárs emailjére

– Persze,

s ha van az embernek kedve vagy
valamiféle kényszerérzete, ki is mondja,
eldadogja, válaszként a blogra bogozza:

azért neo ez a retro,

mert más nem lehet,

mikor a restauráció ellen fordul, s látja,

az ismétlődés ismétlődik megint,

a régi nyuvasztás újra új,

hiába van megírva minden

ezernyi módon, fokon, ugatva, nyíva,

rájátszva és megjósolva, bebizonyítva,

vissza meg előre,

hogyan be nem szakad a dobhártya tőle;

a mennybolt.

Emlékszel B. kétes tételére '89-ből?

Az irodalom hiába:valóság.

Engem megfogott, tovább hajtogattam:

hiába tudni,

azt is hiába, hogy hiába,

nincs megoldás elrejtve a filozófiában,

a dramaturgia alpári szinten működik,

s miközben orrba-szájba dől a működik itt,

mint mediatizált fikát, kenik szét a politikát

az aktuálisok

(ma ezek, tegnap azok),

újra meg újra ugyanazt, ugyanúgy.

Nem vigasz, nem is szégyen talán,

hogy ez is idézet, retro,
kit érdekel a szó, ha bármi állítható –
Kollázsolok hát válaszomhoz egy tépett
antropomorf képet,
két figurát
(egyben-másban talán hasonlatosak egymáshoz),
küldöm itt (a mondhatatlant), hátha eljut hozzád.

VÁLTOZATOK VILÁGMEGVÁLTÁSRA

Egyszer régen már
de
jól elmeséltem:
hőseimmel Kukutyinban
a nagy-zab-vadzab-hegyező
de
beindítottam,
legyőztem velük
a világmegváltás nehézségeit,
s a beteljesítő mozzanatot a Rossz bajnoka
hajtotta végre,
akarata ellenére;
szerettem ezt a dupla szaltós megoldást,
de
már akkor is elismertem,
mindennapi elterjedése elég valószínűtlen,
és most, hogy megöregedtem,
jobbat tudok, új változatot, nem mesét,
nem holmi cselt, véleményt,
de
tényt ajánlok, kipróbált megtehető és kirakhatót,

minden cselekvő mancsra fölhúzhatót –
egy betűjátékról beszélek, igen,
amerikai születésű,
de
nem az számít, a neve s nemző nemzete,
de
a heve, s benne a módszer fénylő szelleme,
hogy a hét betűből összerakott szavak pontértékeinél
ne az legyen a tét,
kié a nyerő póz, ne
győztes és vesztes helyre játsszatok,
de
toktalan, csupasz okra, hogy a kettő együtt hányra megy,
mert az egy meg egy így külön is
fölragyoghat a véletlen végtelenéből előbukkanó szavakban,
nem áldozatot hoz a másikért,
mindkettő érdeke, hogy egyik se fogja vissza magát;
nahát,
mint a szerelemben is,
olyan egyszerű –
a világmegváltás e pillanattól
legyen
Scrabble-szerű.

DÜNNYÖGŐ: MÖGÖTT

A Liget Belső ruhatárába, 2011/9

Külön, benn, mögött
törekszik
ez a szöveg,

talán csak törek vagy töredék,
de így is
próbál hozzád elérni,
dajkálják az évszak dűnnyögő istennői.
Ha meghallottad,
ha erre jártál és benéztél a régi-új,
belső zugba, zegbe,
ebbe itt, ni
(hogyan vagy? ülj le, csakugyan),
én kíváncsian
azt kérdezem,
hallottad a nagy hírt,
amit mindenki tud: ősz van!
Rájátszunk erre itt
továbbra is és
különben is: az emberben
így szeptemberben
az ilyesféle átiratok újra meg újra beindulnak,
s nem is hogy múltat
idézzenek,
de,
va-
la-
mi-
fé-
le
megbízhatót,
hétfő este és péntek reggel is kimondhatót
a mai, meglódult ingatagban,
egyetlenegyét legalább,
ami éppen annyi, amennyi, és az, csak az,
betűre, hangra,

legyen bár törékeny tudás, keresés,
a társasság kotkodácsolássá terült áradatában
is létező kevés:
külön, benn, mögött lélegző sziget.
Egy intermundium akár mint létminimum,
köznapi meder,
szeptember küllőzős fényeivel.

MINDIG ÉR

Hej,
Dunáról fúj a szél,
nyüstölheted, mindig ér,
szíre-szóra beugrik,
nem is számol háromig, már benne van a sodrásban,
a víz és az ég egymást tükröztető álomjátékában,
megtapad az eléd került képalírásban:
„Sződliget melletti Duna-part egy szeles nyári napon”;
jártatok arra négy gyerekkel, fiatalon,
akkor is ilyen magyaros-viharos volt
a nyárközép,
a hetvenes években,
forró a nap és hideg a szél,
ültél ott a dekoratív ég alatt csíkos kempingszékeken,
Tahi felől emeletes óriáshajó lebegett át félelmesen,
és akár a tévéhíradó a mindennapi hazugságokat,
lötykölt rátok gilisztarózsaszín zenét,
most ezt is megpillant-
hatod a fotón,
mögé képzelheted, a fényes víz hátára hajló karok,
ágak némán is kommunikálnak,

biztatnak,
nem kell ahhoz semmi attrak-
ció, hogy nyolcéves magadat is lássad,
ahogy bámulod a Dunát, akkor először életedben,
vendég vagy távoli rokonodnál,
gondnok volt a Gazdák Biztosító Intézetének nyaralójában
a Csillaghegyen,
kényeztettek ott,
az első este moziba vittek,
rémületes gyönyörűség hipnotizált,
az Operaház fantomja,
a folyó forgóiból is rád meredt másnap,
ment veled, ahogy lubickoltál, úszni nem tudtál, azóta is alig,
féltél, belefojt,
fűrészelte a csillár láncát, rád szakad,
a csónakot, mikor a szigetre eveztetek, elsüllyeszti, meghalaszt,
alkonyatkor vöröslő felhőket tornyozott a hegyre,
éjszaka vihart zúdított a vízre,
reggelre kisimult a folyó tükre,
nem győzte le a rém;
a víz felett a képen most ugyanúgy fúj a szél, vagy mégsem,
értem egészen,
vagy félig (úgy sem), mit beszél, csak hallgatom,
mondogatom vele, hej, mindig ér,
elér,
ha a Dunáról fúj a szél.

PILLANATFELVÉTEL: KÍSÉRTETEKKEKEL

Ezt
a verset
most próbálom
hetedszer megírni, és
hiába, hogy egyre reménytele-
nebb;
hajtanak (most már) kísérleteim csúfondárosan búzló
kísértetei is,
botolognak-tátognak körülöttem néma agresszivitással,
cafrangként lógnak a jeleneten,
mintha nem tudnám (rutinos mutatványosként),
hogy a se-nélkülük-se-velük csapdájából
csak az őszibb húzd-meg-ereszd-meg módszerrel szabadulhatok,
hogy a kukába lökött hatok
árnyai is nyughassanak.
Szerdán történt,
kora délelőtt. Vagy pénteken és már késő délután volt.
A mellékhelyiségbe tartva az előszobában, ahogy jobb kézzel a villanyt
felkattintottam,
és a bal oldali falon
leselkedő
méteres
tükörbe
pillantottam:
meghökkenem.
Oda nézz! Mi ez?
Ki ez ott? Nem ott! Itt!
Ez az ennyire és így
megöre-
gedett!

Mikor esett meg? Miért?
Erre mondott valamit, letorkoltam:
Azt nézd!
Ne engem!
Ott!
Aztán otthagytuk. A fogadkozást is,
hogy a „megöregedtem” szó mától tilos,
és a dekoratív óhajt: „ezt a kifejezést hátáról
még a virtuális papír is levesse”.
Nyomorúsága írhatatlan,
de a mindennapi fekete levesben
eleve benne van –
minek is fitogtatnám.
Összesúgtak mögöttem a kísértetek.

HORRIBILE DICTU

Ahogy
ezeket az adriai fövényen gyűjtött kagylókat,
az arcélek, szemek, szájak, holdas lények
igéző rajzolatait
fekete tollal továbbhuzigáltam és
finom, Van Gogh márkájú olajfestékkal kipingáltam,
hőálló ezüsttel villogóra vadítottam,
egyszerre csak azon kaptam magamat,
elgondolom,
milyen mulatságos volna,
ha kézműveimet visszahajigálnám
a tengerbe, s valaki-akárki véletlenül
megtalálná, kihalászná, s hökkenne nézné,
csak nézné, mi ez;

ha ráírnám verseimet az amorf, összeragadt szörnyecskek
hasára, hátára, falára grafittit tetoválnék,
az lenne ám a végletesen kifeszített véletlen
palackpostájára bízott üzenet,
a korhű, posztavantgard akció,
horribile dictu: diadal,
hogyan a boldogtalan dal úrrá lett ekkora
valószínűtlenül,
szólhatna fesztelen, vuvuzelaként
fújhatná magát föl, föl a mindegy miben,
mert megvan a hogyan –
snitt!

Ha az internetbe veted, amit írtál, vagy könyvbe, akárhova,
nagyobb-e valaki-akárki
esélye rátalálni,
ugyan mennyivel?

SE NEM

Se nem zárszó, se nem helyette,
most csak meglengetem,
provokációnak-e, nem kérdezem,
vivőnek, mégis elhívőnek,
húrt,
bőrt
ide-
fe-
szít-
sen,
de képvers nem kell,
kikorhadt avantgardistának látszani, ne!

Valaha se voltam, ha az egyszárnyú pihikkel
az Égövből föl is kerekedtem,
saját
szürrealizmusom tájain sétalovagolnom
lovatlanul újra meg újra jó volt,
csodaszerű féle-forma vad érzés
volt, van, ez is az,
s ha azt mondom,
vigasz vagy játék, zsigeri düh vagy
akármilyen úgynevezett szellemi elem,
ahogy megemelem vagy lerántom –
most látom,
ez mégis képes, rajzos...
Hát nem bánom, csak bajszos
hangzás ne legyen,
se nem-zár, se hurok.
Ha most abbahagyom
így,
akkor maradjon nyitva-nyíva mind.

A VÉLETLEN KEDVEZMÉNYEZETTJE

(Liget, 2013)

E-DEDIKÁCIÓ

Úgy írom
ezeket a sorokat,
ahogy billentyűző ujjamra jönnek,
szinte rajzoló
kétkedve reménykedő hangzataikat,
annyira komolyan veszem
virtuális dedikációm valahogy,
valamilyen fokon,
módon
(az se mindegy, milyenen),
a hálózaton is személyes legyen;
lehet-e?
Nyíltan fölfedem ajánlásomat,
mintha magamnak írnám,
úgy viszem vásárra az irhám,
rég
akvarellemről ide másolom:
„meztelen ráhasalás a versre”,
és e könyv (e-könyv) fölbiztat erre,
szó-kép térként
elém kiterül
mintha
ezt is a véletlen kedvezményezettjeként találtam volna,
holott csakugyan.
Mikor megragadtam, meg ő is engem,
az aktuális világtam-tam
már erre hangolva játszott, és ma is, hát képzelhetem:
lógunk a neten,
s ha ezt a pár szót a festményekkel
felteszem,

ugye, feltehetem,
hogy a nyomukban általad életre keltettek
hasonlítnak majd az én eszkábáltjaimra,
vagy ha alig, vagy egyenesen ellenére lesznek,
az is rendjén való,
mert vele azonos soha nem lehet egy sem –
tudom, ez a
„nézés és hallás közötti merő alaköltés”
már csak ilyen,
a mindig éppen akkor történő pillanat szerinti mosti,
tény és való:
mert itt ez a képes e-dedikáció.

PRÓBÁLJAM ÚJRA?

NEKIFUTÁS

Nekifutok s nem tudom,
mi a céloom, az okom,
térdemen a laptopom
csak duruzsol, én meg
rutinosan okos-kodom
a határtalannal –

le

ne

nyeljen,

valahogy már (még) ne
toko-sodjak be;
kifejezés-burjánzásokba
se.

Este tíz után egy

motor magányos

jajongása

keresztülássa magát

szobám

csöndességén;

elhal

az ablakon túli feketeségben.

Minek is kellene nekifutnom,

hogy kifutás

ne legyen belőle;

hát nem tudom,

de nem a két kezem

és a billentyűk műve csupán,

ha próbálom hinni s elhíttetni:
bujkáló hangzataim
sétafikálni se rest danája visz.

HOSSZABBÍTÁS

Mostanában danában,
ha
kifekszem az erkélyen
a nyugágyba
és szemem hunyom
a délutáni nap sugarában,
ha
félíg-meddig elszunyókálok,
köznapi történéseim darabkáit
úgy
tologatom időtlen térességben
ráérősen, merészen
olyasfélét,
mint ma például a tegnapi két
évre meghosszabított
autóvezetői jogosítványom tárgyas bejegyzését:
a kártyát személyazonosságom igazolására
2061-ig használhatom –
de jó!
Nincs semmi visszakérdezés,
kényszer-vigyorgás,
vakszöveglöket,
ironikus erőlködés:
milyen mögötti mondja ezt?
Ugyan!

Szél zörgeti pózosan
a száraikon finoman
vörösödő
vadszőlő leveleket.
Felrezenek.

AZ UTCA KÖZEPÉN MACSKA ÜL

2011 szeptemberének második szombatján,
dél felé írom ezt, amikor a kora őszbizonyítja, dédelgető káprázatának a napsütés a nyitja; a hó áttetsző; lélekmentő csendesség lebeg a tájon; rozsdásvörösre mázolt drótkerítés alján katáng pompázik, kék-lila izzói kéretlenül is világítanak; fölrepedt, zöldeske burookban türelmetlen dió a járdára koppan, minden színárnyalat működik már hevesen, múlik ráérősen. Caplatok én is. Fekete-fehér óriásmacska ül az utca közepén, megfontoltan mosakszik; mikor megállok és rábámulok, abbahagyja, néz rám, néz; mi az. Intek neki, hogy semmi baj, s elhallgatom előtte, mennyi és miféle abszurditás felhőzik fejemben, Petőfi szavai például, újra meg újra a világszabadság s a potomság jelentései együtt, meg a jelszó és a segesvári kukoricás közt tekergő útvonal, s hogy tudta, látta előre, világosságot akart, és kimondta: iszonyú, iszonyú. Lépek már tovább, szót se szólok. Macska az utca közepén marad.

RÉGI TRÜKK

Gyertyánfa sárga levele keringél
alá, egy rigó ijedten felröppen,
a boltozódó esti szürkületben
nyakra-főre északról fú már a szél.

Régi trükk ez, mintegy véletlen szórja,
vörös bokor alól durván kilöki
az üres csigaházakat ördögi
kéjjel elém, nem hallgat semmi szóra,

hiába kérem, nyughass, jól tudod,
válaszolni még magamban sem tudok:
hány lakatlan csigaház elég nekem,

és mire kell, miért szedem fel rendre,
szövöm egy elégedetlen szonettbe –
mi hajt hát, milyen remény vagy értelem?

TRUPP

1. Mesterséges álom

Próbáljam újra? Akkor is, ha egyszer
már elégettem? Füstölt, odakozmált.
Kezdeni megint, nem több ez a soknál?
Hiábavaló a varázslat, mester,
nyekergő kintorna-dal vagy csökkentett
üzemmód; nem kell. Egyik sem az lenne,
krákogna, üres körökben keringve
alá. Nem hajtok üptre kiöklendett

korszerű ötletre sem, hogy cifrázzam,
előre tudjam, utólag kántáljam:
gányolt-mázolt mind, mesterséges álom!

Meddő képzetek hulltát dehogy bánom,
fantazmagóriák képtelen határon.
(Elég. Egy szót se többet. Nem próbálom.)

2. Konkrét szerzet

De mennyire, hogy megpróbálom újra,
rögvest teszem-viszem, mert bukni lehet,
föladni nyomban, soha: bármi puffra
ráhagyni az igent, aztán a nemet,

mintha mindegy volna. Inkább szétszedem,
összerakom-kaparom, ez nem álom.
Hiába is iszkolna, ha két kezem
nyújtom, elkapom, magam megcsinálok.

A kifejezhetetlen ott ül közben,
nem kell gyötrődve sehova képzelnem,
konkrét szerzet, csupaszon lesz a legszebb.

A nóta érte szól. Törődik velem?
Integet egész nap két lapát füle.
(Próbálom újra hát: most megteremtlek.)

3. Kipingált kalap

Késő ősz, kora délután. Süt a nap,
fú a szél. Szállonganak a levelek.
Az Isten-hegy tarka, kipingált kalap
a Kis-sváb-hegyről nézve, s míg lépkedek

feléje sildes fekete sapkával
a fejemen, a fejemben most éppen
egy alkalmi trupp, tüntető tartással
verődik össze. A felhőtlen égen

géphang húz át. Az aszfalton kidobott,
kilós kenyér. Elhever némán, holott
vádolhatna ordítózva, hogy szégyen.

Közérzetemet így is szertedúlja.
Mire gondoljak még? Próbáljam újra?
(Kísérletek egyre, hogy jobban értsem.)

A VÉLETLEN KEDVEZMÉNYEZETTJE

Pofára
eséseim és csalódásaim
között,
az ilyen-olyan belebukásokkal együtt
vagy mellett és ellenére akár,
a sors, netán
a
véletlen
kedvezményezettje
vagyok

öregem is,
ezt éreztem és
gondoltam a minap, ahogyan
slattyogtam, szinte gyalogoltam,
mintha valahová,
holott valójában azért, hogy
a szeptemberben már érő, utcára hulló
diókat, egy szemet legalább naponta

J.

tenyerére

helyez

hessek.

Van tét tehát,

s nem akármilyen nyilvánvaló,

de lesz-e elég talált

dió?

Tudtam, ki nem számítható előre –

s íme már napok óta,

újra meg újra:

van;

létezik.

Ma is, a betonjárda szélére odakészítve

várt

az áttetsző napsütésben –

na, ugye!

villantam föl és mohón lehajoltam

érte;

kutyáját sétáltató korombéli úr

pillantása érte

mutatványomat, feddően-e, mindegy,

a kedvezményt már bizonyítottanak

tekinthettem;

öröm feszít most, és szorongás;
meddig tart ki a dió.
Már november
van.

ÖREG LÉGY

Egy nyárról itt rekedt
öreg légy
röpdös köröskörül a szobában,
enyhén zakkant, napról napra nehézkesebb –
ma délután
a gyümölcsöstálon elfekvő késre telepedett,
odatapadt, s mikor rálegyintettem,
ezt ne tedd,
meg se moccan a süket,
úgy kellett leráznom a pengéről.
Sértetten zizzent aztán és cikcakkos vonalakat huzigált
orrom előtt a levegőben;
maradj, csaptam feléje,
mert agyon talállak ütni.
Kínos volt elgondolni, hogy mégis kímélem,
éljen, amíg él, nem törődöm vele,
nem lesz a versem házi legye,
analógiákat petéző – máris az;
én meg témám késére tapadva
hagyom életre kelni,
legyen
légyzümmögéses paralella az egész,
belehallva-hullva
a november végi délután duruzsuló dallamaiba.

Már elég.
Mindig ez a vég(e),
kétértelműségbe burkolózik a leírható.
Vagy mégse?
Az idő közben lohol, nem érni utol.
Már itt a tél és mindjárt
esik a hó.

HANGOZTATÁS

Gyerekkorom
homályából újra meg újra
előbukkanó emlékképem egyike
a bakterházzal szomszédos tanya gazdáját
mutogatja éppen készségesen –
moglehet,
spekuláció következménye csupán,
mert értelemképzést kínál
kezdet és folytatás vibráló sávjában,
időszerűt;
alig sejtem, mifélett;
egymáshoz mi közünk lehetne, ha akkor sem volt semmi?
A szájában
örökké
pipát
lógató
Vitéz
B.-vel
(a címet és a pár hold földet háborús hőstetteiért kapta és
olyan
peckesen,

bár sántítva,
kacsázva
járt-kelt,
mintha masírozna,
vállán koszlott birkabőr-bekecs, fején sildes, fekete posztósapka,
lábán
térdig
érő,
fekete
csizma)

egyetlen szót nem váltottunk soha, és a föl-fölvillanó képen is
úgy látom most,
ahogy hat-hétéves koromban,
mikor késő nyári délutánokon, inkább estefelé,
mentem vele az erdőn át a csordával hazatérő két tehenünk elé;
Vitéz B. előttem vonult pár lépéssel,
arcából semmit sem láttam, a pipából is csak a füstöt,
s éreztem a bűzt, hallottam a lépteire meg-megrotyanó alfelét,
nem mertem érteni, mi az,
hozzá tartozott,
a vénség ijesztő héja volt,
mint a csizma, a bekecs, a sapka –
szerencse, hogy

történetem kezdeteinek dokumentumai közé furakodva
csak a látvánnyal operál és a fülemet traktálja,
szaglásomra nem támad;
mit akar tőlem?
Hangoztassam: estefelé
mentünk együtt a tehenek elé?
Rakosgassam szavaimat sorba és soraimat
lassan,
lassan addig tologassam és huzigáljam,

míg megkérdezhetem:
mert mindezt most olyan öregen teszem,
mint ő volt akkor,
jelent-e ez a szó-játék valamit? S ha igen, mit? Vagy semmit sem?
Vagy tudhatatlan
az egész, és kérdezhetetlen?
Az is, hogy miféle egész,
és minek?

RÁCSIMPASZKODÁS

*Szemet vetett a szép
Kerekded kék szemű
Kömyelmű végtelenre*

*Az ő ölelése ád
Félszeg alakatlan
Vágyának alakot*

*Vasco Popa: A kavics szerelme
Weöres Sándor fordítása*

Ennek a Korfu partján talált,
könyvespolcomon tanyázó
tenyérvnyi kavicsnak a legfinomabb átfestése is
legfeljebb játék lehet,
tudom,
landartos képzelgésem eleme –
és mégis,
mert most már
elég dűnnyögnöm neki,
„hő-hé, te, mire vársz”,
s máris visszavisz az ifjúkorba,

lebegő
levegő
lajtorka
röpít a hatvanas évek második felébe,
az Adria-partra, Drasicére –
rácsimpaszkodom.
Ott láttam először tengert
és úgy elbűvölt a víz és ég metszésvonalában nyújtózó
kék szemű könnyelmű végtelen
meg a lyukas kavicsok antropomorfiája,
hogymóduló hevemben
a természet és a véletlen teremtő társaként
próbáltam alkotni egy-egy alig észrevehető
pöttyel,
vonallal tökéletesíteni,
figurává festeni találmányaimat;
elsőként a görög Meteorák hegyén
fölfedezett vörösbarna követ kentem
kétarcú fejjé,
íme, a tárgyi bizonyosság.
Félszeg, alakatlan vágyamnak adott alakot a szikladarab,
s ahogy a mostani kavicccsal
összehangolnám,
nincs kétségem: egy a kettő,
oda-vissza forog,
ugyanaz, mióta minden megváltozott.
Ecsetemmel tovább cifrázom hát (ezüsttel) a kavicsot, és
rendületlenül dünnyögöm:
hő-hé, te, mire vársz?

RÁDUPLÁZÁS

Az imént
a dalmáciai szigetvilág közepén,
elolvastam a Rácsimpaszzkodást,
és azt éreztem, hogy valóra vált,
megtörtént velem.

Talán a szakadatlanul fúvó szél

az oka,

hogy a

lebegő

levegő

lajtorján

érkező énemet,

mintha az öbölben ringó

vitorlások egyike volna,

úgy érinti meg

meleg szája,

s mindjárt fülembé is dudorássza:

ismerős vagy,

én meg vissza, te is nekem.

Ekkor már ott ültem a tenger partján,

bokámig csobbant, térdemig hullámozott

Adria.

Késő délután volt.

A víztükörben átsétáló nap vakító fénypallóját bámultam

és antropomorf

kavicsokat rakosgattam

a tenyeremre –

minden megvolt,

ugyanaz volt a hely, olyanszerű, mint régen,

és azt is tudtam, hogy mégsem.

Talán *ezért* is akarom itt és most... mit is?
Talán *azért* is volt ott és akkor a szél,
a kabócák izzó dala
és a tenger horizontvonala,
sötét és világos sávjai,
párizsi, berlini kékje, ultramarinja
olyan, amilyen –
azt hiszem.

DÁVID SZIKLÁJA

A kőfestés értelmezésén morfondíroztam
éppen,
mikor megpillantottam egy összevissza törött,
sziklának szerény, parittyatöltelékek
túlsúlyos kódarabot,
Dávid,
s felvillant bennem, mi volna
ha
hetedik születésnapodra
kifesteném neked, és megírnék hozzá
közbeni füstölgéseimből
egy versezetet.
Mindez tegnap történt.
Te azóta beléptél a nyolcadik évedbe,
én kentem-fentem, írtam,
s hipp-hopp, elhussant a két nap.
Most a mosti most van,
a múlt és a jövő közötti
megvalósulás pillanata,
próbálok elcsípni, legalább

érezkelni valamelyest,
miképpen megy ez,
és elhiszem: ahogy átélem, úgy igaz.
Idilli kőgörgetés.
Nem abszurd, való.
Kipingált
szikládat
átadom hát, Dávid,
s mintha csak úgy a számra jönne, azt kívánom,
legyen a te biztató köved,
súlyosan könnyű, és olyan színes
(ha akarod, varázsos),
hogy vele vinni, cipelni, vonszolni akár föl a hegyre
sohase érezz majd semmit
hiábavalónak.

MISKULANCIA: PINGÁLT KŐVEL

Kipingálásra
csábító
kavicsokkal,
lyukacsos, két-háromkilós szikladarabokkal
találkoztam idén,
augusztus közepén,
Adria dalmáciai öbleiben,
és a meleg szélhullámzás ritmusára
dűnnyögtem nekik,
Marci,
ezt a versféleséget,
ami már ott és akkor nyitogatta csipás pilláit, de most és itt bújik elő éppen,
második születésnapod közeledtén,

és úgy szeretném elbeszélni,
olyan komolyan,
hogy nemcsak a „mi”, hanem a „hogyan”,
az egész létesülési miskulancia megjelenjék benne,
a jelen és a jövő,
a tény és a vágy,
mintha elérhető
volna,
és a személyes részvételen múltna
csupán,
hogy miből mi legyen, ki merre tartson,
s ezt dúdoltam egyre
ott az öbölparton:
Marci, Marci, Márton,
hozzád elta-láljon,
nálad kite-leljen,
benned megszó-laljon
ez a vers majd akkor is...
Hát mikor is?
Itt mindig félbeszakadt a rigmus,
hiába kezdtem rá újra és újra, de
most
ahogy pingálok neked,
Marci,
az Adriáról velem tartó,
nekem legkedvesebb, tenyérbe fogható követ,
arra hajlik bennem a szöveg, hogy
bőkjem ki végre,
elképzeltem (képzelek!) egy
pillanatot,
amikor a tőlem kapott születésnapi kavicsodat
a te kétéves unokádnak továbbadod,

és most úgy érzem-gondolom,
ha ezt remélhetem, értelmet kerít visszamenőleg is
a kövek láttán kezdett dúdolásom:
Marci, Marci, Márton.

KAVICSFESTÉS KÍVÜL-BELÜL

1. Polikrómia

Kavicsokat
pingálni ki, csak ki (vagy be),
ahogy kézre áll éppen a festék,
telezsúfolni körül kanyargó arcvonallal,
tessék:
szájjal, szemmel,
világoskékkel, sötétpirossal
és feketével, ezüsttel
építeni tovább az őstojásfejek amorfjait
jólesik nekem (azt hiszem),
ha nem is tudom hirtelen megmondani,
miért.
Gáttalanul áradó mázolásai hevemben
eltöprengve aztán addig bukdácsolok,
míg megkérdem,
lehet-e a kikent kő jelentést hordozó,
szóhoz társuló
elem,
lehet-e mű,
vagy (mi a nyúl!) másként mű tán e mű(velet)?
Versemet (akárhogy is)
kézzel fogható témával vendégeli,

én meg bízvást fület (file-t) nyitok neki
és arról faggatom,
az alkatom vagy az alkalom
visz (vesz rá) a mázolásra,
de villanásra sem gondolom,
hogy aktív időmmel más mutatványt is kezdhethnék helyette.
A kavicsfestés öröme olyan
érzés,
együtt benne a remény meg a féltés
a belső magán és a külső köz iránt;
más ideát nem kíván,
polikrómiám
a politikám.
S megint előlről.
Gyertek, kavicsok.

2. Átváltoztatás

Jönnek.
Mostanság
nem is kavicsok,
rücskös és amorf kődarabok,
a hegyen kanyargó ösvény mentén
elheverő-kínálkozó, szeszélyes domborzatú
alakulatok,
átlagosak és közönségesek,
amiket alkalmanként fölszedek
a porból;
megmosdatom, lesúrolom,
kipingálom olajfestékkal,
át

változ
tatom.
Egyetlen lesz valamennyi
darab,
utánozhatatlan
a képhordozó egyedi testére tapadt,
kezem szerint létező.
Amikor elkészül, hosszan nézem,
és beleképzelek jelentéseket,
grimaszt vágok általuk a közönyben idiotizálódott társadalom tükreire,
kinevezem ellenpontnak a kőpofákat,
s egyszer úgy csinállok, mintha
bevallanám, érzem,
a kövezésben az antropomorfizálás
fura szelleme él, vezet konkrét formában,
de az élvezet
nem áll magában,
van még bőségben kitalálni, kérdeni való.

3. Kezes kő

Mikor
ezt a sárgás-barna
terméskövet az Istenhegyen nyújtózkodó utcán,
az egyik kukatároló kerítése mellett
megpillantottam,
tudtam (reméltem),
egyszer majd eljön az ideje,
s akkor hét-nyolc kilóját
hazacipelem,
asztalom közepére helyezem,

és a Van Gogh márkájúakkal
sárga-piros,
öt ujjszerűvel toldott
tenyérformát mázolok rá és ráírom: „kezes kő”.
Már meg is történt.
Ha szülök netán valamit róla vagy mellé,
vagy hozzá, ez lesz a címe.
Idáig tart a fölvezetése.
Itt kezdődik a kifejtése.
Próbálok eljutni passziózásom mélyrétegébe,
hol a festésből írás lesz,
mert szeretnék a végére járni,
ugyanaz a jelentés más formában is lehetséges-e?
Ahogy aztán a szövegképpel együtt ringatózom
hangzataimban,
megpendül bennem hirtelen
egy valahonnani sejtelem:
a kezes kővel nem azt kellene ki- és megfejtenem,
mi az,
hogy „ugyanaz a jelentés”,
annyira más-e a szó meg a kő,
vagy hordozó-vivő
szerepkörben ágál csupán mindkettő?
S ha így, akkor a „csupán”
mit jelent?
Hogyan nézzem a „kezes kő”-képet:
mihez képest? Vállalhatok-e
érte kezességet
„egyáltalán”, ha a visszakérdezés
abbahagyhatatlan,
de nem visz sehova
a kampós bottal bicegő mondatok sora?

4. Kora délután

Szombaton, kora délután
talált kavicsomat mázoltam éppen,
mikor megszólaltak a hegyen
és egyre hevesebben
vinnyogtak,
tutultak
az északról érkező őszi szél
kutyái.
Egész falka.
Azóta is.
A nap
ökölnyire zsugorodva süt,
tessék-lássék
adagol
fényt és meleget,
hunyorog kedvetlenül
a sárgás-szürke felhőfüst mögül.
Pingálom a követ.
Hagyja, némán.

Ettől függetlenül,
vagy sem,
csendesség ül
a tájon,
embertelen,
csak a szomszéd ház
harmadik emeletéről
zuhan ki
egy
három-négyéves fiúcska

sírós,
vádlóan panaszos kiáltozása,
és szétterül a barnuló gyöpön;
rá a vad
apai hang válasza:
„Most már elég, te hülyegyerek!”
S tovább a csend meg a kő némasága.
És a kutyák.

5. Csücsök-dal

Rücsök és
csücsök közt
nincs
különbség,
úgy látom,
ahogy
ülök a
langyos
napon még,
már
őszül itt
körül s
délután
négykor
hűsül a lég,
a hó
kereket
old,
korán és
gyorsan

sötét ül
a földre.

Fény
hunytán
asztán
úgy érzem,
tényleg
nincs
különbség,
nem is volt
talán
a kezemben
dédelgetett
kő
tarka
pompában
izzó
rüskei és
csücskei
közt;
tapogatom
körül,
a lelkem is
örül.

MEDDŐHÁNYÓ

NAPLÓDALOM: RÖPCÉDULÁN

Majd vagy máris.
Most azonnal.
Röpcédulára, naplódalom,
brillírozz,
jó lenne már
nekilátnunk komolyan, ez mégsem
afféle jelentéstelen magánvagyon,
(szépsége a buzgó összhangzatok
l'art pour l'art-jában megvagyon):
súg és dünnyög, dödög;
röhögtetni se rest,
kivágja a farbakat egyenest;
a kínzó kérdéseket meg:
mi az ember része itt
miben,
az ellenére is vele süppedő
közösségiben,
a honiban,
ma mi van? –
Nos, jól teszi,
ha ezeket rendre kerüli.
De jól-e, ha soha sem tette?
Ma miért?
Köntörfalazás minden kerülgetés,
ha nem mondod ki rettentő
nevét,

miféle változás vette kezdetét,
dűnnyöghetjük borzadva
(mint leges-legújabb mesét),
itt van,
aligha hárítható következményekkel,
lökődik alá,
tudható hová,
megint ugyanúgy,
mint már annyiszor.
Ha most rajzomra ráírom:
naplódalom, legyél te röpcédula,
azt is hozzá kellene toldanom, nem
tudom. S hogy nagyon nyomasztó
ez az egész.

MEDDŐHÁNYÓ

Február,
te tingli-tangli, koszlott páré,
sárparádé!
Hol a nyár,
hol a jó,
holmi hó legalább –
gyere szél,
fújd ki már a pelyheket,
terítsd a városra
és válaszolj:
mit jelent a mai tájon
nem szabad és nem lehet
közt
csúszkálni,

hajléktalan mélyszegények álmait
kukalukban kurkászni,
miközben
hull a,
hull a szó:
hej, te középosztály!
Vályú mellé, gyerünk, nyomakodjál!
És teszik, viszik, lenyelik, elhiszik,
nem hiába
kelletti magát a buta
puffancs-meták hada
oda s vissza, folyvást
leplezik (le is) egymást a szóhányók,
igaz, nem igaz,
ez hazudik, az;
kattognak buzgó megmondások,
púposodik a meddőhányó,
s én is csak itt állok és hányok,
mert mást nem tehetek,
ebben a lepukkant országban,
ezzel a szócifrázó jajgatással,
újrázó visszakérdezéssel
mire megyek,
milyen kényszer hajt egyáltalán?
A vers mire futhat ki még
– vagy már?
(Te február, hol a nyár?)

VAKAJTÓ

Össze és
vissza feszülő
arcok, hangok, szavak,
nézések és érzések heve, hegye
nyomaszt,
húz lefele, tíz körömmel kapar,
kárörömmel acsarog;
nem akarod,
de benne vagy,
a te időd, a te helyed,
s hiába van, ha nincs is „oldalad”,
sodor magával hányféle forma
közösség; lerántanak.
Magyar nemzeti viszketés,
vak vészvakarás van.
Horpad kívül, megtorpan benn
és lesüpped,
le,
lefelé mindig van út,
sustorog körül a kor pora,
beleloalva kumporog hány figura,
hasadás mentén
elkämpicsorodik,
aztán kilukadt gőzfazék sívít,
az úgynevezett elit
rángatja ragacsos madzagjait...
.....
...minek mondjam,
mintha vadonatúj fölfedezés volna,
megváltó szó; kijáratot mutató

megnevezés nincsen,
vakajtó lóg fényezett kilincsen;
lehet-e, kell-e, jó-e kinyitni?
A verset is csak abbahagyni tudom,
megoldani az abbahagyást
valamiként.

KÉRELEM: RAJZOLTJAIMHOZ

Hallgattok, rajzoltjaim,
ecoline-nal foltozott kínai papírjaim,
kínrímeim leheletnyi testű
megesettjei,
de
gyötrődtek, ugye, ti is
a honi meddőhányók alján,
tépett szélűek, reszketeg
antropomorfiák,
és
az éhségstrájkra kényszeredettek iránti
tettleges szolidaritásban,
a felemás társakkal összesodródó
utcai tüntetéseken
színháznál,
rádiónál, parlamentnél,
a hagyományosan hagymázás nemzeti kaffogás
elleni szembefordulás minden
mozzanatában egyek vagytok velem,
ugye?
Ha azt kérem tőletek,
úgy vágjatok a talmi szerkezet bábokba bújít

működtetőire
csúfondárosan felháborodott pofát,
hogy egyéniségetek értelme is kivetsszék
(legyetek tehát több, mint papír és festék),
megteszitek-e?
Ha ezt, ha így, ha most, ha itt
tényleg próbálnátok,
ha számíthatnék rátok,
megoldás akkor sem volna habogásom,
de valami parányi jó talán,
egy személyes igen,
illúzió
akár, hogy a változás nem reménytelen.

MONDATOT

Illusztrálni
szeretném
ezt a képet,
kihasználni
akár;
ezért
tapogatózom szavakkal körülötte;
hallom, hogy hív, jössz te, jössz-e?
Szinte
duruzsol
megvesztegetően,
téliés hófehére lelkesít,
nézem
és elhiszem gyengédségeit,
ezen a rajzolon a vonalak

úgy tekeregnek (kötekedő kötetlenséggel,
alkalminak játszott derűvel mondhatom):

mint a régimódi, csúfolós mondolat.

Látom az összekapaszkodó arcokat,
ahogy érzik és próbálják kifejezni

naiv kettősségük nyitját,

mintha ez lenne maga a szabadság,

és észreveszem (elképzelem),

véletlenem vagy más körülmény,

netán kattintás folytán vagy révén

már nem is vagyunk egyedül,

a rajz meg én,

ohó,

itt egy hozzánk hasonlító

féle és forma-szerű néző,

ő is világképböngésző;

hát én feléje fordulok

- feléd! -,

neked adom a látvány másik vetületét,

ha úgy tetszik, ürügyül,

ne sodródjunk szét szótlánul

(se akarattal, se véletlenül)

a szerte dúló alja-zsivajgásba,

vigyen a diskurzus értelmi heve,

netán véleménycsere;

semmi szenzáció nem kell,

rekordrengető dolog,

gondolj el és mondj ki csak egyetlen

folytatható mondatot.

Itt vagy még?

Hol vagy hát?

Illusztrálni szerettem volna ezt a képet.

Aztán csak bámultam a nem is virtuális:
néma ürességbe.

FOGÁS

„A szerkentyű
maradhat, működni fog,
míg a tartó fog kitart,
megválni tőle nem szükségszerű”,
filozofált fogorvosom,
„de a gyógyszererezés mindig időhúzás.”

Nem vitás,
hümmögtem, és elfogadható,
ha nem is vigasz,
hiszen, foghegyre véve: minden az.

Egyszer,
ha nem fog majd fájni a fogam,
fogom magam,
és megírom.

Hiába tartó fog, nem tartok tőle,
nem fog ki rajtam, fogadni mernék:

fogó
sem kell hozzá, találok rajta fogást,
egyetlen húzással átfordítom
hangzattá s ráfogom,

ez az én fölfogható fogtörténetem –
egyszeri fogás,
dupla értelmű mégis;
utó-helyzetdálnak is beugró
pre tézis,

s mert minden valamirevaló költés

foghatatlan időtöltés
egy feneketlen katlan mélyébe,
de nem akármilyen forma,
nem háríthatom reparált fogamra;
verscsináló énem biz
félrefogna úgy,
kancsal rímbe futna: birizgált fogügy
lenne és
nem maradna elfogadható érvelése
a fogakon átszűrt zizge szófogásra.
Jó, elég, nem húzkodom tovább.
Beismerem,
a fogam megfogott,
tehát
a blogra feltéve szépen
vissza-fogom

VÉKONYLÁBÚ FEKETE

Hat-hét
méteresre nőtt óriás
battyog előttem,
a fején kapucni,
de hiszen én vagyok az, ni:
a kora délelőtti
nap horizontról reflektorozó
fényében megnyúlt árnyam
gólyalábai
nevetségesen
vékonyan

nyak
(mint öreg nyak),
kalim
pálnak
enyhe
lejtőn
lefelé
(hova,
miért),
fölfelé
milyen
más lesz
ez majd,
itt is van már,
de nem látom,
most
háton hordom óriásomat
és az északnyugati szelet,
nekik dőlök,
ráérősen elhelyezkedem, kezdődhet hát:
hamuszürke-fekete batyuba kötött
felleget
kergetnek visítva a Hármashatár-hegy felett,
a villogó házakkal kirakott déli oldal vetített kép,
megannyi arcél
el-elsötétül, fölfénylik, vibrál innen nézvést,
liheg,
billeg
az egész, része vagyok,
egyetlen hangzat kedvéért az Istenhegyi útra
fordulok,
hol hideg sarat fröcsköl rám sárga monstrum,

de végre megered a hó, a szél lecsillapodik
s jóllakottan elterül, kifehéredik a táj;
a vékonylábú fekete is továbbáll
szerényen, azt gondolja: jól van,
sikerült.

MÉGIS MÁRCIUS

1948-ban
a II. Rákóczi Ferenc úttörőcsapat tagjaként
vonultam-tam
a falu temploma, kocsmája, vegyesboltja közti térségre,
az oroszlános emlékműhöz;
nem tüntettünk,
ünnepeltünk,
sütött a nap,
aztán esett a hó,
rövidnadrágban voltunk, bőrünk kipirosodott,
fújtuk a Gábor Áron rézágúját,
jó volt,
a hangszórók is szóltak, elzengették nekem,
egyik ember annyi, mint a másik,
bár a bőre barna vagy fehér;
könnyű volt elhinnem,
és ma is, ahogy nézem,
a kezem rajzolta képen
látom:
valamilyen értelemben az irtózatosszágok,
emberevő rendszerek dokumentumaival beoltva
is
arra a dallamra fantáziálok,

huzigálok vonalat;
a demagógiákban tobzódó ország-világ-állapot
 álszent figurái
bármit is vakognak oda-vissza feszt és prompt,
 és nincs egy praktikus pont,
 honnan
 a zagyva vircsaft felbontható,
ha mégis megszólalnék a rajzolatom hangján,
 csakis ezt mondanám:
 gyere, legyél te március
 meta,
akármilyen történelmietlen,
 kapaszkodj belém most –
 ne csak képzeletben.

CSAK A SZÉGYEN

Ez a rendszer olyan
 rendszer,
 fondorlatos, blőd falanszter,
nyúzó nyelenc, romlott csiger –
 semmi humor: zokogni kell.
 Hírek mocska rajtad ragad,
 szorongat zagyvatag,
 a jövő
 már megvolt régen,
 nincs változás,
 csak a szégyen.
Szegről végről senki se ment,
 megmutatta a parlament
 falra ment

szónoka:
nincs határ, mit a
maiak pártos népe
fölbufogva át ne lépne
(megint).
Nincs.
Jött a húsvét.
Már el is múlt.
Feltámadástalan kín dúlt.
Dalom se úgy jött világra,
mint kertben a tulipánfa;
nem is dal,
gyötör s kényszerít,
mondjam ki sötét képzeiteit.
Nagypénteken filmet néztem,
a cigány családdal együtt féltem
közelgő gyilkosoktól,
és reméltem:
Csak a szél.
De nem.
Nincs rés a rendszeren
és ez is belefér.
Ilyen.

KUNSZTOZÁS

HA LANDZSÁIM KVAR-TETTJE

1

Itt az új.
Halld meg és vidulj.
Csupaszfényű pötty vár,
indulj el.
Ott a táv,
akárhány karát
is, annyi,
te vidd, csak vidd most mind és
mindenképpen át.

2

Pléhből van és vérig potom
ez a társadalmi rendszer,
hiába is gondolkodom,
semmi rejtély, minden olyan egyszerű:
csíp a bolha, rúg a tetű, táncol a bűdöske,
ez mélyszegény, az parvenü,
a líra tehetetlen,
mert telhetetlen,
lehetetlenre vágyik, eljutni a megoldásig,
vonszolódni legalább irány szerint feléje,
megy érte, keresi,
mondva csinálja –

van-e (legalább) valami abszurd realitása?

3

Ha landzsáim hármasa
hökkenve fölhasad,
játékos lándzsái közt is kitetszik talán:
a beszéd.

Minden kor merő por,
koromból van,
az enyém is: mézes-mázás punglijában
tántorog és befejezhetetlen
a mekegése.

Sok szőrmenti jut egy-egy kevésre,
zivatar van, hangszerelve
dobra
(és semmit-tevésre).

Blőd a keret, bőg szakadatlan a változások kítátott torka.
Akarod, nem akarod, bele vagy dobva.

4

Meglett
koromban végre
kvar-tettet komponálok,
már meg is tettem;
ne hidd, hogy meszet ettem
vagy ritmusra vágytam csupán
a társadalmi romok hepe-hupáin,
mert megelégettem a jeges horpadásokat,
hol nem lelvén utat,

vonaglik tömegesen a hamis tudat,
hentereg.
Vagy mégis ezért? Lehet.
Remélem a hangot
és a helyet.

(Ráadás)

Ha landszáim
lándzsáit
tavasszal elvetem
(ne vess meg
vagy
ne vess ki érte),
hinni kell,
nyárra majd kikel
(netán ősze, télre),
s ha soha,
akkor is megérte.

KUNSZTOZÁS, HÓESÉSSEL

Ma van anyám kilencvenkilencedik születésnapja.
Kezdő sornak megállhat. Nem nagy kunszt különben.
Apáméra is írtam öt éve, összedrótóztam számainkat.
Elolvastam imént, próbáltam belekapaszzkodni, hiába.
(Közben odakinn szítálva megeredt a télvégi hó.)

A kunsztozás szót anyámtól tanultam: „Ne kunsztozz!” –
szólt, és: „Hogy nézel ki, te szodé, malacos göbét szoptál?”
A kurgyálást is tőle: „Neked aztán kurgyálhat az ember!”

S hogy azt hallom: „zakitálja” bejárati ajtónkat a szél.
(Most is éppen. Odakinn meg hordja a havat, szétteríti.)

Nem kunsztozom. Dunsztom se volt (közben se lett),
mit akarok ezzel itt. Szodé vagyok, ajtókat zakitáló,
szelet utánzó hangzatokat gyártó, s bizonytalankodom.
Jólesik, ahogy szakad a hó, elfehéredik a kép, kisimul.
Meleg padlón, vastag üvegfal előtt álldogálva nézem.

INTIM PÁRBESZÉD

Lefekvés után,
elalvás előtt kérdezted,
hogy akkor most már,
mert ennyi esztendő
(ötven) elteltével
rápillantva az
egészre,
jól
lát-
ha-
tó:
mondjam meg,
megbántam-e?
Mehökkentem,
de magamban menten elismertem,
hogy csakugyan
lát-
ha-
tó,
s nem térhetek ki
semmi módon a válasz elől,

meg kell tennem,
és belvilágomat
akkor
talptól tetőig kinyitva
(szintén félszázada gyakorolt
költői sűrítő készségemet
szabadon engedve) kimondtam:
nem.

EGY KELETKEZÉS ELBESZÉLÉSE

Még
folyamatban van ez a keletkezés,
s menet közben próbálok felkapaszkodni rá,
mint egyszer régen a Lehel úti villamosra,
mondjuk '56. április 11-én,
technikumi érettségire készülő,
bizonytalan jövőjű fickó;
tudom,
ezzel a hasonlattal drasztikusan beleavatkozom menetébe,
amelynek kezdete a véletlenek végtelenjében dereng,
s ha most önkényesen, de az érzetek
segítségét két marokra fogva tárgyilagos tényre mutatok,
abban nemcsak a praktikum csábos provokációja játszik
közre, de a közben
föltámadó remény is, hogy visz valahova villamosom.

Egy közönséges csomagolópapírról van szó;
pár napja akvarellelmet forró vasalóval szárítva-préselve
alátétnek használtam, és pillantásra se méltatva a foltos felületet,
visszatettem a többihez,

de tegnap,
ahogy újra segédeszközként szerepeltettem,
megakadt rajta tekintetem,
s mert beléláttam egy sajátos képfeleség ígérését,
hát kivásaltam, körülvágтам s magam elé tettem,
buzgón figyeltem és elhatároztam könnyelműen:
olajkrétával vagy cloroxba mártott tollal bekeretezem a lapot,
írok rá szépen körben egy hosszú, aktuális mondatot,
de nem mozdultam, tétlen szemlélője voltam;
félretoltam.

Leállt vagy el sem indult a keletkezés, a Lehel úti villamos?

Este aztán,
ahogy J.-vel beszélgettem József Attila-könyvéről, és az
április 11-hez hangolt megjelentetés viszonylatairól,
s azt mondta (mintegy zárójelben), nem volna
nehéz misztifikálni ezt a napot mint vágyteljesülést, pedig
'62-ben nem volt semmi Költészet Napja-cirkusz,
és
az 50 éve tartó alkalom egybekelésünkre
akkor
mégis kezdetét vette;
de nem, vagyis az igen, csak nem ezekkel az óvatos szavakkal
hangzott el a tény, s megrebbentett,
s nem az intim fogalmazás lényegre
törő köznapian szókimondó szentsége,
hanem hogy abban a pillanat-töredékben megéreztem,
átvillant rajtam,
én ezt megírom, méghozzá úgy:
ha újabb verseim összekapaszkodva sorba állnak,
kiadódják a helye
egy kettőnkre szabott, mitologikus metaláncnak,

mert az lesz, ez kétségtelen, folytatása eddigi erőlködéseimnek,
hogy a lehetetlent kifejezzem;
s ezzel már mintha egyenesben
is lettem volna, szinte sínen,
azon
az '56-os, tavaszi villamoson.

Nem így történt.
A keletkezés tart azóta is, csakhogy a mai ma
és az elbeszélésem kezdő sorában rögzített
között
újabb kétszer huszonnégy óra röppent tova,
a történés tovább módosult,
immár ezt az időtüremkedést is elfogadni
kényszerülök,
hiába próbálkozom a keletkezés helyszíni,
jelen idejű közvetítésével, bármi trükkel,
de belecsúsztam már
(ez a beismerés is benne van),
belebukhatok, elvéhetem-vetélhetem – gyerünk hát tovább,
vissza 11-e hajnalához,
idillikus álmomhoz:

nyár volt,
sziklák közt kanyargó úton autóztunk ketten az Égei tenger partján,
olajfák közt vertünk sátrat,
beszítettük mélyen a sós víz illatát,
bámultam, mert ilyesféle álmom még sose volt,
föl is ébredtem,
s hogy kinéztem az ablakon, jókora hold világított a
szürkülő hajnali égen, és a mintegy harminc éve
apámmal együtt

ültetett
fenyő
fekete
ágára ült:
elvigyorodtam,
megvan a mitikus elem,
ezt majd a csomagolópapírra skiccelem,
s magabiztosan törekedtem az Égei álomba vissza,
de reggel, mikor derűsen
előkerestem a krétát, sehogy sem állt kezemre –
akkor kezdtem a kezdeten már túljutott történés leírásához.

Az
első hosszú mondat szála a másodikkal együtt meglett még aznap,
feszített az évfordulós tanúsítványt kreáló pozitúra is;
és bizakodva gondoltam, ha elakadok, se akadok el,
rámondom, jól van,
mert benne virul a koncepcióban,
nem adom föl, átviszem mindenképpen,
s ha mégsem,
majd megtekerem a szavakon evezés kettős lehetőségeit
merészen kamatoztató, nem először próbált mutatóványt,
éreztetve, hogy a beszéd kínzó kliséit szánt szándékkal felpörgetve,
a rálátásra is rálátva,
kifordítva, ha kell,
alomként gyűröm magam alá.
Akkor sejtettem már, én vagyok alul.
Elrémültem.
A tautológia árnya rám terült.
Ezt nem úszom meg.
A csomagolópapírhoz menekültem,
a kréták mámorához, arcok és szemek kavalkádjához,

kentem és fentem,
már nem volt bennem semmi fennen ravaszkodó,
az elkészült szöveget a számítógép kukájába löttem,
a krétarajzot körültéptem,
s egy elheverő
kemény könyvtábla melegkék belső oldalára ragasztottam.
Mit csinálsz?
Birkózom, mondtam.

Másnap (tegnap), hajnali holdra
asszociáló papírdarabkát biggyesztettem a kék térség jobb felső terébe.
Jobb lett a perspektívája.
A perspektívám.
A kukából előkapart szavak is mintha éledeztek volna.
Húztam, vágtam, írtam tovább.
Most 13-a van, este.
14-e.
Délelőtt.
Délután.

Szeretném hinni, ha itt és most (április 15-én délben)
abbahagyom a keletkezés leírását,
a magja már kidomborul.
Mitikusnak is képzelhetem talán,
számokkal játszóznak,
zizegését hallatónak,
s kimondhatom,
a villamost azért választottam irányadónak,
mert akkor 18 voltam, mint félszázada J.,
s ha elbeszélni bármit csak múlt időben lehet,
az a nap meg maga a jelen,
nincs olyan áttételes és távoli elem,

amit meg ne kísérelnék behálózni és
idefordítani,
hogy ismételhető legyen. Keletkezése elbeszélésével is,
alighanem.

ÖTMILIS ELBESZÉLÉS

Kedden
délelőtt a Retek utcai fodrászatban
levágattam a hajam;
ötmilliméteresre kértem,
de nem bánom, tettem hozzá, ha félcentis lesz,
és a nő azt felelte: „az ugyanaz”.
Ennek szinte megörültem,
ha nem is olyan fokon,
mint Buffon,
az olasz kapus,
mikor vasárnap este kivédte az angolok 11-esét,
aztán
kétnevű frizurámat átvittem a Fény utcai piacra,
a második szintre,
hol
udvarlás céljából
öt szál Van Gogh-féle napraforgót
vásároltam a kisebbik fajtából,
mert azok tetszettek a szobánkba illőnek
meg nem is volt nálam elég pénz.
Az árus
rám szólt, ne válogassak;
igaz, nem tudhatta,
kinek viszem, és mit forgatok

magamban, pedig semmit,
hogy nem mondok majd semmit,
ha jön J.
szatyrokkal megrakottan,
a parkolóban álló kocsiban úgy várom
ma is,
mint harminc éve a Déli vasútnál,
s mikor megkérdezi a napraforgót,
talán a fodrász szavaival válaszolom,
az ugyanaz,
és arcvonásait kémlelve közérzetem
ekkor már közeledik
Buffonéhoz.
Este aztán,
a Van Gogh-féléket mustrálgatva
jutott eszembe, lehetséges, hogy a fodrász is éppen elbeszél valakinek:
„Képzeld, délelőtt azt kérte egy pasi, vágjam ötmilisre haját,
de félcentis is lehet.
Először csak bámultam bénán,
aztán helyre tettem.”
Hajat vágatni eztán mindig hozzá megyek.

FÖLDHÖZRAGADT ELBESZÉLÉS: SZILVÁVAL

Filozófusok
okos szavai sziszegtek a globális kapitalizmusról
fejemben, s jólesően bólogattam is nekik,
ahogy a Retek utcán váraкоztam lehúzott ablakú
kocsival a késő őszi napsütésben;
ide-oda csapongtam gondolatban,
az új baloldal és új jobboldal elméletein tűnődtem,

hogy a bipoláris ellentétek szervező rendszerében
a jó és rossz jelentésének értelmezése,
majd tárgyasulása miként is alakulhat,
és eszembe jutott
egy mára közhellyé kopott,
de földhözragadt tudatomban rögzült mozzanat,
hogy a politikai szférában
az irány mennyire másodlagos –
csak a hatalom számít,
a bal jobbra is fordul akár, ha ott van éppen üres hely
frontot nyitni.
Láttam kezdetét, s most már azt is, hogyan megy végbe,
mi lett belőle,
milyen az ún. szélsősége,
lám,
a '94-ben még provokatívnak tetsző vitakérdés:
„Jobboldal, hol vagy?” és
az akkor ironikusnak szánt válasz:
„Mindenütt, ameddig a szem ellát”,
anekdotikus elemek ma már,
idézeteim a régi szerzők személyes története nélkül
ugyan mit mondanak?
Ekkor bukkant föl a járdán a sárga pulóveres,
ötven körüli nő, és a fejemben társalgókkal nem törődve szólt,
tudok-e adni pár forintot.
Az ismerős fordulattól undokul igazat válaszoltam,
egyetlen vas sincs nálam,
„s valami ennivaló?, nagyon éhes vagyok.”
Telibe talált. A hang. Ahogy nézett.
Elhittem neki.
Mentegetőztem, hogy nincs semmi nálam.
A nő továbbállt, nekem meg eszembe jutott a szilva; előkapartam.

A sárga pulóveres
a péküzlet bejáratánál kéregetett.
Menjek hozzá egy marék szilvával?
Jött már visszafelé, valamit nyögtem,
ne haragudjon, s nyújtottam.
Hálás dadogása.
Mohó arca.
Ültem ott a napsütésben, magamban.

TANGÓ

A versírásban,
mióta belebotlottam-sodródtam,
ugyanaz a szellem
bújócskázik velem-bennem (azt hiszem),
szolgál engem és uralkodik rajtam;
birkózom és tangózom vele,
le-letaglóz,
kényszerít, hogy kukába dobjam egyik-másik testesültjét,
(ezt a piszkos munkát mindig nekem kell elvégezni),
de elég már ebből;
miből?
és ne mondd, hogy elég, mert a vers nem ég el,
és ne tegeződj magaddal,
énjeid között ne pörögj föl,
azt sem tudod, hányan vagytok,
eltévedsz;
(ó, tangóra hajló, kanyargó jelentés-árnyalatok, segítsetek!),
ha nincs rendszere, megeshet akármi;
pontosvesszőkre várni,
előtolongó hangzatokra,

tudom, mennyire hasztalan; az-e?
Most már rálátok?
Ha nem akarok is, rá,
de akarok,
s ha belegondolok,
állványzatokat barkácsolhatok a versírás és a vers,
a szülés és a szülött köré;
és akkor a fogantatás rejtélyeiről még nem is beszéltem;
akárki-mi lehet verskezdet,
de csak visszafelé állítható róla,
mikor már múlt lett és folytatása van,
hogyan volt, ott és akkor,
hogyan volt egyáltalán,
létezett
egy pont,
nemcsak a képzelet
kreálta, dobta föl,
az emlékezet-gépezet fölhevült társa,
s ha az, ha úgy, hát annál inkább;
ráadásul itt
a mutatvány zenéje is látható,
tagló tehát nem kell.

A HÁRSFA

Ma
délelőtt,
a frissen foltozott,
kátrányszagú aszfalt fölé hajló déli légáramlásban,
az éji esőket utolsó csöppjükig
fölszárító fényes hőben

egy óriás ezüsthárs
(Óperencián túli, Facebookon inneni)
árasztotta el illatával
a térséget,
de úgy és annyira el, hogy erre
még a villanyoszlop tövénél gyűszűnyi földben
megtapadt katáng kékeslilája is
hevesebben
izzott.

Bámultam sehova, szerte, mellre szívtam
a közben akáccal és bodzával
dúsult egész kínálatot,
s a hegyi ösvényen álldogáló
csorba padra
tele-
ped-
tem.

Voltaképpen most is ott ülök.
Tényleg élvezet.
És élvezet talán a dal
előre
tudhatatlan rejtelseibe.

UTÁNFUTÓN

dal vagy dül,
mondd meg hát nyíltan:
ki vagy,
ki
voltál,
mi

lettél;
éltél,
ahogy.
Ismételj és koppints akár,
úgy
ragaszkodj, tapadj türelmes rajzaidhoz,
legyen ma is ugrás a vers: mögé velük,
ezt megteheted,
hallgatózhatsz,
mi jön,
mi történik körül-belül, veled-nélküled.
És ha hiába kérdezed,
akkor is beleértheted,
ráhajlíthatod,
ha válaszod
után-
futó

EGYFOLYTÁBAN

SZERDA

A mai napon beleugrottam ebbe
a nem tudom megmondani mibe.
Nincs neve,
hát bátran gesztikulálok vele
így:
úgy átabotában –
dehogy zuhanok vaktában
a közönséges szabadságban:
ujjbegyemtől talpamig bizsergetőben.
Már benne vagyok mélyen.
Nem imént kezdődött.
Szoros időrendbe
fogva,
pengetem napról napra,
amire visz s ahogy bekerít a nóta.
Máris
örömködöm pazarlón:
május 2-a van, szerda.
Káprázatos tény.
Szellemem, lelkem, felajzott egész,
belső madzagom működésre kész.
A belátható meg a beláthatatlan
egyszerre
csábít és ijeszt.

MÁSNAP

Másnapos vagyok,
s mert nem csalog,
nyomban meg is jegyzem,
a kezdő sor még tegnap
kattant be fejemben,
s ahogy most a laptop
billentyűit nyomogatva
nyomomban próbálok maradni
könnyedén,
egy mohón nyomakodó
szó-
játék kísértését érzem:
mi az ördög?
Csütörtököt
ne mondjunk már
az elején, te Másnap;
- ha nincsen válasz, kérdezni
elég-e?
Újra meg újra ez visszhangzik
bennem,
csüggeszt és hevít.
Nézem a napok
rebbenéseit,
és sort sor alá rakosgatok.
Ez a tok,
a forma és a módszer.
Meglátom, mire megyek vele,
megyek-e, ha kimondom:
jó vagy nekem, maradhatsz,
csütörtök porontya.

JÁZMINOK

Hajnalban fölriadtam.

Fél öt volt,
már szürkült az ég,
még fénylett a hold.
Körülnézdegéltem.

A szemközti ház mellett elláttam
a keleti égbolt aljára.

Alig pirkadt.

Félvad

felhőlények heverték kábultan ott.

A szomszédos ház erkélyén
valaki mobilozott.

Egy korán kelő szárnyas,
szarka alighanem,

a lilázó orgonabokorra hussant,
és fekete-fehér cifrája olyan pompásan mutatott,

hogyan eszembe se jutott

megkérdezni,

mit keres ott,

miért pillog rám egyenesen,

de mikor a függőnyt óvatosan

félrelebbentettem,

magakelletően továbblebbent.

Rendben lévőnek látszott minden

körülöttem, magával azonosnak.

Mégis fölriadtam.

Késő délelőtt vettem csak észre,

mi változott:

az udvaron kinyíltak mind

a jázminok.

A MAI LEVÉLTÁR

A 6-os villamos
tíz perc alatt az Oktogonra röpített ma.
Sütött a nap és szél fújт erősen.
Karonfogva mentünk, ráérősen,
egymáshoz
ritmizált,
meglett korú szerelmespár.
Tudtuk is.
Néztük a tájat.
A Liszt Ferenc téren néptáncosok
döngették
Ady méltóságot pózoló szobra körül
az aszfaltot,
az Andrassy út másik feléről
Jókai nézte kényelmes karosszékből
a műsort rebbenéstelenül;
más ismerőssel
nem akadtunk össze.
Már visszafelé suhantunk a 6-ossal,
mikor J. azt kérdezte,
mi az a fényes tetejű épület ott a templomtoronytól jobbra?
A Levéltár, mondtam,
de nem az volt.
Ennek is örültem.
Legyen akkor ez a pont
villanásnyi és feltételezett voltában is objektív,
melyet a
mai
nap
tényleges áramlásainak végtelenjével

fordíthatok szembe,
mint a tű fokát,
hevesen kérlelve,
engedje át versem tevéjét.
Megteheti: így már szabad az út.

VÁLASZ

Hevenötödikemben járok,
nem dicsekszem és nem tréfálok,
ha azt mondom mélán, nem tudom,
hogy a millió szál (ujjamon
érezem) árnytekervény-e, netán
bizsergés belül, képzelt szőrök
iramodása fejbőromön,
hogy odakapok: hó, tetű ez,
hangya, sehonnani vak bogár?
Vagy a born-írt, blőd neurózis...
Nem tudom. Ha sehogy sem értem,
hajtogatom, vakarom – élem,
rongyomat rázom, úgy csinálom;
kiver a víz, ringat a hangzat,
valódira ébreszt az álom.
(Rögtönzés? Válasznak ajánlom.)

METAFORA TÉR

Át-
kelni
a Moszkva téren,
nekem 50 éve ugyanaz.

Bugyborgott mindig
fenéig,
koszlott katlan-módra,
benyelte
és
kiokádta
az elszürkült fejű utasokat,
metaforikus hely volt, lett köröttem,
különösen '89-ben,
hiába tudtam, már akkor is, hogy hiabavalóan,
mégis mentem-mondtam,
és elkábulva a foglalkozás mákonyától,
még holmi jóérzés is futkosott bennem,
szinte hittem
a térség-változásban,
de ahogy ma átbukdácsoltam az akadálymentesített terep hepe-hupáin,
át a koldusok, virágárusok sorfalán,
el a lila-rózsaszín műanyagból öntött ülőkék mellett,
és pillantásom a tér új névtáblájára esett,
elhűlve dűnnyögtem, reménytelen eset –
ez most is metafora tér.

TOJÁS-DAL

Kot-kot, kot-kot, kotkodács!
Minden napra egy tojás!
Mottóm máris, nem vitás.
Nem akármilyen kattogás.
Rejtélynek nem mondhatom,
míg magamban kongatom,
biztatás-e, nem tudom,

érzem vagy csak sorolom.
Helyzetbe hoz, azt hiszem,
szövegetem, szó engem;
olyan, mint a szerelem?
Hétszótagos tojás-dal,
ritmizálom, vigasztal.
Mezítláb a porondon,
kukorékolj, bolondom.

A DRAPP

Egy drapp,
lilába játszó,
hosszú szárú vászonnadrág a hegyen,
a féloldalas Álom utca közepén,
a hegyi ösvényt autók elől elzáró
gerendára kiterítve gondosan,
hogy enyhén kopott szövése
jól érvényesüljön:
ó,
milyen megkapó!
Mégsem kap rajta senki.
Két hete pillantottam meg,
azóta ott van,
eső mossa, nap és szél szárítja,
a nadrág férfiasan állja,
de hiába,
nem kel lábra, megtalálója nem akad.
Ma aztán,
hogy megint arra mentem,
szemembe ötlött: a két szár ormótlanul

bőséges,
talán azért kalimpál ott gazdátlanul,
talán egy rémséges óriás trappolt erre a lila-drappban,
talán menekült és ledobta magáról,
nem jótékonyan kihelyezte,
hogy üldözőit félrevezesse;
és övé az a két felemás szabású fűzőtlen tornacipő is,
a déli oldal egyetlen kukájának tövében rohad,
mióta itt lengedez a drapp,
s mérete szerint sem elképzelhetetlen az összetartozás.
Létezik ez az óriás.
A nadrág egy történet tartozéka,
s nincs benne semmi heuréka
feltehetőleg.
Tárgyi bizonyíték lehet bármihez.

A SÁRGANYELŰ

Ősi
emlékeimhez tartozik:
apám borotválkozik,
én meg bámulom.
A kés nyele rikoltóan sárga,
pengéje a legfőbb szerszám, a kasza társa,
használat előtt azt kalapálja,
ezt szíjon feni,
segítek neki.
Lélegzetemet visszafojtva lesem mozdulatait.
Félelmetes, ahogy állát előre feszíti, és
nyakáról, kiugró ádámcsutkájáról
kavarja a fehér szappanhabbal

bekent fekete szórt.
Ilyen
látványosságot én a zsillett-pengés borotvával
nem tudtam produkálni a gyerekeimnek,
hát még az unokáimnak.
Nyűg már
csupaszra borotválni arcomat,
látni a megvékonyult nyakat,
matatni ingerülten göcsörtös ujjaimmal,
vádolni a pengét,
hogy véresre vagdosott.

KOMPOZÍCIÓ

tegnap este hétkor láttam
ezt a képet
minden társadalmi aktualitástól
mentes szépet
még
sütött vörösés-lilás árnyalattal
már
érintette a horizonton álló
hegy ívelt vonalát
a Nap
megvilágította ablakunkat
s a szomszéd ház
háromemeletes
tűzfalának felső felére
reflektorozott –
az egész kompozíció a félig nyitott
erkélyajtó üvegén

tükröződött
a gyengéd alkonyi szélben
meg-megrezdült
a fehér erkélykorlát is
látszott alul és
az egyik szintén fehér műanyag szék
s az oldalt álló fenyő fekete árnya
belejátszott a képbe
s a látványosság betetőzéseképpen
egy cifra szarka mása
húzott át szépen –
éppen most
katt!
rögzüljön a fényre
komponált pillanat

KARÓ

vékonyodok
lassulok
vagyok
még
különben
együtt
benn
a képzet
és a tény
hogy le-
fogytam
erősebb
voltam

valaha
ha-ha-ha
vállban
nyakban
elkarósodott
karom
lábam
fogyok
részben
egészben
egészen
még
nem
remélem
közben
karómra
dőlve
ravaszdi
énem
súlyosodni
próbál
vihar
idejére
kavicsokat
dobál a
zsebébe

A VADRÓZSABOKROKÉ

legyen ez a
vasárnap délelőtti félórai fényesség
gondoltam
és fölnéztem a szétrongyolt szürke-fekete
esőfelhő-darabokkal teledobált égboltra
mintha kíváncsiságból tenné
a Nap
hosszú percekig szájítatva úgy bámult alá
forró nyála majd elcsöppent –
legyen
a fagyos szentek szelében ijedten összekuporodó
vadrózsabokroké
a minden szirmukat
kitáróké
érezhessék
nem lesz
semmi baj

ÚJRAKAPART

tenyéryni
diófából és hársfából szilárdan összedolgozott
ujjnyinál vékonyabb deszkadarabra
képet festettem-kapartam
harminc vagy
negyven éve kezdtem
sohasem éreztem
készen van most már
befejeztem

elértem amit akartam
szerettem volna
de újra meg újra közelebb jött a forma
hitegetett
egyre absztraktabb lett
az ábrázolat
a képzet
ruhátlanabb
a fa barnás sárgás
teste
tetszett vagy csak beleláttam
a jelentését
aligha tudtam
a kezemre bíztam
húztam
vontam
ma is még (mielőtt ezt írtam)
tovább gyötörtem simogattam
abbahagyhatatlan

MEGINT EPISZTOLA

*Oly sok fölhalmozódott, méltánytalanul visszaszorított,
felülről lenyomott aktivitás után szükséges megfordítani
a kritika irányát, és kimondani az antidemokratikus
korlátozások elfogadhatatlanságát.*

(Leveleskönyv - 1989)

Jó, akkor előkapok megint
egy episztolát a reménytelenre,
provokál a mottóként idézett szöveg
korszakokat hasonlítani össze,

visszabámulni s rálátni,
miből mi lett és hol sikkadt el,
kiben, miért, miféle változás
esett meg itt, s ha nem velünk,
hát akkor is, hiszen
te írtad ezt H. B., és L. J.-vel együtt,
'87 márciusában, az állampárt
akkori KB titkárának, s bár nem
fölfedezés volt, áttörés, megoldás,
talán csak létminimum-kényszer,
azért mondhatom, ugye: ezt a mondatot
és az egész levelet tartjátok azóta is –
ne gyűrhessen mindent maga alá
a mindig torz, mindig hatalmi politika,
ellene fordulnia
legyen az embernek módja,
terepe nyíljon, ne nyíljon kutyaként
hiábavalóan; de hol, hogyan és
miként van ez az egész, s ha igaz,
hogy a múlt korszakban arra vágytam,
amit ma megtehetek, akkor mi bajom?
Episztolámmal azért
bravúrkodom
(csak bukdácsolok) itt alighanem,
ha nincs válasz vagy nem tudom,
legalább lehetetlen legyen.

USZÁLYÁBAN

Korombéli, hetvenes pasas,
vörös fejű, hordó hasú,
merev arcú figura döcög
komótosan azon a hegyi ösvényen,
ahol énségem is caplat,
és hagyja, hívja, várja,
hogy lábát mozgatva a vers uszályába
keveredjék.

Téma és hangzat bőséggel akad,
és az ihlésben a mázsás alak is
csak azért akadály,
mert
évekkel ezelőtt megírtam már magára zárt,
sértett redőny-arcát,
s aztán bántott, hogy tudta nélkül
modellé tettem, és
csakis a kikeményített ráncok, a fejtartás
látán,
holott nem tudtam, mit visz belül a hátán.

Ma aztán,
mintegy kimondatlan engesztelésképpen
elképzeltem,
hogy jön velem szemben,
és ő beszél el engem –
megfordítottam!
Jött velem szemben
a barna bőrkabátban battyogó vékonyka pofa,
ki ő, mi ő, nem tudom.
Van benne valami fura.
Pár napja észrevettem (ő nem látott engem),

ahogy az ösvényt lezáró
gerendán lógó,
kidobott drapp nadrág előtt lecövekel, s nézi, nézi.
Mit láthat rajta?
Tegnap délután én is megpróbáltam,
gondosan szemrevételeztem,
de semmi különöset nem találtam.
Meg kellene szólítanom s kérdeznem,
mit nézett; már itt van.
Nem fogom.

VACOGTATÓ

Ez a májusi szél megvacogtat.
Éjszaka kocogtatta
az ablakot és
borzongató hangzatokkal is
próbálkozott, vonyítással,
hajnaltól a fenyő száz karjával fenyegetett,
és délelőtt
az utcákon megtámadott minden útjába akadt
járókelőt.
Földig érő, pókhálósziürke köpenyben,
járókerettel botolgo vénasszony
nyomába eredt, s amikor
a Fény utcai piac nyugati
oldalán sorakozó üzletek
előtt utolérte,
régimódi fekete kalapját nyomban leütötte,
fehéres kontyát szétcibálta.
Állt ott megdermedve a nő.

Mögötte
a secondhand áruda és egy fodrászat
kimázolt lényei virítottak.
Jelképpé fűtt dokumentum
az egész.
A szél a kalappal messze gurul.

MEGÖLTÉK

„megölték”
hallom hajnalban alkonyatkor
kora tavasztól késő őszig
hajtogatja a vadgalamb
s ha tudja is az ember
hogy a mélységből
föl-földuhogó
riadt hangzat
alakzat
jelentése szerteszét a mindennapi földgolyón
újra
meg
újra
valóban megtörténik
igaz
a dallamra hagyatkozva belefeledkezve
a burukkolásban rendületlen
értelemmel is kizökkenthetetlen
ritmikát érez
együtt a galambbal
s örül hogy él

TOBOZ-DOBOZ

péntekről szombatra
terítve a fenyők alja
tobozzal
tökéletes formájuk
pikkelyeik
magházuk
elhiteti velem ha nem akármi bazárba
de szójáték-dobozba zárva
rögzítem ezt a tényt
nem hiába
s hogy maradandóbb
legyen a vonalak aránya láttán
éreztem
képzetek bűvös tára
a doboz felső falára
írom
(ezt súgja az ihlet)
ajánlom Fenyő Ervinnek

ÁTFUTNAK

Ma délután van, fél három.
A májusi nap kegyes.
Déliés
fekvésű erkélyünkön ülve félmeztelen,
nem mondhatom, hogy hirtelen,
eszembe jut a Peloponnészosz
félsziget,
kempinges nyaralásaink négy gyerekkel,

a piros Zsiguli Kombi,
a sátrak sárgája,
az Égei tengerpart öblei –
nem is eszembe,
inkább felbukkannak szemem előtt
és átfutnak,
a meder képei mind.
Nincs bennem nosztalgia,
nem hívom vissza sem
a helyet, sem az időt.
Jó volt, megvolt, megvan.
Ma délután van.

„TUDD, HOL ÉLSZ”

Tudom, hol élek:
itt.
Egy helyütt a Szabadság teret
Horthy térnek neveznék,
más helyütt,
szülőföldem tenyérnyi falujában
felállítják
Horthy faszobrát;
egyik helyen tüntetnek az átkeresztelés ellen,
másik helyen egy indulatos polgár
éjszaka leönti piros festékkel a szobrot,
harmadik helyen tüntetnek
a leöntő ellen,
a szobor mellett,
negyedik helyen ugyanígy,
transzparensen fenyegetnek,

jól értik ezen a tájon;
bámulom a képes dokumentumot,
interneten kaptam,
„tudd, hol élsz”.
Tudom.
Elbizonytalanodom:
csakugyan tudom-e?
S hova tartunk: ugyanoda?
A lehetséges variációkba, a képzelhetetlen létezésébe
belereszketek: *az nem lehet.*
De itt élek, és tudom, hogy:
igen.

IDILL

eső után
a bodzás akácok oldal keringelő
illataival
elkeveredve hangok
próbálkoznak
a dal
hajlékony vonalaival
páros pontok ugrálnak
cinke és ökörszem
emeletes jázminbokrokon
beszippantom és
benne is vagyok
szeretném az idillikus pillanatot
két marokkal szorítani
magamhoz
és nem gondolni másra

pénzre pártra politikára
a világrendszerből szüntelenül kihallatszó kattogásra
tudom nem tudom igen dehogy
akkor is ha se
lehetetlen

KUGLI

Mennyit hallottam gyerekkoromban,
ha jött a vihar:
Szent Péter kuglizik megint angyalaival.
Elhittem, és a templomos viharfelhők
fekete-fehér tornyait bámulva
a guruló golyót is látni véltem,
a dörgéstől féltem,
de kíváncsi voltam;
'44 nyarán
a bombázórajok robajlása
a vihar és a kuglidöngetés
mása volt,
s ahogy belejátszott
a leütött bábuk csattogása,
ugyanaz a hangzat.
Aztán kinőttem, ma meg vissza.
Fönn, a magasban,
a János-hegy felé vonuló
felhőtünemény hasában
azok a golyók
dübögnek s ugyanúgy,
hiába más a helyszín,
későbbi az idő.

ÚGY HALLOM

Ténferegtem az ismerős helyen,
beletúrtam a halomba céltalanul,
s látom, sisakos fejű német katonákkal
teletömött képes újság hever ott legalul;
az esti motorvonat ablakából repült
a kálmáncsai bakterház udvarára,
s a lábamhoz esett, '43 nyarán alighanem.
Nekem dobta az ismeretlen utas.
Bámultam a háborús képeket, mutogattam:
„Ejha, egy Szignál!” Visszakérdeztem,
mi az. Piros betűk a borítón. Az újság furcsa
festékszaga elbűvölt, de a képekből csak a
sisakosokra emlékszem. Villogtak a lapok,
a szagot meg most is érzem, és hallom a
felnőttek dörmögő szavait, úgy hallom,
mintha tényleg hallanám, és nem belül;
gyanakodva kérdezem: jól emlékszem-e?
Volt ilyen lap egyáltalán? Valami volt,
röpült ki a vonat ablakából, valaki dobta,
mondta, mutatta, nem álmodtam, nem az
ujjamból szoptam. Rákeresek az interneten,
s látom a piros betűket: Signal. A náci hadsereg
propaganda-magazinja volt, két és fél millió
példányban jelent meg, harmincöt nyelven...
Anyám gyűjtőpapírnak használta talán,
most mégis előkerült.

EGYRE MÉLYÜL

Új idők, új vágy, új iram, új kétség
kóricál szavakon,
hiába régi,
mégis új, és ahogy tényleg tolul,
árad,
tere támad
egy-egy elnevezésnek
(megtanuljuk, mondogatjuk):
a mélyszegénység
egyre
mélyül,
előlről hökkent,
hátról gáncsol,
nyakunkba zuhanva ránt le végül.
Meddő nyikorgás hallatszik.
Ez már az.

OK

Martfűnél, a Tisza-parton
élő nyárfaóriások
éppen akkorák, olyanok
szóról szóra, mint a Szulok
és Kálmánca közti, apám
kaszálta vasútpartokon
nyolcas sorokat sűgő fák,
s ahogy most alattuk járok,
tudom már, elég ok, hogy a
két part hasonlóságait
azonosságoknak lássam.

WELLNESS-VERS

Egy tiszaparti wellnesshotelben írom ezt
napfényes pünkösdkor;
szórakosgató
öregember,
föl-fölneszelő lelkiismeretemet
próbálom kivédeni így:
mit akarsz,
miért versz,
lemezszel, te wellness-vers;
mit csináltam és mit nem,
hogy
belöksz a kimondhatóba,
szólhat-e a nóta
innen
társadalmi szellem-torzulásról,
ha
nem tudom, mit hogyan kellene,
de eleve
kerülget valamiféleforma
szégyenből, dühből és vágyból
vegyült készség –
nem, nem, csak szabadulni szeretnék kényszerérzeteimtől;
nem, nem, jaj, mit beszélek,
önszántamból csapdába másztam:
feszegetek általában,
s nem azt mondom;
mit számít, mi a gondom,
a wellness-versem;
de mennyire számít,
életképes lett-e;
tett-e?

TERMÁL

A termálfürdő bugyborgója
fölbirizgál
és
lenyugtat
egyszerre,
fölsle, fölsle.

Elég a hintára fél- vagy negyedóra:
nyűgeid lágyan feloldozza,
hőbe bújtatja fázós énedet.
Látjátok feleim,
így is lehet!

A teaszínű termál-lehelet
rádfúsz meglebegtet,
semmit sem akar, mindent megad.
Medrében könnyű magad
szabadnak, jónak érezni.
Hagyom hát hatni.

Termálom.
Szavakkal el nem herdálom,
itt is csak körül-belül ritmizálom,
mert nincs termikus technikusa,
a termálon túl semmi neve:
fogadd el, és ugorj bele.

FELTURBÓZOTT

este nyolc után fél kilenc felé
a város zajongása áttetszőbb már
s ha mentő sem szirénázik

a közelben
vagy
húz
át
hangrobbanásos repülő
zümmögő csöndféle boltozódik
a hegyre hol lakom
és hallhatom
néha
még
a Déli pályaudvarról fölkapaszkodó
régén elhangzott mozdonyfütytyöket
később
fülledt nyári
napokon kivált
ha nem is menetrendszerűen
de újra meg újra megesik
egy felturbózott motor
jajongása tekeredik
körém az Istenhegyi út felől
erőszakos és ijedt hangzat
magányos
az éj reménytelen kalandora merő erőlködés
és sorolhatnám még hosszan
miféle mi és mit akar itt
fenyeget vagy
panaszodik
ha elhallgat
a felturbózott sötétben megtörténhet bármi
az embernek ilyenkor kockázatos elaludnia

JÓ

Van Gogh gyártmányú
fehér olajkrétával
öntestéből
csíkozott aranybarna
csomagolópapírra huzigálni
csak úgy találomra,
arcra asszociáló vonalakat,
hagyni mintegy maguktól futni
szét és össze mind
vagy
ujjbeggyel elkenni
egyet-egyet, körültépní, megírni,
nem tudom, hogy miért
jó,
de jó nekem,
olyanszerű, mint az átszellemült,
tetőtől talpig bizsergető
szerelem,
semmi céltudat,
de tett,
nem pusztá létesülés,
pillanat szülte tákolmány részvételemmel;
elemeim szabad
hegedése,
kettőből egy harmadik fölívelése –
eltere-bélyese-dés.

RÁ, ALÁ, FÖLÉ

Visz valami,
húz és hajt;
talán mondhatom áramlásnak,
akármi másnak;
vitorlának
túl dagályos volna,
pirulna pofám;
legyen inkább profán
hangzat, törvénytelen,
névtelen lüktetés,
nyelvelő és
hümmögető,
emlékeztessen somogyi falum templomának harmóniumára,
minimum;
a májusi litániákba
trombitálja
be
völgyvidéken és hegygerincen át a partizánindulók hevét és
keresztben, körül, rá, alá, fölé tekeredjenek
a Lehel úton meg
a Rózsák terén dübögő kollégiumi estek,
ahogy a szivacstalpú, bordó csukámban megestek,
bugi-vugik, csúsztatások, rázások,
örökbecsű csepürágások
halhatatlan szövegei,
szaxofonok lüktetése,
a csodás,
Angyalföldön bevésődött keringős vallomás,
mintha a Fémmunkás Kultúrotthonból még ma is egyenesen és
éppen ide szólna

a képzelt jóból, ifjúi pózból összecsócsált nóta:
„most jöttünk meg a tangóból,
zsebünkben finom dohány,
a héket mind megdumáltuk,
s járunk a csajok után”;
azám, no lám,
az örök duma álma tört ott át a süket realitáson,
a megjátszás, az elhitézés,
csak svungja legyen,
csak feszítse vágy,
belerejtett értelem
valami felé és iránt,
hogy hangot adjon, kapjon, fogjon az ember –
itt és most fogom-e?

TÜLÖK

őszí fényben
ülök csak ülök s földerülök
ülök de
süketülök
dúlok-fúlok
nem titok
egy tulok-tülök szól
fülemben
le-le csendesül
fö-l-fö-lível és fö-lé-bem ül
zenél-beszél rendületlenül
nyomul-tolul
föltar-tóztat-hatat-lanul
oktalan volna?

nem hiszem
de hangzataimra
rá nem foghatom
ha el is kolompolom
dobra nem verem
ez nem kísérletezés
csupasz drót-zizgés
ismétlés
tülkölj csak tülök
akkor se békülök
ha megvan az ok de megvan-e?
délelőtt
az ablaknál álló nyírfára
legeslegsárgább pontjára
egy
varjú ült
s mikor továbbrepült
válaszul
örvénylettek
alá a levelek
bámultam hogy ez mit jelent
halkult a tülök
örültem
s tenyeremmel egy porszemet
a nyakamról
(a hangzás kedvéért is) szépen
letörültem

HOVATOVÁBB

(Liget, 2014)

VISSZABESZÉD A CSÓNAKOSNAK

ELŐHANG, HIBISZKUSSZAL

ohó
na né
ez a mályvarózsa meg
mit és mit csinál
ahogy a beömlő
téli
napfényragyogásban
szobánk üvegfala előtt álldogál
nyitogatja sorra
piros-lila-dupla kelyheit
kettőt-hármat hetet-tizet
bámulom
ahogy vele szemben ülök
napok óta szembesülök
a ténnyel
hohó
de hiszen ez provokáció
hibiszkuszod gyönyörűséges jelenése feldob
s víz máris vagy hajt a kényszer
a vágy
megint a mégis
tudod az a régi
az ecoline-nal festett figurák
formák iránt és felé
tudod az a reménytelen
az időszerű

a mai új
ez itt a kezdete
a provokáció veleje
a fájás és félés közti kérdés
ha megteheted megteszed-e
megpróbálsz-e újra meg újra ugyanazt
mindig másként csinálni meg
komolyan –

VITORLÁS A HEGYEN

A vers-szülésről halandzsákkal szólva
kimondhatnám egyenesen a titkot,
s ha a poétikai kalitkát itt-ott
kinyitnám, estig mesélhetnék róla.

Elhangzik így is, remélem, a nóta,
nem hiábavaló makacs ostroma:
mit kellene, miért, hogyan és hova.
Fütyülök az endekaszillabóra,

hogy a langyos tengeri szél, a bóra
fúvását érzem egész bőrömön,
mikor tetőtől talpig örömködöm:

rajzol rám, hagyom, s mintha rímhívóra
válasz, egy vitorlás száll le a hegyen,
hogy a szonettzáró titok meglegyen.

ÜVEGPOHÁRBAN PLATÁNLEVÉL

Október közepén karcsú, talpas üvegpohárba sárga platán- és vörösbe játszó vadszőlőlevelet hajlítottam, s közéjük csipkebogyó meg kökény gallyacskát tűztem, színorgiáztam rögtönözve és céltalanul; az arasznyi csendélet-konstrukciót a könyvespolcra, a CD-lejátszó mellé tettem két olajfestékkel cifrára mázolt kódarab közé –

Három hónapja ennek, s csak most vettem észre, amikor újra s újra elvetélt verses publicisztikámhoz megoldást kerestem, hogy a zagyva politikait megjelenítsem és nyomban át is ugorjam szépen, a hajdani társakat se kell emlegetnem, nem lesz arra ok, ha a puszta leírással is ellenpontot tákolhatok –

ekkor pillantottam a sárga-vörös-kék összeszáradt és megsötétült, mindennapi tárgyá lett csokorra; előbb volt, mint komponálásakor, kibontakozott, megérett, más létre kelt – Éreztem, a zenék közelsége tette ezt vele (és velem), az elzengett áriák, hegedű-szólók, kvartettek hangolták össze az őszi platán és vadszőlőlevelek meg a piros és a kék bogyók hallgatását –

Megvan hát a megoldás, gondoltam ábrándosan, mert mi más is lehetne a talmiak elemi ellentettje, ha nem ez.

S ha mégsem? Akkor marad a reménytelen kísérlet visszavonása,

mert az sem ad kibúvót vagy mentséget,
ha nyomtalanul megsemmisítem egyetlen
gombnyomással.

Vagy úgy hagyjam abba
szövegemet, minha paradox forma volna?
Ihletett és konstruált figura, holott
újabb vereségem dokuja csupán?
Akkor is, ha csupaszon mered rám.

Hiába is kilátástalan.

HOVATOVÁBB

Valami ősemberig nyújtózó visszahatást lát
kőfestési kedvtöltéseimben
a földgolyó túlsó felén élő
költő-barát,
Handi Péter,
és ez az emailnyi észrevétel,
tartózkodó feltételezés
meghat,
válaszfélére bátorít.
Ahogy belegondolok, már érzem is,
kikerekedik
talán
egy episztolán túli vagy inneni,
de mindenképpen vidám versezet,
bujkáló hangzatok és
derűs szövegkép
tölcsére –
Nem nagy ügy, de örömyűgy,
s ez eleve becse.

Lehet cifra a kő, de csecse
nem, mert verseimnek társa,
háttérképző vagy ellenpont,
s hogy nekem való pont,
mostanság különösen érzem,
amikor antropomorf rajzolatú,
holdvilágmosolyú
kavicsok helyett
esetlen köveket választok képhordozónak,
rücskös felszínű, torz formákat,
mintha a társadalom jellegzetes darabjait látnám,
és tapasztalom,
vonzóra mázolni lehetetlen,
nem is volna helyes,
de akkor a műveletben mi a jó?
Tudom, röhejes
lehet ez a módi,
ahogy episztolámat publicisztikává
hagyom hangolódni
(próbálom pingálni),
a remélt vidámság is legfeljebb-alább
szójátékokba bú,
a honi helyzet hovatovább minden témát felülír,
episztolámat is abbahagyatja;
mit tegyek?
Küldök, Péter, egy kimázolt követ.

KÓD

talán
nem is gondoltam
de abban a szent pillanatban
éreztem
a térdét
érintő térdemben
aztán
már tetőtől talpig felhangolva
hogy az éjszakára megérkező
hideg
fronttal szemben védekezni
van mód
amíg az ősi kód
működik
él
áthat
másnap
még versben is
visszabeszél
formára
lel
a
szerelmi
hő
mennyire
milyen jó
decemberben
hajnali hétkor láttam
a keleti égbolt alján fölvilágító sávban
szállingózik a hó

VARÁZSKŐ

valamit azért megpróbálnék
egy célzatosan festett követ
hozzád vágnék
te gyötrő
fájás
testi kín tűnj el
hol az a kő
jöjjön
kezemre álljon
az egészet kifundálom és
megcsinálom
vágyam rögvést rávarázsolom
elkövetem
tetté teszem a követ
és a szögöngyöleget
ahogy
éppen arra a hegyi ösvényen talált darabra
festek
ami legutóbb
olyan magakelletően szólt rám
mert elhúztam mellette
hogy visszafordultam
fölmarkoltam
és azzal dugtam zsebembe na jó
majd meglátom édes
milyen képet vagy hordozni képes
de semmiféle vírus elleni virtus vágya
nem vezetett
és most is csak pedzem
eltervezzem vagy rögtönözve nekiessem

mágikus legyen
kápráztató vagy könyörgésszerű
követelő
kő
zsolozsmára járó-hajló
akármire játszó
bármilyen praktikát próbáló
csak hasson
az én a te
kört kivédő köved a kövem legyen
ne legyenek már
olyan tehetetlen mint
vagyok –
miközben érzem
lehetetlen
hogyan ebben a szerelemben
egyszerre csak
elő ne álljon a varázskő és ki ne mondja
jól érthetően tagoltan
rontást elűző módon
varázsszavaimat

TÖREDÉK

Egész félnap, reggel nyolctól este
nyolcig, nélküled nekem annyira
sok, szinte rengeteg, mint amilyen
kevés ötven és fél évi együtt-
élés veled.

DIOTIMA MOST

*Minden volt s lesz versem a tied, naspolya-felem,
az öregedést aszalódásnak szeretném platóni módra,
ülni veled oly lakomát, hogy Diotima is elmosolyodjék.
(A második személy – Sújja Hang; 1986)*

Ne hidd, hogy a szerelmes vers, ha a költő megöregszik, s mondjuk, hetven és nyolcvan között zötyög, és régi próbálkozásait mondogatja, jobbára csak magában, mert hangképzői engedetlenül zizeregnek; ne hidd, hogy ha újramondja, amit már eddig is mondott, az csak ismétlés lehet – még ha betű szerint is ugyanaz a szó, akkor sem, mert mégis más minden konkrét mondat, hiszen akkor jön világra éppen, ha meg folytatás (és mióta ez a tét már), addig még soha nem volt szólási vágy viszi; fél évszázadot meghaladó történet fogja körül készségesen, és a szerelmes vers a költőnek mintegy kelletti magát:

gyere, az ugyanúgy egészen más is lehet, mint eddig, s akkor már az ugyanaz is vele;

de ne hidd, hogy a szerelmes vers és szerzője bármilyen szimbiózisban is létezik ma már, és az öreg iparos tudja, amit a fiatal is tudott, hogy verset dödögve, keringőzve-kacsázva akár a legelvontabb formációk körül bukdácsolva, a lehetetlent kísértve legfeljebb körülírni, megközelíteni képes, s ha azt hinné, most majd sikerül működését tökéletesen átlátni, egészét megragadni, ráadásul a szerelmes vers minderre kiterjedő és mindezen túl tololó hullámain siklani, ugyanúgy tévedne, mintha meg sem próbálná,

tehát megpróbálja, hogy ne csak a „mi”, hanem a „hogyan” is hangot kapjon itt, és ne csak az elhallgatásban, de a kimondásban is találjon nevet, ezért azt kérdezem, amire csak most, ebben a pillanatban születhet válasz, tehát vadonatúj:

elmosolyodott-e már Diotima, és milyen az aszalódás meg ez az egész versadakozás, nemcsak a *minden*, hanem a *tied*? mit jelent milyen

értelemben és lehet-e, hogy visszakérdéseim is vigyenek, de nélkülük is túlkerüljek az ismétlések túlságain,

túl akkor a túlon, a beszéden, a versen, ezen a prózaversen is, amiben vagyok most? Szó nélkül legyek a némaság és a hallgatás közti csöndben, spekuláción túli névtelenben... elég.

Itt vagyok, és most vagyok, 2013. május 15-én délután írom-mondom: minden volt s lesz versem a tied, szemben ülsz velem, és Diotima elmosolyodik.

FESTETLEN KORFUI KAVICSOK

rajzoló
ezt a verset meg írom
szólatom
simítom hozzád oda és oda
meg oda is
érintésnek szeretném gondolnám
mondanám mindenféle másnak még
ami csak lehetséges így
vagy úgy vagy
bármiként már
a lehetetlent
most éppen
ebben a pillanatban
meg ebben
a
másikban
és aztán még ebben a harmadikban a negyedikben
és a következőben tovább megint újra
most és most és mindig
pillanatról pillanatra

szárguldó
énem
egészen-merészen
mindenem
hevében át és át pontról pontra
betűim-hangzóim bőrében
ujjbegyem köröző ritmikájával minden porcikámmal
ümmögve-mammogva
bámuló nem múltó
csöndekkel
számtalan forma egymásba gabalyodásában
a mindig más ugyanabban –
s hogy szóba hozható legyen
itt van a korfui kavicsok
tökéletesen meztelen festetlen szépsége
létezés-vonalaik
bűvöletével
jelezhetik
talán
hogy
ez
az
(olyanszerű)
amit éppen most
simogatok hasonlítok hozzád
szerelmesen

PRIMULA MAXIMA

Pár napja felemás, ibolyaféle virágra akadtam,
a házfal és a betonjárda részéből hajtott ki,
két bársonyszirma sárga, kettő sötétkék;
mi ez, miféle kankalin?
Keresek néhány szálát a tarka márciusi hegyen,
gondoltam, és mentem;
a pipitérektől, pitypangoktól a fürtös gyöngyikéig
kínálkozott megannyi virág, csak kankalin nem,
még hívtam is kedveskedve-zümmögve nevét: „kankalinka”,
de semmi; és ekkor,
a meddő keresésből visszatérve a kapubejáratnál
olyan kelyhüket villogtató virágokat pillantottam meg,
amit sohasem láttam még:
a félezres kankalin nemzetség újszülöttjeit,
az ötszázegyedik típusból alighanem,
s hogy a természeti keletkezések végtelenjének véletlene
éppen most és itt öltött testet, ennyire a közelemben,
társulok a mutatóványhoz,
s mint felfedező-elnevező mondom:
a primula veris, a primula longiflora s a primula minima
mellett, között, előtt és után létező egyetlen, ez a képzeletemben őshonos
primula maxima legyen
legújabb szerelmi jelem.

VISSZABESZÉD A CSÓNAKOSNAK

Tíz éve festettem ezt az akvarellt,
azóta se láttam,
papírkazlam mélyére ásva várta

jelenetét,
s ahogy olvasom a ráírást:
nem üres színtér;
meg a biztatást:
hús-vér szavaim
összetákolt csónakján evezz öreg szerelmespár,
elfog a visszabeszélési vágy;
mondjam meg a szerzőnek,
milyen pontosan rátalált
verseim közepére;
ma már olyan nekem ez a téma,
mintha a kínálkozó hangok és betűsorok játéka,
az úgynevezett költői véna
(-nám)
működése
ehhez mindig elérne egy-egy
új
ka
pasz
kodót;
legújabb tudásom a létminimum vadonatúj
maximuma, mert...
(Hogyhogy nem „vadonat”? – kérdeztem.
Te akkor is tudtad már?
Erre csak hallgatott.
Többet én se szóltam.
Néztem a rajzot.)

PONT-ÉRINTÉS

ott és akkor vagyok
éppen úgy ahogy és aki
leginkább
ha
mikor tetőtől talpig
két láb és két kéz
iránt meg szerint
fölgangolva
visz valami túli-inneni
homályban-fényben
ismerős áramlás
de mégsem
és mégis érzem
mondani nem tudom
mi ez és miért arra
amerre éppen
mert a hó
irányában feléje
és nem csupán
az
érintés vágya húz
de a test visz
és vezet oda pont
az
az
ujjhegy-begy-pont
a pontra s
a világtájak már szanaszét
borulnak

hevernek
mind elmaradnak odakinn

MEGNYÍLIK

Megnyílik
s nem csupán az idő teszi,
nem először történik meg velem,
mégsem tudom megmondani,
mi az,
talán nincs is neve;
rám tör, átjár,
tapasztalom.
Mikor már vagy harmadszor érzékelttem,
mindjárt ráismertem,
s tudtam, ha újra átélem,
ez a tudás is hozzáadódik
a történéshez,
de mellékszál csupán,
nem maga a megnyílás
az egész tétje,
a mélye,
csupán a körülménye, a kezdete;
egy szerda
délutáni pillanatban, háromnegyed 3-kor.
Ülünk a szobánkban.
Én a térdemen tartott, ő az asztalon fekvő
laptop képernyőjéhez
hajolva,
és a jelenetben
semmi nincs, ami máskor is ne volna,

de amikor megnyílik
a számítógépes csendéletkép, más lesz az ugyanaz
egy rebbenéssel,
és elfog a vágy,
hogy ugyanúgy
és ugyanazt,
ismételjem,
amit már sokszor s még soha,
mert most és így,
a létezés egészéhez képest érzékelem
a hozzá húzó,
neki szóló reszketést,
amit a szó, „szeretlek”,
éppen csak érint, ki sem kell mondanom,
talán elég egy artikulálatlan
hangot adnom;
nem tudom.

ÚGY ÉS ÍGY

Úgy szeretnék neked ma verset írni,
az idő múlását megérinteni
csupán, március közepén, délután,
ahogy a lehetetlen hangjai is
megzendülnek és körbeülnek,
akármi megtörténhet bennük,
velük vagyok, részesük,
s az egész egyszerre fölfénylő,
forró sodó szerkezetben, vágyban
ugyanaz lüktet térben és testben,
a soha nem volt még pillanat mostja,

ahogy összefogja hasonlóit itt.
Indul hozzád, beszél, újdondad ósdi –
Így szeretnék neked ma verset írni.

HALLOMÁSOK

Ezek a hallomások
mások.
Lassulások közbeni megnyikordulások
mind:
átcsuszamlanak sor-végeimen-közeimen fájósan,
nehézkesen.
Kevés vagyok nekik, lukacsos, gyenge muzsika.
Esetleges.
Péntek van-e vagy kedd éppen, ahogy morzsolom szét,
ragasztom össze szavaimat,
hirtelen nem is tudom;
azt hiszem.
Rohanvást alkonyodik s hideglelősen fú a
szél,
lezúdul a dombra, hallom.
Már három óra van.
Tűzfényű hidegség sávja fut körös-körül a horizonton,
az égbolt alján merülőben.
Elszámolok hatig. Hétig is futja ma belőlem.
A világegés-fenyegetést festő képzelet úgy feszít ki most,
mintha alibim volna a szorongásra.
S ha nem,
talán csak tapogatódzás az egész, foltok, fejek, napok figuráival,
ha meg igen, mit számít,
hiszen (remélem)

semmiképpen sem
ez a versem-végem;
hátha lehet, hogy nem lehet akármí,
és akkor
nem volt hibavaló annyit povedálni,
rakásra rakást rakva,
lesz még mire várni;
milyen nap is van ma?

A DALMÁCIAI KAVICS

Valaha volt a vágta.
Akkor is vágta volt, ha különben séta csak
a dalmát tengerparton,
kettészelt Csontváry-féle lovakon,
versírás-futás-dadogás –
El-elrévedeztem,
de mindig csak siettem,
mentem magam után;
késésben voltam-e, igen,
mégis megérkeztem-e, meg,
de ma délelőtt, ahogy
léptetni próbáltam egy új vers hátára
kapaszzkodva és ténylegesen,
vánszorgásra telt csak az Isten-hegyen,
s ekkor hirtelen
belém állt és minden tagomban feszített
valami fura leltározási kívánczóság:
soroljam el legalább,
mi mindent is tettem, és mit nem,
hova, hogyan mentem,

mikor így meg-megfeszültem: sohasem lődörögtem,
de sokat bóklásztam, császkáltam, lófráltam is
és csavarogtam, csámborogtam,
most slattyogok csupán,
s hogy mégse legyen mindegy,
elhatározom:
fogom magam, hazacaplatok,
és tárgyi bizonyítéknak (mire is?)
kimázolok egy
'68-ban talált dalmáciai kavicsot,
cifrára persze –
legyen az embernek ennyi
mersze,
ha már.

PARKIZOM

Valami
park-félébe keveredtem,
ösvényei összevissza vittek, míg föl nem
ébredtem-riadtam.
Éjszaka volt, három óra.
Ágyamban parkoltam.
Homályosan világított a lámpa.
A szám kiszáradt,
izzadt a nyakam, bokám fázott.
Kibotorkáltam a konyhába.
Az ásványvizet üvegből ittam,
kettőt-hármat lihegtem, egyet fuldokoltam
hozzá rutinosan,
s csak aztán merült föl bennem,

hogy hol is jártam délután:
 orvosnál.
 És mit is mondott, mim van nekem?
 Mi az a szó?
 Egy név.
 Kínvigyorban tört rám
a fürdőszoba homályos tükrebe pillantva
 az ötlet,
 hogy ez is egy tünet,
 és örülhetek, ha rálátok magamra.
 „P”-vel kezdődik a „kór” neve,
 fölfedezőjéről kapta, három szótag,
 sehol nem találok –
 káromkodom,
 dühöngve visszafekszem, s párnámra
 dőlve próbálok gondolni másra,
 akár a parki császkálásra,
 és hagyom, hogy vigyen az ösvény,
 a hangzás gyalogosan,
 érezzem a vádlimon,
 működik még mint parkon átvivő izom,
 parkizom talán.

PONYVAREGÉNYEM MARGÓJÁRA

Nagy ponyvaregényolvasó voltam gyerekkoromban,
ábrándozó és csináló egyszerre, részt kérő, kapó, találó,
mindig dramatizáló, képzelődő, félő, és most, ahogy
kezdeteimet időlétrám mai fokáról megint szemügyre
veszem, el-eltűnődöm saját ponyvaregényemen,
miből mi lett, és hogyan ment végbe –

aztán csak ámulok, hogy ugyanaz a csupasz konkrét mennyire mást jelent, akkor is, ha változatlanak tetszik, mintha időtlen volna, és hát igaz, hogy amit tudok, nem vigasz, kimondva is csak hangzat, kapaszkodó legfeljebb-alább,

ha egyáltalán; mihez.

Tízéves koromban egy somogyi nagyközségbe költöztünk, és beléptem az úttörőszervezet Rákóczi-ról elnevezett csapatába, beléptem a repülőgépmodellező, a színjátszó szakkörbe, beléptem, magamra vettem, részt vettem, az iskolai selyemhernyótenyésztés vezetője, a faliújság szerkesztője, rajzolója voltam, rajtanács, majd csapattanács elnök lettem, s közben buzgón ministráltam vasárnaponként, jótanulási érdemrendet kaptam, Csillebércen nyaraltam, ősszel eljátszottam A tüsszentő király címszerepét, és még, és még, és főleg,

mindezek közben szinte állandóan olvastam, faltam az élém kerülő könyveket, benne voltam tetőtől talpig a történetekben,

a ponyvaregényekében különösen, és volt választékom; az apámat hetente egy-egy napon helyettesítő vasúti munkás, Kovács Sándor (a „Kútájó” Kovács Sándor) hordta magával, házhoz hozta nekem fatáskájában tucattal a tarka füzeteket, puha táblás, zsebre vágható, sárgás-salátás papírra nyomtatott, lélegzetet elállító kalandokat mesélő, csodálatos regényeket: dörögtek a csípőből előugró coltok, vágattak a cowboyok a prérin; ott olvasta előttem Kútájó sebesen, félhangosan, suttogósan (így is beszélt, az sz-k és z-k helyett zsizsegett); hallgattam, s néztem, ahogy az ócska lapok fölé hajolt, rám-rám pillantott biztatóan, megmutatta, hogy így kell átélni, magunkra venni, átváltozni hősieken: beavatott! bűvös produkciója ma is visszhangzik systerző fülemben, elvegyülve a már kiskamaszként hallott, mélyembe ragadt dallal: „Három aranyás ment a hegyek közt a vízesés felé”, bugiztam rá, már Budapesten a Lenin körúti tánciskolában; „Jimnek súgta Joe,

hárman osztozni nem jó”.

Kútájó regéi, Alexej Mereszjev, Oleg Kosevoj, Kaktusz Pedró
banditakirály sodortak, és én egyre erősebben vágytam,
hogy hozzájuk valamiképpen hasonlóvá váljak abban a
történetben, aminek részese voltam vagy lehettem éppen;

'52 tavaszán,

mikor a csapatvezető és igazgató szavait hallottam:

„Rákosi pajtás azt üzenté, a jó úttörőnek technikumban kell
továbbtanulnia”, megszólalt bennem a

„Kossuth Lajos azt üzenté...” ,

és dúsan göndörödő szőrzettel díszítettem Rákosi arcképét –
aztán üvöltöztek a tanáriban, hogy ki volt az az őrült,
aki erre a dekorációra biztatott, és mekkora szerencse,
hogy a faliújságra föl nem ragasztottam.

Tények és jelentések köreiben bóklászva

ma úgy látom: mindig hajtott,

vitt saját ponyvaregényem, ismétlődtek a fordulatok, és
az angyalföldi, a Rózsák terei kollégiumban, az Üteg utcai
technikumban ugyanazt a darabot adták;

a ponyvaregénystruktúrában,

ha a legalsó szinten és fokon, a legolcsóbb módon is, mindig
megmutatkozott a mozgató erő: *az ember csinálja magát.*

Akkor is, ha a margóra ír – ér?

MÉG VAGY MÁR

Ezt is csak próbálja, és előre nem
tudhatja, mit ér, mire jó (az e?), ha
mondható a-tól z-ig nyomorúsága:
mi van még vagy mi nincs már,
hányféle-forma alkatrésze múlt

ki, hullt le vagy vett fel más ritmust.
Hallja, hogy így áltatja magát most:
„egyes szám harmadik személybe
váltok át”; én nem, s ahogy kételkedve
lépked az utcán, ott is vele megyek,
benne vagyok, hogy a tanúja legyek,
mikor azt gondolja, ha a csoszogó
járás meg az előre hajló tartás
kimutatja (mit?), akkor ő nem az.
Nem olyanos. Úgy vonul itt, mint aki,
ha aktív önironikus motoros is,
kibírja, hát kihúzza magát; akarja,
elhiszi és viszi, megteszi, két karja
lóbáló levegő-evező, s amikor ütemét
kifogja, már azt is kimondja, a nyitja
nem az, hogy hét határon is át kellene
kelnie, és úgy telnie be a hiábavalóval,
mert úgy sem és akkor se; itt és most
csak próbálja, előre soha, semmit nem.

KŐRIS

Az a kőrisfa a kemence
mellett állt, az udvar sarkában,
és onnan mindent látott,
ami megtörtént holdas és
holdtalan éjszakákon, a
menyétasszony vérengzését
is egy májusi hajnalon; a szél
meg a nap barátja volt,
a kövesút melletti nyírfáké,

feljűk dűlt a drűtkerítés fűlűtt;
furcsa, nem? kérdezte tűlem
az útkaparű: egy fekete kűris.
Magasan hordta magát
az almafűk, szilvűk fűlűtt,
a kemence fűstje nem bűntotta,
a szemkűzti dombon komoran
uralkodű, villűmsűjtotta tűlgy
tetszett műg ennyire nekem
tűzűvesen; integettek egyműsnak
megnyűlt őrnyaikkal szeles
naplementűn, jűl emlékszem;
mikor egy karvastagsűgű őrga
elszűradt, apűm vigyűzva, a kis
piros nyelű fűrűsszel leoperűlta;
keműny, mint a csont, mondta,
őrzed? őr eltette a kamrűba,
a kűposztűshordű műgű;
jű lesz ez műg valamire.
Lett-e? Nem tudom; talűn.

IDÉN AZ ŐSZ

Idűn az őrsz,
ahogy szűnes akvarelljeit kiűllűtotta-rakta! –
Ilyen kűpeket
eddig műg nem lűttam
űvenkűnt isműtlűdű tűrlatain;
talűn nem is
variűciű a rűgiekre,
bűr azok is itt vannak,

a napsütésben fölizzó vörös
vadszőlő-levelek lobogása,
a diófa-lombok és platánok
világossárgába
hajló gömbjei –
és akkor, de nem is;
már közben, körül és kívül-belül,
vele szemben, ellenére:
a közérzet mintha-lénye,
szavaimat is széttaszigáló
ötletei,
fölpuffasztott CÖFjei
(annyi csúfos múltbeli bukás,
belevezés
kérő, könyörgő és fenyegető tapasztalatát
semmibe véve, föl sem fogva, szétgányolva),
nyomakodtak elő:
megnyílt az igénytelenség új idénye
(tart már, eláraszt),
az egész közös térség annyira idétlen:
nincs mit fölismerni, tudni, semmi új már róla,
klisék kattognak fölgyorsulva,
meglódul tömkelege,
benne kapálózva
a sárga-piros lombok látványa is nyomaszt
idén ősszel.

TALPALATNYI

Nem akartam vasárnap délután,
hazafelé jövet a hegyen át, fölszedni azt a
különben évek óta nézdegélt és talpammal súrolt,

simogatott, testsúlyomat is készséggel viselő,
gyerekkori kavicsaimra emlékeztető kilós követ –
valahányszor arra császáltam, ha nem is érintettem,
jólesően gondoltam: a hátát földomborító
barnás szerzetet szobámba szállítom egyszer,
és szóvá teszem őt magát.

Alkonyodott, mikor közelébe értem.

Mozdulni láttam. Erre lehajoltam, fölmarkoltam.

Vittem; jött; mentünk. Örült a költözésnek.

A könyvespolcon meg úgy foglalt már helyet, mint
aki célba ért, megmenekült. Néztem.

November vége volt, szerda vagy péntek,

gyorsan sötétedett, fölkapcsoltam a villanyt.

Történt az este mindennapi egyértelműséggel.

Próbáltam átélni jelentéseit.

KOPÁS-KODÁS A KANAPÉN

A bútor huzata sötétlila, inkább kék,
és ahogy elnézem ezen a hirtelen
kifényesedő novemberi reggelen,
látom, elég kopott.

Ülök ott,

mintha útszéli padon, a bal sarkában,

a keleti-déli ablakos szoba télies

világosságában kiegyensúlyottan, és

nem kérdezem, mihez képest elég

vagy minek kellene és hogyan

lehetne még lennie;

de ebbe most itt nem kapok bele:

milyen kopás-kodás is volna,

kapás és adás az egész,
nem tudom, de a lüktetés,
érezem, még megvan, fel-felhangzik
a szavakban, s mintha a kezemmel
húzott vonalakban is olyasféle élne.

AMPLIFÓNIA

Hallom, ahogy mondom,
működik a fülbe valóm,
jöhetnek a hangok ide
szabadon, nyersen, tövestől,
bármi van mögöttük, alattuk és körül.
Az ember örül, jólesik tudnia,
a kütyü nem együgyű, hallatlanul
készséges: sem a hangok színeiben,
sem a térségben nem válogat,
sötétben és fényben egyaránt
figyelmes a fül iránt. Belső-mellső
rímekkel játszik, áthajló hangzatokkal,
vonóval húzkodja vonalait; a szolgáltató
Amplifon meg, mintha szimfónia szólna,
de attól tartok – néha félek –,
mivel nem tesz különbséget,
megeshet, hogy a hangok
erejét, arányát ki- és megfordítja,
vagy összekeveri, minden
mindegy
neki.

PAPÍRSZONETTEK

Kezemre játszol

De jó, hogy kezemre játszol, te papír!
Fogékony vagy és oly puha (toalett),
s ahogy fölítatod képzéseimet,
senki se mondhatja ránk majd, kínos manír

a tettünk, mert akvarellt lavírozni
hátadon s képre várni: topa abszurd,
és ha mégse (mégis), mint a vaktyúk
szemének a látvány, az is csak: annyi –

Elkövetőd persze fogja magát és
siet kirukkolni veled szonettként,
s ha már így esett, rávesz, hogy kunsztozz,

hasonlíts a bimbózó hibiszkuszhoz,
azt nézi ő is, s újra meg újra: ír.
Érzi, hogy kezére játszik a papír.

Tenyérnyi

Olyan kétesnek véltem mostanában
az úton-útfélen felszedett kövek
képhordozó szerepét, mert a követ-
kezményeik szerint: bármit pingáltam

rájuk reménykedve – teljesen mindegy
volt, nem lett semmi könnyebb. Nem gond többet.
A kézre álló papír finom ötlet,
eleve könnyed, s használhatom mintegy

a hang és szín néma felelgetését.
A lány felület, mert populáris és
simulékonyosságát ős-elismerés

védelmezi, alkalmassága létét
semmi gáncs nem sérti – igaz a hír.
Megoldás lehet a tenyéryi papír.

Szalvétázás

Mert a papírszalvéta a planéta
ezer szögletében megél, probléma-
megoldó készsége a rápacsmagolt
képszerűvel s a rímtelen szonettel

fölér a toalettre kent spontán mű
világmegváltásra játszó látványával.
Anyaga lenge, fátyolféle, könnyű,
bánni vele nehéz, mintha tonnás

súlyt emelnél. Mégse hidd, hogy a mohó
szalvétázás egyszerű agybeázás,
mert ha úgy esdhetek, hogy ecsetelek,

kezemet a véletlennek nyújtva,
láthatom a végtelen arcvonalát;
tekeredik a szavakkal és tovább.

ARCVONALAINK

René Margitnak

Alkalmi, de nem talmi tán ez a szöveg,
s mert Margité, marginális se lehet:
realista hírvivő légy, te szonett.
Mondd, hogy öleli az ifjat az öreg,

s örül, ha úgy érti vonalaimat,
ahogy én: kapcsolódni próbál ma mind,
de nem a mindegy szerint nyüzsögnek, mint
nemtelen szél a pünkösdi ég alatt.

Pontról pontra pillantva is jól látni:
hangzat s képzet most születő elegye
kolorista vágyakkal elkeverve

és összepacsmagolva: nem akármí.
Elmondható-e? Papírmunka, tudom.
De hova visz a festett arcvonalon?

*

Hogyan lehetne ez a szonettezés,
mint a festésre alkalmatlan, vékony
papír szomjúsága, olyan hatékony
módszer: rálátás és belemerülés?

Kukában lelt csomagolópapírra
készült festményem szabadító írja
az ősi versformát is felülírja,
én meg máris boldogan szabályt szegek.

NEM SEMMI MESÉK

AHA

Aha, hát megvagy: „A”.
A hangzók élén, mindenekelőtt állsz,
tied a *valami* dicse a *semmivel* szemben,
bár mióta a filozófusok rákérdeztek,
miért te vagy és nem a másik,
mellőzve, hogy a különben zseniális
ötlet sem létezne, ha a semmi volna,
a viszony kissé ingatag, kínosan tisztázatlan,
de van, s ahogy most
hangzóim tarka mulatságát „A”-tól „Z”-ig elindítom,
erre a nem semmi valamire alapozok.
Ha ez a világ teremtett, s nem keletkezett,
a kezdeményező Akárki
bármilyen egyedi művet is alkot(hat)ott,
a létrehozás közben vagy után módjában állt változtatni,
újrakezdeni akár,
ha elégedetlen volt tetteivel;
ezért is tetszik nekem a Talmud meséje,
hogy Isten huszonhatszor kísérelte meg a teremtést
és huszonhatszor zúzta halálra művét,
s mikor látta, hiába, hagyta,
„bízunk benne, hogy működik!”
Én is bízom
meséimben, és a fülemben visszhangzó
magán- és mássalhangzók
valamijét mintegy lekoppintva

akár huszonhetedszerre is állítom:

aha,
ez itt az „A”,
s máris tarhatok tovább,
az „Á” felé.

A MÁSODIK

Csak rád pillantok és megzendülsz,
a mélysötét vagy maga,
két létralábon villogó,
mintha nem is másodiknak
látnálak a sorban,
„Á”,
te kihagyhatatlan;
ha árnyék lennél, fodrozódó figurák közt,
tolongó tömegben,
akkor is te volnál,
szabadon ámulnál,
ezért aztán
képzelt kalapom előtted nyomban meg is lengetem,
mert nekem
ugyanaz a tét ma, mint tegnap volt,
semmi más:
lesz-e folytatás?

TIPP-TOPP HANGZATOK

„A”-tól „B”-ig eljutni,
mit jelent,
ha valamit is, egyáltalán?
Attól függ, persze,
mekkora mersze
van az embernek, ha beugratja magát,
s a tipográfia és kalligráfia mentén
mondvacsinált,
tipp-topp hangzatokra játszik,
de akkor is
kérdés marad:
miféle „B”-hangzót
szeretne táncba vinni,
brutális bronzból öntött
vagy banális banánszerű
a hordozó szó teste,
melyben létezni képes
a „B”-je,
kétes,
egyszerre absztrakt és figurális
formákat asszociálva.
Vigyázat!
Könnyen visszatetsző mutatványba lökhet
a festett papírból tépett,
találomra felkapott bombasztikus ötlet,
s már be is zárhat a bolt.
Igaz,
nem ezen áll vagy bukik
a vers-mivolt.

CÉLC

Nem az élc a célom,
cikkben a cakk,
gúnyában a gúny,
holmi cafrang a kacagány
vagy a kacabajka körül,
s nem vagyok versenyben a léccel
sem,
hogy átviszem-e. Az ember lelével
inkább, nem ostorozza lovát,
ha túl sok a céció,
és nem jön a végszó,
elunja.
Ilyenkor
fogja magát és előkapja
a csizmaszárból akkor is,
ha nincs meg rá
az ok,
rátölt és *lomhán szipákol*,
közben oda se néz,
így is megvan, elérte,
pompás, hogy a „C” a célce.

NEM A GÖMB SZÜLÖTTE

Csikog és csuklik csak,
csempe csiricsárénak
tetszik
(már akinek), mikor
cselesen csacsogni próbál

és mindennek mondja magát,
a semmi szóvivője pedig,
csálé,
felkapaszzkodott locsi-fecsi csupán,
csörgőket ráz,
csupa frász
csörömpöl körülötte,
a „CS” nem a gömb szülötte,
irtózik
a csöndtől,
de fogalma sincs róla.

EPEDA

Taszít
az új társalgási klisé, a
„mi a pálya?”,
lépek a szavak mögé, állok alája,
darabokra bontom.
Álom lapálya nyílik, nyí a táj,
mindene fáj akkor is,
ha elképzelés csupán,
csupasz hangok nyöszörgése,
egy házilagosan gyártott,
kockaformájú papírdobozból.
Szürrealista fikció
filmképei alá dobhártyát repesztő trió
muzsikál,
egy dömperen utazó,
kimerülten érkező,
nem épp valamire,

de nem semmire
ácsingózó figura,
a „D” hasában,
hol máshol.
Nyár van, tikkasztó meleg,
hőszünk majdnem eleped,
belebotlik egy epeda
nélküli ágyba,
filozofikus hepehupába, matracba;
az lesz talán (neki) a pálya.

MADZAG

Madzagot kötök a „DZ”-re,
de finomat, puhát, és nem a nyakára,
derekára vagy a bokájára,
mintha uralni akarnám,
hogymikor,
ha szükségem, kedvem, szeszélyem
úgy kívánja,
magamhoz ráncigáljam.
Ezt az egyedi kettős hangzót
különösen egy kétszótagú kifejezés
közepén kedvelem,
amit az öt hangzó jelent nekem,
s nem csupán értelmileg,
mert leggyakrabban akkor talán,
ha a versírás belső útjait, módjait, irányait
és még százféle valamijeit csak
kapizsgálom, mint most is itt,
mikor úton vagyok már

reményem szerint a létesülés
felé:
horgomra akad a megoldás.
Jó ezt kimondanom,
ismételnem akár;
a madzag kézre áll,
simán odavezet,
az ember tapogatódzik,
s pedzi már, hol és hogyan volna jó
tovább.

KIDOBÁS

'55-ben,
mikor meglett a bordó, szivacstalpú csukám,
az első szombat esti bulin,
a Fémmunkás Kultúrotthonban
átélhettem a dzsessz
erejét, hevét.
Az akkoriban csúsztatásnak nevezett
lábremegtető stílusban jártuk,
és néhányan, a legjobbak,
a kidobásos figurában hágtunk a tánc csúcspontjára,
bár tilos volt, jampeckedésnek számított,
a Fémmunkásban is táblák figyelmeztettek körben:
KIDOBÁS NINCSEN!
A kollégiumban villanyoltás után
a magunk eszkábálta rádión hallgattuk a dzsesszt,
gyakoroltuk a csörgést, ráztunk és egy-egy amerikai számot
a sajátunkénak éreztünk.
Glenn Miller zenekara nekünk

játszotta a Csattanoga csu csu-t,
s most, ahogy a „DZS”-vel újra hallom,
a „kidobás” jelentése és jelenete
vetül elém belül,
képzeteim filmjét forgatja védhetetlenül,
a valóságot meg
a szorongásos képeket egyszerre mutatja:
táncpartneremet a pozán rikoltására
kiperdítem,
mire két rendező két oldalról megragad és
kipenderít
engem az angyalföldi éjbe;
lehet, hogy (átvitt értelemben) minden mesének
ez a vége?

E-DAL-E?

Nem e-dal e dal még, de
az lesz,
ha fent lesz a neten;
majd ki-kenem-fenem
cifrára vagy
világosszürkébe mártott
sötétszürkével, ezüsttel bonyolítva,
begabalyítva, nyitva-zárva
a sohasem volt,
imént lett, most készül, már meg is van
írást,
absztrakt-személyes dűnnyögésem képét,
nem titok,
s így e dal úgy lesz az „E” dala,

mintha dallama
kezdeteimtől hangzana,
adná magát,
nem akárkinek-minek.

ÉPPEN HOGY ÉPEN

Éppen azért, hogy épen
vihessem át valóban,
s nemcsak átvitt értelemben,
hangzómat egy ékezettel,
megvesszőzőm
fél kezemmel,
és máris él,
élesen különbözik
kimondva
az „É” –
Hallod-e, te,
élesecske,
ugye, azért
ékeskedsz és
részesedsz te
mindenféle
résben, jóban,
megtartóban,
rójátszóban,
vad vagy szelíd
virág vagy te
kertben, völgyben,
hegyen, réten;
itt meg konkrét

egyetlen egy
személyben fel-
forrósodó –
hogy pont engem
részteltessél;
ez itt a nyár,
érzés szerint
ősi nyolcas,
négyes kering,
sorrendben a kilencedik.

INSPIRÁCIÓ A TERMINÁLBAN

A repülőtér termináljában
írom ezt,
és feldob
a versszülésre alkalmatlan alkalom,
mintha tényleg lenne benne valami
véletlen kínálta, átlényegülő elem,
s mikor a térségen keresztül-kasul átvilágító
elektronikus reklámhirdetések egyike
percenként kétszer hozzám fordulva kérdezi:
„Önt mi inspirálja ma?”,
azt válaszolom,
ó,
hát ez az egész!
Téma és motívum
összejátszhat ezerféleképpen,
de a valami bármi semmiképpen nem lehet,
az „F” például, mint fürge halef
vagy fényes fejsze,

„G”?
gondoltam,
már a gömb is erre csábított,
mert nem találtam rá (és azóta sem) hasonlatot.
Ott lebegett
a tenger meztelen háta felett
az égitest,
és fénypallót fektetett...
inkább szőnyeget, maga elé, fölgyorsult.
Elérte a partot, a házat, az erkélyt.
Hajnali hat óra volt.
Ilyenkor mintha át lehetne menni
a vizen.

A MÁSNAPI ELŐADÁS

Másnap
már ötkor talpon voltam,
a tenger felől áradó szél és víz morajlása
riasztott-e fel, nem tudom;
szétrongyolt felhőhadsereg
menekült a tenger és levegő hullámainak hátán,
végítéletnek engedelmeskedve,
óriások leszakadt test-részei,
lábak, szárnyak, fejek
húztak át feketén,
aztán elpirosodtak
tűzben és vérben,
a nap-gömb előző napi színpadán
gyötrően gyönyörű
díszletek között-fölött-alatt

robajlott az előadás –
a „G”-hez ragasztott „Y”,
a „GY”
ebből kifejezhet-e bármit is?
Lehet, hogy elsodort a még sohasem látott afrikai szín-tér?

HANGSÚLYHALÁSZAT

Kiültem az erkélyre,
hogyan jobban lássam,
mikor a „H” is beáll hangzóim
társaságába és dalol vagy papol, netán huhog;
bármit is csinál, hagyom.

Az augusztusi
heveny napsütésben
becsuktam a szemem,
s mindjárt el is szundítottam,
vagy mégsem, mert láttam
és hallottam közben,
hogyan „H” a hanghorgász
és a
látvány párosáról szólózik,
s hangsúlyozza:
a hang súlyát a kolorista...
Erre aztán megnyugodtam,
s ellazulva hallgatóztam,
hátha megtudom,
mi az értelme tartanom
nem létező horgászbotom.

PONTATLAN

Az „l”-„í” különbsége
az én hallomásom
szerint más,
mint ami
más
testvér-magánhangzókat,
például az „U”-„Ú”-t illeti.
Vidám a hangzóm és kicsi,
hiába ugyanakkora,
pontatlanul is az,
ami pontosan,
úgy, ahogy
most itt
van,
a
jelen pillanatban.
Rövid és filigrán,
fénylik, mint ama tű foka,
mikor előtte topog a teve,
és azt mondja:
át kell mennie,
az én betűm meg, miközben felveti fejét,
megértően inti a merész tevét:
Ne légy konok!
Az átmenet itt kissé
nehéz lesz neked.
A tűmászás komoly dolog.

KONYÍT, VONYÍT

A hosszú magánhangzók
hossza,
az az ív, amit az író vagy beszélő
a magasban vagy a mélyben produkál,
személyes.
Az „Í”-hez címszóként kapcsolt
két kifejezéssel is ezt szeretném
pendíteni itt:
konyítok a versíráshoz annyit,
és szófacsaró, nyelvöltögető
artistaságban
is jártas vagyok annyira,
hogy ez a -nyit
és -nyira együtt
átlátható legyen,
próbáljunk akár a régi nótára lazítani,
ne a kényszer vigyen csak, vonyítani,
mutatom itt is, hogyan csináld!

JAJ

Jaj,
ajjjaj,
az a baj,
hogy a „J”,
ha egyszer jaj-
gatni kezd az ember,
vagy a szél vagy bármi
némi-nemű más,

mintha már

nem is

le

het-

ne

le-

meg-

állni,

mert a saját súlya, az állati

viszi le, húzza össze, nyomja szét és be-ki, át,
cibálja, löki bele, le a vaksi mélybe a jajgatót,

taszigálja

a tahót és

az angyali

érzésekkel

megvertet

egyaránt, hát kérdezem:

a „J”,

a jó meg a kék

elején-végén hangzó

ugyanaz,

mint a jajgató?

KÖZÉPEN

Két szélső közt

középsőnek

lenni komoly szerep,

s a „K”

tettekre buzdít,

ez is lehetsz meg az is.

két rész egy egész,
hajlé
kony
összekötő,
tiéd a hajtóerő.
Középen éppen:
ma könnyű.

Ha
kétfelől fedeznek,
nem kell nézned
sem erre, sem arra,
csak előre,
hamar elérsz a
legelőre,
megnyered
a versenyt.
Minden módon,
áron boldogulhatsz,
mert jó alkusz vagy,
ide is, oda is hajlasz
mintegy,
neked minden mindegy,
nem kérded, mi az.

ELEM

Elemi elem,
s ahogy megemelem,
lehetőség az „L” talán,
hogy
megérintsek legalább

valamit
a semmivel szemben,
s mert szabad vagyok ezen a szinten
és ebben a körben,
megteszem –
máris tenném-venném, vinném,
a konkrét nevét
ritmusba raknám, rímbe szedném,
megszületne,
sor alá sor
gördülne
középre
zárva,
kibújna a tojásból,
a körülírásból
megírás
lenne, lehetne,
láthatóan,
olvashatóan
valóra válna
a
lehetőség
halála.

LYUK

E itt a „LY” helye lenne,
de
az előző „L” után csak lyuk
lehet.
Belebukott a képzelet(em).
Jöjjön hát az „M”.

ELÖNTÖTT

A dalmáciai szigetvilág
közepén,
Murteren,
az emberen
előmlik valami édeni életöröm,
s ha az előntött én vagyok,
képzeletem
az „M”-et
máris a tájhoz kapcsolja:
az öböl karéjában leng a
szél taréja,
a hullámozó tengeri test, az Adria,
óriás-önmagát a mederben rengeti,
s a vizes homokban finoman földomborodó
vonalak végtelen sorában
kirajzolja, versbe írja
a működés metafizikus jelentéseit,
s ahogy ülök
félíg a földön, félíg a vízben,
félmeztelen, nem félem,
mert érteni vélem,
mi történik velem.

TUCATNYI

Nem és nem és nem!
Ebben nem!
Abban sem.
Most, ide, ezt, így: nem.

Azokkal meg ezekkel, ilyen módon semmiképpen,
semmit nem.
Sajnálom, de tényleg nem.
Elvileg-világ el veled,
gyakorlatilag.
Nem vagdalózom.
Nem a nincs a céloom.
Nem azért mondom így,
hogy megtudjam,
hogyan.
Nem is mondom.
Tucatnyi
„N” hever valami
porondon.
Tovább!

NYAKTEKERÉSZET

A Nyegle, a Nyápic és a
Nyámnyila
a Műnyű nyalka árnyai,
az egyik nyögdel,
a másik nyihog,
nyámmog a harmadik:
a nyelvük
egyként enyves,
s mert
elvetnek minden
elvet,
tetteikben az ellenkező is elmegy.
Nyakra-főre nyílnak,

nyakigláb nyárspolgárok,
nyilván nyolc nekik,
kit, miért, hova,
csak „NY” legyen.
Nyalják-falják is
egymást szüntelen,
nyúlszórkalapban,
ezt képzelem és
hallom, ahogy
nyikorognak
a nyelv és az ész nyers nyílásában,
nyerő nyelvművelők,
szótárukban egy ó-modern
formula a kedvenc:
„nyaktekerészeti mellfekvenc.”

RÖVID S HOSSZÚ

Itt a csupa
pihe-puha,
tisztá csupasz jó!
Susogó suhogó!
És mindig olyan
(milyen) porhanyó;
mint agusztusi hő fogad be,
dajkál, becéz,
áthengerít,
fényes hullám,
lecsendesít,
most meg éppen
föl és fölsodor,

s mindenképpen:
megint újra jó.
Mintha
lágú és langyos,
lakott-lankás
selyemtakaró
volna a való:
dimbes-dombos,
hímes-rímes, kék vagy sárga,
simasága
hajlékonyan
át meg átnyúl,
két pont között
testiesen
össze-összeköt
és mikor odaér,
súghatom, hogy még és még.
S ez már az „O”-„Ó”!

UTAS

Szeptember van, fel-felhördül a szél,
késő délután a hegyen
felém tart egyenesen
(vagy csak képzelem?),
egy méteresnél is nagyobbra nőtt,
kiszáradt növényi konstrukció,
száraz, tövises, gömböcskék,
penge-éles levelek;
gurul a fennsíkon,
csipkebokor ágán elakad,

s ahogy kiszabadítom
(de hogy miért, nem tudom),
a tenyeremet összevagdossom,
véresen surran tovább
a különös mobilszerkezet,
de hiszen ez
az ördögsekér –
már értem a nevét,
mintha csakugyan tartana
valahova;
az „Ö” kedvéért
sem leszek utasa.

SZÖVEGSZISZERGÉS

Ez csak távoli
szövegsziszergés lesz itt
(mert különben az „Ö” nekem
félévszázada egyetlen személy):
betűkkel jelölt,
közismert hangzatokkal
megszólaltatott konkrét zene,
s ha tokkal és vonóval
együttműködve okkal
véli magát sokféle-forma
muzsika profi zengetőjének,
én tudom,
akkor sem képes mindenre;
nem igaz, hogy magyarul: „A”-tól „Z”-ig,
bármilyen kifejezhető így,
személyre szólóan.

Már a jelentések sávjában is nagy a homály
és a képzettársítások erdejében
bármilyen lehetséges.
Ugyanakkor:
mert az előregyártott elemek
konkstruktív variációja végtelen,
hozzáadni valami sohasem volt,
meg nem nevezett hangot,
egész hangsort akár a versben
mindig lehet;
legfeljebb a kommunikáció határfoka
lesz bizonytalan,
a szöveg pusztán önkifejezés,
független l'art pour l'art fogalmazás.
De a versírás maximuma nem ez.
Hanem?

PÁRÉ

Pikk-pakk:
ez nem szenilis plakk.
Nekem a „P” inkább piros,
leheletnyi papirosra pingált
antropomorfia,
emberfia-képe,
bámul az egészre,
présre és a résre,
kezes kifejezés.
És sohasem elég.
Luxus és menedék,
param-param páré

parádé valami peremen,
és akkor is igen,
ha nem.

REPESZ

Az „R” hangzó
mint riasztó
szól most bennem,
kerreg-berreg hirtelen.
Összekapom magam:
ki az, mi az, mit akar;
roszog a falban, dübörög az utcán,
a levegőt is megrepeszti.
Hétéves voltam '44-ben:
a tenyérszíj bombarepeszt
meg a repülőkre
kilőtt töltényhüvelyt
(a pályamunkásoktól kaptam)
együtt őrizgettem,
az iskolába vezető erdei út mentén
bodzabokor tövébe ástam.
Senki nem tudott róla;
azóta sem.

Jó volt, hogy tárgyilagos
tényként léteznek, számíthattam rájuk,
valahányszor elmentem mellettük vagy
szűrőpróbaszerűen meggyőződtem,
hogy csakugyan;
egyszer sem kellett csalódnom.
Mi lett velük?

Talán most is ott vannak.
Az a helyük.

GPS

Sisegéstől sziszegésig
mi minden meg nem
történik!
Hogy lássam a részleteket,
nyomban útra kelek.
Bekapcsolom hát
GPS-emet,
ami
úgy van nálam már jó ideje
beállítva vagy fölhangolva
(s a kettő egyre megy),
hogy az „S” és „SZ” között
ha lenne még egy hangzó,
alighanem arra
mutatna,
a jelentések előjelébe
semmiképpen se avatkozna,
de a nyitó mondatot
bizakodva
megismételtetné végül:
„Sisegéstől sziszegésig
mi minden meg nem
történik!”

TÁJKÉP

A Kis-sváb-hegy
nyugati lankáján
kétemeletes vadrózsabokor
között
tavasz óta áll egy fekete, köznek kitett,
műanyag karosszék.
A támlán fehér olajfestékkel mázolt felirat:
„Ne lopd el! Ne törd össze!”
Az ülőkén pedig:
„Gyönyörködj a panorámában.”
Amikor először láttam az optimista objektet,
pesszimista fogadásokat
kötöttem magamban,
hogyan hány napot, netán hetet ér meg a szék,
és most kétes grimasszal
mondom:
nem számítottam ilyen jó eredményre.
A jövő iránti bizalommal telve kérem
a tájképet „T”-hangzóm hordozására.
Lehet-
séges-
e?

KÖLTÉS

Nem akar megkedvelni
a „TY”,
vagy én nem tudom
körömbe vonni, hiába cibálom,

kínálom,
 hogy
 tyúkhúron is
együtt pendülnék veled,
 perdülnék valami
 metafora-táncba
 vagy mibe;
de mostanáig egyikbe
 se ment vagy fért
 bele,
kreálja itt nekem az affért,
mint tyúkeszű, tyúkszemű
 lötty-pötty!
 Úgy csinál,
 mintha feladat volna.
 Végül feladom,
mondom fenyegetően, putty,
 majd jól kimaradsz:
 sitty-sutty!
 Így van.
 Nincsen.
Elköltöttem rá minden
 fityingem.

UGRÁS

Ugye, hogy így
 és ezt,
és már azért is eleve,
mert nem tudom,
 mibe:

képzelt vagy tárgyszerű?
Vagy felemás?
Önkéntes és kényszerű
elege,
de minek?
Szóval: csak
bele és bele?
Bekebelez-e
vagy én
belezem ki,
dehogyan is
mindegy,
akármilyen bárkinek mégsem megy el,
viszont ha igaz, hogy
kitérni nincs
mód
a válasz elől,
akkor csakugyan ugrani
kell – az „U” szerint.
Aztán meglátjuk, mi lesz.

ALLITERÁL

Aúúú, te, hú!
Forró és sötét
az „Ú”,
előbb kétfelől fölmered,
aztán eldőlt és rám ijeszt,
fáj és szorít,
még megnyomorít;
fönn

az a ferde vessző,
és a nyitott szájon visszatetsző
hangzatok sora bűg,
mind valódi, mert
hazug, ha zúg, ha
nem.
Aztán elmegy, én meg
persze vígan hagyom,
s ahogy távolodik, halkul,
átalakul dala;
már panaszkodik szinte,
mint gazdátlan kutya
éjjel, úgy tutul,
s ez is fáj:
másként-e vagy ugyanúgy?
Nem kérdeztem,
de a hangot most is hallom,
bennem perceg, mint fában a szű.
Alliterál.
És szomorú.

KUKACVIRÁGOK

Az „Ü”-re
asszociál,
ül az erkélyen, s mint hajdan,
papírra golyóstollal ír;
örül, hogy ülhet és írhat,
süt a szeptember eleji nap.
Ülés, sütés, örülés a téma,
rég motívumok ágálnak benne,

de akad új is:
megszólal most,
diszkrétén
felberreg benne egy csengő;
összerezzen,
de
alig telik el pár másodperc,
felnyög,
nem tudja elolvasni, amit
a papírra kapart;
bámulja hát a vadon nőtt
kukacvirágok cifra pompáját
(a szél fújta ide magvaikat),
az ültetett virágok őszre
megritkuló sorában
kigyúlnak évről évre
piros, sárga és lilába játszó
lángjaik.

KIMONDANI

A
hosszú „Ű”
szúr, mint a tű,
zöld, mint a fű;
a nyű meg rág,
a tetű rúg,
de hű a hajhoz
és fejbőrhöz;
hű, hogy csíp!
Csip-csup ügyekre persze

ne adjon az ember.
Tengernyi baj árad amúgy is,
űz ki az üres űrbe.
Állj meg és tekints szét,
fülelj, a
konkrét
hangzás
és a
látnivaló, ha látni,
valóban áthatja egymást,
kimondani is jó:
egyszerű úgy a gyönyörű,
mert gömbölyű,
s ha játszik hozzá
egy mélyhegedű,
a derű,
már létmaximum.

VARÁZSLATAIMRÓL

Vége itt a „V”, és ez még
nem a vége,
belemarkolok űstökébe,
megnyűstölöm,
ezüsttel átszövöm,
belekapaszodom.
Varázsolni vénen is nyílik alkalom,
s a mutatványokat,
hogy el ne felejtsem,
rögzítem itt menten.
Trükközés vádja nem érhet,

kellékeim kilétét is sorra fölfedem.

Első a zokni.

Megtalálni

a bejáratát lábbal, derék-munka,

fölcibálni már könnyebb,

és a lyukak közt tévedésre hajlamos

cipőfűző uralása, megkötése is

látványosabb, mint ami intellektuális

mögöttesének fokából következnek.

És ez elmondható az ing-gomboknak,

különösen a mandzsettákon lapuló

egykezeseknek helyre tereléséről,

vagy az óraszíj

bújtató alá tuszkolásáról ujjbeggyel.

Varázslataim

testem más tájain

ugyanebben a szellemben

működnek, idomulva ahhoz, ami van,

mintegy multi-kulti-funkcionálisan,

a praktikum és az önszórakoztatás

ábrándja szerint.

AJÁNLAT HELYC SERÉRE

A „Z” hangzó

még a múlt század vége előtt

beköltözött a fülembé

és ma is ott időzik és zik-zik,

zizereg állhatatosan.

Hiába kecsegtetem, hogy kívül tágasabb,

válaszra se méltat,

marad,
az orvosok szavára
sem ad,
bizonyára
jól érzi magát, hasztalan intem, kérem,
ripakodom rá ripacsként,
most már elég, még megsüketítesz!
Úgy tesz,
mintha nem hallaná.
Káromoltam is már, az sem hatott.
Ma aztán, itt, éppen most:
új megoldás ígérete világolt fel bennem,
följánlok a zizergésnek
fülem helyett
másik helyet;
kiírom, beírom és reménykedem,
ha nem is tudom hirtelen:
miben.

EGY PIACI PADON

A Fény utcai piacon ma délelőtt,
úgy tizenegy körül,
a hentesbolt melletti fehér padok egyikén megül.
Fehér rövidnadrágos,
trikós, szandálos, majdnem kopasz,
persze, hogy én vagyok az,
voltam ott az embersűrűs terepen,
s ahogy bámultam a nyüzsgő jövést-menést
és verset képzelegtem,
átlebbent rajtam (alig),

amit megnevezni, tudtam, nem tudok,
körülni vagy közelébe férkőzni sem,
de tapasztalataimból biztosan adódik:

mennyire reménytelen
kétezertizenhárom nyarán;
ha neki is vágok, lám, csak kerülgetem,
és ahogy haladok előre vagy merre,
egyre nehezebbnek mutatkozik.

Nem semmi meséim
záró darabja ez a zszegő „ZS” nyakába
akasztott szöveg így hogyan is lehetne?!

Dühöt érzek erre és dacot,
ahogy a Fény utcai piacot
nézem a fehér paddal, magammal,
aztán csak leírom ide:
jó volt nekem ott ülni

és

érezni, hogy helyemen vagyok a többi
kezes-lábas, levegőt ki-be járató jöttment között,
egy voltam, vagyok közülük.

A SZARKA ÉS A SZARKALÁB

(Liget, 2015)

SÁRGARÉPA HERCEGNŐ

Sárgarépa hercegnő,
mint a mesében,
átugrott a kerítésen.
Éjszaka volt,
Sárgarépa hercegnő fázott,
aludtak a sisakos,
kardos tulipánok.

Sárgarépa hercegnő
akkor visszanézett,
szeme az elhagyott
mesekertre tévedt,
de zöld szárnya,
piros lába
vitte már az éjszakába –
feje fölött szalagokat,
csalogató csillagokat
röptetett a szél.

Sárgarépa hercegnő azóta
nem lehet a mesekertnek,
labdarózsa-rengetegnek lakója,
mesekertből megszökött,
konyhakertbe költözött,
maradna is, menne is,
öröm ez, és bánat is,

bújtasd el, ha látod:
éjjel-nappal keresik
a kardos tulipánok.

ÁLOM EGY SZENDERREL

Ez a kacsafarkú szender,
ejha, nézze meg az ember:
ámulhatunk, hogy mit csinál.
Nytított ablakon nem beszáll?
De... Pöndör nyelvét kiölti
rám, úgy lebeg... Milyen merész!
Talán csak nem rózsának néz?!
Hej, te szender, ne bolondozz!
Keress ahhoz más porondot.

Fejemet ne véld tánchelynek,
fületem se lány kehelynek,
nektárt onnan nem szippanthatsz.
Húzz el, kérlek, ott az ablak!
De a szender csak nem tágít,
lebegteti szárnyacskáit,
fut az idő, este van már.
Kedves lepke, szundíthatnánk.
Álmodhatnál, s veled én is.
Annyi minden megtörténik.
Vagy csak képzeled az ember?
Maradt reggelig a szender.

UBORKA-DAL

Petrezselyem petrencében.
Bolond világ félfektében.
Kapor Klára sír magában,
ott lakik egy uborkában.

Hét törpe jó mind-mind bátor,
egyikük sincs puha fából.
Mese mátká gyöngyök, álom,
átlibbenünk hét határon,
selyemfűből lágy petrence,
hogyan tehetnék kedvedr?
Mintha gonosz nem is volna –
most szólalj meg, zöld uborka!

TAVASZI TÖRTÉNET

Szervusz, mókusz, szólt a krókus,
tavasz van már? Te mit gondolsz?
Ugyan, krókus, így a mókus,
minek ez a hókus-pókus?
Mit kérdezel? Nem hírt hoztál?
Talán meg is náthásodtál,
vagy pösze vagy, pici krókus,
mondd utánam szépen: mókus.
Pösze, te meg pisze, mókusz,
vágott vissza a kis krókus.

Napestig így viccelődtek,
zöldült a hegy, rügyek nőttek,
a mókus bukfencet vetett,
a krókus azt mondta, remek,
és barátok lettek, tényleg.
Tavasszal ez megtörténhet.

KÖTETBE NEM KERÜLT VERSEK

A SZITAKÖTŐ TÁNCA

Levegőbe lóg a lába,
mégis milyen vad a tánca,

le-föl siklik, fénye zizzen,
ide villan, oda libben.

Cikk-cakk pálya, merő bukfenc,
nézed, szédülsz, majd átbillensz

sarkadon; a szárnyas táncos,
képzeleted hív, határos

fűvel, fával, tűzzel, vízzel.
Ez a kezdet, gyerünk, kezd el,

benne vagy már, megtehető:
lehetsz te is szitakötő.

(Szitakötő, 2008/1)

A KABÓCA ÉS A SZITAKÖTŐK

A ligetben, hol az a viharvert lóca
hever hallgatagon, víg kabóca-nóta

zendült egy nyári napon, csiklandó zene,
talpalávaló. A tánc, ez nyilvánvaló,

úgyszólván a langyos levegőben lógott,
térnek az öreg pad mint színpad, adódott,

a muzsikás apóca meg fújta, fújta
rendületlenül, jóllakott vele a fül,

de éhesen maradt a szem, és az hiszem,
a móka felső fokra csak akkor hágott,

hogy megérkeztek a cikcakk csodatevők
(hogy kik azok? hát a gyémánt szitakötők),

s összekapaszkodtak, zizegve párba álltak,
örömére lócának és kabócának.

(Szitakötő, 2008/2)

A TÖRÉKENY FŰZ ÉS A KANALAS GÉM

A törékeny fűz és a kanalas gém,
hogy a fotográfusok megjelentek,
nem is sejtették, képzeld, mit jelent ez,
beszélgettek épp a part szegletén.

A gém a fűztől gurgulázó nyelven
engedélyt kért a tónál fészket rakni,
a fűz meg sustorogva mondta, annyi
szabad hely van itt, fáradjon be, hölgyem:

a nádas nyitva, ott biztonságosabb.
Hoppon marad ez a sok nyüzsgő alak.
Csak tudnám, miért tódultak így körénk?

Megható, csóválta kanalát a gém.
Néznek minket. Az ember kissé furcsa.
Nagyon, felelte csendesen a fűzfa.

(Szitakötő, 2008/2)

A LÁTHATATLAN ROLLER

Egy szakadt alak gördült át
méltóságteljesen
a sárga festékbe mártott
kék hegyen,
hajszálnyival a fű felett –
mintha láthatatlan rolleren.
Ez meg hogy lehet?
S ki ez?
Milyen ismerős!
Csak bámultam, talán mesehős,
és voltunk egyszer valahol,
valamiért,
de nem nyílt meg a múltak kútja,
s ekkor újra
villant rolleresem,
már visszafelé a kék hegyen.
Álommozi, kiáltottam, ez király!
S nem akar ki, tudtam már.
Egy piszén pisze szó-artista,
Vackort költő Kormos Pista!

(Szitakötő, 2008/3)

MONDÓKA

girbegurba
furcsamurcsa
ugrabugra
kacska rocska
ritka titka mit csinál

csukd be nyisd ki
kapd el megvan
nyakra főre
esztendőre
körbe-körbe göndörül

handabanda
huppan por száll
talpad alatt
szárnyas szandál
mondd el újra döng a tánc

girbegurba
botom fogom
varázsolok
felsőfokon
három hétig tart a bál

(Szitakötő, 2009/1)

CÓKMÓKOLÓ

1.

Cókmókom és pereputtyom!
Szeretném, hogy hozzád jusson
ez a szó: táncoló, lüktető.
Dobog a forró fejtető!

2.

Szedd a cókmókodat és gyerünk!
Kapt fel a cuccot, irány a hegy!
Kettesben kelünk át: egy meg egy
gyalogos. A négy égtáj velünk.

3.

Cókmók és a hebehurgya szél,
meg a hajléktalan kisegér
reggel úgy összeszólalkoztak,
zengett a hegyoldal egész nap.

4.

Cókmók, cupák, cikornya –
az se mindegy, ki mondja!
Cickány, cérna, cukormáz –
összedőlt egy sarokház.

5.

Cókmók egyszer minden jó holmiját
feneketlen zsákba csomagolta,
és az utat végigkutyagolva
elvesztegette a szedtevette.

(Szitakötő, 2009/1)

KAPASZKODÓ

Él egy csuklenc a bukón túl,
a karma sprőd, a feje pink.
Tudod, az a habzó szájú,
ki megdézsmálja rímeink,
Zúz Mara lánya vagy fia.

Tanácsos kapaszkodnia
az embernek, ha arra jár,
a csuklenc erre vár csupán,
ködös december délután
a lába gáncs, a hangja fagy.

Ha eléd toppan, állj, ki vagy,
szóba sehogy se állj vele.
Mondd inkább: páré pityere.
Komolyan. Tartásod legyen.
Így lesz a tél csuklenctelen.

(Szitakötő, 2009/4)

CSÍZIÓ-TRIÓ

Mezítláb ne menj
a jégre,
azt mondom,
kesztyűbe csak akkor dudálj,
ha nagyon,
de nagyon muszáj,
akkor se –
Itt van, most van vége,
kezdete az évnek,
a csízió
kezedben töretlen dió,
még akármilyen megtörténhet.
Estére talán megered
a hó.

Reggelre megjött a hó, kivártuk,
most már
ráérünk, most van pár
szabad
másodpercünk,
ha akarod, most megmondom
az indítékot és végeredményt,
hogyan és mit kell
csinálni.
A fehér hólepel semmit
se leplez el,
tisztá és világos az egész,
a csízió
nem varázsszó,
bűvészpálca, ördöglakat,

azt ajánlja,
tedd meg magad,
rajtad áll!

Rajtad áll,
poros tappancsával,
lenyom
a trampli unalom?
Ne hagyd ott álldigálni,
ripakodj rá,
te ripacs, fölfútt senki, semmi, akármí,
nem hiszem el,
hogy én ne tudnám megcsinálni;
lehet tótágast is állni,
újra s újra
elkezdeni, kitáncolni, átvizsgálni,
ni, mennyi „ni”!
A csízíó azt mondja, jó,
nesze, itt egy fényes golyó,
próbáld ki: hogy gurul?

(Szitakötő, 2010/12)

ORRODNÁL FOGVA

Nem ám hangos, rezes kürttel,
akácvirág illat-fürttel
küldök egy ritmust, bűvös dalt.

Szippants mélyet, hogy jobban halld!
Szemed hunyd be, füled nyisd ki!

Ez nem bóvli, hangolódj rá,
engedd, mintha azt akarnád:
orrodnál fogva vezessen.

Akácerdőben áll a bál,
bodza tenyerén huzigál
fűszeres szálakat a szél,
azt szeretném, táncos legyél –

s holnapra kinyílik a hárs.

(Szitakötő, 2011/13)

SZÓ-FA

Így történt:

a minap, ahogy mentem, mentem, kanyarogtam,
magam voltam a kék égbolt alatti zöld hegyen,
s a nyírek, hársak, fenyők között nagy hirtelen
kinőtt egy sudár...

nem! göcsörtös!

kinőtt egy sosemvolt, ékes...

Inkább közönséges!

Ugyan, mit is beszélek, hiszen most lett éppen,
ifjanc még egészen...

Hát nem is tudom... Ha kimondom, hogy mi nőtt ki,
nem nevensz ki?

Izti-bizti?

Szóval egy

szó-fa:

zengő, morgó, zizegő hangzat,

hullámszó, zöldes, sárga alakzat,
hajlongó, szapora szavú,
hallom, héttagú
ritmusokban
lűktető
idő.

Egyik maga a víg Vasárnap, a másik Hétfő,
utánuk jó
Kedd meg Szerda, hogy libegnek! Erre! erre! integetnek,
Csütörtök mint kisördög csiklandozza Péntek talpát,
Szombat a szó-fa alsó ágán hintázik,
így megy ez
hétről hétre azóta,
hogy kinőtt a hegyen,
és itt múlatja idejét a szó-fa.

(Szitakötő, 2011/13)

KUTYANYELVEN

Hő, ha mondom,
a kutya meg a mája!
Kutya bajom se volna, és
a kutyám se lenne sánta,
nem oldalognék somfordálva,
mint kivert kutya és kutyába
se venném, hogy annyi pénzem
van, mint kopasz kutyán a szőr,
ha tudnám, hol van a kutya
elásva, mert kis kutya, nagy
kutya nem ugat hiába, és ha

ugat, a karaván halad, a kutya
nem eszik telet, sem nyarat –
kutya meleg van, lóg a kutya nyelve!
(Ezt a rigmust úgy kutyultam,
kutyanyelven rakosgattam:
játszd tovább!)

(Szitakötő, 2011/14)

ÚJ TRÜKK RÉGI

Gyertyánfa sárga levele keringél
alá, egy rigó ijedten felröppen,
a boltozódó esti szürkületben
nyakra-főre északról fú már a szél.

Új trükk régi, mintegy véletlen szórja,
vörös bokor alól durván kilöki
az üres csigaházakat ördögi
kéjjel élém, nem hallgat semmi szóra,

hiába kérem, nyughass, tudhatod,
válaszolni még magamban sem tudok:
hány lakatlan csigaház elég nekem,

és mire kell, miért szedem fel rendre,
szövöm egy *elégedetlen* szonettbe –
mi hajt hát, milyen remény vagy értelem?

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2011. november 14.)

HAJNALI GALAMB

Hajnali ötkor
a szélvihar robajára ébredtem
és ahogy pillantásom
az éjjeli lámpa szitáló fényében a szoba
szemközti falára,
Anna Margit, Sikuta, Bálint festményeire,
és a könyvespolcon a Jakovits-szobrokra,
az arasznyi Sztálin békegalambjára esett,
úgy láttam,
a férfi-nő-madár-lény a homályban,
a kinti viharhoz idomulva fölmagasodik, még föl, még –
már a plafonig ért.

Miért?

Igaz, ezeket a mitikus lényeket mindig óriásnak
gondoltam,
és nemcsak az '52-es születésekor rettenetesen
korszerű szörnyeteget,
de a többi szürrealista gyönyörűt is, az Angyaltól a Holdlovasig,
az Átváltozót meg a Városmajor platánjai között
láttam nyújtózkodni, helye volt ott, lehetett volna.

Nem lett.

Alkotójának sem:
nem adódott hol megmaradnia,
fölszippantotta Amerika;
és
kimérai közül köztérbe
egy sem jutott;
műanyagból öntött kiállítási darabokként léteznek azóta is,
s ez most már alighanem így marad,
még jó, ha így, szerencse,

mert a legújabb hatalom
hajnali látományomat kínzóan aktualizálja,
dehogy az én képzelményeim vagy a hajnali szél,
a mindennapi realitás teszi,
s benne
mintha akármilyen meg is történhetne
megint.
Bámultam ki a makacs sötétségbe.
A vihar hörögve tépte kinn a fákat,
s a galamb már újra tenyérnyi volt.

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2011. december 20.)

RÁÍRÁS EGY BÁLINT-KÉPRE

láttam már valahol valaha igen
akkor is ha nem
rebben át rajtam ahogy egy új albumból elérem kerül
a Népligeti emlék
motívumaira külön-külön is fölneszelnék
hát még
a megfestés módjára
az ijedt-ijesztő ördögfej figurára
nyak
talan
félkarú szürkés-zöld testen ül
nem is testen nem is ül
nem is karral mégis mutat
a sötétbarna-fekete táj
mindene fáj
hajdani hulladékból kimentett fiók ütött kínzott homlokfala

zártartó fém maradványa vicsorgása
függőleges horzsolások
a látvány másik felén
a trombitáló szárnyatlan angyal talán le nem zuhan
mert fehérből van
mindene
de
színpadi része csupán a képnek
a tartóelem ahogy ma elnézem
belelátom ráérezem
a festetlennek
a nyers képhordozó testnek
a törésnek jutott
abból él de így is fél az egész szürrealista deszka
egyszerre szorong és derül mintha
saját motívumaimra nézne
gyerekkori emlékeimre
verses összetételéseimre
vissza
oda arra erre

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2012. február 14.)

ELŐADÁS

Mi zsong, zsibong, zszizeg?
A mélykéken lebegő
esti levegő-boltozat alatt
ezüstös ökörnnyálszálból szótt
láthatatlan zsinig
feszül,

a dombhát közepén, egy
vadrózsabokor körül
tücsök-zenekar hegedül,

s ahogy megjelennek odafenn
– igen,
a láthatatlan zsinegen! –
a táncos szitakötők,
a táj merő figyelem lesz,
csupa föl-fordulás.
Feljött a hold.
Kezdődik az előadás.

(Szitakötő, 2011/15)

MILYEN MICSODA

Száll a felhő, talányos.
Az égbolt mutatványos
porond, víg villám villan.
Jön a vihar, már itt van,
Usgyi, fussunk, utolér,
érintése zöld, fehér.
Füledbe fú, fölborzol.
Fényből, hóból, illatból
szótt ujjatlan ruhában
keringőzik. Füttyöget.
Gurít drágagyöngyöket.
Kápráztató villogás!
Nagy varázsló, nem vitás.
Cseles, cserfes, kavarog,

fülön fogni nem fogod
(meglehet, nincs is füle).
Hallani, folyvást beszél,
zizeg és sziszeg, zenél.
Otthon van mindenkinél.

(Szitakötő, 2012/17)

NYÁRI FÁK

láttam a nyírfák hús réten
keringőztek az estében

mögöttük fűzfák zizegve
ezüsthárs súgta szeretsz-e

szállt az akácok illata
szippantsd be áthat vidd haza

látni hallani érezni
sohasem fogod feledni

nyáron az erdő suhogva
nyúlik a fenyves magasra

nyáron a bükk a tölgy a cser
hajnalban ébred nappal kel

éjszaka lombos sötét fák
fürödnek süt a holdvilág

ha kérdezik hogy mit láttam
álmomban az erdőt jártam

ha nem hiszed lerajzolom
tiéd minden gondolatom

(Szitakötő, 2012/18)

SÁRGA, PIROS A KÖZEPE

Ha
megjönnek az őszi,
esős napok,
majd
úgy alszom el,
zenére,
a cseppek ritmusára.
Fejem a szél hangjára,
finoman ívelt dallamára
a vánkossomra
még le se hajtom,
már ott téblábol körülöttem
bársonytalpon...
Ki az, mi az?
Megmondhatom.
Dünnyögését
te is,
máris
hallgathatod,
akár meg is
szólíthatod:

Hej, te manó,
álomhozó,
csakhogy itt vagy,
vártalak már,
mondd a mesét,
hosszú legyen,
sárga, piros
a közepe,
széle kék,
úgy szóljon,
mint soha még!

(Szitakötő, 2012/19)

MI SZÁMÍT?

Megmondhatom
kereken,
nem számít, hogy
eggyel több vagy kevesebb
a kereked,
és még az sem,
kerek-e vagy szögletes,
netán nyekeg tengelye
és recseg-e,
kattog-kopog mindene.
Nem számít, csak csinálja!
Gurul s gurít, veled van,
téged szeret,
neked lassít és pörög,
tánca mindig körkörös.

Kapcsol s jelez,
észrevesz,
csak az számít:
észrevedd!
Súg. Hallgass rá.
Ints most neki.
Ragyognak küllős fényei.
Mindent azért ő se tud.
Te mondod meg,
merre tartson,
mit kérdezzen, kutasson,
mert nem magában
jár az ÉSZKERÉK,
és csak ez számít.

(Szitakötő, 2012/20)

A FÜLE EZÜSTKANÁL

Hej, te Dávid, unokám,
pillants ide – s ne oda!
Mondd meg, ez itt micsoda
vagy kicsoda?
Hogy hívják és mit csinál?
Milyen?
Ravasz buta, borús vidám,
deltás vakarcs, piti titán
vagy tán mind a négyszer kettő,
bizony, hogy nem megvetendő,
bámulatos inkább.
Víg különcc.

A szeme gyöngy,
a füle ezüstkanál.
Fényesen hall vele.
Kérlek hát, ne kiabálj.
Megsúgom, hogy mi az, ki ez,
amit láatsz.
De előbb húzd el azt a reteszt,
mert csakis a te képzeletedre les
ő:
a nagy
csuklini Hupicső,
a legparányibb óriás,
egy fura billegető.
Emeletes fejú.
A hangja, ha szólna,
mint a mélyhegedű.
Még soha nem volt, mert most lett éppen.
Kérdés, mit is látunk benne, mivé tesszük
– vagy teszed.
Vess rá néhány hosszú,
hosszú pillantást,
s már a te képed is a kép:
aztán tovább lépünk,
jön a folytatás.

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2012. május 18.)

JOHANNA DALA HUPICSÓHÖZ: FOLYTATÁS

Társuljunk most menten
és némi torokköszörülés után kettesben
fakadjunk dalra:
duettezz velem, Johanna!
„Hupicsó, te hipi-hupi,
nem akármilyen kutyagumi,
kop-kop táré,
igaz-e, hogy
abban a bizonyos Csuklinban
ahol te tanyázol,
állandóan ramazúri van
(pont mint itt),
mert
nyaklanci, nyegle figurák
fölhúzzák a hóbörgés minden csúzliját,
s ha te nem lennél,
bandáikat rendre elagyabugyálni,
nagy baj volna ott is
(pont mint itt).
Hupicsó, te varázsló vagy, s tudod mindig,
mit hogyan kell csinálni?”
Így áriáztunk, én és Johanna.
Nem tudom, lesz-e foganatja;
ott és itt
egymást átható meséje
megél-e?

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2012. május 30.)

LÉNA-SZCÉNA

Már a neve is úgy muzsikál...

Hogyan?

Költő

(ne csak billentyűpötyögtető) legyen a talpán,

vagy varázsló netán,

mint a csuklini Hupicsó,

aki arra az egyetlen szóra rátalál,

és nem azért ám,

mert olyan ritka kincs az összecsengő hangzat,

ellenkezőleg, mint a vadzab

terem

az Akastyán-hegyen,

betölti

terem,

zsong és visszhangzik ritmizálva:

szép a

Léna

szeme, szája,

ragyog minden porcikája,

beszédes a tekintete,

így szól hozzám: ide,

ide!

odamegyek: el, csak el!

szóval cseles,

mindenképpen tünkdökletes –

no de hol van már,

mi legyen az a szóhangzás,

különleges szín-árnyalat és vonal-mozgás,

álmok-képek tapintása talán,

fűzizetés,

illat akár, amely é-vel, á-val zenél –
Illat és zenél?
Megvan!
Jöhet hozzá a mese, köréje a szcéna.
Figyelj, Léna,
mikor hároméves voltam, mint te most,
az udvarunkon emeletes kazalban állt a széna,
apám lekaszálta a vasútpart virágzó fűvét,
száradás után összegyűjtöttük, boglyákba púpoztuk;
már akkor elkábított,
annyira szerettem fűszeres illatát –
de nehogy azt hidd, Léna,
ezt a szcénaépítés
mondhatja velem vagy csak a zene vonz,
a széna ezúttal élő vonz-alom
jele,
azt jelenti: nekem te, te.

(Liget Műhely – Szellemi Üzem, 2012. június 9.)

KIFOGÁS

Ezt
a napot jól kifogtam!
Reggel
gyűrötten ébredtem álmomból,
rablók közé keveredtem,
menekültem,
durrogtak rám háromcsövű puskák,
nem volt igazán jó mulatság.

Ezt
a napot jól kifogtam!
Délelőtt
az iskolában célpont voltam,
eltalált egy dolgozat és két felelés
(összeadva ez nem kevés),
olyan volt, mint harci tam-tam,
jó, hogy alul nem maradtam.

Ezt
a napot jól kifogtam!
Délután
pecázni voltam,
a horgászbotot estig tartogattam,
mikor megrándult kezemben, kikaptam,
és alig hittem, amit láttam:
rongyos bakancs toccsant elém.

Nem hiába tudtam:
ezt a napot jól kifogtam!

(Szitakötő, 2013/22)

SZÍNJÁTÉKOK

Két szín zenél, beszél párban,
ha érzed, meg is érted,
színtől színig száll a szó.
Egy fényes, üres papír
szerint,
bár szomjasan vár

bármi színt,
a sárga-piros páros
olyan vidám,
mint amikor mesés sínpár
hátán fut a csillagokat szóró
mozdony, tiszta fekete.
Papírunk bőre hófehér,
s közben kipirul,
neki biztosan hihetsz, mert
régóta buzgó társai
a mókusfarkú lány ecset,
a sárga és a kék,
ahogy egymásba
zöldül csendesen,
s közben
figyel a sötétlila és az aranybarna,
mikor gyűjthetna dalra.
Most!
A mozdonyfüst és a hold ezüstje
együtt kanyarog,
szín-táncot lejtének,
fönn a felhők, lenn a föld,
itt meg a verses komplementer.
Kalapja vörös,
csizmája zöld.

(Szitakötő, 2014/25)

AZ IS VÁLASZT: AKI NEM

a kódex képeinek szépsége
mulattat
de áprilisban
az én honomban
kódexes a realitás
a közhelyek
sorra kivirulnak
mintha ideje volna
minden paradoxnak
pedig bután közönséges
mind
megannyi következmény
a piros és a kék magaslati szintjén
hova a mély tüskéi éppen fölérnek
a kiépített síneken megérkeznek
betolják jobbról és balról őket
de az árok átléphetetlen
a vesztes és a győztes parolája
láttán a
ver
sír
ás
igék is kínban tapadnak össze
kétkedve főnevesülnek
a jelenetek
eltömegesednek
nincs kijárat
kibúvó
úgy látszik
nincs másik

mióta bejártatott a sablon
tart a gyártás
valódi a látszat
tudd tudom
itt aki nem az is választ

(A Codex Seraphinianus képeihez készült összeállításból, Liget 2014. 4.)

AZ INDIAI

A szerdáról csütörtökre virradó éjszaka
járataiból kikecmeregve már hajnali fél
ötör megpróbáltam kapaszkodó nélküli
érzeteimet és nappali tényeimet összefogni,
zsákba rakni, vállra venni, vinni,
nem kérdezni, merre, minek, hová;
magam is benne voltam, s mikor a
napok vagy inkább hetek óta nézett
indiai embertársamat újra megpillantottam,
ráismertem, ő az;
mit tegyek, ha az aszályos nyárban éppen
erre szédelgő előttem ájul el, éhen hal;
mit? Egy darab kenyér, pár korty víz most
elég lenne. Félálomban megriadtam,
konkrétan semmit nem tehetünk?
S ha az indiai itteni? Akkor se. Az is ez.

(Liget, 1914. 4. Gárdi Balázs fotójára)

IHAR A VIHARBAN

Nyáron a felhők
a szél vagy a szellők
hangtalan szavára
csak sétatíkálnak az égen,
a hőben és a fényben –
míg valami bolond lyukból,
 az űrből
 egy jeges

fuvallat
előtör –
hallod-e?
Fellegek
tornyosodnak,
feketednek,
villám ostora csattan,
az égi háború zeng fönn a magasban,
mégis földig ér a tam-tam.

„Ítéletidő”.

Kicsavart fák mutatják,
 merre vonul a vész,
 itt egy kőris,
ott egy nyárfa,
a szemközti dombon meg,
ahol átrohant
 a vihar,
 egy ihar.

(Szitakötő, 2014/26)

FOLYTATÁS

Ez már a második nap, de
mondhatom így is: még csak,
mert mindenképpen folytatás.

Ültem az erkély sarkában,
szeptember végén, szombaton,
s mikor a nem várt nap fénye
két szürke felhődomb közül
a kezemben tartott pohár
sötétkéjébe zuhant,
és mögötte a vadszőlő
világos piros szárai
a sápadt-zöld leveleket
a háttérben meglengették –
úgy éreztem, megvan: de mi?

A színorgiás képeket,
mint befőttet, elmentettem.
Nézd ezt a téli pénteket,
hiába szürke, jéghideg,
benne él a hó és a fény –
valami reményféle tény.

(Liget, 2015. január 2.)

Az online Liget 2015. január 1-én indult.

A TEVE PÚPJAI

Képzeld, Léna és Marci,
tegnap, mikor a hegyen,
a déli oldalon császokáltam,
az Álom utcai saroknál,
olyan jelenetet láttam,
hogy ha földbe gyökerezik ott
menten a lábam,
azt sem csodálom,
mert a vadrózsabokrokznál fölbukkant egy
ismerős teve,
mintha unokáim szállító mestere
lett volna.
Meghökkenem,
aztán számolni kezdtem,
ez a teve az a teve mégsem lehet, gondoltam.
Igaz, minden púpon ott pompázik
egy-egy személyre
szabott ülés,
mesés-verses létesülés.
Látom, elől Anna, fodros felhő-szélből a kalapja,
Rebeka meg a második púpon ül peckesen,
Luca széke a teveháton fűvel kivarrt lenge bársony,
Ráhelt hallom aztán, a lila, déli zöldben,
trillázik kékébe kötött fényözönben;
mögötte Lili lobban, libeg, kiált: „Bejárjuk a galaktikát!”,
Dani penderít hozzá érces férfi-tercet,
pereccé cifrázzák hármásban a percet;
Johanna meg Emma egybehangzón mondja:
„Tetszik nekem: tevének legyen az értelem!”
És az érzés „hallgat erre” Dávid,

s a tevehát máris tovább hullámzik,
de...!
És most nagyon figyelj
Marci, Léna!
Ekkor változott a szcena,
mert észrevettem, hogy a teve
tizedik púpján ott csücsül –
persze, hogy te, Léna,
és a tizenegyediken,
ujja hegyén tevenyakú fátyolkával, Marci.
Így történt veletek és velem:
a teve ugyanaz;
alig várom, hogy újra találkozzam vele,
s láthassam
púpjait.

(a hagyatékából, 2013)

TÉPETT KOLLÁZS A MÉDIAPIACBÓL-RÓL-TÓL-IG, HA MÁR

A dopamin.hu jobnetwork hazánk piacvezető online fekvésportál csoportja a területi és szakmaspecifikus alakulatokkal való együttműködésének köszönhetően egyedülálló hálózattal bír. Célunk, hogy minél több releváns jelöltet tudjunk biztosítani partnereinknek, hogy a leghatékonyabban találhassanak rá új munkatársaikra, hogy a márkatulajdonosoktól a fogyasztókig egyként működjön a lét, a dia-pia partnerség, még ha tudjuk is, hogy az innováció mindig stresszel, fájdalommal jár. A média pedig, ahogy a big data is mutatja, bármilyen meglepő, de:

változik-zik. Most még tévét, ipadot értünk alatta, de fölötté már a közeljövőben felületté fognak válni az autók és a hűtő gépek, éjjeliedények, melyekre reklámidő vásárolható. Automatizált folyamatok zajlanak a marketingben is. Példaként említhető a valós idejű licit (real time bidding) vagy a digitális térben eleve komplexebb projektek. Tudni kell, hogy nem lehet a végtelenségig csak takarékoskodni. Nem véletlenül investáltunk annyit a kábeltévékbe. Egyetlen önálló csatornaként (mindegy, hogy kicsi vagy-e vagy nagy vagy-e) nem tudsz olyan lábnyomot hagyni a piacon, hogy sikeres legyél. A magyar piac helyzete különben (s külön benn) nem rózsás. Megoldás lehet az online, ami fölött még mindig van egy kis „susmusfelhő”. A Hirdetői Manifesztó 2013 viszont többek közt ezt ajánlja: Törekedjünk a sztenderd display formátumok kizárólagos használatára minden olyan esetben, amikor a kreatív vagy médiastratégia nem követel egyedi felületet. (Mint itt, ez írott és tépett kollázs esetében is.)

(Liget Műhely – szellemi üzem, 2013. július 19.)

MÖGÖTTE IS MARAD

Ez itt Marci köve megint,
nagyon cifra, összepingált,
vissza, s mégse értelmetlen,
benne van a történetben.
Augusztusban úgy esett
a negyedik vasárnapon,
hogy Marci a homokozónál
megpillantotta a csupasz
voltában is különös

kődarabot, kérdezte, ez is *olyan*?
Cipeld föl, s kipingálom,
mondtam, tetszett az ötlet, és
Marci Szisziüphoszként, bár
hasához szorítva hozta,
van vagy négy-öt kiló,
s ha majd – máris – lakkozom,
s az ötösök között és
mögött is marad valami kép,
remélem, jól látom, és
hallom is a dúdolásom,
mert augusztus huszonhárom
a te születésnapod, Marci,
az ötödik éppen, Márton.

(a hagyatékból, 2015)

ŐSZI KÉK

Október elején pillantottam meg újra,
s nyomban ráismertem, ugyanaz,
mint régen; végtelensége szellemképzeivel
ugyanúgy hat rám. Megírom, megpróbálom,
s ekkor – ettől? – olyan erővel tört rám, hogy
védekeztem: kötelességemnek ne érezzem,
hiú vagy ostoba pózba horpadva netán,
és fölrémlett persze, hogy elvétem.
Fölnézek, és az októberi kékség
szabadon megnyíló végtelen térsége,
az évszak gyönyöre megemel és megijeszt,
kimondanom lehetetlen,

magamban tartani nem akarom;
hagyom, így hagyom, itt
(de hol, hogyan és mit? Miért?
Ne kérdezd.)

(a hagyatékból, 2015)